

Бестселър #1 на „Ню Йорк Таймс“

КАРТЪН РОБЪРДС

ДА СЕ
ДОВЕРИШ
НА НЕПОЗНАТ

KALPAZANOV

КАРЪН РОБЪРДС ДА СЕ ДОВЕРИШ НА НЕПОЗНАТ

Превод: Цветана Генчева

chitanka.info

Подозрение. То прогаря всяка клетка в тялото на Джули Карлсън. Обзета е от нетърпимо подлудяващо подозрение, че съпругът ѝ има извънбрачна връзка. За всички останали, Сид Карлсън е богат предприемач с влиятелни приятели.

Само Джули знае, че той е изменил на брачните им клетви, и усеща, че е настъпил моментът да предприеме отчаяни мерки. На кого да се довери? Макар и с разбито сърце, тя се обръща към красив непознат.

Мак Макуори отлично знае, че не бива да се забърква с клиентки. Като частен детектив е следил достатъчно неверни съпрузи и е наясно, че необмислената страст води до нежелани резултати, но когато Джули Карлсън иска да го наеме, той не успява да ѝ устои.

ПРОЛОГ

1987

— Моля те, много те моля, не го прави! — Гласът на Кели Карлсън пресекна. Сълзите се стичаха по лицето ѝ, докато тя поглеждаше отчаяно през рамо към мъжа, който я подтикваше да върви напред. Луната придаваше сребрист оттенък на мокрите бразди по бледите ѝ бузи.

— Отстъпи до багажника на колата. — Пистолетът, насочен в гърба ѝ, не трепваше. Очите на мъжа бяха студени и бездушни, тъмни като водите на езерото Молтри в Южна Каролина, ширнало се като черно огледало, отразило студения блясък на звездите над тях. Чисто новият, кремав „Кугар“ бе паркиран на четириметрова скала, надвиснала над езерото. Тук бе едно от любимите места за семейни снимки през лятото. Тази вечер не бе повече от четири градуса, а и минаваше два сутринта, затова наоколо не се мяркаше жива душа, ако не броим драмата, която се разиграваше около колата.

— Умолявам те! Искрено те моля! — Кели покорно пристъпваше напред, докато под ботушите ѝ хрущяха окапали листа. Гласът ѝ бе станал писклив, почти истеричен. Даниел Макуори можеше да ѝ каже, че е напълно безсмислено да моли за пощада. Трябваше да го стори, нищо че заради лепенката върху устата не можеше да каже каквото и да е.

Все още замаян от побоя, оставил го целият окървавен, и от болката от поне шест счупени ребра, той едва я виждаше, както се бе облегал на леко извитата врата от страната на шофьора, ръцете му стегнати с белезници зад гърба, във врата му — опрян пистолет. Мигаше често, за да попречи на кръвта, бликаща от рана на челото, да влиза в очите, и наблюдаваше как тя отстъпва. Наум ѝ се извиняваше, че не е осъзнал по-рано надвисналата опасност, за да успее да спаси и двамата. Беше се проявил като глупак, като самоуверен герой, сигурен, че ще последва дявола чак в ада и ще успее да се върне и да донесе със себе си аромат на рози.

Дотук я бе докарал, а сега трябваше да си плати. Кели също, красивата, руса, двайсет и две годишна Кели, допуснала най-съществената грешка през живота си, като му довери смъртоносната тайна, която бе разкрила, и сега щяха да я убият.

Ужасът притъпи болката и ускори ритъма на сърцето му. Той бе на двайсет и пет. Предстоеше му цял един живот. Не искаше да умира.

Лоша работа ти се пише, както баба му често обичаше да казва. Лошо беше, ако не измислеше нещо, при това веднага.

Помръдна и ужасната пробождаща болка го проряза през гърдите като нажежен нож. Ноздрите му потръпваха от усилие да си поеме въздух през счупените кости, но глътките бяха плитки, недостатъчни заради счупените ребра и той с мъка се удържаше да не загуби съзнание. Ако си позволише да се отпусне, и с двама им бе свършено.

Кого всъщност заблуждаваше? Те така или иначе нямаха никакъв шанс. Специалното му обучение бе напълно безсмислено, не виждаше как може да се измъкне.

Един от четиримата — познаваше ги до един, беше работил с тях, бяха се забавлявали заедно, бяха добри приятели, дори докато бе на правителствена служба — заобиколи колата и отвори багажника. Капакът се вдигна, блед и зловещ като призрак, над черната паст на гроба им с Кели. Знаеше го с непоколебима увереност.

Знаеше как действат, а методите им не бяха от приятните. Насилието бе толкова естествено за тях, колкото и дишането, а всеки, който ги заплашваше по някакъв начин, се оказваше мъртъв. С бой изтръгнаха от него информация, поне така си мислеха, и след като вече знаеха нужното, той не беше нищо по-различно от смрадлив боклук. Кели също, въпреки че бе съпруга на сина на шефа.

— Даниел, направи нещо. — Очите на Кели бяха широко отворени, изпълнени с неподправен ужас, докато поглеждаше към него. Слабите ѝ рамене в черно кожено сако, което обикновено носеше с дънки, потръпваха. — Нищо ли не можеш да направиш? Те ще ни убият. Моля те, не им позволявай да ни убият. — Тя се разрида — ужасени сърцераздирателни хлипове, болезнени вопли — а след това се обърна към мъжа зад нея. — Не ни убивай. Толкова ме е страх. Господи, ще направя каквото поискате. Всичко...

— Не трябваше да го правиш. — Похитителят стисна едното ѝ рамо, за да я спре, и я обърна към себе си. — Качвай се в багажника.

— Не! Моля те... — Задъхана, разплакана истерично, за изненада на всички, Кели се откъсна от него и хукна. Отдалечаваше се от „Кугара“, насочваше се към пътя и празната панделка черен асфалт на около четиристотин метра, където нямаше спасение, дори да успееше да се добере до пустия път. Високите ѝ пронизителни писъци разкъсваха тишината. Даниел усети студена тръпка. Спомни си писъците на едно прасе, докато го увисваха в кланицата.

— Хванете я! — Всички, с изключение на мъжа зад него, се спуснаха след Кели.

Това бе последният му шанс да действа. С нечовешко усилие Даниел събра сили, стисна зъби, за да прогони слабостта и болката в ребрата, извъртя се и замахна с крак. Движението му бе бавно в сравнение с обичайната светкавична бързина, но поне завари похитителя неподготвен.

Мъжът се присви с ругатня.

Даниел отскочи и се втурна към примамливата тъмнина на дърветата на около триста метра наляво. Ако успееше да се добере до гората, щеше да има, макар и минимален шанс да оцелее. Докато тичаше напред, приведен като някоя старица, полусляп от раздиращата болка в ребрата, той осъзна, че усилието му е напразно, че няма начин да успее.

В далечината се чу изстрел и отслабващ писък. Беше Кели. Сърцето му прескочи и очите му се напълниха със сълзи. Не бе плакал от седемгодишен.

Когато куршумът го застигна, изпита нещо като облекчение. Сякаш го ритна кон, просна го напред по очи върху твърдата студена земя. Вместо да усети болка, попадението изличи старите болести. Сетивата му се замъглиха и той предположи, че куршумът сигурно е прекъснал гръбначния стълб, че в гърдите му зее дупка, от която блика кръв, разливаща се навсякъде около него, все едно че вода изтичаше от маркуч. След броени секунди се отпусна в топла, пролъскваща тъмна локва.

Единственото хубаво бе, че болката я нямаше. Единственото, което усети, бе студ.

Лошото бе, че няма начин да успее. Нямаше да види нито баба си, нито майка си, нито брат си, нямаше да изпита и усети нито едно от нещата, които обичаше.

При тази мисъл в очите му се събраха нови сълзи.

Когато дойдоха при него — бяха двама — за да го вдигнат под мишниците и да го отнесат обратно при колата, той успя да извие поглед към обсипаното със звезди небе и по устните му трепна едва доловима усмивка. Натъпкаха го в багажника до Кели — горката мъртва Кели, очите ѝ го пронизаха с леден блясък — и затвориха капака, за да остане завинаги, обгърнат от мрак, но той съхрани образа на далечните трепкащи звезди в ума си.

Все още си представяше красотата на небето, когато издъхна.

ГЛАВА 1

Петнайсет години по-късно

Събуди се.

Джули Карлсън отвори очи. За момент остана да лежи, докато сърцето ѝ препускаше като обезумяло, а тя се вглеждаше отмаляла в тъмното, без да е сигурна нито какво я бе събудило, нито какво я бе уплашило. Трябваше ѝ само миг, за да осъзнае, че лежи в собственото си легло, в собствената си спалня и се вслушва в познатото приглушено бръмчене на климатика, който прогонваше задушната жегата на юлската нощ от гладките чисти чаршафи. Тумбестото мече, скъп спомен от покойния ѝ баща, си стоеше на обичайното място на нощното шкафче. Проследи познатата му форма на бледата светлина на часовника. Изглежда, бе сънувала кошмар. Сигурно затова се бе свила на топка под завивките, след като обикновено спеше отпусната по корем; затова сърцето ѝ препускаше като бясно и тя изпитваше панически ужас.

Нещо не беше наред.

Въпреки че думите прозвучаха отчетливо в ума ѝ, настойчивият им шепот не я оставяше на мира. Беше сама в спалнята, съвсем сама в тази огромна къща. Сид, подла гадина, изглежда, пак се канеше да спи в стаята за гости на долния етаж.

При тази мисъл усети как стомахът ѝ се свива. Към единайсет беше слязла долу и завари съпруга си седнал в кабинета на канапето пред телевизора.

— Само да видя новините и се качвам — бе казал той. Никак не ѝ се искаше да започва нова разправа, затова стисна обнадеждена палци и без да каже и дума, без да попита каквото и да е, се качи горе. Ето, че две минути след полунощ — тя погледна отново часовника — бе все още сама в леглото.

Може пък да се качи всеки момент. Може да гледа Летърмън. Може тази вечер Лено да е поканил някой наистина интересен гост.

„Я се осъзнай — каза си тя и отпусна свитите от гняв и страх ръце и крака. — Все едно да кажеш, че Папата е протестант.“

Слушай.

Отново наостри слух. Опита се да не се паникьосва, докато протягаше ръка и се опитваше да напипа ключа на нощната лампа.

В следващия момент чу звука отново и замръзна.

Далечният звук, всъщност това бе вибрация от отварянето на вратата на гаража, я разсъни напълно и тя сви юмруци.

Сърцето ѝ прескочи. Стомахът ѝ се разбунтува. Насили се да поеме дълбоко дъх, за да се успокои.

Въпреки всички надежди и молитви, ето че се случваше отново.

Господи, какво да прави?

Джули Карлсън нямаше представа, но ѝ оставаше по-малко от половин час живот.

Всичко тънеше в тъмнина, с изключение на светлината в една от стаите на долния етаж. Къщата бе огромна, на запад от Чарлстън в специално ограден квартал, и ако всичко вървеше по план, след няколко минути тя щеше да остане съвсем сама.

Тогавя той щеше да се измъкне от сенките под ниските палми отстрани, да се вмъкне през задната врата и тихо да се шмугне нагоре по стълбите към първата врата вляво. Това бе вратата на просторната спалня, където тя отдавна щеше да е заспала, нали минаваше полунощ.

Изненада, маце!

Роджър Баста се усмихна криво. Голямо забавление щеше да падне. Мисълта, какво ще направи на Джули Карлсън, накара сърцето му да трепне. Наблюдаваше я вече седмици наред, изучаваше навиците ѝ, градеше планове, едва сдържаше нетърпението си. Тази вечер щеше да се наслади на положените усилия.

Тази вечер бе един от случаите, когато изпитваше удоволствие от работата, която вършеше.

Светлината долу загасна. Цялата къща потъна в мрак.

Само още няколко минути.

Попипа снимката в джоба си. Беше прекалено тъмно, за да я погледне, но вече я познаваше толкова добре, колкото и собственото си

лице. Джули Карлсън в бял бански, слаба, загоряла, засмяна, готова да скочи в басейна в задния двор.

Той сам я снима преди три дни.

Една от четирите гаражни врати, срещу които се бе разположил, се надигна и след броени секунди огромен черен мерцедес измърка надолу по алеята. Съпругът излизаше, точно както бе предвидено.

Вратата на гаража се затвори отново. Мерцедесът зави наляво в края на алеята и се отправи към междуцатската магистрала на около седем километра встрани. Къщата отново притихна и остана все така тъмна.

Всичко щеше да мине по план.

Алармата трябваше да е изключена, което го улесняваше още повече. Имаше около три часа и половина, преди съпругът да се върне. Необходимо му бе много по-малко.

Въпреки че тук можеше да си позволи да се позабави. Отново се сети за снимката и се усмихна. Да, нямаше начин да не се позабави тук.

Джули Карлсън бе истинско сладурче.

Според инструкциите, ударът трябваше да се извърши напълно професионално.

Беше отвърнал, че става.

Баста приклепна и остави малката черна чанта на грижливо поддържаната мека трева и я отвори. В задушната юлска нощ наоколо бръмчаха цели ята прегладнели комари и се носеше лек аромат на плодове. Всичко това го притесняваше. Напомняше му, че е обут в дълги панталони и памучно поло в нощ, когато нормалните хора бяха в къси панталонки и почти нищо друго. Поразрови в чантата, за да се увери за сетен път, че има всичко необходимо: инструменти за влизане с взлом, лепенка за обезопасяване на пробойни по каналите, малко фенерче, тънка найлонова връв и молив, които щеше да използва като гарота, кутия с хирургически ръкавици и още една, пълна с презервативи. Докосна плетената шапка, която бе нахлупил, и я намести ниско над веждите. Беше обръснал цялото си тяло, за да не остави издайнически косми на местопрестъплението, но ако обръснеше и косата си, тогава имаше опасност да го запомнят и забележат всички, които го разпитваха след престъплението. А последното, което му трябваше, бе да го запомнят.

А и оредялата сива коса му помагаше да се слее с тълпата и да бъде напълно незабележим. Преди удар го срещаха безброй хора — съседни, минувачи, продавачи, боклукчиите — и никой не можеше да си го спомни, защото бе типичният господин Никой, някъде към петдесетте. С ДНК няма да има проблем, затова нахлупи шапката. На първите две дори не им остана време да я смъкнат от главата му, защото ги бе омотал в лепенка за нула време и ги бе оставил неподвижни. Същото щеше да стане и с Джули Карлсън.

Ама пък колко беше ловък и добър!

Пъхна фенерчето в джоба, затвори отново чантата, стисна пистолета и се насочи към задната врата на къщата. Басейнът лъщеше на лунната светлина. Избуялите тропически цветя ухаеха омайно. Щурци и дървесни жаби скърцаха и скрибуцаха.

Южна Каролина можеше да бъде един от любимите му щати, мислеше си той, ако не бе толкова противно горещо и влажно през лятото.

Целта му бе задната врата, плъзгащата се остъклена задна врата към терасата и басейна.

След броени минути щеше да е вътре.

Елементарна работа. Алармата бе изключена, ключалките бяха смешни, жената бе съвсем сама, дори и куче нямаха. Защо направо не бе закачила покана „Ела ме изяж“.

На долния етаж светна.

Баста замръзна на място и пръстите му увиснаха над бравата, а той се намръщи към лампата. Не очакваше подобно нещо. Отдръпна се предпазливо към сянката на огромна магнолия, целият нащрек. Цели три седмици се навърташе около къщата, а тя нито веднъж не бе палила лампа, след като съпругът ѝ излезеше. Да не би да ѝ е станало лошо? Да не би да имаше компания? Не, как би могъл да изпусне подобно нещо?

Какво не бе наред?

Лампата угасна също толкова ненадейно, колкото бе светнала, и къщата отново притихна. Остана умислено загледан във фасадата, в блестящите тъмни прозорци и двете врати пред него, опипвайки мрака с всичките си инстинкти. Беше нащрек също като хищник, спотаил се до жертвата си, и му се стори, че чува дишането ѝ през тухлените стени.

Къде беше тя?

Ненадеен звук го накара рязко да извърне глава. Беше долетял отстрани на къщата, откъм мястото, където се бе спотайвал преди малко. Изпъна се като куче, надушило следа, и отстъпи в по-дълбока сянка, за да се дръпне отново под дребните палми. С удивление отвори очи, когато забеляза, че се отваря една от вратите на гаража.

Вдигна пистолета в готовност, макар и да знаеше, че не може да го използва.

Не можеше да направи нищо, освен да гледа как сребристият ягуар на Джули изпълзява от гаража, набира скорост по алеята, завива наляво по улицата и се насочва неизвестно накъде също като прилеп в мрака.

Как можа да се случи подобно нещо?

Върна поглед към празната къща, когато вратата на гаража се хлопна с приглушен тътен.

Тя беше заминала. Трябваше му цяла минута, за да осъзнае, че това, което е видял, е истина. И в този момент се почувства празен и измамен. В гърдите му нахлу гняв, защото грижливо подредените му планове бяха съсипани, а доброто му настроение се стопи.

Възможно ли бе тя по някакъв начин да е усетила, че той дебне? Баста се огледа наоколо, за да забележи капана. Познаваше групата, за която работеше, и бе наясно, че не е изключено да му извъртят някой подъл номер.

В следващия момент здравият разум надделя. Нямаше никакъв капан. Беше твърде ценен за организацията. А тя нямаше начин да разбере, че той дебне, освен ако не бе екстрасенс.

Най-логичното обяснение бе, че се е случило нещо неотложно важно. Нямаше представа, какво може да е, а и не го интересуваше. Основното бе, че рано или късно тя ще се върне.

А той щеше да я чака.

Подобна увереност го успокояваше. Все пак непредвидени гафове се случваха и на опитни професионалисти като него.

След като размисли, Баста се почувства по-спокоен. Заобиколи зад къщата и дори започна да си тананика. Когато усети коя песен му е в главата, му стана смешно, защото едва ли можеше да измисли по-подходяща мелодия.

— Вре-е-е-мето е на моя страна...

ГЛАВА 2

— Не че искам да нараня чувствата ти, Макуори, но да знаеш, че си истинска грозница с ужасен задник.

Мак хвърли изпепеляващ поглед на партньора си. Хинкъл вървеше до него и се подсмиваше, без дори да се прикрива или смуцава. Юлската нощ бе толкова гореща, че почти не можеше да се диша, а те двамата тъкмо се бяха срещнали на паркинга пред „Розовото котенце“, един от гей баровете на Чарлстън с наистина лоша слава.

— Аз пък се чувствам добре, ясно ли ти е? Айде разкарай се.

— Поне едно е сигурно, че аз никога не бих те поканил на среща.

— Ти така или иначе имаш среща с мен, затова млъквай, мама ти стара. — Високото остро токче на Мак пропадна в пукнатина в асфалта, той се препъна, политна и за малко не си изкълчи глезена. Сграбчи ръката на Хинкъл и се изправи без видими поражения. — По дяволите. Направо не е за вярване как успяват жените да ходят на такова чудо. Краката вече ме заболяха. Ще остана инвалид още преди края на тази нощ.

Хинкъл хихикаше и издърпа ръка.

— Прибирай си израстъците, гламчо. Рауанда е доста ревнива. Ще ти скрита задника, ако те мерне отнякъде как ми налиташ.

— Представа нямаш какъв късмет извади, че оня тип си има предубеждения. Иначе черният ти задник също щеше да е наикиснат в тая гадост.

— Да, но за разлика от някои други, на които няма да споменавам имената, щях да изглеждам добре. Ей, приятел, престани да се чешеш и драпаш тук и там, ако смяташ да си с мен. Дамите не правят така.

— Нито се чеша, нито се драпам, а се опитвах да изтегля нагоре този гнусен чорапогащник. — Мак подръпна злобно ластика, защото бе решил да не му позволява да се свлече по-надолу по краката. — А ти млъквай, щото пристигнахме.

Смесиха се с тълпата на тротоара пред бара.

Разположен в средата на запуснат квартал, отдавна превзет от стриптийз барове и порно магазини, „Розовото котенце“ представляваше триетажна мръсносива сграда, на която бе изрисувано огнено фламинго, а до него на стената блестеше неонова котка, надигнала чаша мартини. Малките прозорчета, покрити със завеси, бяха преградени с метални решетки също като в затвор. Як бияч на вратата проверяваше личните карти. Беше почти полунощ и вече се бе събрала опашка. Поне половината от редовните посетители изглеждаха точно толкова извратени, колкото Мак се чувстваше. Без токчетата бе един и осемдесет и три, а сега бе поне един и деветдесет и два, може би дори три на тези проклетите гадни токове, което означаваше, че стърчи над всички в тълпата. Е, хубавото бе, че можеше да се оглежда по-лесно и да забележи веднага целта.

Според източниците му, Клинтън Едуардс яко си падаше по пищни блондини в женска премяна. А тъй като съпругата на Едуард бе готова да плати колкото ѝ се каже, за да го притисне по време на развода, Мак бе готов да се превърне в пищен блондин в женски дрешки, снабден с камера и записващо устройство, за да осигури доказателства за мръсната тайна на съпруга. Мразеше семейните поръчки, мразеше ги с цялото си сърце, а тази бе още по-гнусна от повечето, но истината бе, че „Частно детективско бюро Макуори и Хинкъл“ не вървеше кой знае колко успешно, за да си позволи да става придирчив по отношение на поетите случаи.

С други думи, ако клиентът плащаше добре, той бе готов да преглътне много.

— Десет кинта. — Гологлавият бияч, накичен с обеци, ги погледна без капка интерес. За да се вживее по-добре в ролята, Мак едва не запърха с наклепаните си мигли. Само че с този трябваше да се внимава. Наистина беше по-нисък, но от тези набити здравеняци, дето вдигат тежести и които не биха се отказали от един добър бой, ако избраното гадже вземе да върти номера. А да се занимава с деветдесеткилограмов здравеняк съвсем не му влизаше в плановете за вечерта.

Може би, но не и ако пред него се изправеше един влюбен здравеняк. Едуардс тежеше над сто и десет, според здравния му картон, но пък беше на шейсет и потънал в тлъстини.

Ммм, каза си Мак с въздишка. Тъкмо неговият тип.

Какво ли не прави човек, за да си изкара прехраната!

Хинкъл плати и двамата влязоха. Беше тъмно, задимено, миришеше на бира и пот. Изкуствени палми украсяваха ъглите, а дисководещият бе пуснал „Маргаритавил“. Двойки, някои чисто мъжки, други — женски, някои — само господ знае към кой пол принадлежаха, се поклащаха на малкия дансинг в средата на стаята. По-високо, на сцената, някаква блондинка с цици с размерите на баскетболни топки се събличаше в такт с музиката. Тя успя да свали златния ламен панталон, а Мак чак тогава разбра, че това не е никаква жена. Извърна поглед и отново се зае със задачата и огледа помещението, за да открие обекта.

Някой го стисна здраво за задника.

— А! — Мак бе толкова изненадан, че подскочи. Тъй като бе на токчетата, се олюля, залитна и за малко не падна. Хвана се за една маса, закрепил се и чак тогава се обърна. Едва успя да се удържи да не посегне към „Глока“, пъхнат на удобно място в добре подплатения сутиен.

— Ей, да не би да си посмьл да ми щипеш мацката. — Заради широката доволна усмивка на Хинкъл, насочена към очилатия с вид на счетоводител, който оглеждаше преоблечената „дама“ с безсрамен похотлив интерес, на Мак му се прииска да му фрасне един.

— Извинявай, мъжки, не разбрах, че не си сам. — Счетоводителчето вдигна и двете си длани в знак на примирие, облегна се на някакъв стол и си взе бирата. Над ръба на чашата очите му срещнаха погледа на Мак и му изпратиха ясно послание. Забелязал, че вниманието на Хинкъл е насочено другаде, той сви устни в безмълвна целувка.

Очите на Мак се разшириха. Стисна зъби и си наложи да отвърне със сладка усмивчица.

— Ще се видим — обади се счетоводителят.

— Да, ще се видим — потвърди той с най-добрия фалцет, който можеше да докара. Мак внимаваше да пази атрибутите си далече от чужди ръце, докато се промъкваше към бара. Господи, глезените едва го държаха. Отново трябваше да си напомни по колко им плаща госпожа Едуардс. Ако не си го повтаряше непрекъснато, бе готов да подвие опашка и да се измъкне от това място.

— Отсега нататък ми пази гърба — изсъска през рамо той към партньора си. Само че Хинкъл не го и поглеждаше. Беше приковал поглед в другия край на бара, а лицето му не трепваше.

— Мамка му, ето го и него.

— Къде? — Вече нащрек, Мак проследи погледа му. Както трябваше да се очаква, Едуардс се бе настанил с великолепна блондинка — Мак трябваше да си напомни, че това сладурче всъщност е мъж — на малка кръгла маса, закътана в един от ъглите. Докато ги наблюдаваше, блондинката стана, усмихна се приканващо на Едуардс, а след това се насочи към другия край на бара. Изчезна зад врата, над която висеше надпис „Дами“.

Господи!

— Май е твой ред да му се пуснеш, шефе — каза тихо Хинкъл.

Мак погледна вратата, след това се извърна към Хинкъл и се впусна да изпълни неизбежното. Понякога на човек му се налагаше да свърши някои неща.

— Знаеш ли — каза той с не много убедителен фалцет. — Дали не трябва да отидем да пишкаме?

Хинкъл се смееше като очарована хиена зад него, когато Мак се отпрати към тоалетната след блондинката. Ако успееше да я убеди да ги покани двамата с Хинкъл на масата им с Едуардс, то животът му изведнъж щеше да стане много по-лесен. Ако не, налагаше се да прибегне към план Б. Никак не му се мислеше за план Б. В него трябваше да стане по-близък Едуардс, отколкото му се искаше да бъде с индивид с два хромозома.

И в единия, и в другия случай, мислеше си той, докато отваряше вратата и влизаше в меката розова светлина на дамската тоалетна, нощта се очертаваше доста дълга.

Трябваше да послуша баба си и да стане адвокат.

Джули зави зад още един ъгъл, огледа се бързо наоколо и за трети път от пет минути насам натисна копчето, което заключваше автоматично и четирите врати. Е, добре, да шофира лъскав сребърен ягуар в квартала на червените фенери в Чарлстън посред нощ в петък не можеше да се нарече умна постъпка. Но пък когато тръгна от къщата и представя нямаше накъде се отправя, затова не можеше да се

упреква за глупостта си. Докато лежеше в спалнята и слушаше тихото бръмчене на вратата на гаража, тя бе взела решение и изскочи след Сид. Следваше го сляпо, с отчаяното желание да разбере защо се измъква от дома им, след като се е уверил, че тя е заспала. Ето, така се озова тук. Не бе особено обещаващо откритие за брака им.

По цялата улица блестяха неоновии надписи. „Момичета!“, „На живо!“, „Те ви чакат!“, „Филми само за възрастни“ и „XXX“. Джули много добре знаеше какво означава всичко това и възелът, свил се в стомаха ѝ, се затегна още повече.

Сид бе на четирийсет и в отлично здраве, доколкото ѝ бе известно. Тя бе на двайсет и девет, слаба, с излято тяло, за което полагаше много грижи, с черна коса, къдреща се на едри вълни, когато бе топло и влажно, и лице, което я бе отвело далече от скромното минало. Беше чиста и свежа, ухаеше приятно и си купуваше бельо от „Виктория сикрет“. С други думи, нямаше нещо в нея, което да отблъсне съпруга ѝ.

Двамата със Сид не бяха правили секс от осем месеца. И то не защото тя не искаше или не полагаше усилия. Но да се опитва напразно да вкара собствения си съпруг в леглото, меко казано, смачкваше самочувствието ѝ.

Особено като знаеше, че я наричаха най-хубавото момиче в Южна Каролина.

Когато го попита направо, извинението на Сид за позабравения им сексуален живот беше, че в работата си е подложен на много стрес, затова щял да ѝ бъде особено благодарен, ако го остави на мира. Той бе предприемач, който в съдружие с баща си, вече пенсионер, притежаваше процъфтяващ бизнес, „Ол Американ Билдърс“, който им осигуряваше купища пари със строежа на луксозни домове из целия щат. Да, нямаше съмнение, че е подложен на стрес.

Но чак толкова стрес, че да няма желание за секс? Да бе! Как ли пък не.

Трябваше ѝ известно време, за да си изясни нещата, и когато откри сините хапчета виагра с форма на диаманти и витамините в шкафчето му в банята, нещата си дойдоха на мястото. Отначало я изпълни надежда и зачака, обзета от нетърпение, убедена, че е ходил на лекар, за да разреши малкия им проблем. Само че нищо не стана.

Когато откри опаковката в понеделник, хапчетата бяха осем. А тази вечер, петък, бяха останали шест.

Затова се облече с най-сексапилната си нощница и слезе на долния етаж и се позавъртя, за да е сигурна, че той я е забелязал, а след това си легна в очакване на тъпака да дойде при нея.

Останалото, както казват някои, е история. Изведнъж ѝ стана ясно каква е причината.

Сид правеше секс, така беше, но не с нея.

Поне ѝ е казвал истината, че стресът е пречил на представянето му в леглото.

Още от момента, в който я събуди вратата на гаража, ѝ беше лошо. Трудно ѝ бе да признае, че бракът ѝ, започнал като приказка за Пепеляшка, превърнал дрипите в несметни богатства, бе мъртъв и я караше да се чувства потисната. Най-лошото бе, че цялото ѝ семейство зависеше от благоволението на Сид: майка ѝ и пастрокът ѝ живееха в къща, която бе негова, съпругът на сестра ѝ бе вицепрезидент в неговата компания и изкарваше поне три пъти повече, отколкото заслужаваше, и така Беки можеше да си стои у дома и да гледа двете си момиченца.

Развод бе толкова грозна дума. Само че на Джули ѝ се стори, че нещата отиват точно натам.

Допреди малко, когато си събра ума в главата, за да сметне две и две и да разбере колко прави, тя не си бе позволявала да се замисля за разтрогване на брака. Може би, повтаряше си непрекъснато, нещата ще се оправят. Може би стресът в работата бе истинската причина, поради която Сид вече не се интересуваше от нея. Може дори да имаше някое напълно логично обяснение за студенината и резервираността му към нея и причината, поради която се бе преместил да спи в свободната спалня и се измъкваше посред нощ, след като тя си бе легнала.

Да, сигурно съществуваше и великденски заек.

Беше го питала с такт и внимание за всички тези неща; след това крещя, пита го по всички възможни начини. Той неизменно отвърщаше, че стресът, на който е подложен, за да ѝ осигури стила на живот, към който е свикнала, не само го е лишил от мъжественост, но и от удоволствието да се наспива, затова се преместил в свободната спалня, за да не я буди, когато не успява да заспи и излиза да обикаля

обектите си. Действало му успокояващо да наблюдава къщите, които строят.

Тя винаги отговаряше:

— А-ха.

Може и да беше истинска страхливка, но беше готова да му повярва. Стабилен дом, стабилен брак, това за нея означаваше много. Докато беше дете, с майка си и сестра си Беки бяха толкова бедни, че понякога се случваше да се настаняват в приюти за бездомни. Гладът не беше нещо абстрактно, което се отнасяше единствено за децата в Африка. Тя го познаваше и бе наясно какво е да си гладен. Външният ѝ вид извади и нея, и Беки от ада, тя спечели Сид, красивия милионер, който бе царската награда, за която бе мечтала цял живот. Беше се влюбила лудо в него, когато бе на двайсет, а и той, изглежда, я обожаваше. Но кой знае как стана така, че след осем години брак нещата се объркаха.

Любовта си отиде от семейния им живот, беше изчезнала невидима също както въздухът отлита през малка дупчица на балон. Беше я загубила толкова бавно и постепенно, че никой не бе забелязал, докато нещата не стигнаха дъното.

И ето как тя се озова в един без петнайсет сутринта сред безобразните автомобили в квартала на порока, за да следи съпруга си. Доколкото ѝ бе известно, той не бе строил дом никъде наблизо в този квартал.

Каза си, че е най-добре да направи обратен завой и да се прибере. Сид щеше да я убие, ако я хванеше да го следи, а и без това го бе изгубила някъде по пътя. Беше забелязала огромния му черен мерцедес да завива по тази улица и след това изчезна.

Когато след броени минути зави, него вече го нямаше. От Сид нямаше и следа.

Но не бяха малко хората наоколо, които я караха да си мисли, че да караш ягуар в този район не е много умно. Уличните проститутки я изпращаха с жадни погледи. Разни противни зализани типове я поглеждаха скришом, преди да хлътнат в някой вход с надпис „XXX“. Ами онзи плешив тип с татуировките, дето се разхождаше гол до кръста! Беше пресякъл улицата точно пред нея и стовари тежкия си юмрук върху капака, а след това оплези предизвикателно езика си с множество халкички, но поне отмина.

Точно така. Прекрати мисията. Трябваше да се прибере. Този, който се обръща и бяга, ще доживее да види съпруга си на следващия ден.

Джули отби на най-близкия паркинг, направи завой и откри, че пътят ѝ е блокиран от очукан син пикап, който бе спрял непосредствено зад нея.

Намръщи се още повече, когато вратите се отвориха и отвътре наскачаха мускулести гологлави типове в провиснали дънки, от които се подаваше бельото. Докато приближаваха ягуара, очите на Джули се разшириха. Огледа се бързо и разбра, че няма накъде да мърда. И от двете страни на уличката бяха паркирани множество коли. Имаше един — единствен изход, а пикапът го препречваше.

Инстинктивно натисна копчето за автоматично заключване на вратите. То щракна на празен ход. Вратите бяха отдавна заключени. Прозорците бяха вдигнати. Гадовете приближаваха. Какво можеше да направи? Мобилният ѝ телефон беше в чантата. Джули я дръпна, отвори ципа, пхна ръка и започна да опипва трескаво. Четка за коса, грим, най-различни дреболии, къде, по дяволите, беше този телефон?

В мига, в който го напипа, нечии кокалчета заблъскаха по стъклото. Джули вдигна поглед и забеляза екземпляр, истински клонинг на Еминем, да ѝ се хили през прозореца.

— Ей, отваряй.

Тонът му беше почти приятелски, но не и пистолетът в ръката му.

Сърцето на Джули блъскаше отчаяно. О, господи, сега щяха да я оберат, да ѝ задигнат колата, дори нещо по-лошо. Та той беше въоръжен с пистолет. А тя бе въоръжена с един нищо и никакъв мобилен телефон.

Ако се стигнеше до дуел, беше готова да се обзаложи, че той ще я застреля по-бързо, отколкото тя би набрала 911.

Каквото и да станеше, нямаше как да запази случката в тайна. Сид щеше да разбере. А ако съпругът ѝ разбере, че го е проследила в Чарлстън, щеше да я убие.

Това, разбира се, можеше да се случи, при условие че е жива, за да бъде убита. Самата мисъл за Сид я изпълни с ужас, но негодникът до прозореца ѝ бе по-страшната заплаха.

— Казах ти да отвориш шибаната врата, кучко.

Нападателят не бе никак приятелски настроен. Допреди минутка държеше пистолета отпуснат. Сега вече го бе насочил в нея.

Джули си представи как куршумът разбива стъклото и я пронизва.

Сърцето ѝ биеше така, сякаш участваше в маратон. Устата ѝ пресъхна. В този момент инстинктът ѝ за самосъхранение надделя и тя реши да пробва с бягство. Включи на задна, натисна педала на газта и клаксона. Ягуарът отскочи назад. Клаксонът не спираше. Онези мръсници изпсуваха и хукнаха към нея.

Ягуарът се вряза странично в черен шевролет, който в същия момент излизаше на заден от мястото, където бе паркиран.

Ударът я тласна напред и автомобилът ѝ се закова на място. В следващия момент стъклото ѝ се разби и я засипаха дребни стъкълца. Изви глава навреме, за да види как гаднярят, който одева чукаше по стъклото ѝ, пъхва ръка в колата и освобождава заключването. Преди да успее да направи каквото и да е, вратата ѝ зейна отворена, а дребният мръсник се наведе над нея, откопча колана и я изтегли рязко от седалката.

Озова се по дупе и лакти на тротоара и изписка. Крадците се хвърлиха в колата. Едва успя да се превърти настрани, а ягуарът и пикапът, запушил ѝ одева пътя, излетяха нанякъде със свирене на гуми.

Лошата новина бе, че ѝ откраднаха колата, а добрата, че се отърва сравнително невредима.

Жалните звуци на китара и гласове се чуваха някъде отдалече и я накараха да се размърда. Все още стискаше телефона, забеляза тя, когато се огледа. Беше без кола, но поне още имаше телефон. Трескаво натисна 9, след това поспря и се замисли над случката. Беше се проснала на някакъв паркинг до заведение за женска плът в сърцето на Чарлстън и лежеше на тротоара, който бе толкова горещ, че можеше и филийка хляб да се препече, облечена в някаква сексапилна пижама от розов сатен с тънки презрамки, нахлузила чифт маратонки „Найки“. Дупето ѝ бе насинено, лактите ѝ пареха, а колата ѝ бе изчезнала незнайно къде. Как щеше да обясни ситуацията на Сид?

Господи, ами какво ще стане, ако някой подшушнеше на вестниците?

Да се обади на 911, може и да не беше блестяща идея, каза си тя, докато се колебаеше дали да натисне следващото копче. Какво друго ѝ оставаше да направи?

— Да не си се скарала с гаджето?

Гласът бе на мъж. Но създанието, което се бе надвесило над нея, нямаше нищо общо с мъж. Остри лачени обувки на висок тънък ток, толкова голям размер, че тя би могла да плува в тях. Мускулести прасци в черен чорапогащник с много ликра. Червена ластична пола, която стигаше малко над доста яки колене. Черна лъскава блуза с дълбоко деколте, позакрито от шал на точки в червено и черно. Гърдите бяха впечатляващи, с размерите на дини. Дълга, платиненоруса коса. Издължена остра брадичка, доста мъжки черти, притъпени от ярък грим, наплескан щедро. И всичко това на доста едра фигура с широки рамене и тесни бедра, поне метър и деветдесет. Общият ефект бе за някакъв хибрид между Доли Партън и Терминатор.

Сигурно го зяпаше с отворена уста, защото ѝ повтори въпроса, този път доста нетърпеливо. В този момент си спомни отново дилемата и странностите на любопитната бяха забравени.

— Те ми откраднаха колата! Онези двамата мръсници ми откраднаха колата!

Джули се надигна от тротоара и се изправи. Усети болката в дупето и лактите, но не ѝ обърна внимание, защото зяпаше глупаво в посоката, в която бе изчезнал автомобилът — и улицата, и паркингите гъмжаха от коли и пешеходци, но нейната кола вече не се виждаше. Не се виждаше и пикапът. Само след няколко пресечки имаше голямо кръстовище. Там крадците можеше да са завили както наляво, така и надясно.

Краката ѝ омекнаха, тя се олюля, но успя да се закрепя. Типично мъжка ръка се стегна над лакътя ѝ и я задържа.

— Пияна ли си? — Странното бе, че и гласът си беше мъжки, неодобрителен и никак не пасваше на външния вид на собственичката. Джули вдигна поглед и срещна две небесносини очи, добре омазани с небесносин грим, лъскави алени устни над строга брадичка с някакво подобие на набола брада и усети как я обзема отчаяние. Тук нямаше кой да ѝ помогне.

— Не съм! — Нетърпеливо дръпна ръка, вдигна телефона към ухото си и добави единица до деветката. След това спря. Сид...

— Виж, яко ми халоса колата. Имаш ли шофьорска книжка? Застраховка?

— Какво? — Толкова бе заета да премисля плюсовете и минусите на възможностите за действие, че бе блокирала почти напълно.

— Шофьорска книжка? Застраховка? Нали се сещаш, на тях има информация, която повечето хора си разменят, ако са се сблъскали.

Джули си пое дълбоко дъх и се опита да се съсредоточи над думите му. Трябваше да решава проблемите си един по един. Поколението на Арнолд и Доли очевидно се притесняваше, че ще му се наложи... ще ѝ се наложи... абе какъвто там му беше полът... че ще се наложи да плаща ремонта на колата си. Само един поглед ѝ беше достатъчен, за да разбере, че щетите са значителни. Ударът бе деформирал задната врата и всичко назад чак до багажника.

— Да. Да, разбира се. Имам и книжка, и застраховка. Само че чантата ми остана в колата. Те ми откраднаха колата. Трябва да си я взема. — Пръстът ѝ посегна да натисне последната единица, тя отново се поколеба и изви поглед по посока на кръстовището. Нямаше никакво съмнение, че ягуарът отдавна е изчезнал в неизвестна посока. Нямаше как да скрие истината от Сид. По-добре сама да се застреля, да дойде полицията и да се приключи с всичко това.

Все още се колебаеше и се чудеше какво да прави и дали изобщо има някакъв шанс. Вдигна умолително поглед и забеляза, че той я оглежда. Джули бе почти сигурна, че изчадието я оглежда. Бяха я оглеждали достатъчно и веднага разбираше за какво става въпрос.

Истеричен смях се надигна в гърлото ѝ. Възможно ли бе тази нощ да се превърне в още по-голям кошмар? Неверният ѝ съпруг сигурно се бе измъкнал от дома им, след като бе заспала. Беше се впуснала след него, за да го проследи до квартал, където трябваше да насъскат цялата полиция да проведе масирана акция. Направи катастрофа, нападнаха я и ѝ откраднаха ягуара. Сега бе на тротоара до някакъв паркинг, облечена в предизвикателно подобие на пижама, чиято цел бе да събуди желанието на съпруга си, а над нея се бе надвесил с изпитателен поглед някакъв противен травестит, вероятно излязъл от близкия гей бар.

Време беше да викне ченгетата.

Животът едва ли можеше да стане по-гаден. Мъжът приключи с огледа на тялото ѝ, вдигна поглед и очите им се срещнаха. Нейните бяха пълни с презрение и възмущение. Не бе в настроение да търпи сексуален тормоз от страна на някакъв мутант във вид на евтина шантонерка, вероятно излязла от ада. В това същество имаше някаква неприкрита мъжественост. След този доста напрегнат момент, той отново отклони очи надолу по тялото ѝ. Този път по-грубо и съвсем явно.

Джули настръхна, отвори уста и понечи да го накълца с няколко точни думи.

Той обаче я изпревари.

— Малката, от мен да знаеш, че с тези дрешки ти трябва високи токчета — каза той бавно и неодобрително.

Значи бе гледал обувките ѝ! Джули усети как безумният кикот избликва в гърлото ѝ. Насили се да го преглътне и да отпусне мускули, защото се канеше да го изрита. Пое си дълбоко дъх и се огледа.

Разни хора се въртяха на паркинга, откакто се бе изправила на крака — някаква притисната двойка и екстравагантно облечена жена, която се насочи към колата си. Това че никой тук не я погледна втори път, нищо че бе във възможно най-сексапилна пижама, говореше ясно за стандарта на това място. Очевидно тук бе територията на доста избуялата на ръст Амазония.

Не че имаше някакво значение. Единственото, което искаше, бе да си върне колата и да се прибере у дома преди Сид. Проблемът бе, че нямаше никаква представа, как да постигне намисленото.

— Проклет да е Сид — измърмори на глас тя. Цялата тази какофония бе станала по негова вина.

— Госпожа Карлсън? — Обади се в този момент Амазония, а в гласа ѝ се прокрадна някакво недоверие. Джули отвори широко очи и погледна лицето на травестита. Каквото и да си бе мислила одеде, ставаше тъкмо обратното, нощта щеше да се окаже значително по-неприятна от предвиденото, при положение че тази мърла тук ѝ знаеше името.

Джули усети как сърцето ѝ се надига с бесен ритъм към гърлото. Погледна мутанта с широко отворени очи. Беше готова да отрече, но в същия момент разбра, че така само ще се направи на глупачка и ще

оплете конците още повече. Вече нямаше начин да скрие каквото и да е. Да приключи с набирането на този номер и да се успокои.

— Д-да.

Последва късо мълчание и наклепаните очи се присвиха, а яркочервените устни се превърнаха в тънка линия.

— Я виж ти — каза той и погледът му я обходи още веднъж, но този път с доста по-различно изражение. — Това направо е върхът на всичко.

Джули не разбираше какво иска да каже той с тези думи, но със сигурност нямаше никакво желание да научи.

— Е-е-ей, Деби — прекъсна ги завален глас. Джули се извърна. Двойката се приближаваше към тях — дебел, очевидно много пиян мъж в изпомачкан костюм, и красива блондинка в елегантна черна рокля, подходяща за някой коктейл, притиснала се до ръката му. Жената очевидно подкрепяше мъжа, който едва се държеше на крака. От мъжа лъхаше на алкохол. Джули сбърчи нос в инстинктивна неприязън и разбра, че той се е обърнал не към нея, а към Амазония. Деби значи? Джули хвърли един поглед към едрата. Името ѝ се стори прекалено семпло за такава невероятна личност.

— Все още ли имаш адреса? Ще си прекараме чудничко. — Мъжът премести поглед от Деби към Джули и се насочи към нея. — Можеш да вземеш и хубавката си приятелка.

— Клинт, знаеш, че за нищо на света няма да пропусна подобно нещо. — Деби се усмихна и заговори с гласец, който нямаше нищо общо с мъжкото ръмжене, с което се бе обръщал към нея. — Вие с Лана вървете, сладурче. Аз идвам след малко.

— Нали знаеш, че има достатъчно пиене и други благинки. Ти само доведи дамичката и цяла нощ ще щуреем. Такъв купон ще падне! — Клинт се ухили доволно на Джули, която се сви. Лана изтегли Клинт настрана, след това погледна през рамо и насочи змийски поглед към Джули.

— Да не съм те мярнала повече, кучко — просъска тя. След това помахаше с пръсти на Деби и добави на висок глас: — Ще се видим по-късно, разкош мой.

Разкош мой? Деби? Джули осъзна истината прекалено късно и сякаш някой я зашлеви. Лана беше мъж. Тя остана да зяпа след двойката, докато те се клатушкаха неуверено към далечния край на

паркинга. Красивата блондинка със съвършено тяло на десетсантиметрови токове беше мъж.

— Тя си мисли, че аз съм мъж! — възкликна Джули, когато съзна каква е истината.

В този момент улови погледа на Деби и забеляза, че тя се е ухилила.

— Затворете си устата, госпожо Карлсън, да не лапнете някоя муха — обърна се към нея той с мъжкия си глас и леко перна с показалец брадичката ѝ. Зъбите ѝ изтракаха. — Трябва да сте поласкана. Накарахте Лана да ревнува. Нали забелязахте, че от мен не ревнуваше.

За момент Джули се почувства като Алиса след падането в дупката на заека. Това определено бе някаква паралелна вселена. След това си спомни в каква каша се е озовала, и всичко останало се изличи от мислите ѝ.

— Колата ми — простена тя и понечи да натисне последната единица, но отново се разколеба.

— Ще се обаждате ли на полицията, или няма? Имам да ходя на много места, а и работа ме чака. Полицейският доклад ще ни трябва за пред застрахователите.

Когато някой травестит, висок метър и деветдесет, скръсти ръце на щедрата си гръд и погледне нетърпеливо, след което започне да потропва с тока на лачената си обувка, Джули установи, че ефектът е поразителен. Стисна здраво телефона, но така и не можа да си наложи да натисне последната единица.

Ако го направеше, адът щеше да се разтвори пред краката ѝ в мига, в който влезеше у дома.

— Вижте, имам проблем, ясно? Не искам съпругът ми да разбере, че тази вечер съм излизала — призна тя и раменете ѝ се отпуснаха примирено, когато свали телефона от ухото. Деби знаеше коя е и по всяка вероятност познаваше Сид по един или друг начин, въпреки че не можеше да си представи мъжкарят Сид да се познава с отявлен травестит. Само че Деби бе толкова необичайна личност, че ѝ се стори, че може да му се довери поне малко. Той също си имаше свои тайни. Освен това бе съсипала колата му, той искаше да звъни в полицията и тя едва сега започваше да схваща колко глупаво е щяла да постъпи. Беше готова да се обзаложи на крупна сума, че всяко ченге в

Южна Каролина познаваше съпруга ѝ, или най-малкото бе чувал за него, а ако им се обадеше, бе все едно да пусне обява на цялата първа страница на някой вестник, за да обясни среднощното фиаско. Ако разкриеше пред Деби поне малка част от истината и събудеше съчувствието ѝ, щеше да си осигури малко време да помисли, което бе добре.

— Я виж ти! — В гласа на Деби се прокрадна по-скоро любопитство, отколкото съчувствие, но дори и това вършеше работа. На паркинга се появяваха все нови и нови хора и един яркочервен корвет мина покрай тях към изхода. Натисна клаксона и ръка със съвършен ален маникюр весело помахаше пръсти през прозореца. Лана и Клинт.

— След като знаете коя съм, значи знаете, че мога да покрия щетите на колата ви — каза Джули. — Само че ви моля да не викате полиция.

— Така ли стана? — Деби я гледаше и преценяваше. — Защо не седнем в моята кола и не обсъдим на спокойствие нещата. А и ще ми разкажете всичко. Може да успея да ви помогна.

Яката ръка на Деби я стисна над лакътя и още преди да чуе отговора на Джули, я поведе към блъснатия автомобил. Джули вдигна поглед, забеляза отново платинените къдрици, които подскачаха по гърдите ѝ, едри като Хималаите, впечатляващо широките рамене и реши да рискува. Да се обърне за помощ към непознат, който дори не приемаше пола си, бе много малко по-глупаво, отколкото да хукне да преследва Сид, но при създалите се обстоятелства, друга възможност май нямаше.

Деби ѝ отвори вратата и Джули се настани на черната кожена седалка. Едва след като вратата се затвори, а той мина отзад, за да седне от другата страна, ѝ хрумна, че да се качи в колата на непознат мъж, наконтен в женски дрехи, едва ли е особено умно.

ГЛАВА 3

Джули Карлсън бе точно толкова впечатляваща, колкото Мак си я спомняше. Страхотни гърди, страхотно дупе, кожа с цвят на мед, дълга черна коса, която би изглеждала възхитително на възглавницата на някой мъж, устни само за целувки, големи кафяви очи. За пръв път я видя на сватбата. По това време бе ченге, понякога се наемаше да осигурява охраната на някое събитие и докато се любуваше на сексапилната млада булка, той мислеше и за други неща, а тя нито веднъж не погледна към него. Имаше очи само за младоженеца: Джон Сидни Карлсън IV, роден под щастлива звезда, нищо че Мак изпитваше неудържимо желание да го срита. По онова време Сид постигаше успех във всичко, с което се заемеше, а сватбата му, всъщност това бе втората му сватба, също не бе изключение. Имаше около хиляда гости, включително губернаторът и разни други гръмки имена, дойдоха от телевизията, за да отразят събитието, а Джули Ан Уилиамсън, само месец след като бе спечелила короната на Мис Южна Каролина, бе щастливата булка.

Това се случи преди осем години. Доста вода бе изтекла след това, него го изгониха от полицейското управление на Чарлстън и той бе сигурен, че го е подредил онзи корумпиран копелдак Сид. Но това бе само една незначителна частица от причината за неприязънта му към Сид. Основното, това, което Мак никога нямаше да забрави, се отнасяше до брат му Даниел, осем години по-голям от него, изчезнал безследно преди петнайсет години. А Мак бе убеден, знаеше без капка съмнение, че Сид, приятелят на Даниел от детинство, много добре знаеше какво му се е случило.

Отначало майка му, баба му и той, единственото семейство на Даниел, си мислеха, че по-големият му брат се е запилял някъде. По онова време бе на двацет и пет, свободолюбива душа, която все не намираще покой. След като минаха много месеци, без да чуят и дума за него, започнаха да се чудят дали не се е забъркал в нещо и затова да се е покрил за известно време. Месеците станаха години и теориите се

меняха от затвор някъде в чужбина до амнезия. Майката на Мак почина преди десет години, без да знае каква е съдбата на по-големия ѝ син, и много тъгуваше за него. На смъртното ѝ легло Мак даде обещание да открие брат си. Засега не бе успял да постигне нищо, с което да изпълни казаното.

Последно бе разговарял с Даниел по телефона, бързо и кратко. Брат му се бе извинил на седемнайсетгодишния Мак, че няма да дойде да играят баскетбол, защото трябвало да свърши някаква работа на Ричи. Да, Ричи, също както в Ричи Рич, това бе шеговитото име, с което наричаха Сид, защото Сид живееше в неவிждан за двете момчета от работнически произход разкош. Те никога нямаше да живеят в такава обстановка с пенсията на загинало по време на изпълнение на служебния дълг ченге. Нещо в тона на Даниел бе накарало Мак да се замисли за каква ли точно „работа“ става въпрос, още повече че определено излизаше от рамките на стандартния работен ден, но Мак не попита, а Даниел не му каза нищо повече. След като стана ченге, Мак дискретно, извън работно време, започна да търси брат си, да проверява всичко, свързано със Сид. Не че очакваше да открие нещо съществено за Ричи Рич, но нещата, на които се натъкна, го учудиха. Първата съпруга на Сид например го бе зарязала горе-долу по същото време, когато бе изчезнал и Даниел. Интересното бе, че тя също не бе открита. На улицата се шушукаше, че Сид е замесен в продажбата на наркотици. Като си спомни с колко много пари разполагаше Даниел, това, че след като напусна военните, нямаше постоянна работа и отново се бе сближил със стария си приятел Сид, Мак бе започнал да подозира някои неща за „работата“, която Даниел бе вършил за Сид, и бе стигнал до извода, че изчезването му може да бъде свързано единствено с наркобизнеса, ръководен от Сид. Проблемът бе, че не можеше да го докаже. Никой, който имаше власт, не смееше да се заеме с подобно разследване. Семейство Карлсън бяха важни личности в Южна Каролина, имаха високопоставени приятели и никой не искаше да изпита на гърба си гнева на хора, които си играеха с властта. Нямаше какво да се направи, затова му се каза да преодолее загубата на брат си и да си намери някаква друга работа. Нямаше особено значение, че Даниел е прекарал години наред забъркан в нечисти сделки. Нямаше значение и фактът, че бившата му съпруга бе от Калифорния, домът на много

престъпления, където сигурно се бе върнала, преди да изчезне завинаги от живота им.

Накрая бе изтъкнато доста грубо, че единственото, с което разполага против Сид, са клюки. Когато се опита да настоява и да се сдобие с някакво доказателство за незаконната му дейност, просто го изритаха от полицията.

Но ето че сега, благодарение на превратностите на съдбата, в която Мак вече почти не вярваше, получаваше втори шанс да разбере някои отговори. Красивата булка на Сид седеше в колата му, невероятно сексапилна в предизвикателна сатенена пижама, която си играеше с гърдите ѝ, беше загазила, страхуваше се до смърт от съпруга си и не би и помислила да се обърне към него за помощ.

Най-сетне боговете бяха решили да му се усмихнат.

Измъкна мобилния телефон от щедлото си деколте. Беше го пхнал там заедно с ластични ленти за колене и глезени, за да се получи хубава дясна гърда, а сред подплънките в лявата бе натъпкан пистолетът „Глок“. Щом го извади, натисна някакво копче и запали колата. Климатикът изпълни купето с горещ въздух. Той го спря и свали прозореца, за да влезе поне малко хлад. Шумът от улицата приличаше на бръмченето на досадно насекомо.

— Ааа, чакайте малко. — Гласът на Джули Карлсън звучеше притеснен. Гледаше го тревожно. Господи, каква красавица. Сид винаги бе поне хиляда пъти по-щастлив, отколкото заслужаваше, а жена му бе истински дар божии.

— Стой спокойно — каза ѝ той с бърза окуражаваща усмивка на фона на алените устни и платинените къдрици, за която дори не предположи, че я е вледила от ужас. Даде на заден и преди тя да каже и дума, заговори, защото Хинкъл бе на телефона. — Ехо. Промяна в планове. Отивай на Дамънсвил стрийт осемдесет и пет и направи няколко снимки. Едуардс прави купон и искам да си имам албумче за спомен.

— Аз ли? — писна Хинкъл, а гласът му ясно показва колко му е неприятно. — Ами ти? Нали се разбирахте добре. Като стана напечено, веднага подви опашка, страхопъзльо такъв!

— Блъснаха ми колата и трябва да се оправя. Ще ми е необходимо известно време. Просто направи снимките. — Подкара към изхода. Вече бяха в движението и се усещаше лек полъх на вятър,

а температурата в колата стана по-поносима. Спътничката му изглеждаше още по-притеснена от одеде. Мак ѝ се усмихна отново. Женичката на Сид му беше паднала в ръцете и това бе най-обещаващото, което му се случваше от доста време насам, затова възнамеряваше да се възползва максимално от този шанс.

— За Едуардс съм само един боклук — каза Хинкъл. — Как според теб да вляза?

— Купи пица. Престори се, че си разносвачът. Абе просто влез. Никой няма да те забележи. Едуардс е пиян като казак, а там ще бъде пълно с народ. — Уличното движение се разреди. Мак спря зад огромен бял кадилак и се насочи на юг. Ако крадците бяха професионалисти, а те почти сигурно бяха, ягуарът отдавна вече бе заминал. Но си оставаше възможността да са го задигнали някакви хлапетии, тръгнали да се повозят, тогава колата щеше да е зарязана някъде наблизо.

— Май идеята не е много добра — каза Джули Карлсън. — Бихте ли ме закарали обратно на паркинга?

Мак улови погледа ѝ, вдигна един пръст — чакай малко — и отново ѝ се усмихна окуражително. Наблюдаваше я как свежда поглед към мобилния телефон в ръката си и се колебае, а след това забеляза, че другата ѝ ръка пълзи към вратата, готова да дръпне ръчката. Тя май наистина смяташе да скача в движение. Не, нямаше, освен ако не си бе намислила предсмъртното желание. По улицата бе пълно с коли, а по това време на денонощието повечето шофьори нито имаха реакции, нито виждаха както трябва. Ако все още бе ченге, от нарушители тук би изкарал цяла едномесечна заплата.

— Да бе, като че ли никой няма да забележи как една чернилка снима оргията на някакъв бял. Ще ме смачкат там — мрънкаше мрачно Хинкъл. — Мамка му. Все така става. Всеки шибан път.

— Трябва да затварям — каза Мак и спря на светофар. Веднага забеляза как пръстите на Джули Карлсън се стягат около ръчката на вратата, и прекъсна разговора.

— Каква беше цялата тази работа? — Гледаше го любопитно и нетърпеливо.

— Трябваше да отида да направя някои снимки на едно парти, но сега, благодарение на теб, няма как. Така че ще отиде приятел. — Мак я погледна бързо, спусна капачето на телефона и го пусна обратно в

блузата. Дори сега не можеше да каже нищо хубаво за сутиена, размер 42 DD, който всеки момент щеше да го пререже на две. Единственото му предимство бе, че от него ставаше чудесен кобур и за пистолета, и за мобилния телефон. Този ластик бе яка работа. Ако НАСА не го бяха открили, някой трябваше да им отвори очите.

Погледна многозначително към ръката ѝ, подпряна на вратата.

— Ще слизаш ли?

— Н-не. — Изглеждаше невероятно гузна. Отпусна обратно ръка в скута си.

— Защото ако го направиш, може да се окаже опасно.

Тя пребледня.

Мак се намръщи и ѝ каза какво имаше предвид.

— Може да те блъсне някоя кола.

Светофарът се смени и той пресече кръстовището, насочвайки се към Батъри, което по негова преценка бе най-вероятното място, където да открият колата ѝ. Сега вече климатикът се бе включил и вътре влизаше хладен въздух, затова Мак натисна копчетата за вдигане на прозорците. Тя си пое дъх.

— Всъщност къде отиваме? — попита любезно тя. Ръцете ѝ бяха в скута, стискаше мобилния телефон и хапеше притеснено долната си устна. Колко сексапилна изглеждаше в този момент. Прииска му се да не бе забелязвал тази малка подробност. Изобщо не му влизаше в планове да си падне по мъркащата сексапилна жена на Сид.

— Да не би да се притесняваш, че те отвличам? — Най-сетне беше разбрал. В гласа му прозвуча стаен смях.

Тя, слава Богу, престана да хапе долната си устна и премести очи към лицето му.

— Може и така да е. А отвличена ли съм?

Не можеше да ѝ се отрече, че не е някоя срамежлива. Във въпроса прозвуча предизвикателство, то личеше и в погледа ѝ. Мнението му за съпругата на Сид се вдигна малко, въпреки че това означаваше още една точка в полза на добрия вкус на Сид.

— Не. С мен можеш да се чувстваш точно толкова в безопасност, колкото и със собствената си майка. Честна дума — опита се да я успокои той и зави надясно по някаква още по-отвратителна улица от тази, от която я бе измъкнал. Пияници, проститутки и подозрителни типове се мотаеха наоколо и си търсеха белята на всяка крачка,

отбиваха се в съмнителни барове и се придържаха към сенките по улицата. Също като хлебарки, повечето от тези хора излизаха нощем, но за разлика от хлебарките, някои от тях можеха да бъдат смъртоносни. Добре че Мак бе наясно какви опасности дебнат наоколо.

— Виж, Деби, имах достатъчно време да премисля и ми се струва, че е най-добре да извикам полицията. — Тя колебливо вдигна мобилния телефон и пръстът ѝ се застоя на копчетата.

Деби ли? В първия момент Мак изгуби ума и дума. След това си спомни новия си облик и се ухили. Деби — името на бившата му съпруга, изникна в ума му изневиделица, когато се погледна в огледалото на дамската тоалетна в „Розовото котенце“ и забеляза, че с изключение на височината и раменете, имаше нещо много общо с нея — съвсем не изглеждаше естествено и нормално. Нищо чудно, че жената до него бе нервна.

— Защо ли си мислех, че не искаш съпругът ти да разбира, че си излизала?

Тя отново започна да хапе долната си устна. Мак забеляза и се постара да се съсредоточи над улицата, за да оглежда за откраднатата ѝ кола. Ръката над мобилния отново се колебаеше.

— Наистина не искам. — Гласът ѝ бе едва доловим. — Само че...

— Какво ще стане, ако не успеем да намерим колата?

Тя си пое дълбоко дъх и погледът ѝ се спря на лицето му.

— А има ли такава възможност?

На Мак му дожаля. Очевидно бракът със Сид не беше безмерна радост и тя очакваше от него някаква помощ. Да, той наистина щеше да ѝ помогне, успокои той надигналия се в израз на възмущение рицар, нищо че имаше и някои скрити помисли и намерения. Ако не друго, то поне щеше да се опита да намери колата ѝ. След това не можеше да ѝ обещае нищо.

Прекалено дълго бе дебнал Сид, за да си позволи нещо толкова незначително като състрадание към съпругата му да го възпре.

— Може би. Струва ми се, че някой си е поръчал ягуар същата година и модел като твоя. Или е за части, или някой е решил да понапазарува по-евтинко. Аз лично съм готов да се обзаложа, че е за части.

— Някой си е поръчал ли? — По гласа ѝ ясно личеше, че не може да повярва, но поне пусна мобилния телефон в скута си.

Той извърна отново поглед към Бей стрийт и даде газ, докато минаваше покрай конските карети, които возеха туристи да разглеждат забележителности денонощно и заплашваха трафика във всички части на града. В далечината заливът изглеждаше черен като петрол, освен блесналите на места светлини, които показваха, че минава корабче. От фара се чу самотно просвирване на сирена.

— Случва се непрекъснато, особено с кола от висока гама като твоята.

Беше стиснала здраво колене, забеляза той, а дългите изваяни бедра бяха голи под ниската талия на розовия сатен, с който се бе облякла. Докато я оглеждаше, не можа да се сдържи и се зачуди дали кожата ѝ има вкус на мед, както изглеждаше. Подразнен от насоката на мислите си, той извърна поглед към улицата, което за момента бе най-важното, и взе телефона.

— Дай ми номера на колата — нареди остро той и задържа поглед на лицето ѝ, а след това набра някакъв номер. Каза му го и той кимна.

— Да? — Сърдитият глас, който отговори, бе на Мама Джоунс. Мама бе свързката на всички местни автокрадци. Навремето, като патрулиращ полицаи новак, Мак го бе арестувал два пъти за първите си два месеца служба. Беше озлобен, а след това потиснат, когато разбра, че Мама си е на улицата, където му е мястото двайсет и четири часа след първоначалния арест, а след това му казаха да зареже тази работа, за да не навреди на работата на Мама, или на собствената си кариера. За щастие, Мама не беше злопамятен и те двамата успяха да създадат взаимно уважение един към друг с течение на годините. Ако имаше човек, който да изрови информация за прясно откраднат ягуар на юг от Чарлстън, това беше Мама, знаеше.

— Теб пък к'во те интересува? — попита предпазливо Мама, когато Мак му каза данните за колата. В подобни моменти Мама бързо се сещаше, че преди години Мак е бил на противниковата страна.

— Дамата, на която е колата, ми е приятелка. Съпругът ѝ ще ѝ избоде очичките, ако ѝ я откраднат, и сега тя седи до мен и пролива реки от сълзи, защото се страхува, че ще я пребие до смърт, ако посмее да се прибере без автомобила.

Джули Карлсън се напрегна и го погледна високомерно. Мак поклати глава към нея, за да я предупреди да мълчи.

— Мама му стара — зацъка Мама и Мак разбра, че е натиснал правилното копче. Мама бе отдаден на семейството си човек с цели шест дъщери. — За таквоз нещо извинение няма. Мъж да трепе жената, нема ли кой да го срита отзад?

— Така е — съгласи се Мак. — Има ли начин да ни помогнеш?

Последва мълчание.

— Ако мога, знаеш, че ще ти струва скъпичко.

— Няма проблем. — Предполагаше, че за Джули Карлсън няма проблем. Сид беше достатъчно богат.

Ръмжене.

— Ще звънна тук-там, да видим к'во мога да направя. Ще ти се обадя. Дай си номера.

Мак му каза номера на мобилния си телефон, прекъсна разговора и погледна намръщената си спътница.

— Ще ти струва известна сума, ако си искаш колата обратно. Поне две хилядарки. Това е в случай, че може да се уреди.

— Чух. — Беше отвратена. — Не мога да повярвам, че трябва да плащам, за да си върна собствената кола.

— Ако не искаш, веднага ще звънна на Мама да не се занимава.

— Недей! — В гласа ѝ отново се прокрадна паника и тя стисна телефона. — Искам си я.

Мак стисна устни. Тя определено се страхуваше от Сид. При тези обстоятелства, щеше да се окаже огромна грешка, ако продължеше да я съжалява, но въпреки всичко не успя да прогони неканеното чувство.

— Мама ще иска парите при размяната. Говоря, в случай че извадим късмет и ти открием колата.

Тя изглеждаше притеснена.

— Мога да напиша чек. Стига да ми върнат чантата. Нали остана в колата.

Чек значи. Мак въздъхна.

— Скъпа, той ще иска парите в брой.

Сега вече тя се разтревожи не на шега.

— В чантата си имах не повече от петдесет долара. Мога да отида до някой банкомат, когато ми я върнат, но доколкото си спомням,

лимитът ми е двеста долара.

Мак се сети за парите, които преди броени часове Елизабет Едуардс му бе платила авансово. Бяха скрити в сейфа у тях, за да ги внесе в банката на следващата утрин. Представи си реакцията на Хинкъл, ако разбереше какво смята да прави Мак, но в следващия момент взе решение и прати Хинкъл по дяволите.

— Аз ще ги платя. Стига да можеш след това да ми ги върнеш. Ще можеш, нали?

Съпругата на Сид нямаше опасност да затъне в дългове и по всичко личеше, че има доста сериозна причина да не иска Сид да разбере какво е вършила тази вечер. Сатенената дрешка обаче беше друга работа.

— Да. Разбира се. Много ти благодаря.

— Пак заповядай. — Гласът му бе сух. Мисълта, че Джули Карлсън лудува с някое тайно гадже, бе много приятна, особено след като знаеше за кого е омъжена. Тя бе страхотна жена, в това съмнение нямаше, но трябваше да си напомни, че не е момиче за леглото, не и за неговото.

Ако боговете продължаваха да са в добро настроение, тя можеше да го снабди с вътрешна информация за Сид. Той щеше да я измъкне от сегашната каша, а междувремежно да поизстиска от нея каквото успее.

Мак се усмихна и зави надолу по улицата, опасана от притихнали къщи по на един етаж с керемидени покриви, поддържани сравнително добре, и паркира до тротоара. По улицата преминаваха какви ли не автомобили.

— Къде сме? — Тя отново бе станала нервна.

— Пред дома ми. Случайно имам парите в брой. Освен това, ако Мама открие колата ти, ще трябва да се срещнем с него, за да я вземем. Няма да ми се отрази много добре на репутацията, ако ме види в този вид. — Той посочи странното си оперение.

— А-ха. — Тя го огледа отново и по лицето ѝ се изписа съчувствие. Погледна го в очите. — Той... не знае ли?

— Не — отвърна бързо Мак, защото никак не му се искаше да признае колко сладка изглежда тя в този момент. Изключи мотора. — Не знае. Ти искаш ли да влезеш? Ако ще се чувстваш по-добре, чакай в колата.

Тя огледа тъмната улица, съвсем пуста, освен възрастния господин Лайфермън на ъгъла, в очакване на териера да си свърши работата, а след това поклати глава.

— Ще дойда с теб, ако нямаш нищо против — каза тя, както бе предполагал Мак още от самото начало.

Тя отвори вратата и се измъкна навън. Той смъкна перуката, захвърли я в коша за боклук и се зачеса енергично по главата. След това слезе и той, заключи колата и се отправи към входа. Чуваше тихото шумолене на сатененото ѝ долнище, докато вървеше до него, и се опита да изолира този звук.

Качиха се на верандата и той отключи вратата и се отдръпна, за да мине тя.

Щом Джули прекрачи в потъналата в мрак къща, по устните му трепна доволна усмивка.

Понякога, когато Даниел канеше в стаята си по-малкия си брат, му казваше едни думи, за които се сети в този момент. Сториха му се толкова подходящи, че изпита някакво чувство на нереалност.

Заповядай в моето царство, казал паякът на мухата...

ГЛАВА 4

Малкият пудел, който ги посрещна на вратата с пискливи изблици на радост, успокои Джули почти напълно. Кучето бе прелестно, с розова каишка, обсипана с дребни камъчета и малка розова панделка зад всяко миниатюрно ушенце.

Никой нормален мъж, още по-малко мъж с наклонности на убиец, не би гледал подобно куче.

— Здравей, сладурче. — Джули клекна и протегна пръсти, за да я одобри пуделът, докато Деби палеше лампите. Животното бързо я подуши и веднага постави и двете си лапи на голото коляно на Джули с надеждата да си изпроси малко внимание. Не спираше да маха с опашка и цялото ѝ тяло се въртеше, докато се опитваше да близне лицето на младата жена. Това бе една обичлива космата топка, която веднага накара Джули да промени мнението си за Деби. Дрехите му може и да бяха малко прекалени, перуката — един ужасен кич, но затова пък пуделът беше истинско съвършенство.

— Твой ли е? — Попита тя просто за да е сигурна, че няма грешка.

— Да. Запознай се с Джозефин. — Гласът на Деби прозвуча сухо и Джули вдигна поглед към него. Перуката вече я нямаше и тя с учудване забеляза, че тъмнорусата му коса стърчеше на всички посоки. Тъй като не си бе свалил грима, изглеждаше точно толкова неестествено, колкото и преди. Деби в ролята на Бой Джордж. Погледна домашния си любимец с присвити очи и тя отклони поглед от лицето му. По всичко личеше, че пуделът би трябвало да е в колибката си, ако изобщо имаше такава. Сид все повтаряше, че това им е лошото на кучетата: лаят, имат бълхи и опикават пода. Независимо от тона на Деби, беше очевидно, че той обича дребосъчето. Джозефин бе отлично гледано животно чак до топката на грижливо подстриганата опашка и малките розови ноктички. Личеше, че ѝ се обръща много внимание.

— Истинска кукла — отбеляза искрено Джули.

— Самата истина. Същата тази кукличка днес сутринта си е похапнала една от обувките ми. — Деби погледна мрачно пудела и посочи с ръка към хола. — Настанявай се удобно. Идвам след минутка.

Той се запъти към задната част на къщата, клатушкайки се на ужасните си високи обувки, и палеше всяка лампа по пътя. Джули остана права и се огледа.

Беше тясна едноетажна, съвсем обикновена къща, нещо средно между еднофамилен дом и апартамент, и напомняше на евтините мотели, които се бяха нароили напоследък. Холът бе с бели стени, голи дървени подове, златни завеси, спуснати над огромния прозорец, който гледаше към улицата. Канапето също бе златно, с тапицерия от туид, а пред него бе поставена ниска дъбова масичка за кафе и кафяво велурено кресло. На телевизора бе отделено почетно място до едната стена. Списания и вестници бяха безразборно натрупани до креслото. Бяха накачени най-различни репродукции на пейзажи.

Деби май нямаше особен талант във вътрешното обзавеждане. Странно, след като вече бе видяла крецияция й избор на дрехи.

Джули седна на канапето. Джозефин веднага се настани до нея и пхна глава под ръката й. Докато галеше пухкавата козина между ушите, Джули усети, че кучето мирише едва доловимо на парфюм. Колко мило, каза си тя, истински очарована, и веднага забрави подозренията си, че може да е попаднала в ръцете на изнасилвач и убиец. Е, забрави почти всички подозрения. Можеше да се окаже от някои наистина смахнати изнасилвачи и убийци, но пък пуделът я караше да се съмнява в подобни дивотии.

Вече по-спокойна, Джули бе обзета от нова тревога, когато си помисли колко ли е часът. Както се казваше, времето бе ценно. Сид не се прибираше по-късно от три и петнайсет. Беше го чакала будна нощ след нощ и знаеше. Което означаваше, че ако искаше шпионското й приключение да си остане неразкрито, трябваше да се прибере не по-късно от три, при това с ягуара.

Какви бяха шансовете?

Наоколо не се виждаше часовник. Прекалено неспокойна, за да седи, Джули стана и се упъти към кухнята, която бе точно до хола. Джозефин я следваше по петите и ноктите й драскаха по пода. Тясната Г-образна кухня бе също толкова безлична, колкото и холът. Чупката, очевидно предвидена за малка трапезария, бе превърната в домашен

кабинет. Имаше метално бюро с компютър, стол и два шкафа за папки, а също и часовник, закачен на стената.

Един и петдесет и осем. Оставаше ѝ само час да намери колата и да се прибере, преди мъжът ѝ да открие, че я няма.

Захапа нокътя си, върна се в хола и погледна към стаята отзад, спалнята, където домакинът ѝ бе изчезнал. В същия момент се появи Деби и влезе в спалнята от съседна стая, най-вероятно баня, защото бършеше енергично косата си с хавлиена кърпа.

Беше обул дънки, но гърдите му бяха голи.

Много мъжествени гърди. Широки под едрите рамене, загорели, мускулисти, обсипани с тъмнокестеняви косъмчета. Бицепсите му също бяха загорели и с изпъкнали мускули, а подлакътниците бяха яки и доста космати. Дънките бяха стари, висяха ниско на ханша и разкриваха стегнат корем, стесняващ се в тесни силни бедра.

Не бе възможно да си представи по-мъжествен тип от Деби. Джули премигна учудена.

Той сигурно бе усетил вниманието ѝ, защото свали кърпата и погледите им се срещнаха. Нямаше и следа от грим. Косата му вече не стърчеше, пропита от пот. Беше чиста и малко объркана от сушенето с хавлията и се виждаше, че е пясъчноруса и леко чуплива. Лицето му бе изпито, със стегната челюст и много красиво. Без ужасния ефект на сините сенки под тъмнокестенявите вежди, очите му бяха изключителни. Носът бе прав, устата — голяма и стегната, като изваяна, а брадичката квадратна.

Накратко, мъжко съвършенство. Деби бе прекрасен екземпляр.

Джули остана загледана в него още момент, докато най-различни неподозирани мисли нахлуха в главата ѝ.

— Значи си гей? — Въпросът сам се изплъзна от устните ѝ и тя бе готова да си прехапе езика в момента, в който го каза.

Погледът му задържа нейния дълго, толкова дълго, че тя се почувства неловко. Той стисна зъби и присви очи.

— Има ли значение? — Погледна я студено, преценяващо и малко притеснено.

Нима бе извършила непросит грях с този въпрос? Сигурно. Знанията ѝ по етикета на травеститите бяха доста ограничени.

— Не. Разбира се, че няма — побърза да го увери тя. — Според мен всички хора трябва да имат свободата да избират какви да бъдат.

Да бъдат като теб, като мен, каквито преценят.

Тя май наистина нямаше нищо против, че той е гей, освен че от женска гледна точка, това си бе чиста загуба. Само че като си помисли, май бе по-добре, че се оказа обратен. Иначе бе прекалено привлекателен и нямаше мира да ѝ дава, особено след като бракът ѝ бе пред разпадане, да не говорим, че бе забравила какво е това секс. Както и да е, щеше да се чувства по-спокойна с него, ако го приемаше като приятелка. Можеше да се възхищава на вида му, без да има опасност да се поддаде на мъжкия му чар, което бе наистина добре.

Нейната приятелка, якият мъжага. Мисълта я накара се усмихне.

— Няма значение. — Отново я погледна с присвити очи, сякаш за да прецени доколко е искрена, и хлътна в спалнята. Само след минутка се показа отново, докато обличаше избеляла, доста поизносена, черна тениска.

Отпред пишеше „Корс“.

Какво обличат денем травеститите този сезон? Смръщи чело. Нямаше начин да познае какъв е, но пък и по какво да разбере?

Както научаваше със закъснение, наистина нямаше по какво.

— Наистина трябва да се прибирам — каза тя, а изумлението ѝ от превъплъщението на Деби намаля, когато се сети какъв проблем има на главата си. — Според теб, колко време ще отнеме?

Той се поотпусна.

— Не много. Мама ще звънне веднага щом разбере нещо. Искаш ли да те откарам до вас и тогава да звъннем за колата.

— Не. Не. — Джули прехапа долната си устна и изказа мислите си на глас. — Сид ще забележи, че ягуара го няма още щом паркира. Трябва да си върна колата. И до три да съм се прибрала.

— Ти май се страхуваш от този тип, а? — В гласа му прозвуча острога.

Джули го погледна учудено.

— От Сид ли? Не! — Тя се овладя и поклати енергично глава. Дали не беше прекалено енергично, упрекна се, а след това си даде сметка, че е прекалила. Господжата наистина се бе престарала.

— Невинаги е така — поправи се с гримаса тя. — Просто... на Сид не му е приятно да ме няма, когато се прибира.

Да бе, сигурно беше точно така.

— Госпожо Карлсън, да не би да се опитвате да кръшкате от съпруга си? — Въпросът бе тих. Плъзна по нея поглед, за да я прецени, но в същото време това бе поглед на истински мъж, което не бе много вероятно, след като знаеше, че я оглежда Деби. Последния път, когато я погледна по същия този начин, се оказа, че бе преценявал как е обута. В този момент си спомни с какво бе облечена, или по-скоро с какво не бе облечена, защото нямаше нито бикини, нито сутиен. Това дори не бяха обичайни дрехи. Усещаше, че зърната ѝ се очертават ясно под хлъзгавата камизола, че дългите ѝ загорели крака са почти напълно голи.

Но пък сега Деби се бе преобразила в доста съблазнителен мъж, затова не ѝ се струваше редно да се показва пред него в дрехи от колекцията, предназначена за стръв за нормални мъже. Трябваше да си напомня, че пред нея е Деби, че бяха станали приятелки за нула време, че дрехите ѝ в този момент са като бански, дори като цял бански. Не бе очаквала, че някой може да я види, защото не бе имала намерение дори да слиза от колата. Ако я оглеждаше по този начин, защото бе решил, че е ексхибиционистка, щеше просто да я зареже. А и не беше той човекът, който да критикува облеклото ѝ, като се имаше предвид, че одеде приличаше на захаросана Барби във великански размер.

— В тези дрехи? — Тя се погледна подигравателно. — Не бих казала.

— Според мен изглеждаш чудесно.

Вдигна очи към неговите и за момент погледите им се срещнаха. Типично мъжкото изражение отново бе в погледа му, не бе възможно да греши. Дали пък не си въобразяваше? Преди още да разбере какво става, изражението му се промени и той поклати глава.

— На мен, приятелко, ми приличаш на жена, току-що изпълзяла от нечие легло.

Тя изпъна гръб и вирна брадичка.

— Самата истина. Само че леглото си беше моето. Станах, нахлузих първите обувки, които ми попаднаха, и се качих в колата. И бях в същата тази кола, докато не ми я откраднаха.

— Щом казваш. — Отговорът му бе любезен, но неприкрито скептичен.

— Така е.

— За мен няма проблем. — Той сви рамене. — Искаш ли нещо за пиене? Имам вода, портокалов сок, бира...

Той пое към кухнята и спря до Джули. Притесняваше се от близостта му, защото се оказа изключително едър мъж, и то много мъжествен, затова Джули отстъпи, дръпна се от пътя му и за малко не смачка Джозефин. Кучето изскимтя и се стрелна далече от хола, за да намери безопасно местенце, а Джули полетя и Деби я стисна за ръката, за да не падне. Джули тъкмо се изправяше, когато Деби неочаквано я пусна и си погледна ръката.

— Тече ти кръв.

Младата жена сви вежди. Да, наистина, по дланите ѝ имаше размазана кръв. Тя извърна ръка, изви врат и погледът ѝ попадна на ожулено място, голямо колкото монета от половин долар, точно на свивката на лакътя. Кръвта избиваше на капки. До този момент дори не бе обърнала внимание, че има рана. Чак сега усети как пари.

— Дай да видя. — Дланта му обхвана китката ѝ и той изви ръката ѝ така, че да огледа лакътя.

— Не е страшно, само малко е поожулено.

— Мъжко момиче, а? — Той вдигна поглед, улови нейния се ухили. Отблизо тези сини очи бяха поразителни. — Сигурно ще ми се смееш, но като видя кръв, започва да ми се вие свят, затова давай да оправим раната. Ела.

Тя се усмихна недоверчиво.

— Глезан.

Не се възпротиви, когато ръката му, все още стиснала китката ѝ, я потегли към банята. Докато минаваше, Джули мерна разхвърляната спалня — скрин до едната стена, неоправено огромно легло, дрехите на Деби, запокитени върху люлеещ стол в ъгъла, чорапогашникът бе паднал върху лачените обувки, изритани на пода. Банята се оказа малка, облицована със зелени плочки, и очевидно не ѝ бе правен обновителен ремонт от векове. Комбинацията от тоалетна чиния, вана и душ заедно, също и мивката, беше бяла и напълно обикновена. Миришеше на сапун. Капки вода все още се стичаха по пластмасовите завеси на душа. Някакво бурканче с тоалетно мляко бе оставено без капак. Отвътре липсваше огромно загребано количество, с което Деби по всяка вероятност бе махнал грима.

— Дай първо да я почистим.

Пусна водата, натисна помпата на течния сапун и без много да му мисли, натри ожуления ѝ лакът.

— Ау! Щипе! — Джули скочи, когато сапунът попадна на разраненото място, и бе готова да дръпне ръката си, но успя да се сдържи. Той бе точно зад нея, банята бе тясна и нямаше как да излезе, а и той подложи най-сетне лакътя ѝ под течащата вода.

— Мислех си, че си мъжко момиче. — Среещна погледа ѝ в огледалото. Подигравателна усмивка изви ъгълчетата на устата му, докато измиваше сапуна. За нещастие, струята бе толкова силна, че ѝ се стори, че излиза от маркуча на пожарникар, и болката се усили. Отново го погледна в огледалото и смръщи нос. Изражението му се промени. Усмивката му изчезна и очите му станаха безизразни.

— Ти на колко си години? — Въпросът му бе неочакван и рязък.

— На двавет и девет. Ами ти? — Побутна го в напразен опит да се отърве от грубата промивка, но внезапно спря.

Тялото му бе твърдо и мъжествено, а докато се притискаше отзад в нея, тя усети електрически тръпки да преминават навсякъде. Каквито и да бяха сексуалните му предпочитания, той си беше мъж. Физическата ѝ реакция я притесни и отново се сети за жалкия си любовен живот.

Тъжна работа, каза си тя, че бе дошъл денят да се възбужда от мъж, на име Деби.

— На трийсет и две. Готово.

Той отстъпи настрани и вече не я докосваше, което, каза си тя, бе истинско облекчение. Наблюдаваше лицето му в огледалото, докато той се занимаваше с кранчетата и ги затваряше с бързи движения на китките. Дори и да бе забелязал ефекта си върху нея, не го показва с нищо. Сигурно нямаше представа, че я е накарал да тръпне. При дадените обстоятелства не можеше да се надява, на каквото и да е.

— А съпругът ти на колко е години?

Вместо да пристъпи към нея и да опита чара си, което щеше да ѝ се стори добре дошло, както бе объркана, той подаде чиста кърпа.

— На четирийсет. — Тя изсуши лакътя с леко потупване.

— Не е ли малко старичък за теб? Сигурно си втората му жена.

Тя остави кърпата. Мъжът ѝ подаде тубичка мехлем остави анкерпласт на мивката пред нея.

— Да, така е. Какво от това? — Тя го погледна, сякаш искаше да му каже, че това няма никакво значение, а после се зае да размаже мехлема, защото раната я щипеше болезнено.

— А какво е станало с първата жена? Заради теб ли я зарязал? — Разлепи анкерпласта и ѝ го подаде.

— Разведени са от години. — Тя пое лепенката и внимателно я сложи на ожуленото място.

— Срещала ли си я? Говорила ли си някога с нея?

— Не съм. Тя си е отишла много преди аз да се появя. — След като приключи с анкерпласта, отпусна ръка и се намръщи към него. — Какво е това, на въпроси и отговори ли ще си играем?

Той сви рамене.

— Просто се чудех какъв е любовният живот на другата част от мъжете.

— А-ха. — Така вече можеше. — Благодаря за анкерпласта.

— Пак заповядай.

Джули срещна погледа му, каза си, че не може да си позволи да е толкова уязвима на мъжката красота, и отново се отправи към хола.

Той я последва. Джозефин бе наблюдавала с огромен интерес процедурата и сега припна напред, за да изпревари Джули на канапето. Младата жена се настани до пудела и бе наградена с един студен нос, който побутна ръката ѝ. Повдигна кучето и го настани на скута си, а след това я прегърна.

Деби отстъпи, скръсти ръце на гърдите си и я загледа умислен.

— Добре сега, я да видим дали разбрах правилно. Станала си от леглото, напъхала си се в тези обувки, скочила си в колата си и си подкарала към Чарлстън. Посред нощ. Би ли ми обяснила защо? — Той водеше разговора или май си беше разпит? Отново бе подхванал темата оттам, където бяха прекъснали одева.

Джозефин я близна по ръката. Джули прие единствената ласка, която щеше да получи от заобикалящите, и я гушна още по-близо. Самата близост на кучето я успокои. Винаги бе мечтала да си има куче. Може би, каза си тя мрачно, вместо да се тюхка за пропадация брак, беше време да смени Сид за куче.

В момента бе готова да извърши замяната.

— Сигурно ми се е приискало да покарам през нощта.

Изражението му показваше, че не вярва на подобни глупости, и младата жена въздъхна.

— Виж, съжалявам за колата ти, много ти благодаря за помощта, но ако успееш да ми помогнеш да си върна собствената кола, ще съм ти вечно признателна, макар че не ми се иска да ти разкривам всички подробности около личния си живот.

— Значи изневеряваш на съпруга си.

— Няма такова нещо.

Възмущението в гласа ѝ бе толкова силно, че той вдигна длани, за да я успокои.

— Добре, добре. Щом не искаш да ми кажеш какво те тормози, добре. На мен просто ми се стори, че си станала от леглото посред нощ, за да покараш кола до града само по бельо и си уплашена до смърт, че съпругът ти ще разбере, че нещо в живота ти не е наред и имаш нужда от приятел.

Гласът му бе омекнал, а усмивката му бе обезоръжаващо чаровна. Толкова чаровна, че чак сърцето ѝ се сви. Господи, та той бе толкова красив, а как само ѝ се искаше да му вярва, наистина ѝ се искаше. Беше прав, че има нужда от приятел.

— Това е пижама, не е бельо — натъртено поясни тя.

— Моя грешка.

— Откъде ми знаеш името? — В гласа ѝ отново се прокрадна предпазливост, защото си каза, че е по-добре да е предпазлива, отколкото после да съжалява. Наистина ѝ се струваше невъзможно, че той има нещо общо със Сид. Разбира се, ако връзка все пак съществуваше, трябваше да намери начин да го накара да си мълчи за нещата, които вече знаеше.

Деби сви рамене и натъпка ръце в предните джобове на дънките.

— Виждал съм те наоколо. Имаш магазин за дрехи в Самървил, нали? Лъскави вечерни тоалети с пайети, пера, все такива неща, нали? — Той се ухили. — Нищо обаче няма да ми стане. Трябва да помислиш по този въпрос. На нас, по-едрите момичета, също ни е приятно да се понаконтим.

Джули се усмихна, когато си го представи как се опитва да се напъха в някоя от прекрасните ѝ рокли, които не бяха по-големи от трийсет и осми номер. Ако все пак успееше да нахлузи някоя, репутацията ѝ щеше да е завинаги съсипана.

— Ще го имам предвид — отвърна тя. Тя бе и дизайнер дрехи и създаваше рокли за конкурси на красотата, а магазинът ѝ бе главно за тържествени събития, но нямаше нужда да му обяснява.

Часовникът напредваше. При тази мисъл тя разбра, че не може да остане тук нито минута повече.

— Господи, кое ли време стана?

Остави Джозефин на пода, изправи се и тръгна към кухнята, за да провери. Деби я спря, като положи ръка на рамото ѝ. Прекалено нервна, за да забележи как дланта му стопли рамото ѝ, Джули го погледна.

— Два и дванайсет. — Той гледаше над рамото ѝ към видеото, поставено върху телевизора. Джули проследи погледа му и разбра, че през всичкото време е имало часовник, но тя така и не бе забелязала.

— Трябва да се прибирам. — Отдръпна се от него и започна да крачи покрай стената, разделяща хола от кухнята.

— Не съм приятел на мъжа ти, ако това си мислиш — каза той, без да откъсва очи от нея. — Нищо от това, което ми кажеш, няма да стигне до него. Обещавам ти. А пък може да успея да ти помогна да се справиш с проблема.

Тя спря да крачи и погледите им се срещнаха и останаха приковани един в друг цели няколко секунди.

— Мисля, че Сид ми изневерява — призна Джули. Не бе мислила да се довери на Деби, но думите сами се изплъзнаха и в мига, в който ги каза, усети как я обзема облекчение. Чак сега разбра, че бе имала нужда да се довери на някого. Бе имала нужда от човек, който да изслуша тревогите ѝ и да ѝ каже дали наистина се прави на глупачка, или не.

— А-ха — отвърна бавно Деби. — Защо мислиш така?

— След като си легна, се измъква нанякъде — обясни тя. — Тази вечер го проследих. Чух го, че излиза от къщата, скочих от леглото и го последвах. Изгубих го на улицата, където ударих колата ти. Искях да обърна на паркинга, но онези изроди ми откраднаха ягуара.

Джули си пое дълбок накъсан дъх и скръсти ръце на гърдите си. Изведнъж, след като бе изказала подозренията си, тя се почувства пречистена. Вече нямаше да се преструва, че Сид е съвършеният съпруг, че бракът ѝ е идеален. Толкова бе хубаво да кажеш истината.

— Чакай сега да видя дали те разбрах правилно — каза след кратко мълчание Деби и се залюля на пети, след което я погледна строго. — Следила си съпруга си със собствената си кола. С ягуар? Не ти ли мина през ума, че той ще погледне в огледалото за обратно виждане и ще те забележи?

Очите на Джули се разшириха, когато осмисли опасността.

— Дори не се бях сетила за тази възможност. Просто се качих в колата и поех след него. — Докато обмисляше опасността, тя се опита да си спомни пътя.

— Приятелко, теб не трябва да те пускат сама по улиците. — Той поклати презрително глава.

Джули не му обърна внимание, но изглеждаше облекчена, защото по нищо не личеше Сид да я е забелязал.

— Ако ме беше видял, вече щях да знам. Вярвай ми, отдавна щях да разбера.

Деби се замисли.

— Не ти ли е хрумвало, че може да е тръгнал, за да си вземе нещо за похапване например?

Джули се намръщи.

— Затова идва на улицата с червените фенери и стриптийз баровете, така ли? Искане ми се да беше така, но не е. Освен това ние... имам и друга причина да смятам, че си има любовница.

— Така ли? — В очите му припламна интерес. — Каква точно?

— В понеделник открих осем хапчета виагра в шкафчето му — призна тя. — Тази вечер бяха останали само шест. А аз...

— Ти не си била облагодетелствана, така ли? — Изражението й бе повече от красноречиво и той се ухили. — Добре, разбрах. Значи мъжленцето се измъква нощем. Всяка нощ ли? По кое време?

— През последния месец по два или три пъти в седмицата. Обикновено през уикенда и веднъж през седмица. Различно е. Аз обикновено си лягам към единайсет, а полунощ той се измъква.

— Преди проследявала ли си го?

— Не.

— Значи...

Прекъсна го приглушен звън. Той издърпа мобилния телефон от джоба на дънките и заговори спокойно.

— Кажи?

Джули притаи дъх, докато чуваше дърдоренето на познатия, от което нищо не разбра. Най-накрая Деби се намръщи.

— Мамка му.

Ругатнята я уплаши. Нямахше да каже подобно нещо, ако нещата вървяха по план.

— Добре, направи го. Да. Ще се чуем по-късно.

Той прекъсна връзката и отново пхна телефона в джоба си. Погледна я в очите.

— Какво? — попита немошно тя.

— Добрата новина е, че са намерили колата ти.

— Наистина ли? — В гърдите ѝ лумна надежда.

— Прекалено късно обаче. Всичко от нея е свалено. И моторът, и гумите, дори радиото. Останал е само скелето.

ГЛАВА 5

— О, не! — На Джули изведнъж ѝ прималя, сякаш костите ѝ вече ги нямаше, за да я държат изправена. Коленете ѝ щяха да поддадат всеки момент, тя се олюля, а стаята бавно се завъртя.

— Опа! — Деби посегна и я хвана над лактите точно преди да се озове в полутечно състояние на пода. Без да мисли, тя политна към него и той я притисна до гърдите си. Усети силата му, разбра, че е на сигурно място, все едно че се подпираше на скала. Стисна тениската му, за да има по-сигурна опора, и си пое въздух.

— Добре, не се паникьосвай. Все ще измислим нещо, за да те измъкнем от кашата. — Той разтриваше леко гърба ѝ. Джули се остави на удоволствието някой да я успокои. От него лъхаше топлина, сила и се усещаше лекият аромат на сапун и тоалетно мляко, а широките му мускулисти гърди бяха прекрасна възглавница за главата ѝ. Толкова ѝ бе приятно отново да е в прегръдките на мъж и затова се сгуши до него. Бузата ѝ бе на стегнатия мускул над сърцето и тя долови спокойния постоянен ритъм. Сигурно бе усетил нуждата ѝ някой да я успокои и приласкае, защото я прегърна и притисна.

Колко ѝ бе липсвало някой мъж да я закриля. А в момента ѝ бе толкова хубаво, въпреки че за привличане и дума не можеше да става.

— Какво например? — В гласа ѝ прозвуча отчаяние. Затвори очи и стисна още по-силно тениската. Следващите ѝ думи бяха наистина трагикомични.

— Най-добре сама да сложа край на живота си и да спестя на Сид усилието.

— Не мислиш ли, че това е доста крайна мярка?

По гласа му разбра, че се усмихва. Тя отвори очи и погледна нагоре. Новият ѝ закрильник наистина се усмихваше. Добре че поне единият все още можеше да се усмихва.

— Не бих казала. — Гласът ѝ бе измъчен.

— Знаеш ли, повечето хора, изпаднали в твоето положение, сигурно биха се развели.

Сухите думи на Деби се врязаха в мислите ѝ и Джули вдигна стреснато поглед.

— Точно за това мислех и аз — призна тя. Почувства се по-свободна, след като го каза открито. — Само че за мен разводът е нещо страшно.

Може би това, че майка ѝ цял живот сменяше съпрузите си, я бе травмирало достатъчно. Като момиченце си обещаваеше, че когато се омъжи, ще бъде завинаги.

— На хората им се случва непрекъснато.

— Не и на мен. — Пое си дълбоко дъх и колкото и да не ѝ се искаше, се дръпна от прегръдката на Деби. Колкото и да бе хубаво да те прегръщат, всяко нещо си имаше край. Време бе да се изправи срещу проблемите. — Май ще бъде най-добре да се обадя на полицията. Ще се наложи да им кажа, че ягуарът е бил откраднат сега. Ще трябва да кажа и на Сид.

При тази мисъл стомахът ѝ се преобърна. Дали беше от страх? Нямаше как иначе да обясни чувствата си.

Господи, откога се страхуваше от Сид?

Деби се намръщи.

— Какво ще кажеш да те заведе до вас, ти ще се качиш на втория етаж да си легнеш и ще се престориш, че изобщо не си излизала, а след това аз ще разбия гаража? Когато съпругът ти се върне, ще забележи, че колата я няма, и ще се обади сам на полицията. Ще открият следи от взлом и ще решат, че ягуарът е бил откраднат от гаража. Все пак няма голямо значение, откъде е изчезнал, при положение че е изчезнал.

Джули го гледаше като спасението, изпратено ѝ от небето.

— Не се ли смята за престъпление да лъжеш полицията?

Той сви рамене.

— Стават какви ли не престъпления. И да плюеш по тротоара е престъпление. Същото е и с убийството. Просто се степенуват по различен начин. Точно това престъпление няма да предизвика никакви сътресения. Въпросът е дали предпочиташ да кажеш на полицията, че си спала цялата нощ, или да кажеш на съпруга си как точно са ти измъкнали ягуара.

Джули потръпна. Никакво сравнение не можеше да става.

— Добре. Ще лъжа пред полицията.

Той ѝ се усмихна.

— Браво на момичето.

Нов проблем надигна глава.

— Откраднах ми и чантата. Не, ще кажа, че съм я била оставила в ягуара. Че то си беше така. Наистина я оставих в ягуара, така че това няма да е лъжа. Не точно.

— Не мисли, че лъжеш. Наречи всичко това внимателно премислени факти. — Усмивката му стана още по-широка. — Добре дошъл в тъмната страна, Люк Скайуокър.

Тя направи гримаса, но след това отново застина, когато я поразих ужасна мисъл.

— Ами ако полицията спипа онези мошеници, дето ми откраднах колата, и те кажат как е станало?

— Няма да ги намерят.

— Не можеш да си сигурен.

— Мога. Вярвай ми. Мама и приятелчетата му си имат доста стегната организация и при тях не се допуска насилие, не нараняват хората и в повечето случаи ченгетата просто обръщат глава на другата страна.

Джули си пое дълбоко дъх и погледна през рамо. Беше два и петнайсет. Не ѝ оставаше почти никакво време. Въпреки че притесненията ѝ бяха много, защото предпочиташе да спазва закона, вече нямаше възможност за празни приказки. Решението бе взето и тя щеше да се съобразява с него.

— Трябва да се прибирам. До три Сид обикновено се е върнал.

— Няма проблем. Да вървим. Само да намеря някакви ръкавици.

— Ръкавици ли?

— Не ми се иска да си оставям отпечатъците по гаража, докато разбивам вратата. — Отново хлътна в спалнята.

— Ясно. — Гласът ѝ бе тих. Не можеше да повярва, че ще бъде съучастница в престъпление. Мисълта бе страшна. Един-единствен път си бе откраднала двацет и пет цента от паничката с подаяния в църквата.

Той се върна след миг и пхна чифт плетени черни ръкавици в джоба на дънките.

— Готово.

Джули кимна и се обърна към вратата. В същия момент забеляза Джозефин, наполовина скрита под креслото, да къса доволно лентички от някакво лъскаво списание. Джули си спомни купчината, която бе видяла одеде, сега вече превърната в някакво подобие на конфети.

Деби проследи погледа ѝ и също видя пораженията.

— По дяволите, Джозефин!

Кучето вдигна поглед, щом чу гласа му, очите ѝ блестяха, а опашката се полюшваше невинно и човек би могъл да реши, че наистина е така, ако не бяха висящите от устата ѝ лентички.

— Чакай малко — каза с въздишка той и се наведе към престъпницата. Джозефин не протестира, докато той я носеше към задната част на къщата, а очарователната опашка с помпон продължаваше да се мята напред-назад.

— Какво направи с нея? — попита притеснена Джули, когато той се появи без пудела.

— Заклучих я в банята. Там не може да направи никаква поразия, поне така си мисля. — Отвори вратата и отстъпи, за да я пусне да мине първа.

Горещината навън ѝ се стори чудесна и едва сега усети, че ѝ е било студено — дали от нервно напрежение, или заради климатика му, така и не знаеше кое от двете. Нощният въздух бе пропит с ухание на жасмин, което я обгърна като ласка на любовник, и тя пое дъх с пълни гърди.

— Въпреки че ти яде списанията, имаш късмет, че е твоя. От години искам куче. Сид не дава и дума да кажа по този въпрос — разказваше тя през рамо, докато вървеше към колата. По улицата нямаше жива душа, освен насекомите, които пърхаха около лампата на ъгъла. На вторите етажи на някои прозорци все още светеше, май имаше нощни птици, които не си бяха легнали. Над тях бледата луна и хиляди трепкащи звезди разпращаха бледа призрачна светлина. Нощта бе много красива, ако се изключи, че я притесняваше комбинацията от предателство и страх.

— Сид не е никак прост. — В гласа на Деби се прокрадна строгост и Джули се обърна укорително към него.

— Как можа да го кажеш? Джозефин е прелестна.

Единственият отговор бе някакво подобие на ръмжене.

Той заобиколи колата, за да ѝ отключи вратата, отвори я, изчака тя да се качи и затвори. Джули се намръщи, защото ѝ хрумна, че ако не бяха сексуалните му предпочитания, жените щяха да тичат след него.

Включително и тя.

— Толкова се притеснявам — започна тя, когато Деби се настани до нея.

— Защо? Задето ще излъжеш съпруга си, или защото ще даваш фалшиви показания пред полицията? — Погледна я шеговито, запали мотора и подкара.

Тя се намръщи отново.

— Никак не ми помагаш.

Стигна до ъгъла и зави наляво.

— Стига да твърдиш, че си легнала по обичайното време, че не си чула нищо и нямаш ни най-малка представа, какво се е случило с колата ти, всичко ще бъде наред. И със съпруга ти, и с полицията.

Джули направи гримаса.

— Лесно ти е да го кажеш. Нали няма да лъжеш ти.

— Винаги можеш да избереш другата възможност.

Джули се замисли, прецени последиците и потръпна.

— Не, ще лъжа.

— Правилно. Давай все в този дух.

Той се отклони на магистралата и се насочи на северозапад. Уличните лампи блестяха в жълто и засенчваха луната. Профучаха няколко коли, но нямаше много движение. Беше прекалено късно или трябваше да се каже рано, зависеше от гледната точка, защото през лятото в Чарлстън се изсипваше истински поток от туристи, които не бяха разбрали, че този сезон е възможно най-неподходящото време да се озоват тук заради високата влажност и настървените насекоми.

На Джули ѝ хрумна нещо.

— Ей, чакай малко. Как разбра накъде трябва да караш? Ти не знаеш къде живея. Нали?

Погледът му бе неразгадаем, смекчен от сумрака в колата.

— Предположих, че живееш в Самървил, близо до магазина. Да не би да греша?

— Не, прав си. Наистина живеем в Самървил. — Тя го погледна с известно съмнение. Отговорът му бе прозвучал прекалено небрежно или само така ѝ се стори? Да не би пак да я обхващаше параноя?

Не можеше да става въпрос за параноя, ако наистина са те погнали. Тази стара поговорка се появи неканена в главата ѝ. А и при дадените обстоятелства изглеждаше напълно подходяща.

Деби се бе озовал в живота ѝ съвсем случайно, а след това ѝ се притече на помощ. А се оказа мил и внимателен, истински приятел.

Тя отчаяно се нуждаеше от приятел.

— Само трябва да ми кажеш къде да завия. — Гласът му звучеше безгрижен и весел и тъй като нямаше никакво основание да го подозира, си отдъхна.

— Първият изход за Самървил.

— Пътят за магазина. Как се казва?

— „Каролайна Бел“.

— Може да се отбия някой път. Ако започнеш да осигуряваш големи размери. — Крива усмивка съпроводи погледа му.

— Всъщност продавам само за официални тържествени събития. — Джули не се стърпя и се усмихна, щом си представи Деби в някоя от роклите ѝ, и в същия момент нервно свитите юмруци в скута ѝ се отпуснаха. — За различни конкурси. За водещи на програми и предавания.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че трябва да се включа в някой конкурс за красота, за да дойда да си купя дрехи в твоя магазин?

Звучеше така обиден, че усмивката на Джули стана още по-широка.

— В общи линии правилно си схванал.

За бивша Мис Южна Каролина, ветеран в конкурсите още от двегодишна възраст и съпруга на богат и известен бизнесмен, славата ѝ на собственичка на магазин за вечерни тоалети, бански и други дрехи за национални и местни конкурси, беше напълно безупречна. „Каролайна Бел“ се развиваше доста успешно и тя изкарваше добри пари. Разводът със Сид щеше да се отрази зле на бизнеса ѝ, помисли си тя, намръщи се и отново се напрегна. Всяко второ момиче в Южна Каролина участваше в конкурси. Това се бе превърнало в нещо като спорт, също като например футбола. Всичките ѝ клиентки обичаха да си мислят, че ако спазват стриктно диета, ако правят гимнастика, ако ходят редовно на кола маска, ако са загорели, ако са руси и къдрави, ще станат същите като Джули: след бала се превръщат в Пепеляшки и се

женят за принца. Един неочакван развод не се вместише в подобни представи.

Тя сведе поглед надолу и забеляза, че ръцете ѝ са отново свити в юмруци.

— Животът е гаден — обади се Деби.

За своя изненада Джули веднага се съгласи.

— Амин.

Замълчаха, когато той даде газ, за да задминат някакъв кабриолет. След това я погледна.

— Слушай, следващия път, когато ти се прииска да следваш съпруга си на някое от нощните му приключения, взemi се озапти. Ако искаш някой да го следи, обърни се към професионалист.

Ако се опитваше да я разведри и да прогони мрачните ѝ мисли, беше успял.

— Професионалист ли? — Тя едва не се изсмя. — Какъв професионалист? Специалист по следене на съпрузи ли?

— Частен детектив. Ангажираш го и той събира сведения за съпруга ти. Много по-малко неприятности ще има, отколкото ако хукнеш ти сама да го правиш, вярвай ми. А и за теб няма опасност.

— Частен детектив, значи? — Джули смръщи колебливо нос. — Дори не знам как да го намеря. Доста е рисковано да ровя из жълтите страници. А и ти сам знаеш как са нещата тук. Всеки е роднина на някого или познава друг, близък е с трети. Ще се разчуе. Ще тръгнат клюки. Сид накрая ще разбере. — Джули потръпна.

— Не и ако наемеш човек, на когото можеш да се довериш.

— Няма на кого да се доверя. Не и когато става дума за Сид. — Това бе самата истина и в гласа ѝ се прокрадна горчивина. Сид беше потомък на семействата Карлсън и Сидни, а в Южна Каролина семействата Карлсън, Сидни, както и Пю, Петигрю и Хюли, бяха богове. Половината население му бяха роднини. Другата половина, като например собственото ѝ прекалено обикновено семейство, просто не се брояха.

— Можеш да се довериш на мен.

— На теб ли? — Погледна го учудена.

— Аз съм Макуори, половината от „Частни детективи Макуори и Хинкъл“. — Каза го като извинение.

Джули се ококори.

— Ти си частен детектив? Сериозно ли говориш?

— Напълно.

— Никога нямаше да позная. — Джули усети, че реагира прекалено подозрително. Деби бил частен детектив! Замисли се над чутото и разбра, че не би могла да си го представи като банков чиновник. Не, нямаше начин. А и всеки трябваше да си има някаква професия.

— И ти искаш да ми кажеш, че те наемат, за да шпионираш съпрузите?

— Непрекъснато. — Усмихна се и около очите му се събраха бръчки. — Също и съпруги. Представа нямаш колко хора изневеряват на половинките си. Понякога ми се струва, че го правят почти всички. Това, което преживяваш, съвсем не е необикновено, вярвай ми.

Тези думи ѝ се сториха толкова потискащи, че Джули замълча. Не каза нищо повече чак докато огромният зелен надпис я върна към действителността.

— Това е изходът.

Стори ѝ се, че той ще го пропусне, защото тя го предупреди прекалено късно, но той вече се бе престроил в подходящата лента. Нали сама му каза да хване първия изход за Самървил. Добре че не беше забравил.

Колата се спусна и спря на червения светофар, след който навлязоха в спящия квартал.

Малкото живописно градче приличаше на курортно селище. Улиците бяха широки и сенчести, обточени с огромни дъбове и много избуяли азалии. Къщите бяха внушителни, украсени с гръцки колони, някои превърнати в магазини и хотели, а останалите частни домове се гушеха до тях. „Каролайна Бел“ се намиреше в новата част, малко по на север. Джули му каза да завие в обратна посока и той се насочи към Ашли Ривър, където бяха едни от най-красивите нови къщи в района, повечето от тях творение на „Ол Американ Билдърс“. Докато минаваха по безлюдната улица, тя провери колко е часът. Беше два и петдесет. Щяха да пристигнат в последния момент.

Стомахът ѝ отново се стегна. Завръщането у дома ѝ се стори точно толкова желано, колкото би се сторило завръщането в затвора на осъдения. Налагаше се да се изправи срещу Сид и да го лъже, да се срещне с полицията и тях също да ги лъже...

Никак, ама никак не ѝ се прибираше. Трябваше да се пребори със себе си, за да не го помоли да обърне колата и да потегли в обратна посока.

— Колко време ще ти отнеме да разбиеш гаража, как мислиш? — попита тя, като внимаваше да говори спокойно.

— Няма да е много. Две минути.

— Само толкова? — За да се справи с две метални гаражни врати с подсилени ключалки, необходимото време ѝ се стори смешно малко. — Къщата е нова, да знаеш. Ключалките са много сигурни. Ами алармата?

Ако се включеше, полицията щеше да дотича на секундата. Можеха да го хванат на местопрестъплението.

— Алармата беше ли включена? Сид включи ли я, когато излезе? Ами ти?

Джули се замисли. Толкова много бързаше да не изгуби Сид, че...

— Сид обикновено я пуска, преди да заспи. Само че, когато аз излизах... тя щеше да се включи... не, не съм я пипала. Значи не е била включена.

Ако Сид я бе пуснал, преди да излезе, трябваше да я изключи, когато се прибере. А когато някой изключваше системата, в спалнята им се разнасяше предупредително пиукане.

Ако тя спеше, сигурно щеше да се събуди. Сид знаеше, че ще стане така, затова е избрал най-безболезнения вариант и изобщо не я бе включвал. Все пак нямаше кой знае какъв риск. Престъпления в Самървил на практика нямаше.

— Значи можем да действаме.

Джули му посочи къщата, огромна постройка в гръцки стил, ширнала се на две хиляди и четиристотин квадрата имот. Деби паркира отпред. Високата метална ограда все още зееше отворена. Почти винаги я оставяха така, защото бе досадно да чакат дистанционното да я задейства.

— Най-добре да тръгнем пеша. Така съседите няма да забележат, че някаква чужда кола спира пред вас посред нощ — каза той в отговор на неизказания ѝ въпрос.

— Много добре. — Само че съседите по всяка вероятност спяха дълбоко в този час. Поне най-близките къщи, виждаха се само три —

на семейство Макалистър, на семейство Дефорест и на семейство Крейн — и те бяха потънали в мрак. Също като тяхната къща и те бяха строени от компанията на Сид и стилът им бе доста подобен, въпреки че на пръв поглед фасадите изглеждаха различни. „Съдърлънд Истейтс“ бе строена с рекламна цел, затова и те живееха тук. В зависимост от най-новия проект на Сид, те двамата се местеха, за да привличат по-голям интерес.

Откакто се бяха оженили, нямаша постоянен дом. Бащата на Сид — майка му бе починала, когато Сид бе все още малък — живееше с приятелката си във внушителния семеен дом, запазен още от времето на Гражданската война, разположен в историческата част на Чарлстън, къща, която Сид като единствено дете щеше да наследи един ден. Затова той не виждаше причина да създава свой дом. Отначало, докато Джули все още се надяваше да напълни многобройните стаи с деца, тя все се канеше да поговори със съпруга си, за да се установят някъде за постоянно, но чакаше да забременее. Само че Сид имаше същото отношение към децата, каквото имаше и към кучетата, и все я разубеждаваше. Накрая тя престана да повдига въпроса и се примири, че така и няма да имат постоянен дом.

По всичко личеше, че няма да живеят постоянно в нито една от построените от компанията на Сид къщи. Сега вече знаеше, че бъдещето ѝ няма да бъде със Сид.

Двамата с Деби слязоха от колата и Джули заобиколи, за да върви редом с него. Забеляза, че той вече си е сложил ръкавиците и стиска лост. Стомахът ѝ се стегна при мисълта, какво се канят да извършат, но друг начин нямаше. Просто щеше да ѝ се наложи да излъже достатъчно убедително и да се надява да не стане издънка.

Прекалено нервна, за да говори, Джули вървеше тихо до него по алеята. Тя бе павирана, а около нея растяха бели и розови петунии, потънали в цвят. Нощта бе превърнала цветовете им в сенчести потъмни и по-светли петна, но ароматът им изпълваше въздуха. Джули се наведе и измъкна изпод един камък резервния ключ за къщата. Нощните птици усърдно припяваха в хор с щурците и дървесните жаби. Стратегически разположените покрай оградата ниски палми пречеха на семейство Макалистър да надзъртат в градината на съседите. Оттам се чу някакво шумолене. Сигурно някое нощно животно се спотайваше сред клоните. Да, шумоленето определено не

бе предизвикано от вятъра. Просто вятър нямаше. Въздухът бе натежал и задушлив.

Стигнаха гаража, дълга едноетажна тухлена постройка с четири еднакви бели врати. И двамата спряха.

— Коя врата? — попита той.

Джули посочи втората отляво.

Той я огледа.

— Елементарна работа.

— Ти си страхотен — каза тя напълно искрено и го погледна, макар че лицето му бе скрито в сянка. — Нямам представа, какво щях да правя без теб тази вечер.

— Старая се. — Усмихна ѝ се с бавна, чаровна усмивка, устните му — извити на една страна, и тя усети да я обзема странно чувство. Деби бръкна в задния си джоб, извади портфейл, прегледа съдържанието му, извади бяла визитка и ѝ я подаде. — Тук имаш номера ми. Следващия път, когато решиш да хукнеш да преследваш съпруга си посред нощ, гледай да ми се обадиш.

— Добре. — Погледна визитката. Не можа да прочете нищо в тъмното. — Ще ти звънна утре за колата.

— Става.

Трябваше да върви. Секундите се изнизваха бързо, сетне се превръщаха в минути, а тя разполагаше само с минути. Въпреки това никак не ѝ се искаше да си тръгва.

Не искаше да влиза вътре. Искаше ѝ се да остане завинаги в наситената с аромати нощ, заедно с този непознат, който незнайно как се бе превърнал в най-добрия ѝ приятел.

А най-добрият ѝ приятел беше гей на име Деби, но това нямаше никакво значение. Хрумна ѝ, че независимо кой беше той, с него се чувстваше спокойна и в безопасност. Тази вечер я беше успокоил, а съпругът ѝ не бе правил подобно нещо от години. Проблемите ѝ си бяха нейни и тя трябваше да се научи да ги разрешава сама.

— Трябва да влизам.

— Добре. — Беше стиснал лоста с ръкавиците, а изражението му бе невидимо в мрака.

Тя се насили да се усмихне.

— Ако сутринта по новините чуеш, че са ме арестували, ще се увериш, че никак не ме бива да лъжа — каза тя. След това импулсивно

стисна ръката му, надигна се на пръсти и целуна леко топлата му бодлива буза. — Благодаря ти — прошепна тя. — Беше прав, тази вечер наистина се нуждаех от приятел.

— Няма проблем.

Усмихна му се за последно, обърна се и се отправи към къщата.

Още преди да завие зад гаража, чу стърженето на метал в метал.

Той се бе заел с разбиването на гаража. Единственото, което й оставаше, бе да си легне, да чака и да лъже нагло, когато Сид започнеше да буйства.

Мак я наблюдаваше как се отдалечава, и се почувства като най-отявления престъпник, който все още не е заловен и обесен. Тя бе сладка, невероятно сладка, като се имаше предвид за кого е омъжена, и много по-уязвима, отколкото сама си даваше сметка. През последния час му бе станало ясно, че и представа нямаше за тайните на Сид.

Но дори и да й разкажеше, дори да рискуваше да сподели с нея всичко, което бе научил, тя нямаше да му повярва. А пък ако разбереше прекалено много, можеше да се окаже в опасност. Той не бе сигурен дали Сид е опасен поне когато ставаше въпрос за нея, но предполагаше, че подозренията му са правилни.

Най-доброто, което можеше да направи, бе да си мълчи и да остави нещата сами да се развиват. Стой спокойно и чакай да видиш какво ще стане. Докато тя нямаше представа, сигурно бе в безопасност. Щеше да се разведе и да изчезне от сцената, преди да й се е случило нещо лошо.

Така че нямаше причина да се чувства като убиец, заел позиция, прицелил се в Бамби. Само че, докато напъваше ключалката с лоста, Мак отлично разбираше, че подобни мисли не му помагат особено. Можеше да мисли и разсъждава до утре, ако иска, но чувството за вина нямаше да го остави на мира.

ГЛАВА 6

Баста тъкмо бе стигнал до първото извито стъпало пред къщата, когато долови съвсем ясно превъртането на ключ. Някой влизаше.

Той застина — всичките му сетива бяха нащрек — щракна малкото фенерче и се пхна в най-близката стая. Оказа се кабинетът. Одеве го беше обиколил, както и останалата част от къщата. Нали трябваше да познава терена, а и не му се искаше да пропилее нощта.

Това бе в случай, че жертвата не се върнеше, преди да си е тръгнал. Само че по всичко личеше, че тя е вече тук.

Застана зад вратата на кабинета, притиснат към стената, само в случай че някой запали полилея в огромното антре. Беше присвил очи, за да не го заслепи светлината, и се ослушваше внимателно. Тихи стъпки се насочиха към него. Отначало минаха през кухнята, а когато стъпиха на мрамора в антрето, станаха по-ясно доловими. Който и да беше, личеше, че бърза и се прокрадва, значи нямаше да има нежелани светлини.

Баста си пое въздух и се усмихна. След толкова много години в този бизнес, сетивата му бяха изострени като на ловджийско куче. В следващия момент усети нежния сладък аромат на жена.

Да, това бе Джули Карлсън.

Зърна я след миг. Огромните прозорци от двете страни на входа хвърляха сребърна лунна светлина и играеха с лъскавата розова дрешка, която бе облякла. Не е зле, произнесе той окончателната си присъда. Тя се скри от погледа му и той се премести, за да я вижда. Хвана я в гръб, докато се качваше по стълбите. Движеше се бързо, дългите ѝ слаби крака изглеждаха още по-хубави на лунната светлина.

Усмихна се, докато я наблюдаваше. Сега вече бяха съвсем сами, къщата бе тъмна и притихнала и тя бе негова. Не му оставаше много време. Беше станало почти три, когато заслиза от горния етаж, но и не му беше нужно кой знае колко време. Пет минути, не повече. Въпреки че щеше да е жалко да бърза. Но пък той бе професионалист и се съобразяваше с обстоятелствата.

А в този случай трябваше да внимава.

Тихо се измъкна от кабинета и понечи да я последва нагоре по стълбите, стиснал здраво чантата. Нямаше да ѝ остане време да се обади по телефона, а и в къщата нямаше пистолет, затова беше без значение дали ще го чуе, че се качва, или не. Можеше дори да се позабавлява, ако реши да си поиграят на гоненица, макар че нямаше да има достатъчно време, за да си поиграят както трябва.

Не искаше да прекалява. По природа бе предпазлив.

Тя не го чу. Сигурен беше. Стигна най-горното стъпало и тъмнината на коридора я скри. Сигурно се бе отправила към спалнята: огромна натруфена спалня с по едно мраморно джакузи във всяка от двете бани към нея. На леглото пък имаше леопардова кожа. Сви пръсти около хладния парапет от ковано желязо и съжали, че няма да му остане време, за да ѝ направи всичко, което си бе намислил, след като я повали в това огромно легло.

Само след минутка щеше да я е вързал, а тя да го гледа напълно безпомощна. След това щеше да я съблече гола, да я ликвидира бързо и да изцеди живота от нея.

Утре щеше да отиде да си прибере втората половина от хонорара и да се върне към обикновения си живот. Като начало имаше една лодка, на която бе написано неговото име.

Приближаваше най-горната част на стълбите, когато му се стори, че я чува как се приготвя да си ляга — тихото шумолене на завивките, скърцането на леглото, когато седна, и необичайно задъханото ѝ дишане.

Усмихна се. След малко щеше да диша още по-бързо.

Някъде отдалече долови неприятен звук, който идваше от гаража.

Намръщи се, а кракът му застина над стъпалото и той се ослуша. Да, определено чуваше звуци, от които не му стана никак приятно.

Сигурно съпругът се прибираше. Цели пет, дори десет минути по-рано.

За момент Баста се поколеба. Не знаеше как да постъпи. Джули Карлсън лежеше напълно безпомощна на няколко метра от него. Чуваше я как диша, подушваше парфюма ѝ, можеше да вкуси кожата ѝ. Беше негова. Потръпна от копнеж да извърши това, за което бе тук.

Щеше да го свърши, обеща си той. Само че нямаше да е тази вечер.

Стисна устни, защото не можеше да направи нищо. Чуваше звуците, които се разнасяха от гаража, и знаеше, че прозорецът на шанса се е хлопнал под носа му.

Трябваше да излезе от къщата.

Обърна се и затича пъргаво по стълбите, след това с едри крачки се насочи към вратата, през която бе влязъл.

Джули Карлсън нямаше представа, какъв късмет извади, мислеше си той, докато се измъкваше през вратата, за да се слее със сенките навън.

Щеше да живее още един ден.

ГЛАВА 7

Сид ѝ изневеряваше. Джули бе абсолютно сигурна и този факт я нарани много повече, отколкото си бе представяла. Все едно че боа удушвач се бе стегнала около гърдите ѝ с такава сила, че едва успяваше да си поеме дъх.

Снощи се бе прибрал в три и седемнайсет, поне така показваше часовникът до леглото, и затича нагоре по стълбите. Самият факт, че си е направил труда да се качи по това време, да не говорим за бързината, с която бе влетял в спалнята, ѝ подсказа, че е забелязал липсващия ягуар още с влизането, както бе предполагала, че ще стане. Беше се престорила на заспала, въпреки че ѝ се стори безкрайно трудно да диша бавно и равномерно, при положение че сърцето ѝ препускаше като на маратонец. Когато той отвори вратата, Джули се беше свила на една страна, придърпала завивката на раменете, очите ѝ бяха затворени. За момент бе останал надвесен над нея, дишаше тежко и я наблюдаваше. Беше облечен в тъмен костюм. Сид носеше само тъмни костюми, дори посред лято, защото не приемаше други по-небрежни цветове дори през лятото. Очилата му се бяха изкривили на една страна, което не се бе случвало никога, защото Сид държеше на изрядния си външен вид. Той бе един и осемдесет, слаб, спазваше много стриктно диета, но докато стоеше над нея, ѝ се стори страшен и опасен.

Това беше смешно. Сид може и да имаше много недостатъци, Джули веднага се сети за няколко особено подходящи епитета, но страшен и опасен не бяха сред тях.

Поне досега.

Тя бе притаила дъх в очакване на неизбежната разправия, защото знаеше, че Сид отново ще загуби самообладание, както се случваше все по-често напоследък. В последния момент, преди да се обърне, си спомни, че трябва да се прави на заспала.

Дишай, момичето ми, дишай спокойно.

Тя се опита да диша, да поема въздух и спокойно да го изпуска, бавно и ритмично. След около минута-две Сид въздъхна през зъби и излезе.

Просто излезе.

Без да каже и дума за липсващата кола. Не каза и дума до сутринта, чак до девет, когато обикновено тръгваше за работа, а тя се връщаше от сутрешния си крос, който днес пропусна, защото не искаше тя да е тази, която да забележи първа липсата на колата. Той бе „открил“, че ягуарът го няма, когато потегли за работа. Върна се побеснял в къщата, завлече я долу да види разбитата врата и празния гараж, а след това продължи да крещи и да ругае точно както бе предполагала, че ще стане, въпреки че бе отложил избухването си с няколко часа.

Заслужаваше „Оскар“, каза си тя с цинизъм, който до много скоро не познаваше.

Тя също заслужаваше, защото се престори на изненадана, направи се на изумена, сякаш нямаше никаква представа, къде се е дянала колата ѝ. Истината бе, че тя нямаше никаква представа, къде може да е автомобилът, и дори си припомни как изглеждаше малкият в „Сам вкъщи“, когато слагаше длани на бузите си в моменти на учудване.

Колата ми е открадната, о, Боже!

През всичкото време се преструваше, че не знае нищо и се опитваше да успокои Сид, докато си повтаряше, че с брака ѝ е свършено. Ако среднощната му разходка бе невинна, той щеше да повдигне въпроса в минутата, когато се прибра, а именно в три и седемнайсет.

„Пипнах те“, каза си младата жена и го загледа изпитателно, но тази мисъл никак не я успокои. Не искаше да „спипва“ Сид. Искаше ѝ се да живеят щастливо до края на дните си, както бе цели осем години.

Работата бе там, че той очевидно не бе никак щастлив. Нито пък тя, даде си сметка Джули.

Докато той фучеше и беснееше, тя го наблюдаваше, сякаш бе някакъв непознат животински вид, затворен в клетка. Кой беше този мъж с оредяваща тъмна коса и студени сиви очи, чие бе това изпито интелигентно лице? Джули осъзна, че вече не го познава.

Може би никога не го е познавала. Може би си бе въобразявала, че това е човекът, когото бе искала, а той в действителност съвсем не е бил такъв.

За да влоши нещата, гневните му изблици напоследък ставаха нетърпими и детински. Един възрастен разумен мъж да барабани по стените с юмруци и да тропа с италианските си обувки по пода в кухнята не бе никак приятна гледка.

Очевидно не бе очаквал подобна реакция от нейна страна при този пристъп на истерия, защото избликът му се пренесе върху нея, докато чакаха да пристигнат от полицията.

— Гледам, че пет пари не даваш за цялата тази работа — съскаше той, докато тя разрязваше банан и го слагаше в миксера, за да му направи витаминозния шейк, който обичаше. Беше в нов тъмен костюм, а тя бе наметнала халат.

— Но това е просто една кола, Сид. — С ледено спокойствие натисна копчето и го погледна. Докато той преосмисляше отговора ѝ, тя забеляза, че лицето му промени цвета си и стана като трите домата, които зрееха в саксия на перваза зад него.

— Просто кола било! Просто кола! Това е скапан ягуар, тъпа...! Естествено, че не я оценяваш. Ти не цениш нищичко от нещата, които правя за теб. Пет пари не даваш, че това е автомобил за петдесет хиляди долара, нито че живееш в къща за един милион долара, нито пък за целия стил на живот. А и как иначе, след като си от семейство на клошари!

В този момент пристигнаха двама полицаи. Добре че се появиха, защото тя бе на ръба да забрави за леденото спокойствие и да го замери с миксера. Хубавото на гнева ѝ бе, че когато дойде време да отговаря на въпросите на полицаите, ѝ бе така причерняло пред очите, че всичко ѝ се стори по-лесно, отколкото очакваше.

— Не, господин полицай, нищо не съм чула.

В този момент си мислеше, че с истинско удоволствие би убила Сид. Лошото бе, че вече нямаше никакво желание да положи дори минимално усилие да спаси брака си.

Като се замисли, май и това беше добра новина.

Сид и ченгетата тръгнаха заедно, което означаваше, че тя остава сама, без да е казала и дума от всичките гадории, които ѝ бяха на езика, а нямаше на кого да ги каже.

Това също бе добре. Преди да наложи Сид по главата с бейзболната бухалка, както ѝ се искаше, трябваше да си поеме дълбоко дъх и да помисли, упрекна се строго тя. Все още имаше шанс, макар и минимален, да греши за Сид и мястото, на което е ходил през нощта. Значи я е лъгал, че обикаля строежите и новите къщи. Може излизането му да е било напълно невинно, но пък той не искаше тя да разбира.

Все едно че планираше някаква прекрасна изненада за трийсетия ѝ рожден ден. Да, да, сигурно, но преди това трябваше да почака до ноември. Може пък да се е включил като доброволец в приюта за бездомници и да е поел смяната от полунощ до три! Нямаше представа, че Сид е чак такъв алтруист. Или пък чукаше някое маце, дето мъжът му работеше нощна смяна? Бинго! Дайте награда на госпожата!

Както и да е, каза си тя и си пое дълбоко въздух, имаше си приличен и не чак толкова приличен начин да се прекрати един брак, както и умен, и тъпашки начин. Ако нейният брак бе обречен на провал, тя смяташе да го приключи като разумен човек.

Което означаваше, че не бива да си позволява да си изпуска нервите. Насили се да се успокои, след това се преоблече и се отправи към магазина. Животът ѝ може и да се разпадаше, но с този въпрос щеше да се заеме по-късно. В десет и трийсет я чакаше среща с клиентка, което означаваше, че трябва да побърза. Не биваше да забравя, че трябва да съобщи и за кражбата на чантата, да анулира кредитните си карти, да подмени шофьорската книжка...

Едва когато стигна до гаража, Джули се сети, че ягуарът липсва. Чакаха я прекалено много задачи, а дори нямаше кола. Стисна зъби, завъртя се на елегантните си обувки и се върна в къщата, за да повика такси.

На Сид май му беше все едно, че тя няма как да отиде на работа.

Сид се грижеше единствено за себе си. Винаги е било така, но до много скоро не бе обръщала внимание, че и тя самата прави всичко за него.

Стига вече. Джули също бе важна.

Каквото и да се случеше, щеше да го посрещне с достойнство. Щеше да вдигне високо глава и да се усмихва.

Очевидно усмивката ѝ не вършеше никаква работа, защото, когато влезе в магазина и пристъпи в безупречно бялата приемна, Мередит Хейни, една от двете ѝ асистентки, се извърна от щанда с вечерни рокли, които подреждаше, и я прекъсна.

— Какво е станало с теб? — попита Мередит и отпусна ръка от лъскавата синя рокля, която оправяше. Нисичката, нахална двајсет и четири годишна блондинка бе бивша Мис за окръг Марион.

Очевидно нямаше никакъв смисъл да се преструва, че всичко е наред. Най-добре да признае очевидното.

— Снощи са ми откраднали колата — обясни Джули и се отправи към елегантния си кабинет. След това продължи през рамо: — Клиентката за десет и трийсет дойде ли?

— За ягуара ли говориш? — хлъцна Мередит, без да обръща внимание на въпроса ѝ, след което заряза работата си и тръгна след Джули към задната част. — Господи, от колата ли те свалиха? Да не би...

— Откраднали са я от гаража. — Джули пхна в едно чекмедже на бюрото кремата сламена чанта, която ѝ се стори необичайно лека, защото в нея нямаше почти нищо. Отвори друго чекмедже, в което държеше нещо особено важно и необходимо за спешни случаи.

— Господи! — продължаваше да се тюхка Мередит, спряла ококорена на вратата. Джули разсеяно забеляза, че гащеризонът без ръкави бе от колекцията за ежедневни облекла на „Каролайна Бел“ и изглежда елегантен, а и много ѝ отиваше. — Кажи ми, не те ли стегна шапката?

— Да, много при това. — Никога не бе изричала по-голяма истина през живота си. Побърза да смени темата. — Всичко ли е готово за десет и трийсет? Къде е Амбър?

Амбър О'Конъл бе другата асистентка, двајсетгодишна брюнетка, бивша Мис Ангелска красота. Джули говореше рязко и отсечено, защото искаше колкото е възможно по-бързо да се отърве от Мередит. Трябваша ѝ не повече от две минути, за да се успокои и нагласи, след което щеше да се чувства значително по-добре.

— Обади се, че ще закъснее. Имала проблем с колата. — Мередит замълча и се усмихна. — Не става дума за проблем като твоя. Спукала гума. Както и да е, всичко е готово за десет и половина. Между другото, Карлин Скуоб ще идва.

Карлин Скуоб значи. Естествено, че е тя. Денят ставаше все по-хубав и по-хубав. Сега наистина искаше Мередит да я остави на мира.

— Защо не... — започна тя, но в този момент звънчето на входната врата съобщи, че някой е влязъл.

— Това трябва да е Карлин — каза Мередит, сякаш се наслаждаваше на начина, по който се чувстваше Джули. Обърна се и тръгна към приемната, а Джули най-сетне остана сама. Извади шоколад от чекмеджето, махна обвивката, отчупи си парче и го лапна.

Докато се топеше в устата ѝ, тя затвори очи и изпита невероятно удоволствие.

— Джули Ан Уилямс, шоколад ли ядеш? — Възмутеният глас на майка ѝ накара Джули светкавично да отвори очи. За момент остана загледана в приятно закръглената жена със скандално червена коса, застанала на вратата. След това преглътна.

— Да, мамо, шоколад — каза тя и демонстративно пъхна ново парче в устата си, така че майка ѝ да я види. Двете не си приличаха много, дори и човек да се абстрахираше от червената коса, което бе наистина невъзможно. Челюстта ѝ беше по-широка, чертите — правилни, а грижливо гримираните очи — кафяви. Джули, както майка ѝ често повтаряше, приличаше на баща си. Независимо от всичките му многобройни недостатъци, Майк Уилямс бе истински хубавец.

— Миг в устата, завинаги на бедрата.

— Мамо, нося трийсет и шеста мярка.

— Точно това имам предвид.

— Ма-мо!

— Беше трийсет и четири, когато спечели короната.

— Оттогава са минали осем години!

— Значи смяташ да качваш по един размер на всеки осем години? Питам, защото с мен се случи точно така. Малко тук, после малко там и виж ме сега на какво приличам.

Майка ѝ винаги криеше мярката си. Дикси Клей лъжеше за всичко — и за килограмите си, и за възрастта, и за номера на обувките, и колко пъти се е омъжвала. Не че имаше значение. Джули усети как захарта навлиза в кръвта ѝ, и в следващия момент я обзе чувство на вина. Майка ѝ, дяволите да я вземат, беше права. Да похапваш шоколад, бе доста скъпо удоволствие, особено за жена, която скоро

щеше да е отново сама. Джули затвори чекмеджето, не докрай, и присви очи към майка си.

— За нещо конкретно ли си дошла?

— Разбрах, че са ти откраднали колата. — Майка ѝ влезе в кабинета и спря пред бюрото, подпря изящо лакираните в блестящо оранжево пръсти на черната повърхност и погледна критично Джули. Младата жена се стегна, за да посрещне критиката заради семплата бяла права ленена рокля. Майка ѝ предпочиташе по-ярки цветове. Независимо от всички промени през годините, модният вкус на Дикси си бе останал същият: дръзки кройки и ярки цветове като самата Дикси. Днес бе в бял панталон и копринена туника в алено и оранжево, комбинирана с бяло копринено елече, дълго колкото туниката, и високи платформи. С огненочервената си коса, сресана в същата прическа като на Ивана, със слънчевите очила, обсипани със скъпоценни камъни, увиснали на златна верига на врата и обеци с размерите на кристални полилеи, провиснали чак до раменете, нямаше човек, който да не я забележи.

Винаги бе така. Още като малко момиченце, Джули си спомняше, че хората зяпаха майка ѝ. Дикси може и да не беше красавица, както сама си признаваше, но у нея имаше нещо, което привличаше погледите.

Сид казваше, че е кичозна. Джули приемаше критиката болезнено и това бе още една от причините, поради които щеше да се отърве от него.

— Снощи — кимна в потвърждение Джули, доволна, че не се налага да се оправдава заради избора си на дрехи. Желанието да разкаже на майка си всичко бе натрапчиво, но ако го стореше, нямаше да успее да върне духа в бутилката. Майка ѝ щеше да изпадне в ужас. Щеше да подложи проблема на обсъждане и нямаше да престане, докато не я изкараше виновна за всичко, а като капак щеше да изпее чутото пред Сид.

А Джули не бе готова за подобно нещо. Все още не. Не и докато не се добереше сама до отговорите.

Вместо това попита:

— Ти как разбра? Съобщихме на полицията едва преди час.

— Кени казал на Беки и тя ми звънна.

— А-ха. — Кени бе съпругът на Беки. През повечето време, като един от двамата вицепрезиденти, той работеше заедно със Сид. А Сид сигурно е отишъл на работа побеснял заради откраднатата кола. Кен е звъннал на Беки начаса, а следващата в списъка на уведомениите бе майка ѝ, която веднага бе хукнала да провери как вървят нещата при по-малката ѝ дъщеря. Така работеше съобщителната система.

— И са я измъкнали от собствения ви гараж? Ти нищо ли не видя?

Джули сдържа въздишката си.

— Бях заспала.

— Чувам, че около Сид се въртяла някаква крава. — В гласа на Дикси прозвуча загриженост. Джули срещна погледа на майка си и трепна. Отново ѝ се прииска да ѝ се довери.

Звънчето на входната врата дрънна. „Спасена съм“, помисли си Джули.

— Трябва да се връщам на работа.

Мередит надникна.

— Карлин Скуоб е тук, Джули.

Джули едва сдържа гримасата си. Желанието да хапне още малко шоколад бе непреодолимо. Денят ѝ наистина бе ужасен, едва десет и половина, а още едно парченце едва ли щеше да я осъди на по-голям размер дрехи. Дали?

— Поеми я, Мередит. Идвам веднага.

Мередит кимна и се зае със задачата. Гласът ѝ се смеси с гласа на Карлин в приемната. Пръстите ѝ се насочиха към чекмеджето, тя ги сви в юмрук и погледна майка си.

— Мамо...

— Не забравяй, че в два трябва да си у Беки — напомни ѝ Дикси. — Сети ли се да купиш подарък?

— Барби от Малибу. — Беше рожденият ден на Кели. Днес малката ставаше на четири и Беки бе организирала честване, първият ѝ истински рожден ден, и Джули изяви желание да помогне.

— Ще ѝ хареса. Сид ще дойде ли?

Джули поклати глава. Самото споменаване на името му накара стомаха ѝ отново да се свие на топка. Господи, ако се разведеше със Сид, той ще уволни Кени, а уреденият живот на Беки, Кели и шестгодишната Ерин щеше да бъде съсипан.

— Малко вероятно. Има работа.

— Май все е зает напоследък. — Майка ѝ я огледа, намръщи се и вдигна властно ръка. — Джули.

Джули я погледна в строгите очи и разбра, че е разкрита. Още по-добре. Преглътна с усилие, отвори чекмеджето, взе шоколада и ѝ го подаде с явно нежелание.

— Ще се видим в два — каза Дикси доволно, пхна шоколада в чантата си и се обърна, за да си ходи. — Между другото, трябва ти някакъв шал или гердан за тази рокля. Имаш нужда от някакво цветно петно.

— Да, мамо. — Джули отдавна се бе научила, че е напълно безсмислено да спори с майка си. Обикновено се съгласяваше, с каквото кажеше Дикси, а след това правеше каквото си иска. Изпрати я до вратата, взеха си довиждане и след като тя си отиде, младата жена остана загледана за момент в слънчевата оживена улица. Как бе възможно остъкленият ѝ магазин да е толкова неприветлив и студен, след като вън бе царството на цветовете и горещината? Джули затвори очи, а след това се насили да ги отвори. Стига вече. Нямаше да се остави на мрачните мисли. Това бе за губещите.

Отблъсна нежеланите мисли за Сид и мъчителния образ на шоколада, за да се насочи към пробните, където щеше да намери Мередит и Карлин. Завари Мередит да навлича през гарвановочерната коса на клиентката лъскава алена рокля.

— Господи, пуши ми се! Не можеш ли да побързаш? — мрънкаше Карлин, докато главата ѝ минаваше през роклята. И четирите стени бяха в огледала, затова Джули бе посрещната от осем отражения на Карлин.

Джули поздрави клиентката, кимна безмълвно на Мередит и пое работата. Роклята бе неин модел, създадена с огромно удоволствие, защото Карлин, колкото и трудно да я издържаше Джули, бе една от най-обещаващите претендентки за конкурса Мис Южна красавица, който щеше да се състои следващата събота вечер. Ако Карлин спечелеше титлата, тогава щеше да се включи в надпреварата за Мис Американска красавица. Ако спечелеше и там, а Карлин можеше да успее, стига да си затваряше устата и да се въздържа от обичайните си злобни забележки, вече я чакаше Мис Свят. Всичко това бе прекрасна реклама за „Каролайна Бел“, разбира се. А рекламата щеше

да се превърне в жизненоважен елемент от развитието на магазина, ако се разведеше със Сид.

— Само минутка и повече няма да те бавя — обеща Джули и вдигна ципа на роклята. Беше наистина великолепно творение, нищо че го казваше тя. Бе една от любимите ѝ. И Карлин, и Мейбъл Парсел, мениджърката на Карлин, ахнаха, когато я видяха на скиците. — Предполагам, че няма да се наложат никакви промени. Тя...

Джули замълча, защото ципът отказа да продължи нагоре, а бе едва на средата на гърба на Карлин. Намръщи се и се приближи, за да стисне леко краищата на червената коприна, които прикриваха ципа, но забеляза, че остават още доста сантиметри.

Беше повече от очевидно, че роклята, макар и шита по мерките на Карлин, не можеше да се закопчае.

Джули гледаше и не можеше да повярва на разстоянието между двата края на ципа, гледаше ту Карлин, ту роклята в огледалото. Всичко си бе както трябва — и набраната пола, обточена с ръчно нанизани мъниста по края, и кринолинът, нагласен до последния милиметър, и бодито без презрамки, и гърдите, кръгли и стегнати като портокали, щръкнали дръзко нагоре... Джули спря поглед на гърдите ѝ. Това не бяха портокали, а огромни пъпешки.

— Ти си си направила импланти! — Джули не успя да се сдържи. Беше шокирана и личеше.

Карлин доволно кимна.

— Направиха ми ги миналия петък. Нали са страхотни!

Обърна се първо на една, след това на друга страна, изпъчила новата си придобивка със задоволство.

— Конкурсът е в четвъртък. Имаме само четири дни. — Не ставаше въпрос само за роклята. Трябваше да се оправи и банският, и черният консервативен костюм за разговора със съдиите, и закачливата къса плажна рокля за закуската с журналистите... — Трябва да преработим целия ти гардероб!

— Това ще представлява ли някакъв проблем? — попита намръщено Карлин и срещна погледа на Джули в огледалото. Джули се замисли за огромната работа, която ги очакваше, за шансовете на Карлин да спечели, за малкия свят на конкурсите по красота, където щеше да се разчуе на мига, ако Джули просто вдигнеше ръце и зарежеше най-обещаващата си клиентка. След това през ума ѝ за миг

мина мисълта, че едно малко парченце шоколад щеше да я успокои, ако майка ѝ не го бе отмъкнала. Призова най-професионалното си поведение и дори успя да се усмихне. Не можеше да отрече, че усмивката ѝ бе доста мрачна, но въпреки всичко бе усмивка.

— Разбира се, че може да се направи, но е много работа. На първо място, трябва да пробваш всичко още веднъж...

— Джули, на телефона. Господин Карлсън. — Амбър, закъсняла цял час и половина, се появи на вратата на пробната. Това, че закъснението на Амбър бе последната грижа на Джули, показваше колко зле минава денят ѝ.

— Благодаря ти, Амбър. — Тя дискретно потри слепоочията си. — Мередит, би ли премерила отново обиколката на бюста на Карлин, за да нанесеш корекциите на роклята. След това мини на банския. Амбър ще ти помогне.

— Колко време ще отнеме всичко това? — Карлин посегна към цигарите си, поставени върху чантата ѝ на един стол.

— Съжалявам, но в „Каролайна Бел“ не се пуши, нали не си забравила? Защото димът попива в дрехите и на съдиите няма никак да им допадне — предупреди я Джули, а Мередит вдигна дискретно очи към тавана.

— Мама му стара! — не се сдържа Карлин и остави цигарите.

След този изискан отговор, Джули избяга в кабинета си, като се постара да я успокои.

— Връщам се след минутка.

Господи, нямаше никакво желание да говори със Сид тъкмо сега, помисли си тя и се загледа в телефона сякаш бе змия, навила се в готовност да напада. Истината бе, че изобщо нямаше желание да говори с него, никога повече, докато е жива. Нямаше как да избегне разговора. Мигаше жълта светлина, която показваше, че някой чака. Джули взе слушалката, натисна копчето и се обади.

— Сети ли се да вземеш дрехите от химическото? — попита Сид. Толкова добре му познаваше гласа, а днес ѝ се стори, че говори с непознат. Един лъжлив, неверен гаден непознат.

— Май забравих. А е доста трудно да спра пред химическото чистене, след като нямам кола. — Гласът ѝ потръпна. Той, изглежда, не забеляза.

— Би ли минала на връщане от работа? В клуба тази вечер има благотворително събитие, да не забравиш! И татко ще е там с Памела.

Джули се сети и изпъшка. Последното, което ѝ трябваше точно сега, бе да се прави на любеща съпруга на Сид пред баща му и гаджето на баща му.

— Между другото, обадох се в застрахователната компания заради колата ти. Ще ти докарат нещо още преди дванайсет. — Изведнъж гласът на Сид стана по-любезен. Джули предположи по звуците, които се чуваха около него, че вече не е сам. След това Сид каза: — Благодаря, Хайди. — Ставаше въпрос за Хайди Бенсън, административната му секретарка, която сигурно му бе донесла нещо. Ето, че подозренията ѝ се потвърдиха.

— Страхотно. — В отговора ѝ нямаше никаква радост.

— Направо си бясна, нали? — Той въздъхна. Джули все още чуваше стъпките на Хайди около мъжа ѝ. — Знам, че е заради тази сутрин. Разкрещях ти се, а не трябваше.

— Наистина не трябваше — съгласи се Джули и му се усмихна престорено. Добре че нямаше как да я види. Правеше се на мил и любезен заради Хайди. — И много ти благодаря, че ме закара на работа.

— Извинявай. Бях ядосан заради колата. — Гласът му притихна. — Обичам те, Джули.

Младата жена се ококори. Тази забележка бе толкова неестествена за Сид, че тя реши, че той или иска Хайди да го чуе, или се опитваше да се освободи от чувството си на вина, като приказваше врели-некипели. Преди да успее да му отговори, Сид затвори. Още по-добре, каза си Джули. Тя просто не знаеше какво да каже. Сид не ѝ бе казвал, че я обича, от толкова отдавна, че тя дори не си спомняше последния път, да не говорим, че той никога не се извиняваше.

Може и да бе параноичка, може и да се чувстваше несигурна, но това бе най-подозрителното след липсващите хапчета виагра.

Джули си каза, че трябва да разбере, независимо по какъв начин, и да разбере със сигурност какви ги върши Сид. Ако бе верен съпруг, който просто си изпускаше нервите от време на време, ако не можеше да прави секс и страдеше от безсъние, е, тя щеше да преглътне. Щеше да се ошипе, задето е била прекалено подозрителна, и да похарчи още

малко пари за сексапилно бельо, а след това да се опита да закърпи брака си.

Но ако не беше така, щеше да го изрита от живота си.

Стомахът ѝ се сви на възел, когато се замисли над това, което щеше да направи. Дръпна чантата от чекмеджето и порови, за да намери визитката, която умишлено взе тази сутрин. Този път щеше да пусне по следите на Сид професионалист.

Набра номера от визитката и се заслуша в звъненето на телефона. Веднъж, два пъти.

— Частна детективска агенция „Макуори & Хинкъл“ — Гласът беше женски.

Джули си пое дълбоко дъх.

— Мога ли да говоря с Деби, ако обичате?

ГЛАВА 8

— Деби ли? — попита обърканата Рауанда.

Мак бе застанал пред бюрото си и ровеше в купчина фактури, когато Рауанда, заета със същото, се обади. Той вдигна рязко поглед, стреснат от името, което бе изрекла. Рауанда бе нисичка и закръглена точно на местата, които трябваше, хубава; буйни черни къдри обрамчваха лицето ѝ, а очите ѝ бяха с цвят на карамел. Работеше за Макуори и Хинкъл вече почти цяла година, приемаше телефонните обаждания, картотекираше, пишеше документи. Взеха я на работа, защото им отпуснаха пари по някаква щатска програма, свързана със заетостта на бивши затворници. Рауанда бе лежала шест месеца за кражби и твърдеше, че вече е друг човек. След като постъпи при тях, бе успяла да впие безупречно поддържаните си нокти и в кожата, и в чувствителната душа на Хинкъл. Субсидията бе на път да изтече и щеше да им се наложи да изкарват повече, за да ѝ плащат сами, защото, както Хинкъл се изразяваше, „няма начин да се отървеш от това гадже“. Мак до голяма степен бе съгласен с него, нищо че причината бе съвсем различна. Рауанда се справяше великолепно с работата си. В момента се мръщеше на слушалката и въртеше глава от едната на другата страна.

— Тук няма ни'ква Деби, госпожо. Сигурно сте набрали грешен номер.

Мак веднага се сети кой може да се обажда, а Рауанда вече го гледаше с широко отворени очи.

— Деби Макуори? — Тя премигна към Мак. — Сигурна ли сте?

— Дай на мен. — Мак дръпна слушалката от Рауанда, преди да се е изплъзнала от пръстите ѝ. Вече усещаше двата чифта очи, впити в него, все едно че бе коте, попаднало пред очите на ротвайлери. Хинкъл седеше на канапето в другия край на стаята и разглеждаше снимките от снощи. Мак стисна слушалката.

— Макуори слуша.

— Деби, ти ли си? — Гласът на Джули Карлсън прозвуча доста несигурно. Въпреки това той би го разпознал навсякъде.

— На работа ме знаят като Мак.

— А-ха. — Последва кратко мълчание. — Дано да не съм казала нещо, което не трябва, когато се обадих. Не бях и помислила... не се сетих, че на работа може и да не си Деби.

Мак не успя да се сдържи. Въпреки че Рауанда и Хинкъл го наблюдаваха с огромен интерес, той се усмихна.

— Не се притеснявай. Не си ме издала. Какво мога да направя за теб?

— Ами, нали трябваше да се разберем за поправката на колата... — Ново мълчание, а той си я представи как хапе долната си устна, а след това останалото бе изречено бързо и задъхано. — И... искам да започнеш да следиш съпруга ми.

Гласът ѝ бе така притихнал, че почти не се чуваше. Независимо от това, Мак чу и разбра.

— Умно решение. — Гласът му бе остър. Ако наистина ѝ бе толкова трудно, колкото му се струваше, то най-добре беше да звучи максимално делово. Цяла сутрин я чакаше да се обади, ако не за друго, то поне за щетите по колата, но да му поръча да следи Сид, това бе най-мечтаната поръчка, животът му поднасяше един малък подарък. Сега, след като вече можеше да се впусне по следата, нямаше намерение да изпуска Сид от поглед. Ако гадняря просто мамеше жена си, това бе едно, но ако се бе заел с нещо друго, Мак смяташе да обърне света, за да разбере какво става. А парите, които щяха да му дойдат, бяха каймакът на тортата.

Гадна работа е разплатата, каза той на образа на Сид, а след това насочи вниманието си отново към съпругата на врага си, която продължаваше да му говори.

— Нямам никаква представа как да подходя. Какво трябва да направя. Има ли човек в офиса ти, към когото да се обърна, или... нали разбираш, че всичко трябва да бъде строго поверително.

Звучеше нервна и раздразнителна, сякаш всеки момент щеше да се откаже от замисъла си. Мак веднага отблъсна образа ѝ, защото в момента пак си спомни как снощи го бе целунала по бузата — не, нямаше нужда отново да го обхваща чувство на вина — и се зае да я успокоява.

— Ще се заема сам. Не е нужно да знае никой друг. Ще ми трябва още малко информация. Може ли да се срещнем? Ти къде си?
— Мисълта, че отново ще види Джули Карлсън, бе изключително съблазнителна, а освен желанието да научи всичко за съпруга ѝ, имаше още нещо, което не бе готов да признае пред себе си.

— В магазина. — Той остана с впечатлението, че тя става все по-неспокойна. — Не мога да дойда при теб. Нали не си забравил, че нямам кола. А и ти не можеш да дойдеш тук. Сид може да разбере. Аз...

— Добре. — Мак я прекъсна тихо, преди тя да реши, че е най-добре да се откаже от намисленото. — Разбирам. Няма ли заведение от веригата „Кръогер“ от другата страна на улицата? Какво ще кажеш да те чакам на паркинга? Няма проблем да познаеш колата ми — в гласа му се прокрадна смях, за да я успокои поне малко. — Отстрани има огромно ударено място, сецаш ли се? От теб се иска единствено да влезеш и да седнеш вътре. Ще паркирам зад „Тако Бел“. Кажи в колко часа?

Чу я как си пое дъх. Целият се напрегна, защото очакваше тя да затвори. Но тя не го направи.

— Днес е събота и „Каролайна Бел“ затваря на обяд. Да се видим в дванайсет и петнайсет. Господи, направо не мога да повярвам. Ако Сид разбере...

— Няма да разбере — отвърна Мак. — Не и ако ти не искаш. Постъпи много умно. Непрекъснато си го повтаряй и се опитай да не се притесняваш. Ще се видим на паркинга в дванайсет и петнайсет. Нали?

Не беше отишла напразно първата година от колежа, когато продаваше реклами за жълтите страници. Ако не друго, то поне знаеше как да приключи някоя сделка.

— Добре.

Бе наясно как трябва да си изиграе картите. Но тя не му се стори много весела.

— Ще те чакам в дванайсет и четвърт на паркинга.

— Добре — потвърди отново тя. Чу, че някой я вика — глас на друга жена — и тя си пое рязко дъх. — Трябва да вървя — уведоми го и побърза да затвори.

Мак също затвори и се замисли. Тя звучеше като човек, уплашен до смърт. Да се заеме с някого като Сид Карлсън, бе опасна работа и той бе наясно какво може да му струва. Последствията можеха да са фатални. Ако притиснеше Сид в ъгъла, той нямаше да се поколебае да изпепели всичко около себе си.

Намръщи се на нахлулите спомени, вдигна поглед и разбра, че и Хинкъл, и Рауанда го наблюдават.

— Деби значи? — любопитният поглед на Рауанда се плъзна по него над огромното дъбово бюро.

— С кого говори? — попита в същия момент Хинкъл.

Мак сви рамене и продължи да рови из фактурите, сякаш разговорът не бе нищо по-различно от обикновено. Някъде в купчината трябваше да открие фактура за сто двайсет и три долара за новите си гуми, защото старите бяха нарязани, докато дебнеше някого в началото на месеца, а също и осемдесет и девет долара за стаята в мотела, където подслушваше двойка прелюбодейци. Ако не намереше фактурите, клиентът нямаше да възстанови разходите. Той сам бе въвел правилото, но ето, че имаше затруднения да го спазва.

— Нова клиентка. Обещах ѝ пълна дискретност. Така че престанете с въпросите.

Този случай си беше само негов. Дори Джули Карлсън да не бе настояла за дискретност, той щеше да бъде особено внимателен. Хинкъл бе изгонен от полицията по същото време като Мак и по-късно научи за съмненията, които Мак бе натрупал за Даниел, да не говорим, че се пазеше от Сид като птица от змия. Щеше да се опита по всеки възможен начин да попречи на Мак да се забърква със семейство Карлсън.

Всъщност Хинкъл щеше да е прав, но след като тази невероятна възможност му се бе предоставила сама, като истински дар божи, Мак със сигурност нямаше да се вслуша в думите му. Нищо не бе в състояние да го откаже.

— Деби значи? — Рауанда бе наистина шокирана. Погледна Хинкъл. — Жената на телефона търсеше Деби Макуори. Нямах представа, че понякога шефът се представя за Деби.

Мак я погледна многозначително, за да ѝ подсказе, че няма нищо смешно, и продължи да рови из купчината. Хинкъл се ухили на Рауанда и погледна Мак.

— Да не сте се запознали снощи? В „Розовото котенце“ може би?
— Единствено заради ококорената Рауанда, Хинкъл поясни: — Мак се беше наконтил като женичка. Името му беше Деби. — Не успя да прикрие усмивката си. — Беше страхотен, направо да не повярваш.

— По дяволите, изпуснала съм купона! — Рауанда погледна Мак в очите, след това го огледа похотливо, заля се от смях и се изправи. Черната ѝ ластична пола подчертаваше апетитното дупе и закръглени бедра, подчертани от платформите. Ниско изрязаната ѝ тениска подчертаваше и други щедри форми. — Да знаете само как обичам детективската работа. Вие защо никога не ме водите с вас, когато разследвате някой случай? И аз мога да си вра нося, където трябва.

— Защото ще си завреш носа в неприятности, затова. — Хинкъл се изправи и пхна снимките обратно в плика, за да го подаде на Мак. Тримата деляха офис с две стаи, една-единствена телефонна линия, черно канапе от изкуствена кожа и три престарели дървени стола, единият поставен на рецепцията, обявен от Рауанда за неин. Намираха се на втория етаж на сграда, строена още по време на Втората световна война, недалече от къщата на Мак. Сградата нямаше много общо с Тръмп тауър, но можеха да си позволят наема с оскъдните постъпления, на които разчитаха през летния сезон, когато всички разумни жители на Чарлстън се оттегляха на по-хладни места и отстъпваха града на туристите. Тъй като бизнесът им не беше нито сигурен, нито доходоносен, най-важното бе да могат да си позволят наема.

— Днес нали ще ги занесеш на госпожа Едуардс? — попита Хинкъл и кимна към плика.

Рауанда заобиколи бюрото, прегърна Хинкъл през кръста и зачака отговора. Двамата бяха красива двойка, отбеляза разсеяно Мак. Хинкъл бе висок и слаб, в светъл костюм, а Рауанда бе налята и сексапилна в изкусно подбраните дрешки. Връзката им, нещо, което не бе предвидил навремето, когато взе младата жена на работа, едва ли щеше да се отрази особено благотворно на работата. Когато двамата скъсаха, както сигурно щеше да стане, защото той не вярваше в трайните връзки, раздялата щеше да бъде мъчителна. Отдавна бе разбрал, че Рауанда не върши нищо половинчато.

Но сега не беше времето да мисли за това.

— В понеделник. Госпожа Едуардс не е в града през уикенда.

Мак заобиколи бюрото и постави плика в едно от чекмеджетата, заключи го и пхна ключа в джоба. Джозефин се бе настанила под бюрото. Обърна се по гръб и размаха малките си лапички към него. Погледна я предпазливо. Вече бе научил, че и Джозефин, както повечето жени, винаги се усмихваше, преди да го ухапе здраво. Образно казано, разбира се.

— Тя ще остане възхитена. Пипнахме го Едуардс. Пипнахме го и още как — Хинкъл се усмихваше на Рауанда, докато говореше.

Рауанда запърха с клепки.

— А вие не сте ли се замисляли, че няма да е зле да се опитате да ги продадете тези снимки на господин Едуардс? Ако аз бях на негово място, щях да платя скъпо и прескъпо, за да не позволя на никого да ме види как лазя на колене и лакти...

— Това, захарче, се нарича изнудване — прекъсна я Хинкъл. — Смята се за престъпление.

— Така ли? — Рауанда продължаваше да пърха с мигли. — А ние не бихме искали да извършим престъпление, нали?

Мак изви очи към тавана и ги прекъсна, преди да му се догади от толкова преструвки.

— Добре, аз тръгвам. Хинкъл, да не забравиш, че довечера поемаш трета смяна в склада на Хейнс в Батъри. Да си отваряш очите, че някой може да ти отмъкне гащите.

Хинкъл изпъшка.

— Както вече ти казах, защо все става така, че всички гаднички неща трябва да ги върша аз?

— Ами! Снощи на мен ми опипваха задника, да не би да си забравил? Рауанда, от този момент нататък поемаш кучешкия наряд. Струва ми се, че тази нощ ще трябва да прибереш Джозефин у вас.

Рауанда се дръпна от Хинкъл и сви юмруци на ханша, а след това енергично заклати глава.

— А, не! Хич не ща да го гледам това куче. Последния път, когато ми го остави тук в офиса, тя направо пощръкля. Хвърли се на чантата ми, все едно че беше някакъв питбул, и не искаше да я пусне. А пък мобилният ми телефон звъня на пожар през всичкото време, а тя не ме остави да го взема. Пропуснах обаждането от надзорника, което държа да ти кажа, никак не ми се отрази добре. Малката мръсница прегриза каишката, преди да успея да спася чантата. Да знаеш, че си

взех пари от безотчетните за нова чанта — трийсет и два кинта, които не мога да си позволя. Нямам намерение пак да я търпя да ми лудее. А да я взема у нас, не може и дума да става. Но пък днес е събота. След дванайсет съм официално свободна за уикенда. Да не си се оставял баба ти да те придумва да ѝ гледаш кучето. За мен това си е неин проблем.

— Следобед имам среща с клиент. Тази вечер сигурно ще получа поръчка.

— Слушай, мой човек, опитай да запееш друга песен.

Хинкъл се хилеше доволно. Той обичаше дръзките приказки на Рауанда. Мак я погледна гневно, понечи да продължи спора, но се отказа. Само като погледна Рауанда, разбра, че няма начин да спечели този спор, че всички приказки са излишни. А те и двамата го знаеха.

— Добре. Ще я взема със себе си. Джозефин. — Мак щракна властно с пръсти. Никаква реакция. Опита отново. Пак нищо.

В настъпилата тишина долови някакъв зловещ стържещ звук.

Надникна под бюрото. Винаги покорната Джозефин се бе заела с десния преден крак на бюрото, сякаш бе развилнял се бобър.

— Джозефин! — Ако бе сам, сигурно щеше да избълва някоя ругатня. Джозефин дори не благоволи да го удостои с поглед.

— Ей, шефе, на мен ми се струва, че кучето ти ще го изяде това бюро. — Рауанда хихикаше, докато надничаше под бюрото. — Животинката сигурно е примряла от глад. Ще му види тя сметката на този крак.

Мамка му.

— Все едно, и без това ми трябваше ново — обясни Мак с всичкото спокойствие, на което бе способен, след което извлече виновницата за всички беди, изчисти устичката ѝ от треските, погледна отново старото, но все още напълно годно за ползване бюро и стисна гадинката под мишница. Опашката ѝ заприлича на перка на хеликоптер, докато тя проявяваше кучешкото си обожание и облизваше бясно бузата му. Мак я понесе като футболна топка, едва удържайки желанието си да ѝ извие врата, махна на двамата в офиса и се измъкна, преди хилещите се колеги да са го накарали да извърши убийство. Обичаше много баба си Хендерсън, но така и не разбираше защо се остави тя да го придума да вземе кучето ѝ, когато отиде в старческия дом.

Беше приел и вече нямаше мърдане. Баба му обожаваше това проклето животно, а той обожаваше баба си. Дори си оставяше достатъчно време, за да води гадната твар веднъж в седмицата на фризьор, така че когато отиде да види баба си, Джозефин да е в отлична форма. На повече обич от това просто не бе способен.

И така, вече от три седмици бе горд собственик на чистокръвен миниатюрен пудел, а Джозефин се бе оказала истинско малко дяволче. Външният ѝ вид лъжеше и всички си мислеха, че е едно малко ангелче, но вече бе надъвкала едно кресло, едно куфарче, кошчето за боклук, кабела на лампиона, възглавницата на леглото му и каквото дървено ѝ бе попаднало, така че би могла достойно да отнеме славата на термитите. Когато се прибра снощи, след като закара Джули Карлсън до тях, откри, че пердето в банята е превърнато на панделки, затова на сутринта понесе Джозефин със себе си към офиса. Вече се страхуваше да я оставя сама у дома. Ето че сега се бе заела с бюрото му. Започваше да се чуди дали в това куче нямаше дяволска кръв. И дали тази кръв не преобладаваше.

— Лошо куче — каза отчаян той. Отдавна бе открил, че подобни думи не влизат в речника на кучетата. Тя обаче близна ръката му в отговор.

— Стига си ме близала — каза той. Бе очевидно, че тя не го е разбрала, защото го близна отново.

По дяволите. Затрополи надолу по стълбите, защото престарелият асансьор не работеше вече цяла седмица, а като знаеше какви му бяха номерата, беше значително по-безопасно да слезе по стълбите. Мак се отправи към колата си, паркирана зад сградата. Той бе роден и отраснал по тези места и задушливата горещина никак не го притесняваше. Дори му бе приятна.

Това, което не понасяше, беше горещина, напоена с миризма на кучешки парфюм. От това съчетание го засърбяваше цялото тяло.

Остави Джозефин на задната седалка. Не че имаше някакъв смисъл, защото тя веднага се прехвърли отпред, преди още той да се е качил в колата. Мак запали, замислен с копнеж за многобройните кучешки приюти.

Климатикът избълва облак въздух, по-горещ дори от въздуха в пещ. Радиото гръмна. Докато се протягаше да го намали, Джозефин постави предните си лапички на рамото му и го близна по ухото.

— Стига си ме близала — дръпна се рязко той, но бързо установи, че няма смисъл да се опитва да се отърве от Джозефин. Отвори жабката, извади кучешка бисквита от кутията, която много бързо се научи, че е задължително да стои вътре, подаде ѝ я и подкара, доволен, че тя най-сетне се е успокоила на седалката до него, в опит да похапне. Отправи се към Самървил, докато кучето мляскаше и ронеше трохи навсякъде, а той се насили да изтъкне положителните страни на пудела, преди да набие спирачки и да я изхвърли.

Проблемът бе, че единственото положително на Джозефин бе, че в момента поддържа образа му на гей.

А от това имаше смисъл единствено докато имаше нещо общо с Джули Карлсън.

Май не бе много етично да я кара да си мисли, че е гей, мислеше Мак, докато профучаваше покрай отпавилите се към плажа коли. Само че на два пъти — първия път съвсем инстинктивно я бе погледнал на паркинга на „Розовото котенце“, а след това отново, когато бе захвърлил бляскавите одежди на Деби — по лицето ѝ бе забелязал изражение, което го предупреди, че ако тя разбере, че няма нищо общо с обратните, доверието ѝ и лекотата в общуването им ще бъдат съсипани.

А на него му се искаше тя да му има доверие. Тя си оставаше единствената му връзка със Сид. Покрай уволнението, развода и цялата суматоха при откриването на фирмата, през последните пет години болката му за Даниел бе останала на заден план. Но той не бе забравил. Никога нямаше да си позволи да забрави.

Както и да е, заради женските дрехи, перуката и пудела, тя бе решила, че е гей, не че той я бе подвел по някакъв начин. Все пак не я бе излъгал.

Когато любопитства дали е гей, той на свой ред я попита дали има някакво значение. А това не можеше да се нарече лъжа.

Именно.

Докато завиваше по отбивката към Самървил, усети, че не му е особено приятно, задето Джули Карлсън го смяташе за гей.

Не му бе приятно, че подобни мисли започват да се въртят в главата му.

Замисли се защо е така и какви биха могли да бъдат последствията едва след като паркира зад „Тако Бел“ и чакаше Джули

Карлсън да пресече и да се отправи по сгорещения асфалт към него.

Дори в лъхащата отвсякъде жегата тя изглеждаше хладна и изкусителна като ванилов сладолед. Беше облечена в права бяла рокля, която ѝ придаваше изтънчен вид, но подчертаваше и сексапила ѝ. Косата ѝ бе прибрана назад и падаше като блестящ черен водопад по гърба ѝ. Беше леко намръщена, вдигнала длан да засенчи очи от блясъка на слънцето, докато оглеждаше паркираните коли. Дългите ѝ, загорели крака се показваха под роклята при всяка крачка. Бе готов да се обзаложи, че е боса, а самата мисъл за краката на Джули Карлсън го сгорещи като напечения отвън асфалт.

Спомни си как изглеждаше тя снощи, сладкият ѝ аромат, когато се докосваше до него, гърдите ѝ, пълни и стегнати като портокали, с остри малки зърна, които сякаш молеха някой да им обърне внимание, невероятното ѝ дупе, копринената мекота на косата ѝ, гладката кожа, топлината на устните ѝ, когато го целуна по бузата.

Истината го порази като тежък чук. Започваше да се увлича като безмозъчен хлапак по новата клиентка, която по една случайност бе съпруга на най-злия му враг. Беше стъпил на плаващи пясъци и ако успееше да прояви поне малко от здравия разум, с който Господ го бе дарил, щеше да обърне гръб и да си замине, преди да е хлътнал до уши.

ГЛАВА 9

Деби — не, нали й каза, че докато е на работа, му казват Мак — не беше много доволен да я види. Поне така й се стори, когато седна в колата до него. Значи бяха наравно, защото и тя не беше очарована да го види. Макар и да бе решила, че най-разумното би било да наеме частен детектив, тя вече се колебаеше и бе обзета от съмнения. Ако не бе дошъл, тя никак нямаше да съжалява.

Само че тогава щеше да остане съвсем сама. При тази мисъл потръпна въпреки топлината.

— Здравсти — поздрави го тя, след като затвори вратата и се усмихна с истинско удоволствие, щом Джозефин скочи в скута й от задната седалка. — Здравей, Джозефин.

— Здравсти. — Наистина не бе много доволен, че я вижда. Започна да чеше очарованата Джозефин зад ушите и се намръщи.

— Внимавай, защото ще те олигави цялата.

— Нямам нищо против. — Намръщи се още повече, когато Джозефин я близна по брадата. Имаше нещо в изражението му... — Да не би нещо да не е наред?

Погледите им се срещнаха и останаха приковани един в друг в продължение на няколко секунди. След това ъгълчето на устата му леко се изви нагоре.

— Какво може да не е наред? — Той се пресегна през нея, отвори жабката и извади нещо подобно на бисквита от смачкана кутия. — Джозефин. — Щом пуделът го погледна, той подхвърли бисквитата на задната седалка. — Я иди да похапнеш.

Джозефин излая пискливо и скочи отзад. Той включи колата на задна и излезе от паркинга. Джули разсеяно наблюдаваше как светлината и сенките си играят по красивия му профил, а когато се обръщаше на една или на друга страна, пробягваха по бузите, челото и носа. Тази сутрин, докато лежеше будна, образът му не спря да я преследва, тя не успя да си наложи да престане да мисли за физическата си реакция към него, а това я потисна още повече.

Колкото и да не ѝ се искаше да признае, сега на дневна светлина, той бе не по-малко привлекателен, отколкото снощи. Беше облякъл дънки, гуменки, бяла тениска, а отгоре шарена риза с хавайски мотиви и ѝ се стори толкова апетитен, че бе готова да го схруска.

Добре че нямаше шанс да попадне в менюто. И без това животът ѝ в момента бе достатъчно объркан. Нямаше нужда да добавя още един експлозивен елемент, с който да дообърка всичко.

— Къде отиваме? — За разлика от снощи, в момента не се притесняваше особено какво ще отговори Мак. Независимо какво беше мнението ѝ за наемането на частен детектив — а истината бе, че се чувстваше объркана, че не бе наясно как трябва да постъпи, а и едва ли скоро щеше да е наясно — поне не се страхуваше от мъжа, седнал до нея, и не изпитваше съмнения. С прости думи, смяташе го за приятел.

— Ако си говорим, докато обикаляме, няма да привличаме внимание. Сложи си колана.

Той зави и излезе на улица, която водеше към търговския център. Имаше доста движение и можеше някой познат, който минава случайно, тъй като повечето хора бяха с коли, да я забележи. Сведе глава, за да се скрие поне малко, и се опита да изглежда невидима.

— Престани да се опитваш да се скриеш. Стъклата са тъмни отвън. — Погледна я. — Как ти е лакътят?

— Добре. Никой не забеляза анкерпласта.

— Какво стана, след като се прибра снощи?

Джули се намръщи.

— Сид се прибра по обичайното време и не каза и дума, че колата я няма. Бурята се разрази чак в девет сутринта.

— Така ли? — Той веднага разбра какво се опитва да му подсказе тя.

— Точно така. — Отговорът ѝ прозвуча мрачно.

— Всъщност видях го, когато се прибра. Реших да поостана малко, само в случай че... — Не довърши мисълта си.

— В случай че какво?

Той отново я погледна и тя не разбра нищо по изражението му.

— В случай че имаш нужда от мен. В случай че съпругът ти побеснее, когато разбере, че ягуарът го няма, и ти посегне или нещо такова.

Джули бе трогната и му се усмихна.

— Много си мил. Благодаря ти.

Очите му задържаха нейните за секунда, а след това устата му отново се изкриви.

— Мил е бащиното ми име.

Отново насочи вниманието си към пътя.

— За твоє сведение, Сид изобщо не ми е посягал. А дори и да беше, не виждам как щеше да разбереш.

Той се усмихна и изведнъж напрежението се стопи.

— Аз съм професионалист. Има как да разбере. Кажи ми какво стана в девет сутринта, когато уж е открил, че колата ти липсва?

— Вдигна страхотен скандал и се обади на полицията.

— Нима? Имаше ли някакъв проблем?

— Когато дойдоха, аз бях толкова ядосана на Сид, че пет пари не давах дали ще излъжа полицаите, или не.

Той се разсмя.

— Това винаги се оказва страхотно лекарство.

Той зави по „Ийст Доти“ със запазените от времето на Гражданската война къщи с дорийски колони. Отново стана сериозен.

— Добре направи, че ми се обади. Ако сама следиш съпруга си, ще си навлечеш само неприятности.

— Сама го разбрах снощи.

— Има много по-лоши неща от това да ти откраднат колата. — Той спря на един светофар и я погледна отново. — Виж, трябва да ти призная нещо. Никога не съм поемал случай, в който съмненията на единия от съпрузите, че другият му изневерява, не са се оказали верни.

Джули стисна ръце в скута си.

— Готова съм да приема истината. И не смятам, че греша. Просто искам да съм сигурна.

— Ще ти осигуря доказателства.

Джозефин отново скочи в скута на Джули.

— Какво добро момиче е тази Джозефин. — Джули прегърна кученцето.

— Мисля, че те харесва.

— Че защо да не ме харесва? — Джули го погледна шеговито, а Джозефин се настани в скута ѝ като котка.

— Не виждам защо не. — Отговорът му бе съвсем тих. В същото време прозвуча така по мъжки искрен, че Джули се намръщи. Очите им се срещнаха за миг, след това той плъзна поглед по голите ѝ крака с такова желание, че Джули отвори широко очи. После той заговори отново. — Трябва да ти кажа, приятелко, че тези обувки са направо страхотни. Да не са „Маноло“?

Дотук с подозренията, че той се държи като мъж. Не биваше да забравя дори за миг, че Деби имаше слабост към обувките. Нали ѝ предложи да сложи висок ток със снощното бельо.

— Джими Чу.

— А-ха. — Той кимна. — Хубави са. Жалко, че не правят четирийсет и четвърти номер.

Джули се ухили.

— Едва ли сандали на ток четирийсет и четвърти номер ще се котират.

— Няма да повярвате, госпожо Карлсън. Няма да повярвате колко много ще се котират.

— Казвай ми Джули.

— Добре, Джули. Аз съм Мак. Малко трудно ще те приемат в деловия живот, ако някой те нарича Деби. — Спря на нов светофар.

— Да не би да съм ти създавала проблеми в службата? Извинявай.

— Хубавото е, че притежавам шейсет процента от бизнеса. Ако шефът ми беше някой консервативен дъртофел, заради теб можеха да ме уволнят.

Джули се разсмя. След това стана отново сериозна и пристъпи към важния въпрос.

— Трябва да ми кажеш как частните детективи си вършат работата, защото нямам представа. Тарифата на ден ли е, как? Приемаш ли чекове? Кредитни карти?

— В твоя случай е най-добре да ми плащаш в брой. — Изведнъж той заговори делово: — По този начин няма да има нищо, което да те свързва със следенето на съпруга ти, ако той започне да подозира и да рови. Да знаеш, че това е напълно реална възможност. Подобни неща понякога могат да предизвикат много неприятности.

Джули не се съмняваше. Щом Сид откриеше, че тя мисли за развод, нещата щяха да се размърдят.

— Ще ми плащаш на час — продължи той. — Сигурно ще ти излезе около двеста до триста долара, докато разплета всичко. Ако видя, че надхвърлям сумата, ще се посъветвам първо с теб.

Джули кимна.

— Добре. Трябва да ми кажеш колко ти дължа за колата.

— Ще включа и тази сума в сметката. Ако не внимаващ, ще се окаже, че ми дължиш първородното си дете.

Това трябваше да е шега, но сърцето на Джули се сви. Ако се стигнеше до развод, никога нямаше да има децата, за които мечтаеше, въпреки че Сид се опъваше. А на двайсет и девет, биологичният ѝ часовник започваше да тиктака все по-силно и отчетливо.

— И така, разкажи ми сега за брака си. Например как се запознахте.

Джули бе доволна, че има какво да я разсее от мрачните мисли.

— Запознах се със Сид вечерта, след като ме коронясаха за Мис Южна Каролина. Имаше прием в къщата на губернатора и той също бе поканен. Говорех с губернатора и не можех да се нарадвам, че съм там, бях на седмото небе и тогава Сид се приближи... Направо ме омагьоса. Цялата година, докато носех короната, се срещаме, а месец след като предадох короната, се оженихме.

Вместо да се разчувства от разказа ѝ, Мак се намръщи, докато я слушаше. Това май беше съвсем подходяща реакция, като се имаше предвид как щеше да приключи бракът ѝ.

— Ти на колко беше, когато се запознахте, на двайсет? Семейството ти не възрази ли, че се омъжваш за човек, толкова по-възрастен от теб?

— Единайсет години разлика не е чак толкова много — отвърна Джули. — Не, семейството ми нямаше нищо против. Ти шегуваш ли се? Бяхме само аз, майка ми и сестра ми Беки. Бяхме толкова бедни, че ако имахме възможност да хапнем в Макдоналдс, щеше да ни се стори, че сме в най-люксовия ресторант на света. Сид беше богат. Беше красив. Очарователен. Бях влюбена в него. Семейството ми, най-вече майка ми, бяха във възторг.

Той сви устни.

— А къде е баща ти?

Джули се поколеба за миг, преди да отговори. И сега ѝ бе трудно да говори за баща си, защото той никога не бе до тях.

— Двамата с мама са се развели, когато съм била малка. Виждах го понякога, на две години по веднъж. След това той замина някъде. Видях го само веднъж след това и броени седмици по-късно той се удави.

Някаква буца, познатата глупава буца, се надигна в гърлото ѝ и тя преглътна, за да се отърве от нея.

— Май животът ти е бил доста труден. — В гласа му прозвуча съчувствие. Погледна към нея и на Джули ѝ се стори, колкото и да беше необичайно, че забелязва някакво раздражение. Може пък така да изглеждаше, когато съчувстваше на някого.

Джули вирна брадичка. Не обичаше съчувствието особено когато хората го насочваха към нея. Тя винаги бе много мила и внимателна към онези, които сега бяха в същото положение като нея едно време. Правеше всичко по силите си, за да им помогне, и водеше часове по грим и облекло в местния приют, даряваше дрехи на бедните, които нямаха какво да облекат, и много други неща, които да облекчат поне малко живота им. Само че тя самата вече не се нуждаеше от съчувствие. Беше успяла да се измъкне от бедността благодарение на външността си. Ако се наложеше, щеше да успее и втори път.

Насили се да отговори небрежно.

— Беше интересно.

В този момент Джозефин се изправи на скута ѝ и излая. И двамата насочиха вниманието си към нея.

— Какво? — обърна се Мак към кучето, а в гласа му звучеше отчаяние. Опашката ѝ се размахваше диво и тя излая отново.

— Трябва да пишка — преведе той на Джули и се огледа. Приближаваха парка „Азалия“, който бе истински магнит за туристите, въпреки че местните, свикнали с мястото, рядко се отбиваха насам. Продавачи с колички предлагаха най-различни храни, имаше балони, някакъв жонгльор подхвърляше порцеланови чинии точно пред входа. Посетителите се тълпяха по алеите, които водеха навътре в парка.

Мак паркира близо до входа. Джули нервно се огледа. Не искаше някой да я забележи в неговата компания, дори си представи как започват да я разпитват за непознатия. Не, беше малко вероятно. Шансът някой да се озове в този капан за туристи, и то рано следобед в горещ юлски ден, бе минимален.

Той се протегна към задната седалка и взе каишката. Беше от розова кожа, обсипана с камъни, същата като каишката на врата ѝ.

Джозефин започна да се гърчи нетърпеливо, щом я видя. Докато ѝ я закачваше, по изражението му нямаше никаква радост.

— Искаш ли да се поразходим няколко минути, или ще останеш в колата?

Погледите им се срещнаха.

— Ще се разходя с теб.

Той загаси колата, пхна ключовете в джоба си и слезе. Джули също слезе и го зачака да заобиколи. Слънцето препичаше, топлината бе потискаща, а повечето от туристите бяха възрастни хора в карирани къси панталонки и меки шапки. Кой знае защо, Джули се почувства щастлива. Джозефин клекна, за да се облекчи, когато стъпи на тревата. След това Мак, с измъчено изражение, поведе доволното куче към нея. Погледна него, висок, широкоплещест мъж с фигура на сърфист и подскачащата бяла пухена топка, която би била истинска гордост за някоя жена. Не се стърпя и се усмихна. Беше ѝ приятно, че може да се наслади на тази гледка без Сид. Деби и кучето може изобщо да не си подхождаха, но бяха неразделни.

— Все още ли ти се разхожда? — усмихна ѝ се криво той. Джозефин махаше с опашка.

— О, да. — Джули се насочи към алеята. Мак и Джозефин вървяха до нея. Джозефин беше наистина прелестна и привличаше много погледи. Погледите неизменно тръгваха от долния край на каишката, за да стигнат до Мак, след което никой не можеше да скрие изумлението си. Мак се усмихваше в отговор, а Джули забеляза, че не му е никак приятно да бъде център на вниманието.

Преди да влязат в парка, Мак махна на един от продавачите на сладолед, който веднага насочи количката си към тях. Минаха две възрастни жени и огледаха скришом Мак и Джозефин.

— Слушай, ако подържиш каишката, ще те почерпя с един сладолед — каза Мак.

Джули се засмя и веднага пое кучето, още преди продавачът да е стигнал до тях. Мак си поръча „Дав“ и погледна Джули.

— Аз не искам, благодаря.

— Сигурна ли си?

Тя кимна, а той сви рамене и плати. Продавачът се отправи към други клиенти, а те навлязоха в парка. Докато Джули държеше каишката, погледите вече изразяваха друго.

— Не обичаш ли сладолед? — Мак отхапа.

Джули го гледаше завистливо как зъбите му потъват в шоколадовата глазура, за да достигнат до сметановия сладолед.

— Обожавам го. Просто не ям.

— Защо?

— Хапваш и всичко ти се лепи. — Господи, звучеше като майка си.

Той я огледа.

— Струва ми се, че нямаш основание да се притесняваш.

— Ако не се притеснявах, щеше да е доста страшно. Яж си сладоледа и не се занимавай с мен. Не съм умряла от глад.

Стомахът ѝ измърка веднъж, за да опровергае думите ѝ. Очите на Джули се разшириха и бързо се вдигнаха към неговите. Той се ухили.

— Обедно време е, а аз не съм яла. — Почувства се длъжна да обясни гафа, който бе причинило тялото ѝ.

— Тогава хапни поне малко от моя сладолед. — Той ѝ го подаде. Джули замечтано погледна неотхапаното крайче. Обожаваше „Дав“. Само че той бе в списъка със забранените храни, заедно с шоколада. — Няма да напълнееш от една хапка.

Една хапка. Едно парченце шоколад. Май започваше да се спуска по стръмната наклонена плоскост, както майка ѝ бе изтъкнала по-рано, и Джули много добре знаеше, че майка ѝ е права. Въпреки това се поддаде на изкушението и отхапа.

Господи, колко беше вкусно. Беше невероятно вкусно. Чудесен млечен шоколад и ванилов сладолед, направо да умреш от удоволствие.

— Благодаря — каза тя, след като преглътна вкусната хапка, която се отправи към бедрата ѝ.

— Удоволствието беше мое. — Той отново ѝ подаде сладоледа, но този път тя поклати глава. Беше категорична. Той сви рамене, отхапа нова хапка, след това подаде остатъка на Джозефин, защото тя очевидно никак не се притесняваше за фигурата си. След като кучето лакомо погълна сладоледа, вдигна поглед, готова за още. Около устата

й имаше кръг шоколад и гледаше с такова жадно очакване, че Джули се разсмя.

— Не се смей, ти не си в много по-добра форма — ухили се Мак. Докато Джозефин се справяше с лакомството, бяха спрели под сянката на огромна магнолия и белите цветове ги обгърнаха с приятен аромат. Пътеката под тях бе от чакъл. Навсякъде наоколо се чуваха птичи песни. Единствените туристи обсъждаха някаква чинка, или каквото там бе пернатото, кацнало на дъб на около двайсетина метра встрани от тях.

— Да не би да имам шоколад около устата? — Джули вдигна притеснено пръсти към устата си. Опипа навсякъде и поклати глава. — Нямам.

— Имаш. Ето тук. — Все още ухилен, той докосна долната й устна с показалец, след това потри пръст по линията, където се докосваха устните й. Тя остана изумена от реакцията си. Разтвори устни и мястото, което той бе докоснал, пламна, а топлината плъзна чак до пръстите на краката й и разбуди всеки нерв. Едва се сдържа да не докосне твърдия му пръст с език, да не го поеме в уста, да го захапе, да...

Господи, как бе възможно да е толкова жалка? Стисна зъби и сви устни с надеждата да потисне импулса и вдигна поглед към лицето му. Да не би и той да бе усетил реакцията й и струящата от нея топлина? Не бе възможно да не е усетил тази жар.

Само че ако се опитваше да потисне сексуалното си желание, то на него просто не му личеше. Мак спокойно сведе поглед към Джозефин и отмести пръсти от устата й. Ужасната истина я поля като студена вода. Нейното тяло гореше, а той дори не бе усетил.

А и как да усети? Той не проявяваше мъжки интерес към нея. Браво, направо страхотно!

Мрачно си напомни защо така е най-добре, пое си дълбоко дъх с надеждата той да не е забелязал.

— Имаш ли нужда от нещо друго от мен? Трябва да се връщам. — Със задоволство забеляза, че гласът й звучи напълно нормално.

— Телефоните, на които мога да ти се обаждам, включително и мобилния. Искам всичко, което можеш да ми кажеш за работата на съпруга си през деня и за най-близките му сътрудници. Каква кола кара, включително и номера на колата. Останалото може да почака. —

Той вдигна поглед, срещна нейния и се усмихна. С тъга, но и с облекчение, тя забеляза, че в красивите му очи нямаше и следа от мъжки интерес. — И един долар.

— Един долар ли? — попита изненадана Джули. След това се сети, че е оставила чантата си в колата, и поклати шава. — В момента нямам никакви пари.

Мак въздъхна, извади портфейла си, изтегли банкнота от един долар и ѝ я подаде.

— Сега можеш да ми я дадеш.

— Какво? — Джули се усмихваше, защото това ѝ се стори глупаво. — Защо?

— Това е депозитът ти. Поздравления, госпожо. Току-що си наехте официално частен детектив.

И това е всичко, мислеше си учудена Джули, докато се връщаха към колата. Опита се да приеме този факт от добрата му страна.

— От този момент искам да си особено внимателна. Докато си със съпруга си, се дръж напълно нормално. Каквото и да става, не се карай с него, защото може да се ядосаш и да се изпуснеш, че си наела частен детектив. А така само ще си навредиш — предупреди я той десет минути по-късно, когато бе пъхнал в жабката информацията, която Джули му бе написала на листче от бележник. Спря отново на паркинга срещу магазина ѝ.

— Вече ти казах, че Сид не ми посяга. — Джули отвори вратата и слезе. Яркото слънце, обляло паркинга, я замая след климатика в колата. Джозефин седеше на седалката и махаше с опашка, което сигурно бе кучешкият начин на сбогуване. Мак погледна скептично Джули.

— Чувствата доста често се намесват в подобни случаи. Хората постъпват по най-невероятни начини. Така че внимавай какво говориш. — Тонът му бе категоричен.

Джули се усмихна.

— Добре.

Колко лесно бе да обещаваш. Независимо дали Сид започнеше да ѝ посяга, или не, тя нямаше никакво намерение да му разкрива какво е намислила. Щеше да побеснее, ако разбере. Понечи да затвори вратата, поколеба се, след това отново го погледна.

— Кога започваш?

— Веднага. Има малко предварителна работа, която трябва да свърша, но тази вечер ще паркирам пред къщата ви и ще чакам среднощното пътешествие на благочестивия ти съпруг.

— Много смешно. — Тя се насили да се усмихне и това, както и по-рано, ѝ даде смелост. Истината бе, че той ѝ вдъхваше смелост. Той и Джозефин.

— Мак, благодаря ти.

Погледите им се срещнаха, той отвърна на усмивката ѝ и около очите му се образуваха бръчици.

— Пак заповядай, Джули.

ГЛАВА 10

— Лелъо Джули! Лелъо Джули!

Ерин и Кели хукнаха към антрето, когато Джули влезе в къщата на сестра си. Въпреки че съвсем не бе голяма и впечатляваща като къщата на Джули, тя бе удобна постройка на два етажа в приятен квартал. Беки и Кени се преместиха тук, когато Сид предложи нова работа на бившия строител малко преди Ерин да се роди, и те двамата бяха готови да прекарат живота си тук.

И щяха да останат, ако Кели не загубеше работата си заради всичко, което тя вършеше.

— Ерин. Кели. — При бурното посрещане Джули остави пакетите на сините плочки и отвори ръце, за да ги прегърне. Те посегнаха към нея едновременно и тя ги прегърна тъкмо когато сестра ѝ се показва притеснена.

— Здравсти, Джулс. Идваш в последния момент. След пет минути ще се появят дребните и мама реши, че точно сега е моментът да рисуваме усмихнати лица на петдесет балона. — Беки изви очи към тавана. — Някой трябва да напълни пликчетата на децата. Което означава, че ще го свършиш ти.

— Здравсти, Бек. — Джули се усмихна на сестра си над главите на двете момичета. Беки бе три години по-голяма от нея и бе младо копие на майка им, минус някакви петнайсет килограма, а и не беше с червена коса. Имаше кестенява коса, подстригана в удобна къса прическа, и кръгло, жизнерадостно лице. Беше закръглена и приличаше на типична майка в късите зелени панталонки, пристегнати с колан, и бялата риза.

— Ти ли си, Джули? — провикна се Дикси от кухнята. — Идвай насам. Имам нужда от помощ.

— Здравсти, мамо — провикна се в отговор Джули. След това се обърна към Беки. — Снощи ми откраднаха колата. — Кели, която имаше рожден ден, развълнувано заподскача и любопитства дали всички шарени пакети са за нея.

— Знам — отвърна Беки, без да обръща никакво внимание на настоящите въпроси на дъщеря си. — Кажи ми много ли е побеснял Сид?

— Много. — Джули извърна очи към настоящите си племенници. — Единият е за теб, а другият за теб.

Подаде по един пакет на всяко момиченце. Кели веднага задърпа хартията, изпълнена с желание да си получи подаръка.

— Ама аз днес нямам рожден ден — възпротиви се Ерин и се поколеба дали да вземе своя подарък. Ерин много приличаше на Беки, въпреки че бе наследила сивите очи на баща си. Беше сладко открито дете и Джули много я обичаше.

— Днес е моят рожден ден, лелю Джули — заобяснява важно Кели и спря за момент борбата с опаковката. Кели бе много по-фина от сестра си, но косата ѝ бе по-тъмна, махагонова и ситно къдрава. Беше красиво жизнено дете и Джули много я обичаше и нея. — Днес ставам на пет.

— На цели пет. На това му се казва голямо момиче. — Джули се усмихна на Кели, а след това и на Ерин. — Аз обаче си помислих, че ще имаш нужда от подарък, за да участваш в тържеството на сестра си.

— Питам дали на теб ти беше бесен. — В гласа на Беки прозвуча тревога. Джули се зачуди дали Беки не подозира, че не всичко в замъка на краля е блестящо, но поклати глава.

— Просто беше бесен.

Ерин, вече спокойна, започна да разопакова подаръка си. Тя не разкъса опаковката като Кели, а разлепи краищата внимателно. Да каже истината на Беки, бе като да каже на майка си. Беки щеше да се притеснява, а ако се притесняваше, Кени веднага щеше да почувства и да я подпитва, докато най-сетне разбере каква е причината, и тогава щеше да хукне при Сид. Кени бе чудесен зет, обичаше и сестра ѝ, и децата, но много добре знаеше кой му плаща заплатата. В този случай Сид бе човекът, от когото зависеше финансовото му благосъстояние.

— Барби! — писна възхитена Кели, когато най-сетне успя да се справи с опаковката и хукна стремглаво към кухнята, за да се похвали с подаръка си. — Бабче, виж, леля Джули ми е купила Барби.

— И аз си имам Барби! — писна Ерин след сестра си, успяла да махне част от хартията и забелязала какво има отдолу. Тя също се втурна към кухнята.

— Какво се казва? — провикна се Беки след дъщерите си, докато двете с Джули се отправиха след тях към огромното квадратно помещение, боядисано във весело жълто. На прозореца бе закачено знаме с надпис „Честит рожден ден“ и се вееше над градината отзад. Десетки пъстри балони, окичени с панделки, подскачаха до тавана. Дикси държеше един от балоните с опулени очи, а устата все още липсваше, но тя бе стиснала решително маркера, докато надничаше през рамената на внучките си, за да разгледа подаръците.

— Благодаря, лельо Джули — изрекоха в един глас момиченцата, след като майка им отново им напомни, че са забравили нещо важно. След това, все още стиснали куклите, те хукнаха към спалните.

— Хайде, Джули, взemi да довършиш това. Във всеки плик да има по едно руло, пакетче кроасани, три стикера, барета и химикалка. — Беки отново изглеждаше притеснена, докато побутваше Джули към кухненската маса, отрупана с пликчета, две трети вече пълни, а до тях се виждаха разпилени всякакви лакомства. Джули се зае със задачата, а Беки отново се върна към тортата, оставена на плота, за да забодее малки сини свещички върху бялата глазура.

— Нямате представа, колко много ми напомнят Кели и Ерин за вас двете на същата възраст — каза Дикси с носталгия, докато изписваше усмихнатата уста на един от балоните, след което посегна към друг. — Ако Беки не бе толкова глупава и се беше включила в някой конкурс по красота, сигурна съм, че щеше да спечели не по-малко награди от теб, Джули.

— Не — заяви твърдо Беки. Дикси стисна устни и погледна строго по-голямата си дъщеря, но преди да започне отдавна познатия спор, някой звънна на вратата. Беки погледна майка си и стана да отвори, а след нея изскочиха дъщерите ѝ, пискайки от радост. Промъкнаха се покрай нея и я изпревариха, за да отворят те вратата.

— Представяш ли си? Да спечелиш онези конкурси, бе най-хубавото, което ни се бе случвало през живота — и в нейния, и в моя — а виж я тя как реагира. — Погледът на Дикси предизвикваше Джули да я подкрепи. Откакто Джули се помнеше, майка ѝ я караше да се включва във всякакви конкурси, правеше ѝ косата, гримираше я и измисляше всякакви зашеметяващи костюми, разбира се, съобразени с доста ограничените им средства. Това, естествено, се бе оказало от полза, защото Джули се бе научила как да създава най-прекрасните

дрехи, без да влага скъпи и прескъпи материали, което ѝ помогна да създаде „Каролайна Бел“. Външният вид на Джули бе техният билет към успеха, както Дикси повтаряше непрекъснато, а и така се оказа.

— Понякога си мисля, че Беки направо се срамува от произхода си — продължи да се цупи Дикси, но поне говореше тихо, така че Беки да не я чуе.

Джули веднага се сети как Сид ги наричаше „бедни боклуци“ и не винеше сестра си, въпреки че никога не би посмяла да го каже на майка си. Колкото и да ѝ бе неприятно да го признае, навремето те наистина бяха „бедни боклуци“. Случвало се бе, след приключването на някоя от многобройните бурни любовни връзки на Дикси, да нямат дори и фургон, в който да преспят, защото никой от тях не умееше да върши нещо, с което да си изкарват прехраната. Когато Дикси не бе омъжена и нямаше постоянен приятел, спяха в евтини мотели, в приюти за бездомни жени, дори един цял незабравим месец останаха на палатка и трябваше да си представят, че са в лагера на момичетата скаути, както Дикси дръзко наричаше обществените душеве и тоалетни, както и вечерите, когато спяха върху одеяла направо на земята. През всичкото това време Джули и Беки се опитваха да ходят на училище и се преструваха, че животът им не е много по-различен от този на другите деца. Конкурсите по красота бяха неразделна част от живота на Джули, защото, когато спечелеше, понякога имаше парична награда или подаръци, които им помагаха да преживеят още известно време. Тя бе на тринайсет, а Беки на шестнайсет, когато категорично отказаха да се преместят да живеят при новия приятел на майка си и настояха да имат някаква самостоятелност. Тогава заживяха в един фургон и това бе чудесно, защото и за двете сестри фургонът бе първият им постоянен дом. След това Дикси заряза авантюрите с мъжете и трите започнаха да работят като сервитьорки, чистеха къщи, плевяха градините на хората, гледаха деца и вършеха абсолютно всяка работа, която намираха, за да могат да се хранят прилично и да си плащат наема за безценния нов дом. След това Джули спечели конкурса Мис Прасковка на Южна Каролина. Тогава беше на петнайсет и започна да получава предложения да участва в ревюта, след това заваляха покани за участие в телевизионни реклами, още няколко титли с различни стипендии и животът им стана почти нормален, а тя дори успя да завърши колеж. Делеше спечеленото с

Беки, но Беки започна работа в офиса на коли под наем, а пък Дикси се запозна с Хиръм Клей и се влюби в него. После Беки се запозна с Кени, Дикси се омъжи за Хиръм, а Джули спечели конкурса Мис Южна Каролина и срещна Сид. Всички събития се струпаха за една година.

И ето че осем години по-късно, трите живееха щастливо. Всяка бе постигнала това, към което се стремеше, но се бе оказало, че мечтите им си имаха недостатъци. Четири години след сватбата, съпругът на Дикси остана инвалид след автомобилна злополука; Беки се наслаждаваше на възможността да се посвети на децата си някъде в предградията, но Джули предполагаше, че тази мечта е само начин да забрави несигурностите на собственото си детство, докато за нея бе истина, макар и тъжна, че домът и бракът съвсем не ѝ донесоха сигурността и спокойствието, за които мечтаеше.

Накратко, не можеше да се каже, че живееха щастливо и безпроблемно, защото в истинския живот това бе нещо непостижимо.

— Не че Беки се срамува — опита се да обясни Джули. — Но тогава беше едно, а сега нещата са други, мамо. Разбирам защо не ѝ се иска да накара Кели да участва в конкурси по красота. Това ще накара Ерин да се чувства пренебрегната и потисната.

Дикси я погледна така, сякаш думите на Джули я бяха наранили. След това се наежи и пристъпи в атака.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че Беки се е чувствала пренебрегната и потисната, когато ти печелеше конкурсите?

Джули едва се сдържа да въздъхне.

— Не знам, мамо. Само че...

Ерин и Кели се втурнаха в кухнята с две от приятелките си и разговорът прекъсна. Тържеството започваше.

Когато най-сетне приключи, Джули помогна с почистването и бързо се отправи към къщи, за да се прибере преди Сид. Беше под душа, когато той се качи на втория етаж, за да си извади дрехи от огромната стая, предназначена само за неговите дрехи и обувки, затова не успя да го види. Когато слезе, облечена и готова да тръгват, той вече я очакваше в хола.

Беше в класически черен фрак, който му стоеше отлично. Тъмната му коса бе сресана назад, за да прикрие олисялото петно на темето, очилата му бяха кацнали на дългия прав нос и той ѝ се стори

безкрайно елегантен и много представителен. Беше застанал под арката пред входната врата и Джули си спомни сватбата им, а сърцето ѝ заби по-бързо.

Как бе възможно да ѝ причинява всичко това? И на двамата. Едва се сдържа да не го попита. Наложил си да мълчи, защото се сети за съвета на Мак и преглътна обвинителните думи. Сид, разбира се, щеше да отрече всичко, така че нямаше никакъв смисъл само да създава ново напрежение помежду им.

— Нали не смяташ да ходиш облечена с това? — попита Сид и затвори капачето на мобилния си телефон, след което продължи да я оглежда критично. Джули веднага настръхна и се огледа. Роклята, предназначена специално за официални коктейли, беше от розова коприна, къса, без ръкави, със закачлива къдрица над подгъва. До този момент си бе мислила, че роклята е страхотна, че тя изглежда страхотно в нея.

— Че какво ѝ е? — Усети как гърлото ѝ се стяга.

— Приличаш на хипопотам. Като те гледам, май всеки грам тлъстина, дето трупаш напоследък, ти се е лепнал на задните части. Ти още ли не си забелязала? Е, струва ми се, че си позакъсняла. Както и да е, няма за кога да се преобличаш. — Огледа я отново, стаил презрението си по характерния и много познат начин, след това я хвана за ръката и буквално я избути пред себе си. След броени минути Джули бе закопчала колана си на предната седалка на мерцедеса и докато пътуваха, не отрони и дума. В мига, в който пристигнаха, тя се усмихна широко и се подготви да прекара още една вечер в опити да скрие огромните си задни части и да се преструва успешно, че бракът ѝ е истинска мечта, а в същото време си представяше как шоколадите и сладоледът се трупат и остават завинаги на дупето и краката ѝ.

— Ето го и шефа. — Щастливо усмихнат, Сид стана, щом баща му, Джон Сидни Карлсън III, известен като Джон, си проправи път през множеството и се насочи към тях. Беше значително по-едър от Сид, очевидно с няколко десетилетия по-стар, плешив, освен ивицата над ушите му, но нямаше никакво съмнение, че двамата са баща и син. Прегърнаха се и се потупаха един друг по гърбовете, а Джули поздрави приятелката на свекъра си с усмивка и целувка. Памела Типтън бе две години по-млада от нея — Джон бе на седемдесет и две — и наистина прелестно момиче. Имаше къса, сребристоруса коса,

огромни сини очи и по всяка вероятност носеше дрехи трийсет и четвърти номер. Беше с много малко дупе и слаби бедра.

— Как е любимата ми снаха? — обърна се към нея Джон. Усмихна се широко на старата шега — че нали беше единствената му снаха — и повдигна буза за целувка, а след това седна отново и се престори, че разговорът между баща и син е изключително интересен. Отпиваше леден чай, бодваше по малко салата и кимаше щастливо, въпреки че не изпитваше подобно чувство.

Ако имаше как да прояви поне малко егоизъм, би побъбрила с Мери Бишъп, съпругата на губернатора — двойката бе на тяхната маса, заедно с партньора на Сид, Реймънд Кембъл, жена му Лиса и съдията Джими Морис със съпругата си Триша. Може би да се отърве от Сид нямаше да е чак толкова лоша идея.

Дори започваше да обмисля да каже на Сид да върви по дяволите. Просто да го разкара. Да му каже, че от този брак й е дошло до гуша.

На връщане Джули с изненада установи колко й се иска да каже на Сид и за подозренията си, и за частния детектив. Като знаеше колко е безчувствен и как не се интересува от нея, дори не бе забелязал колко е ядосана. Отново си каза, че трябва да е дискретна, затова мълча, докато той сипеше хвалебствия за тържеството. Добре че мобилният му телефон звънна, преди да си е отворила устата, вместо да кима с глава и да мълчи, както подобава на добра съпруга на Сид. Той поде разговор с някакъв непознат за проблемите при доставката на тухли. Джули престана да слуша и с удоволствие се загледа през прозореца.

Беше прекрасна звездна нощ, но тази красота сякаш я караше да се чувства още по-нещастна. След няколко минути се замисли за Мак и в следващия момент потиснатостта изчезна. Беше й толкова приятно с него, нищо че обстоятелствата бяха, меко казано, необичайни, а и той бе най-красивият мъж, когото някога бе срещала, кучето му беше невероятно сладурче, а пък той беше обратен.

Здраве да е. Само една точка не беше в негова полза.

Когато мерцедесът зави по тяхната улица, тя скришом се озърна, с надеждата да забележи Мак или колата му. Той сигурно се бе скрил някъде, а може и да не беше тук. В тъмните сенки на надвисналите дъбове бе почти невъзможно да разбере дали той е някъде наоколо, или изобщо го няма.

Щом влязоха в къщата, Сид, както обикновено, се отправи към кабинета си, а тя веднага се качи на горния етаж и съблече розовата рокля. Познаваше се достатъчно добре и знаеше, че няма да я облече никога повече.

Изпитваше невероятен ужас от пълнотата, също както децата се ужасяват от чудовището, което може да е скрито под леглото.

Сид, гадината, много добре знаеше това. Беше ѝ казал, че е напълняла, за да ѝ съсипе самочувствието. Знаеше, че не бива да му обръща внимание, но така и не се научи да подминава хапливите му забележки.

Той отлично знаеше кои копчета да натиска и ги натискаше с неподправено удоволствие и жестокост.

Джули изрита обувките си, смъкна чорапогащника, а след това се отправи към банята по бикини и сутиен и пусна водата. Щеше да се накусне във ваната и да си сложи най-грозната и най-отблъскваща пижама, след което смяташе да се пъхне в леглото и да се наспи. Никога повече нямаше да слиза в кабинета му и да се унижава с напразни опити да го привлече в леглото си. Нямаше и да се чуди какво у нея го отблъсква. Дори нямаше да се чуди дали ѝ изневерява.

Нали тъкмо това бе работата на Мак, да разбере какви ги върши Сид.

Докато ваната се пълнеше, тя не се сдържа и влезе в банята на Сид, за да надникне в шкафчето му. На третата полица бе шишенцето с витамините. Тя изсипа съдържанието на дланта си, за да провери веднага какво е положението. Сред жълтите и бели капсули имаше шест, преброи ги внимателно, сини хапчета с формата на диаманти.

Сигурно тази вечер щеше да си стои вкъщи.

Изви устни при тази мисъл, върна се в банята, спря водата и се отправи замислена в спалнята. Загаси лампата и всичко потъна в мрак, за да се доближи спокойно до прозореца и да дръпне тежките копринени завеси. Огледа навън. Тревата отпред бе обляна в лунна светлина, от дърветата се протягаха черни сенки със сребрист оттенък и тя се залюля, сякаш чуваше недоловима за човешкото око музика. Зад ниската тухлена стена около полянката, улицата тънеше в непрогледен мрак. Да не би пък колата на Мак да бе паркирана някъде наблизо? Сигурно. Беше казал, че ще чака. Но нямаше как да разбере със сигурност.

Сама не знаеше колко време е стояла замислена край прозореца. Тихото отваряне на вратата между къщата и гаража я изтръгна от мечтанията.

Или Сид бе забравил нещо в колата си, или бе решил да излезе, нищо че не бе изпил виаграта.

Цялото тяло на Джули се стегна при тази мисъл. И в същия момент осъзна, че няма да може да седи бездейна и да чака Мак да ѝ каже какво става.

Как да отиде съвсем спокойно да се накисне във ваната и да си легне, сякаш всичко е наред?

Искаше да разбере какво е намислил Сид. Просто трябваше да види какви ги върши неверният ѝ съпруг.

Така щеше със сигурност да знае, че бракът ѝ е приключил, така щеше да е убедена и най-сетне да се успокои.

Чу тихо монотонно бръмчене. Много добре познаваше този звук. Вратата на гаража се вдигаше.

Джули се втурна към гардероба, дръпна първата рокля, която ѝ попадна, червена къса рокля без ръкав с поло, грабна обувките в ръка и изтича боса надолу по стълбите.

Ако Мак бе някъде навън, щеше да тръгне с него. Ако ли не, имаше намерение сама да последва Сид.

Претича през хола, отвори входната врата и прескочи белите каменни стъпала, а след това прекоси меката трева към малката порта от ковано желязо в самия край на градината.

Ярки светлини заляха алеята пред къщата и блеснаха към улицата също като протегнати ръце. Колата на Сид излезе от гаража почти безшумно и се отправи към улицата. Дали щеше да я види? Сърцето ѝ започна да блъска, докато тя надничаше през рамо към колата. Нямахте опасност. Бе застанала прекалено встрани и бе почти сигурна, че той няма да я забележи. Само че щеше да закъснее за...

Мерцедесът зави наляво, точно както снощи. Джули трябваше да се облегне на стената до вратата, дори приклепна и задиша дълбоко с отворена уста, докато слушаше щурците и чакаше огромният автомобил да отмине. Чу мъркането на скъпия мотор, шума на гумите по асфалта, а след това Сид вече го нямаше.

Тя изскочи от малката врата и се втурна по все още топлия асфалт точно в мига, в който мерцедесът зави. Задните светлини

проблеснаха, когато той намали.

Господи, къде беше Мак?

Огледа се трескаво. Надолу, пред семейство Крейн, бе паркирана някаква кола. Не можеше да се прецени в тъмното. Можеше да е колата на Мак, но можеше и да не е неговата.

Пое си дълбоко дъх и затича натам тъкмо когато фаровете блеснаха и я заслепиха.

ГЛАВА 11

Мак не можа да повярва на очите си, когато Джули се втурна пред него като подплашена кошута. Натисна рязко спирачки, защото ако прегазеше клиента, нямаше да се отрази никак добре на бизнеса. Тя веднага отвори вратата и се настани на седалката до него.

— Давай, давай, давай — настоя уплашено и хлопна вратата. — Ще го изпуснеш. Мерцедесът на Сид се скри зад ъгъла.

— По дяволите... — започна Мак, след това се отказа, защото изборът му беше много прост: или да остане, за да вразуми Джули, или наистина да изпусне човека, когото държеше да проследи на всяка цена.

Погледна я с присвити очи, натисна газта до дъно и пое след мерцедеса.

— Това не влизаше в плана — каза той, когато стигна завоя.

— Пет пари не давам за плана. — Джули бе останала без дъх. — Той ми е съпруг, аз ти плащам, за да го следиш, а това означава, че мога да идвам с теб, когато реша.

Мерцедесът бе на три пресечки пред тях и вече се насочваше към отбивката за магистралата. Мак не го изпускаше от поглед, но внимаваше да спазва достатъчно дистанция, за да не привлече вниманието на Сид.

— Нима? А би ли ми обяснила кой наръчник на детектива си прочела?

— Той не ме забеляза миналия път. А тогава бях с ягуара.

— Просто си извадила късмет. — Беше стиснал недоволно уста. Тя беше с някакъв парфюм и с всяка глътка въздух го усещаше, мек и възбуждащ. Косата ѝ, черна като нощта, се спускаше на едри вълни около лицето. Устните ѝ, тези пълни красиви устни, които като истински глупак бе докоснал днес следобед, бяха леко отворени. Роклята ѝ стигаше до средата на бедрата и подчертаваше всяка примамлива извивка. Бе готов да се обзаложи, че загорелите ѝ крака са отново боси.

Нямаше нужда от всичко това. Тя го разсейваше и го караше да тръпне. Бе наистина невероятна.

— Обещавам да не ти се пречкам. Дори няма да разбереш, че съм до теб.

Мак за малко не се изсмя, защото това бе невъзможно. Сид вече се включваше в магистралата. Мак го последва, но продължаваше да кара на доста голямо разстояние.

— Постъпи много глупаво. — Той също се включи на магистралата и чак тогава я погледна. — Няма да позволя подобно нещо да се случи отново. Аз съм този, който ще следи съпруга ти. Ти си оставаш у вас. Ще ти представя подробен доклад и ако се налага, снимков материал. Ти ми плащаш за свършената работа. Разбра ли ме?

— Ако ще плащам, значи ще правиш каквото искам.

— Няма никакво „ако“.

— Ако не ти харесва, да прекратим договора още сега. Просто обърни и ме откарай у дома и приключваме. Мога и сама да следя Сид.

Тук вече го хвана. Как ли пък нямаше да напусне! Толкова отдавна му се искаше да спипа Сид, но се налагаше да мисли и за Джули.

Отлично съзнаваше, че да мисли за нея по друг начин, освен като за съпругата на Сид, е доста глупаво от негова страна.

— Още веднъж направи подобна глупост и сам ще напусна — предупреди я той, въпреки че си даваше сметка, че е малко вероятно да изпълни закана.

Забеляза усмивката ѝ, когато разбра, че е спечелила битката.

— Ще видиш, че няма да ти се пречкам — обеща отново тя.

Мак едва се сдържа да не извие очи нагоре.

— Къде е Джозефин? — полюбопитства тя, след като погледна към задната седалка.

— Единственото същество, което има таланта да се пречка повече от теб, е Джозефин. Оставих я вкъщи. — Беше я заключил в банята. Този път обаче бе съобразил да вдигне достатъчно високо новото перде. Килимчето пък бе пхнато в шкафа под мивката заедно с ролката тоалетна хартия, а всичките му принадлежности за бръснене и самобръсначката бяха вътре в мивката, така че тя нямаше да успее да сътвори някоя поразия. Не, този път наистина нямаше опасност.

Неочаквано Джули се приведе напред.

— Престроява се в друго платно. Сигурно ще слезе от магистралата. Ето, виждаш ли го?

Наближаваха Чарлстън и мерцедесът наистина се отклоняваше към крайната дясна лента. Почти нямаше движение, все пак бе събота вечер през юли и наоколо се мотаеха предимно туристи, затова Мак не се притесняваше особено, че ще ги забележат. Все още не. Едва когато слезеше от колата със съпругата на Сид, на която всички обръщаха внимание, тогава положението щеше да стане взривоопасно.

— Видях го — каза той и също се престрои. Едва когато отбиха по ярко осветената детелина, за да слязат в града, той забеляза цвета на роклята ѝ. — Трябваше ли да се облечеш в червено? Защо просто не си сложи надпис коя си, поне да се знае, че всички ще ти обърнат внимание?

Тя се погледна.

— Не беше нарочно. Грабнах първото, което ми попадна, и го навлякох.

— Май трябва да съм доволен, че тази вечер поне си благоволила да се облечеш.

— Не ставай гаден, Мак. — Милата ѝ, нежна усмивка накара кръвта му да кипне. Господ да му е на помощ, защото страшно си падаше по усмивката ѝ, по примамливата ѝ красота, по нея самата, а това бе наистина най-лошото.

Не, най-лошото бе, каза си мрачно той, че се остави нещо толкова простичко, като следенето на Сид, да излезе от контрол, защото си бе позволил да се увлече по нея. Ако имаше и грам здрав разум, щеше да обърне на часа, да я закара у тях, да ѝ препоръча един-двама частни детективи, да я накара да им се обади и да си измие ръцете.

Само че дори докато си го мислеше, Мак знаеше със сигурност, че няма да го направи, затова реши поне за момента да не мисли по този въпрос и да се съсредоточи над мерцедеса, който влизаше в тесните улички на Чарлстън.

— Отива на същото място. Знаех си аз. — Джули отново се приведе напред.

— Ако се среща с някого, сигурно си имат установено място. — Мак я погледна и въздъхна. — Виж, най-добре е да те отведа у вас. Ще го проследя, но сам, следващия път, когато дойде тук. Честно да ти

кажа, нито аз, нито ти можем да си позволим скандал, защото знам, че ще го направиш в мига, в който спипаме Сид и сладурчето му.

Джули го погледна и той с огромна изненада забеляза блясъка в очите ѝ.

— Нямам никакво намерение да вдигам скандал — обясни тя. — Просто искам да съм сигурна какво става. Двамата със Сид сме женени вече осем години. За мен това има голямо значение. Знам, че не го обичам вече, но самият факт, че сме женени, означава много за мен. Не мога да зарежа всичко просто така, без да съм видяла със собствените си очи, че ми изневерява. Разбираш ли ме?

Мак срещна погледа ѝ и вече имаше още една причина да иска да унищожи Сид. Мъж, който изневерява на такава жена, не заслужава да я има, но пък Сид нямаше никакви скрупули. Той винаги правеше каквото пожелае.

— Единственото, което разбирам, е, че съм напълно изперкал, след като още не съм обърнал, за да те закарам обратно у вас — заяви той и се намръщи.

След поредния завой се озова на улицата, където снощи се запозна с Джули. „Розовото котенце“ бе на три пресечки от лявата страна. Дали Клинтън Едуардс пак бе тук, щастлив и доволен, без да има представа, че жена му има доказателства за кръшкането му? Най-вероятно бе тук. Отдавна бе установил, че хората не се отказваха лесно от навиците си. Имаше около четирийсет бара, зали за стриптийз, салони за масаж и порнографски магазини в този квартал. Докато беше още ченге, знаеше, че този район е ничия територия. Кражби, изнасилвания, стрелба, нападения и какви ли не други престъпления се случваха всеки уикенд, когато времето беше хубаво. А времето в Чарлстън бе почти винаги хубаво.

— Вече не го виждам. — Джули бе подвила единия крак под себе си и се взираше напред. Улицата гъмжеше от коли, по тротоарите имаше множество пешеходци, които се опитваха да открият някакво приключение по време на ваканцията.

— Аз обаче го виждам. — Нямахте нужда да ѝ разкрива, че дори и да го изгубеше, пак можеше да го проследи, благодарение на хитрия малък уред, скрит между седалките. Той и миниатюрният предавател, който предвидливо бе закачил за бронята на мерцедеса малко след като

остави Джули в магазина ѝ днес, му гарантираха, че преследването няма да представлява никаква трудност.

— Какво прави? — попита нетърпеливо Джули.

— Паркира. Стой мирна. Ще се залепя плътно зад него, но не бива да му позволим да ни види.

Тези думи я накараха да го погледне остро. Мак най-сетне си позволи да се усмихне, докато минаваше покрай паркинга, където бе отбил мерцедеса.

Истината бе, че тази вечер от наблюдението на Сид щеше да е пълна загуба. Ако се появеше някой проблем, а това бе напълно реална възможност, смяташе да отведе Джули в някое от многобройните заведения, не в най-извратените, разбира се, защото там думата извращение придобиваше съвършено нов смисъл, а в някой от по-приличните барове, където щеше да ѝ признае, че са загубили Сид, след което щеше да я прибере и да ѝ даде да разбере, че работата ще трябва да бъде оставена за някой друг път.

Нямаше друг начин.

Страничната улица водеше до паркинг, използван от клиенти на проститутките, разположен над порнографска книжарница на първия етаж. Паркингът беше тъмен, защото собствениците предпочитаха да запазят анонимно мястото, а вероятност да се натъкнат тук на Сид почти нямаше.

— Изобщо няма да успеем да го намерим, докато паркираш — оплака се Джули и го погледна нетърпеливо, подсказвайки му какво ѝ е мнението за детективските му способности. Мак не ѝ обърна никакво внимание. След като начинът му на действие бе напълно променен, той започваше да се забавлява.

— Имам представа къде отива. — Истината бе, че нямаше никаква представа, защото бе малко вероятно Сид да търси удоволствия тъкмо в този район. Поне за момент имаше представа, кои са местата, в които Сид не би се отбил.

— Наистина ли? — Тя бе наистина впечатлена, отбеляза той, докато паркираше.

— Уважаема госпожо, нали това е работата на частните детективи. — Това не прозвуча никак скромно.

Само че тя съвсем не бе в настроение да оцени хумора му. Вече посягаше към вратата, когато той изключи мотора. Веднага я стисна за

ръката и на мига усети копринената гладкост на кожата ѝ. Трябваше да я задържи, преди да е хукнала след Сид.

— Опа. Я чакай малко.

— Какво? — Тя го погледна изненадана. Нетърпението ѝ бе повече от очевидно.

— Трябва да направим някои промени. Освен ако си пропуснала да ми кажеш, че съпругът ти е слепец. — Не биваше да забравя, че могат да се сблъскат със Сид някъде на улицата.

— Какви промени?

Мак пусна ръката ѝ и се пресегна отзад. Попипа пода зад седалката си и измъкна точно това, което му трябваше — перуката на Деби, зарязана точно там, където я бе запокитил снощи.

— Какво... — Погледна рошавата перука сякаш бе змия, която се канеше да я ухапе.

— Не искаш ли сама да провериш дали е истина, че блондинките се забавлявали повече? — Той се ухили, а тя не трепна.

Погледна го в очите.

— Шегуваш се с мен, нали?

— Нее. Слагай я.

Джули изглеждаше отвратена, но след още един колеблив поглед към перуката обърна огледалото за обратно виждане към себе си, нави дългата си коса на руло и нахлупи платиненорусите къдри отгоре.

— Приличам на Дженифър Лопес, маскирана като Бритни Спийрс. — Тя бе ужасена.

— Стига да не приличаш на Джули Карлсън, всичко е наред. — Той отново нагласи огледалото и се наведе, за да ѝ отвори вратата. — Да вървим.

Беше значително по-хладно от днес следобед, но влагата си оставаше лепкава и неприятна. Уличните шумове, гласовете на хората и дудненето на музика някъде наоколо съпроводиха Джули, докато се приближаваше към него. Прецени я веднага и реши, че доста ѝ отива да бъде руса. После си позволи да се усмихне вътрешно. С това свършено тяло и тези дълги крака и неоновозелена да се боядисаше, пак щеше да привлича погледите на мъжете.

— Ей, пич, шъ ти стру'ъ дваистачка да паркираш тук. — Як младеж, стиснал бухалка, нахлузил провиснали дънки, се показва от

сенките и се приближи наперено и нагло към тях, което подсказа на Мак, че миналия път просто бе извадил късмет.

— Ти вече за Фич ли муфтиш? — Обърна се спокойно към младежа. Не очакваше неприятности, но човек никога не знаеше какво да очаква, а Джули бе застанала от лявата му страна. Стисна я за ръката, когато тя понечи да пристъпи напред и застана пред хлапето, готов да я защити, и в същия момент отново усети аромата на парфюма ѝ. Едва ѝ устояваше. И парфюмът, и хладните ѝ пръсти, обвили ръката му, направо го подлудяваха. Стисна зъби, за да устои на изкушението.

— Знаеш ли го Фич? — Джули го разсейваше и той съвсем не беше във форма да се бие, само че хлапето се поколеба.

— А-ха.

— Ей, мой човек, мно'у съж'ляъм. — Без повече приказки, малкият се плъзна обратно в сенките.

В същия момент чу облекчената въздишка на Джули. Ръката ѝ се плъзна надолу по неговата, разпалвайки всеки сантиметър кожа, и стисна дланта му. Той автоматично стисна пръстите ѝ. Нямаше земна сила, която да го накара да я пусне — и я поведе надолу по уличката, съпроводени от потракването на токчетата, които ѝ придаваха невероятен сексапил.

— Онази гадина, дето ми открадна колата, изглеждаше точно като този. — Тя се притискаше до него. Усещаше допира на ръката ѝ, защото разгаряше огън в цялото му тяло.

— Те всички изглеждат еднакви.

Целият беше напрегнат, но това нямаше нищо общо с хлапетиите по улицата, нито с онези, скрити в сенките на входовете, готови да нанесат поредния си удар.

— Този Фич, той ли е собственикът? Ти наистина ли го познаваш?

— Да. И на двата въпроса. — Отговорът му прозвуча троснато. Усещаше, че в момента не може да води смислен разговор. Винаги се бе гордял, че умът му управлява тялото, а ето че за броени минути се оказва тъкмо обратното.

— Доста интересни хора познаваш.

Стигнаха улицата, преди той да измисли какво да отговори. Завиха по тротоара и веднага се смесиха с множеството. Джули

изпъваше врат и се опитваше да огледа всички, а това караше доста хора да ги забелязват, дори мнозина се извъръщаха.

— Никъде не виждам Сид. — За да запази равновесие, се бе подпряла със свободната си длан на гърдите му. Той имаше чувството, че пръстите ѝ прогарят ризата му.

— Знам къде ще го намерим. — В този момент си спомни, че тя не е свободна. Тук не ставаше въпрос за някое готино маце, с което щяха да се опознаят по-късно в леглото. Това бе Джули Карлсън, неговата клиентка, съпругата на Сид.

Жалко, че в тази част от тялото му, която трябваше да разбере този факт, нямаше и грам мозък.

— Ела. — Той смъкна ръката ѝ от гърдите си и продължи да върви. Пръстите ѝ бяха преплетени с неговите и той се опита да се отдръпне, но май не му стигаше воля, за да го стори. Дори не си направи труд да огледа наоколо за Сид. Ако се натъкнеха на него, това щеше да бъде просто лош късмет, затова се насочи към „Суийтуотър“, един от многото барове с голи момичета.

Всички, дори бащата на Сид, посещаваха „Суийтуотър“. Така че, ако синът искаше да се срещне тайно с някоя, това бе най-подходящото място. Заведението бе известно сред уж верните, загрижени семейни мъже, сред известните обществени личности като Сид.

— Наистина ли мислиш, че е тук? — попита Джули, след като Мак плати куверта и ги пуснаха вътре. Вместо да зададе въпроса тихо, тя се опита да надвика дуднещата музика.

— Може би.

Предната част на заведението бе с размерите на склад, облян в алена светлина. Стените бяха облепени със сребърно алуминиево фолио. Двойки жени, голи, с изключение на лъскавата боя по красивите тела, танцуваха притиснали гърбовете си в клетки на около два метра над пода. Други двойки, главно мъже, напълно облечени, и полуголи жени, с изключение на туристките, които веднага се забелязваха, се гърчеха ентусиазирано на дансинга. Управителката, красива червенокоса дама, само по сребърни прашки, ги посрещна и ги поведе към покрития в алено подиум, който се простираше от единия чак до другия край на заведението. Пред него бяха подредени малки квадратни маси на около метър и половина една от друга, така че да

има място за всяка двойка да се настани. Поне шест двойки седяха като на изложение. Мак бързо огледа хората.

Две жени вече се бяха настанили в скутовете на половинките си, друга я налагаха, а трета се бе заела със задачата си, коленичила под масата, други вече бяха преминали към опипване. Управителката им посочи масата. От лявата им страна се опипваха, а от дясната танцуваха в седнало положение. Мак отстъпи, за да мине Джули. Оглеждаше ококорена посетителите и в първия момент той се почувства гузен, че я е довел тук, за да ѝ покаже непозната страна от нощния живот на Чарлстън.

Успокои се, щом се сети какви други места имаше на две крачки от тях.

— Какво ще желаете да ви донеса? — Сервитьорката пристигна веднага щом се настаниха, още една млада госпожица в сребърни прашки. Усмихна се на Мак, дори не погледна Джули и нарочно се приведе към него, за да чуе отговора му. Гледката си струваше, но заради придружителката си, той се въздържа. Бяха достатъчно далече от гигантските колони и можеше да даде поръчката и без да наднича между гърдите на момичето.

— Хайнекен. — Той погледна към Джули.

— Бяло вино.

Сервитьорката изкриви устни в подигравателна усмивка, хвърли презрителен поглед на Джули и се отдалечи. Да, беше с токчета, високи тънки токчета. Също сребърни. Прашка и токчета. Нищо повече. Каквито и да бяха недостатъците на „Суийтуотър“, поне персоналът бе добре подбран.

— Господи, ето го и Сид!

Какво? Мак не го каза на глас, но рязко се извърна в посоката, в която гледаше Джули. Беше толкова изненадан, че не можа да откъсне очи.

Да, това наистина бе Сид, облечен в черен костюм, косата му — зализана назад, с обичайните очила. Гадняря долен се бе насочил право към тях с червенокосата управителка, щастливо ухилена, докато му сочеше през рамо две жени, с невероятни тела и същите прашки, притиснати една към друга.

Мак едва се сдържаха да не зяпне от удивление. Да не би гадното копеле да ги бе забелязал?

— Господи! — възкликна Джули и покри уста с ръка.

По дяволите!

Сид май не беше забелязал нежеланите посетители и Мак реши, че нещата трябва да си останат така. Посегна към Джули, тя продължаваше да се кокори към Сид, и я прегърна през кръста. Време бе да действа. И то бързо.

Тя се стресна и го погледна в очите.

— Седни в скута ми.

Така Сид нямаше да може да я види, нито пък да ги разпознае. Лицето на Джули бе на сантиметри от неговото, толкова близо, че видя кожата ѝ, малките златисти вени над очите, кадифените мигли. Очите ѝ още бяха широко отворени и шокирани, устните ѝ — меки и влажни, а за да станат нещата още по-зле, тя излъчваше топлина и сексапил, докато се наместваше на скута му. Той си наложи да не обръща внимание на мигновената реакция на тялото си, да не се поддава на желанията, защото трябваше да се представи като професионалист.

Джули го бе послушала и седна разклучена в скута му, готова да подеме танца на двойката от едната им страна. Слабите ѝ загорели бедра притиснаха неговите и той, без да мисли, стисна стегнатото гладко дупе, за да я намести по-удобно. Да, наистина, краката ѝ бяха голи.

В този момент присъствието на Сид бе последният му проблем. Спомни си за камикадзетата, за японските пилоти самоубийци и си каза, че трябва да прекрати мисията, докато все още може.

Пое си дълбоко дъх и се опита да прецени ситуацията.

Поне в момента тя се взираше в очите му и не следеше с поглед Сид, което бе добре.

А сладкото ѝ дупе в черните бикини се притискаше в онази безмозъчна част от тялото му, която бе решила да проявява собствена воля.

Което бе наистина лошо.

ГЛАВА 12

Джули се държеше за раменете на Мак, за да запази равновесие, и следеше с гневен поглед Сид над рамото му, взряла се в сребърната стена. Да, подозренията ѝ бяха правилни, каза си тя и усети как стомахът ѝ се свива. Знаеше, че е права, знаеше го още от самото начало. Сид беше с жена, в случая с две жени. Две голи жени, които се бяха усукали около него и по всичко личеше, че го познават доста добре.

Въпреки че заради оглушителната музика не успяваше да чуе нищо, бе почти сигурна, че едната се обърна към него със Сид. Имаше пискливо детско гласче, което ѝ прозвуча като гласа на Мерилин Монро, след като е глътнала хелий.

Неверният ѝ съпруг бе на около три метра зад нея и ако ръцете на Мак не стискаха бедрата ѝ, тя бе готова да скочи от скута му и да прасне един на лъжливото копеле.

„Кажи ми, Сид, знаеш ли как се пише «минало»? — мислеше си тя, докато наблюдаваше едрогърдата красавица, притисната в него, заета да лигави врата му. — Защото много скоро ти ще останеш в миналото.“

Сид вероятно бе усетил нещо или пък бе привлечен от силата на погледа ѝ, защото се извърна. За неин ужас погледът му спря на гърба ѝ, както бе седнала в скута на Мак, плъзна се преценяващо по тялото ѝ и се взря в подобната на огледало стена в опит да види лицето ѝ. Джули бе обзета от паника, след това разбра, че и нейното лице, също като неговото, е леко размазано от сребърната огледална повърхност, а и русата перука щеше да го заблуди. Въпреки това...

Тя наведе глава, за да се скрие. Само че как да се скрие?

Сърцето ѝ препускаше, когато сведе устни към Мак и покри неговите. Ситуациите без изход изискваха отчаяни мерки. Все още не бе готова да се изправи пред Сид. Искаше да обмисли внимателно положението и да си намери опитен известен адвокат, преди Сид да има възможност да реагира. Освен това малко се страхуваше как ще

реагира Сид, ако разбере, че тя го следи, а и не бе сигурна как ще постъпи. Някакъв инстинкт ѝ нашепваше да се скрие, шестото ѝ чувство я подтикна да действа.

Затова тя нахлупи перуката над челото в опит да стане неузнаваема, и целуна Мак, сигурна, че като неин партньор в тази заплетена ситуация, той ще разбере какво я е подтикнало да постъпи така и ще подеме играта ѝ.

Устните му бяха сухи, топли и твърди и тя скоро усети, че ѝ е особено приятно да ги целува, без дори да се сеща за сексуалните му предпочитания. Той, както личеше, не се възпротиви на целувката. Поне не я отблъсна отвратен. В един напрегнат момент, когато погледите им се преплетоха, той, изглежда, разбра намеренията ѝ. Затвори очи и плъзна длан по бедрото ѝ толкова настървено, че тя отново отвори широко очи.

Целуваше я като опитен мъж, разтвори устните ѝ и плъзна език до нейния. След това езикът му изпълни устата ѝ и целувката ѝ се стори толкова замайваща, че бе очевидно, че той знае какво прави. Ръцете му се плъзнаха около нея, стегнати и силни като железни обръчи, и се спуснаха по гърба ѝ, прогаряйки кожата ѝ дори през роклята. Притисна я към себе си и гърдите ѝ докоснаха стегнатите му мускули.

Беше изключително усещане.

Почувства същата тръпка, както в мига, когато той докосна устните ѝ с пръст в градината.

Топлото влажно и настойчиво нашествие в устата ѝ я остави без дъх. Усети, че краката ѝ са боси, че в последните няколко секунди е изгубила обувките си. Напълно замаяна, обвини Мак с ръце и отвърна на целувката.

— Десет долара — прозвуча гласът на сервитьорката.

Секунди, или може би цял век по-късно, Джули осъзна значението на думите и отдръпна устни. Беше зашеметена, объркана и вдигна учудено очи към него. Погледите им се срещнаха. Джули забеляза разширените му зеници и почти черните ириса. Скулите му бяха поруменели, а устните му бяха все още разтворени след целувката. Дишаше тежко. Тя усети колко бързо се повдигат гърдите му до нейните.

— Мак — каза тя, за да го предупреди за присъствието на сервитьорката. Той стисна устни, но в очите му тлееше толкова жар, толкова очакване, че тя усети как се задъхва. Господи, този мъж бе прекрасен, каза си тя, изпивайки го с поглед.

— Разбрах. — Премести поглед към сервитьорката. Спусна едната си ръка към задния джоб на джинсите, за да измъкне портфейла. Премести го зад дупето ѝ и извади някаква банкнота. Подаде я на сервитьорката, която за Джули бе просто едно досадно присъствие. Бе така погълната от Мак, че не забелязваше и не чувстваше нищо друго. Бе притисната в него така, че усещаше възбудата му, изпънала дънките. Беше ѝ толкова приятно да усеща тази възбуда, че пое рязко дъх и се притисна още по-силно в него.

— Задръж рестото. — Говореше на сервитьорката, но гласът му бе дрезгав и той не откъсваше очи от Джули. Сервитьорката каза нещо, сигурно му благодари, въпреки че Джули не бе сигурна, и се дръпна. Мак пхна портфейла в джоба си и се размърда под нея. Тя усети подутината в дънките му да се трие в най-чувствителната ѝ част и изведнъж разбра колко силно е желанието ѝ.

По дяволите да върви шоколадът, единственото, което ѝ се искаше, беше див секс. С Мак.

Гърлото ѝ пресъхна, тя се стегна и от нея сякаш заструи топлина. Потръпна, обзета от желание да разкъса бикините и да му се отдаде тук, на мига.

След това сякаш я удари нещо тежко и тя се сети, че под нея е Деби, Деби, възбуден и страстен. И то благодарение на нея.

Тя премигна от удивление, силно като собствената ѝ страст. Какво ставаше тук?

— Ти... ти да не си би? — Гласът ѝ бе тих и неуверен. Изумена, тя се намръщи, но дори докато се опитваше да разбере каква с истината, отново се притисна в него, усетила с наслада втвърдените си набъбнали зърна до него, лекото потриване в издутите дънки на мъжа, осезаемото пулсиране дълбоко в нея. Бе толкова възбудена, че можеше само да се чуди на сексуалните му предпочитания.

Той я погледна и на нея ѝ се стори, че не разбира въпроса. След това по очите му разбра, че е схванал, защото се намръщи леко.

— Не — отвърна той, плъзна ръка по врата ѝ под тежката перука и привлече устата ѝ към своята. След това я целуна отново.

Господи, ако бе имало случай, в който да желае някой мъж повече, не си спомняше. Целувката бе дълбока, жадна и в същото време нежна, а тя бе готова да направи всичко под влиянието на тези настойчиви мъжки устни. Той изследваше устата ѝ така опитно, че Джули отново се усети замаяна, отвърна на ласките му и притисна гърди към неговите, а след това завъртя дупе над неоспоримото доказателство на желанието му. Ръцете му бяха под роклята ѝ, стискаха дупето ѝ, вмъкнаха се под копринените бикини, а тя се топеше от удоволствие.

Господи, само още малко и щеше да получи оргазъм...

Някой се блъсна в масата им. Чу се трясък и Джули усети как нещо залива голото ѝ стъпало. Откъсна устни от Мак и се огледа.

— Извинявайте. — Мъжът, който бе вършил същото като тях допреди броени секунди, се опитваше да се изправи между масите. Бе очевидно, че е пиан и се опитваше да не откъсва поглед от полуголата жена, която го дърпаше за ръката. Беше се препънал в масата им и така разля чашата ѝ вино, а наоколо се посипаха късчета стъкло. Джули погледна разсеяно причината за прекъсването и отново се обърна към Мак.

— Няма проблем — отвърна Мак на мъжа и погледна над рамото му.

— Да ви донеса ли още вино? — Сервитьорката бързо се бе върнала със салфетки, за да попие всичко. В нетърпението си да бъдат оставени на спокойствие, Джули се приведе напред и захапа ухото на Мак, за да не му позволи да се разсейва, докато отново се заемат със задачата си. Меката част на ухото му ѝ се стори нежна, с леко солен вкус. В този момент усети отдръпването на Мак.

— Не, благодаря — отвърна той на сервитьорката и на Джули и се стори, че говори през стиснати зъби. Все още бе възбуден, нямаше грешка, защото освен очевидното, той се напегна, когато тя пхна език в ухото му, но случката вече си бе казала думата. В следващия момент ръцете му стиснаха дупето ѝ и той я премести.

— Мак! — Прииска ѝ се да заплаче.

Въпреки жалния ѝ протест и стегната прегръдка, той се измъкна изпод нея, бърз като риба, и тя усети под себе си кожената тапицерия на стола. Сервитьорката приключи с почистването, събра счупените

парчета на таблата и ги остави. Джули се изправи неуверено, а Мак я стисна за китките.

— Сид влезе в една от задните стаи. Трябва да се измъкнем, докато има как.

Сид. Джули се огледа и разбра, че Мак е прав. Сид го нямаше. Другото, което разбра, бе, че през последните страстни минути напълно бе забравила за неверния си съпруг. Направо невероятно, причината за случилото се бе наведен над нея и изглеждаше поне един милион пъти по-добре от шоколад. Нищо че топлите му едри длани стискаха китките ѝ, за да я задържи далече от себе си, за нея той си оставаше невероятно сексапилен мъж.

Срещна погледа му и разбра, че макар и в очите му все още да има искрици от разгорялата се преди броени минути страст, устните му бяха стиснати в права линия и мускулите на челюстта му бяха изпъкнали. Очевидно Ромео бе останал на заден план. В този момент тя бе напълно безсилна. Огънят, лумнал между двамата, я бе накарал да забрави всичко наоколо, сякаш някой я бе поразил с електрическа палка.

— Хайде, тръгвай.

Мак очевидно нямаше намерение да се тюхка и съжaliaва за случилото се. Измъкна се иззад масата, взе бутилката с бира, отпи огромна глътка и я прегърна през кръста, сякаш се страхуваше, че тя ще се опита да избяга. А тя се опитваше да си обясни какво се бе случило. Разбра, че не може да мисли ясно. Беше спипала Сид на местопрестъплението и се беше целувала с Мак, или може би Деби. Всичко това се бе случило в рамките на десет минути. Най-притеснителното бе, че събитията бяха еднакво важни за нея. Прорязваща болка я накара да се олюлее и когато се наведе, забеляза, че е настъпила едно от десетките дребни парченца, отхвъркнали от счупената чаша. Интересното бе, че се канеше да си тръгне, без дори да се сети, че е боса.

Остана изумена и много объркана.

— Сега пък какво има?

Щом тя спря, Мак се извърна намръщен към нея.

— Обувките ми.

Опита се да придърпа обувката с пръста на крака, за да пхне стъпалото вътре, без да се набоде отново, но не успя, защото кръвта бе

нахлула в по-важни места на тялото ѝ и мозъкът ѝ бе напълно празен. Мак издаде някакъв звук и грабна обувките със свободната си ръка. Стисна ги и я поведе решително към вратата, без да му прави впечатление, че е боса.

Излязоха от аления мрак на „Суийтуотър“ на тъмната улица, пълна с народ, и в първия момент останаха объркани на място. Горещината я обгърна като топло одеяло в зимна нощ и Джули чак сега разбра, че в клуба е било доста хладно. Дори не бе забелязала хлада, докато бе в ръцете на Мак.

Макар че климатикът бе пуснат, на нея ѝ бе толкова горещо, че бе готова да се съблече гола. Веднага. Още в този момент.

С Мак.

Мисълта я стресна.

— Ето, вземи.

Мак подмина опашката от хора, които търпеливо чакаха, за да влязат, и ѝ подаде обувките. Тя се облегна на тухлената стена на „Суийтуотър“ и се опита да ги нахлузи, докато цялото население на щата, поне така ѝ се стори, се опитваше да я изблъска от мястото ѝ. Докато стоеше отначало на единия крак, а после на другия, той я наблюдаваше, без да каже и дума. Когато бе готова, се изправи и погледите им се срещнаха.

Жарта в очите му бе толкова осезаема, колкото и топлите тухли, на които се подпираше.

Хм. Нещо тук не се връзваше.

Мак пръв отклони поглед и тръгна напред, подръпвайки я след себе си, промъквайки се през тълпата, сякаш тя не бе нищо повече от топка, която бе пхнал под мишница, устремен към вратата. Джули го следваше послушно, а в ума ѝ се въртяха най-различни мисли, докато оглеждаше широкия му гръб.

Той имаше красиви рамене, широки и мускулести. Беше облякъл синя тениска, която подчертаваше здравите му ръце. Беше висок, със стегнато тяло и много красив.

Всяка жена би си паднала по него.

Нищо чудно, че тя също се бе заплеснала. Щеше да бъде чудно, ако бе обратното. Та тя бе най-обикновено нормално американско момиче, а той бе изключителен мъж. Да не говорим за факта, че бракът ѝ бе мъртъв толкова отдавна, а тя почти бе забравила какво е секс.

Но той също я желаше. В това нямаше никакво съмнение. Точно тук бе най-странното. Мислите ѝ се върнаха към обувките му на висок ток, огромни като лодки, към русата перука, огромните гърди и розовата каишка на Джозефин. Помъчи се да си спомни какво ѝ бе отговорил той, когато го попита дали е гей.

Не можа да си спомни точно. Накратко обаче отговорът му бе „да“.

А преди броени минути, когато го попита дали е бисексуален, той бе отрекъл. Подчерта твърдението си, като я целуна така, че мозъкът ѝ се разтопи.

Така че какво означаваше всичко това?

— Я чакай малко — надигна глас тя и спря на място.

Вече бяха в страничната уличка и вървяха към паркинга, където бяха оставили колата му. Беше тъмно, наоколо пълзяха сенки и миришеше на евтин алкохол и боклук. Би трябвало да е страшно, но Джули, вгълбена в мислите си, така и не забеляза. Вниманието ѝ бе насочено към мъжа, който я теглеше след себе си, сякаш бе дребната Джозефин, свикнала да ситни след него.

Не, грешка, сигурно щеше да прояви повече загриженост към пудела.

Когато тя спря, Мак се обърна назад.

— Сега пък какво?

Светлините от главната улица хвърляха червеникави отблясъци към началото на страничната улица и тя успя да види изражението му. Той изглеждаше доста... предпазлив.

— Как така не? — Присви очи към него. В сянката на една от стените, някой се размърда. Забелязала движението с крайчеца на окото си, тя отскочи настрани и се притисна към Мак. Той пусна китката ѝ и я притегли до себе си, погледът му — прикован към вероятната заплаха. И двамата загледаха някакъв мъж, който се опитваше да се изправи на крака, а когато най-сетне успя, се отправи към светлата улица, без дори да погледне към тях.

Лъхна ги миризма на алкохол. Джули разбра, че са събудили заспал пияница.

— Щом ти се водят дълбокомислени разговори, изчакай поне да стигнем до колата.

След тези думи Мак отново пое напред и я дръпна. Не забави крачка, докато не стигнаха колата. Бутна я на седалката и бързо се качи зад волана.

След това, без да каже и дума, без дори да я погледне, той запали колата. Джули протегна ръка и изключи мотора, а той натисна копчето, с което се пускаше светлината в купето.

— Какво по... — Погледна я учуден, а тя подви крак на седалката, наведе се към него и притисна устни в неговите.

ГЛАВА 13

Отвeтът му бе мигновeн. Нямаше никаква грешка. Устните му плениха нейните, между тях сякаш избухнаха пламъци и Джули получи своя отговор. Той имаше лек вкус на бира. Целувката му бе жадна, настойчива, много възбуждаща. В миг си спомни силата на ръцете му, топлината им, когато се бяха плъзнали под бикините, как я бяха сгорещили, докато я галеше, и бе готова да забрави защо се впусна в тази нова целувка. Желалeше го, Господи, как само го желалeше.

Той я желалeше не по-малко. В това съмнение нямаше.

Разтърсена, но доволна от откритието си, Джули откъсна устни от неговите, преди напълно да си е загубила ума, но се премести и се настани в скута му.

— Ти не си гей. — Беше малко задъхана, не, тя едва дишаше. Ръцете му все още бяха на кръста ѝ, а нейните лежаха отпуснати на раменете му. Тя бе наполовина легнала, наполовина изправена, гърбът ѝ — отпуснат в силните му длани, а едрите рамене скриваха всичко наоколо. Лицата им бяха едно до друго. Усещаше топлия му дъх до устните си. Съжалявалeше, че е прекалено тъмно и не успява да види изражението му. Въпреки това си го представи и бе сигурна, че изглежда много виновен.

— Ти не си гей. — Повтори го натъртено, сякаш за да го накара да разбере това, което тя самата току-що бе открила.

Думите ѝ, изглежда, му направиха впечатление. Той си пое дълбоко дъх и се изправи на седалката, дръпна я и нея да се изправи и я премести на съседната седалка. Вече настанила се удобно на старото си място, тя подръпна полата си, за да е сигурна, че покрива бедрата ѝ, скръсти ръце на гърдите и го погледна вбесена.

— Никога не съм ти казвал, че съм обратен.

За нейно най-голямо раздразнение, той запали отново колата сякаш не се бе случило нищо необичайно. Светлината блесна в стената пред тях и се върна, за да освети лицето му. Чувство на вина не се

забелязваше, установи тя с непрекъснато нарастващ гняв. Беше спокоен, все едно че обсъждаше приумиците на времето.

— Как да не си! — Отново се опита да си спомни точните му думи от предишната вечер. — Когато те попитах, ти каза, че... каза, че...

— Попитах те дали има значение. — Излезе от паркинга и зави по улицата. Фаровете блеснаха по изписаните с графити стени, по контейнер за боклук с отворен капак заради натрупаните вътре пликове. — Доколкото си спомням, ти каза, че няма значение.

Джули присви очи към него.

— Сега обаче — продължи да съска тя — има.

— Добре де, не съм гей. — Погледна я с вече познатото ѝ до болка спокойствие, което сега я накара да ѝ се прииска да го убие. След това небрежно се включи във все още натовареното движение. — Сложи си колана.

Джули стисна устни. Наложил си да преброи до десет, но го послуша и си сложи предпазния колан. Беше готова да избухне всеки момент, но реши да не издава присъдата му, докато не си изясни напълно нещата. Да не би пък да имаше нещо, което не разбираше?

— Значи просто обичаш женските дрешки, така ли?

Ръмженето му можеше да мине за подобие на смях.

— Само когато ми се налага. Ако искаш мнението ми, по всяка вероятност чорапогащите са изобретени от испанската инквизиция. Направо не ми го побира умът как е възможно жените да носят това чудо. За сутиените пък да не говорим. А обувките за нула време са в състояние да ти видят сметката. Особено твоите. — Заговори с гласа на Деби. — Слушай, приятелко, тря'а ти кажа, че токченцата ти напра'о са страхотни.

Хвърли жаден поглед към краката ѝ.

Джули го погледна побесняла.

— Ще бъдеш ли така любезен да забележиш, че не ми е никак смешно? — Истината бе, че започваше да се чувства като пълна глупачка, защото бе повярвала, че е обратен. Имаше толкова много неща, които говореха за обратното. Как бе възможно да е толкова сляпа? — Чакай да видим дали съм те разбрала правилно този път. Ти си нормален мъж, така ли?

— Може и така да се каже.

— Може ли наистина?

— Да, поне около сто процента.

— Ти ме излъга! — Тя повиши обвинително глас.

Той бързо я погледна.

— Няма такова нещо. Ти предположи, че съм обратен, а аз просто не уточних.

— Да, бе, което значи, че си напълно невинен.

— Виж, ако знаеше от самото начало, че нямам обратни наклонности, щеше ли да ме оставиш да ти помогна?

Джули се изсмя пресилено.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че си ме излъгал за мое собствено добро?

— Може и така да се каже. — Изглеждаше доволен, че нещата се свеждат до това сравнително простичко обяснение.

— Как ли пък не! — Джули си пое дълбоко дъх, за да се успокои. — А поне ще благоволиш ли да ми обясниш цялата тази простотия с Деби?

— Работех. Може да се каже, че бях под прикритие. Онзи тип, дето го следях — снощи се запозна с него на паркинга — си пада по мъже, облечени като жени. И така се появи Деби. — Той сви рамене, без да е особено притеснен, а очите му закачливо проблясваха. — Слушай, малката, един частен детектив трябва да си върши работата качествено.

— Може ли отново да изтъкна, че на мен не ми е никак смешно?

Последва мълчание, докато се вливаха на магистралата, а после той настъпи газта, за да избегнат натовареното движение. Джули използва затишието, за да се овладее и да не се развика.

— Ами Джозефин? Тя твоя ли е? Или и нея използваше за прикритие? — Гласът ѝ звучеше писклив и остър от гняв.

— Допреди три седмици, Джозефин бе на баба ми. После баба се премести в старчески дом и аз наследих кучката с каишката, с ежеседмичните часове при фризьор и дори с парфюма.

Джули го погледна подозрително. Не можеше да си представи, че има баба, която обича толкова, че е готов да поеме грижата за пухкавото пуделче. Не, тук имаше нещо.

— Истината ли ми казваш?

— Да. — По устните му трепна усмивка, когато я погледна. — Честна дума.

Джули изсумтя.

— Направо невероятно.

— Наистина не мога да разбера защо си толкова ядосана. Нали Деби ти харесваше?

— Но не бих се натискала с нея! — В момента, в който го каза, бе готова да се ритне. Единственото разумно нещо бе да забрави за тези изумителни целувки. Само че бе прекалено късно.

— Да, правилно.

Погледна я така, че тя отново пламна, но сетне се сети, че той я бе подвел напълно умишлено. Деби значи бе пълна лъжа и измама.

Какво бяха казали хората за вълка и промяната на козината? Добре де, пред нея може и да не беше вълк, но най-малкото бе хрътка в премяната на безобиден пудел.

Погледна го побесняла.

Той продължи да реди нещо като извинение.

— Тогава просто ми се струваше неразумно да ти обяснявам как точно стоят нещата.

— Сега вече няма значение — сопна се тя. Наистина се чувстваше като глупачка и това не ѝ бе никак приятно, защото не можеше да спре да мисли за случилото се между тях. — Това, което стана, повече няма да се повтори, защото действахме според обстоятелствата. Не си въобразявай, че ти е излязъл късметът. Няма да го бъде.

— Кълна ти се, че ако ти току-що не беше повдигнала въпроса, не бих и помислил за подобна възможност. — Той поклати енергично глава. Джули го погледна, за да му покаже, че не му вярва ни най-малко, и той се ухили. Тя веднага усети, че Мак ѝ се подиграва. — След като ще сме честни един с друг, май трябва да спомена, че политиката на компанията не одобрява случаите, когато на някого „му излезе късмет“ с клиент. Тъй като аз съм шефът, обаче, може би ще направя изключение, ако ми се помолиш.

— Хич не си въобразявай. — Усмивката ѝ бе просто оголване на зъбите. — Не мога, обаче, да отрека, че като Деби натрупа доста червени точки. Оригинална идея, признавам. Но от женска гледна точка, трябва да ти кажа, че е адски гадно, когато те лъжат.

— Съвсем официално мога да заявя, че ти си тази, която ми се нахвърли. Първа започна да ме целуваш, не бях аз, нали не си забравила? А ако се бях опитал да те вкарам в леглото, вече щеше да е станало. — За момент замълча. — Освен това не съм те лъгал.

— Я стига. Излъга и много добре знаеш, че е така. Ако искаш да ти кажа какво мисля, да ме подвеждаш така, беше подла работа.

— Скъпа, на теб май ти се губи основното в този случай. Няма значение с кого спя. Важното е, че ти предстои доста смрадлив развод, а аз ще бъда на твоя страна.

— Важното е, че ме излъга.

Огромен камион профуча покрай тях толкова бързо, че колата се люшна от въздушната струя и разговорът им прекъсна, преди да успеят да се скарат. Най-сетне пристигнаха до отбивката за Самървил и колата навлезе в тъмнината и тишината на квартала.

Джули погледна таблото и видя, че е един и четирийсет и три, и мислите ѝ отново се насочиха към най-големия проблем: Сид. Тази вечер имаше достатъчно време, цял час и половина, преди лъжливият ѝ съпруг да се прибере. Дали да не си събере нещата и да се изнесе, докато го няма? Или да го изчака със скръстени ръце, също като някоя съпруга от комедиите, и да го погне с тежката артилерия? Или пък да си държи езика зад зъбите, да изчака, за да се срещне с адвокат, преди да се изнесе. Самата мисъл, че отново ще трябва да погледне Сид, да прекара още нощи под един покрив с него, ѝ се стори отвратителна. Но до този момент се бе държала както трябва и бе постъпвала правилно. Не искаше да изгуби преимуществото, което ѝ осигуряваше разкритието от тази вечер.

Сид беше безпощаден по отношение на финансите, а и не само по отношение на тях, той беше безпощаден към всичко. Бе го наблюдавала как играе голф, тенис, как се справя със сделките, когато нещата се объркат. Той винаги си поставяше за цел да победи.

Щеше да е така и по време на развода.

Погледна мъжа до себе си и отблъсна мислите за Сид и развода. Щеше да разрешава проблемите един по един, а точно сега частният детектив, който бе наела, определено се бе превърнал в проблем. Мак умишлено я бе подвел с лъжата за Деби, но пък бе сигурно рамо, на което можеше да се опре всеки път, когато имаше нужда. Беше я разсмивал, беше я възбуждал, и то по време, когато ѝ се струваше, че

това е напълно невъзможно, затова тя му бе задължена. Самата мисъл, че повече няма да го види, ѝ причини болка, колкото и да не искаше да го признае дори пред себе си. Благодарение на него, тази вечер бе видяла какви ги върши Сид — със собствените си очи. Що се отнася до другото, като например едно бързо чукане в сеното, това ѝ се искаше повече от всичко, но тъкмо то бе последното, което можеше да си позволи.

Най-малкото с още един лъжец.

— Добре, де. Прав си. Май наистина няма кой знае какво значение, че ме излъга. — В гласа ѝ вече нямаше острота, въпреки че се появи студенина. — Направи това, за което те бях наела. Сама видях колко бързо разреши случая, и разбирам, че ще искаш някаква сума за изгубеното време. — Погледите им се срещнаха и тя забеляза, че той я наблюдава все по-намръщен. — Прибави я към това, което ти дължа за колата. Щом ми кажеш колко е сумата, веднага ще ти платя.

— Опа. Чакай малко, Мис Америка.

Тонът му я накара да се намръщи.

— Какво има?

— Според мен този случай съвсем не е разрешен. Един богат известен мъж като Сид не изневерява на жена си, посещавайки заведения като „Суийтуотър“, за да забърше първото момиче, което му е попаднало. Мъжът, решил да изневерява, се крие по хотели или в някой апартамент, или се среща с любовницата, когато е в командировка. Вярвай ми, знам ги тези работи. Нали с това си изкарвам прехраната.

Джули се намръщи още повече.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Опитвам се да ти кажа, че нещо тук просто не се връзва. Представа нямам какво прави Сид в „Суийтуотър“, но съм сигурен, че не е имал среща с любовницата си.

Джули се сети за нещо и отвори широко очи.

— Тази вечер не е пил виагра. В шишето с витамините имаше шест хапчета. Преброих ги, когато се върнахме след коктейла, а той дори не се е качвал на втория етаж.

Самодоволна усмивка изви устата на Мак.

— Ето, виждаш ли. Нещата се подреждат.

— А мислиш ли, че е възможно Сид да не ми изневерява? — Странно, но тази мисъл съвсем не я зарадва, както би трябвало. Може би защото дълбоко в себе си знаеше, че това не е истина. А и бракът ѝ бе приключил във всяко отношение. Бе го разбрала след начина, по който Сид се държа, и след пламенния ѝ ответ на целувката на Мак. Може би привличането към Мак бе нещо преходно и сигурно бе така — просто начин да се справи с разпадащия се брак — но ѝ се искаше нещо повече от това, което Сид можеше да ѝ даде, от това, което ѝ бе дал, защото заслужаваше повече.

Беше дошло времето на Джули.

— Дали е възможно? Всичко е възможно. Но не смятам. Ако той взима виагра, а не се интересува от теб, бас държа, че ти изневерява. Но ти все още не си го хванала. Имал е друга причина да отиде в „Суийтуотър“ тази вечер. Просто още не съм разбрал каква е причината. — Той се замисли.

Целият свят наоколо спеше. Минаваха по познатите ѝ улици на квартала, къщите — тъмни, тротоарите — празни. Джули все още мислеше над думите му, когато той отново я погледна.

— Дай ми още някой и друг ден, за да проверя тази работа.

"Ако го направя, това ще означава, че двамата с теб ще се виждаме още „някой и друг ден“. Тази мисъл дойде напълно неочаквано. Но това бе само временно състояние. Наистина, едно най-обикновено временно увлечение. Редовно гледаше „Опра“ и знаеше със сигурност. Бракът ѝ си отиваше и също като смъртта предизвикваше най-различни състояния, докато човекът се опитваше да се справи със ситуацията. Необмислените постъпки може би бяха резултат от откритието, че съпругът ѝ я мами с друга. Само че тя нямаше да допусне да попадне в този капан. Щеше да запази самообладание или поне да положи всички усилия, за да го запази.

Поклати глава.

— Мисля, че няма смисъл. Ще трябва да се държа мило и любезно със Сид и да се преструвам, че всичко помежду ни е наред, а аз няма да мога да издържа. А и ти ме излъга.

Бяха на нейната улица. Само един поглед бе достатъчен на Джули, за да разбере, че вътре е тихо, че няма никой и може да диша спокойно.

— Искаш да се извиня заради Деби ли? Добре, извинявам се. Следващия път, когато се натъкна на някоя красива дама, изпаднала в беда, докато и аз самият съм облечен като дама, ще ѝ скоча веднага, за да е сигурна, че няма грешка по отношение на сексуалните ми предпочитания.

Джули го погледна гневно. След това споменът за абсурдния му грим я накара да се усмихне, макар и с известно нежелание. Ако ѝ бе скочил, докато бе облечен като Деби, тя щеше да избяга с писъци.

Той забеляза усмивката ѝ и също се усмихна.

— Сега вече е по-добре. — Изражението му я успокои. — Не искаш ли да разбереш коя е щастливката, облагодетелствана от виаграта?

Джули не се бе замисляла за това. Господи, дали наистина искаше да знае? Възможностите бяха безчет, като се опита да си представи коя е мръсницата. Да не би да е някоя от жените, които работят в офиса? Може би Хайди, секретарката. Това бе първата ѝ мисъл. Тя бе млада, красива и бе очевидно, че за нея Сид е и слънцето, и луната. Или някоя съседка. Или... или... можеше да е всяка. Само като си помисли, и ѝ се догади. Но пък вече бе сигурна, че иска да разбере, че трябва да узнае коя е съперницата ѝ. В противен случай щеше да се чуди цял живот. Самата мисъл, че е жена, с която се познават, която може би смята за приятелка и тя върти любов с мъжа ѝ зад нейния гръб, бе като отрова за мозъка ѝ. Ако не научеше истината, никога повече нямаше да може да погледне приятелките си. Щеше да ги подозира. Дали не беше ти?

— А според теб колко време ще отнеме? — Усмивката ѝ се бе стопила, а устата ѝ бе пресъхнала. Тя преглътна с усилие и се опита да я овлажни.

— Едва ли повече от една седмица.

Господи, дали щеше да успее да живее с този товар, със Сид, още цяла една седмица. Някога бе сляпо влюбена в него. Сега, единственото ѝ желание бе да си отиде и повече да не го вижда, но пък животът никога не бе толкова лесен.

Не и нейният живот.

— Поне ще използвам седмицата, за да си намеря адвокат. — Тя прехапа долната си устна. Не биваше да забравя Беки и майка си, а също и финансовата сигурност, която имаха и трите. Познаваше Сид

добре — той щеше да се постарее да ги прати там, откъдето идваха. Щеше да му е изключително приятно да ги смачка.

— Това вече е умно решение. — Мак спря пред къщата ѝ, изключи фаровете, загаси мотора и я погледна. — Нали си наясно, че щом Сид разбере, че си подала документи за развод, той ще направи всичко по силите си, за да те изиграе? Трябва да си сигурна, че можеш да имаш доверие на адвоката си.

Джули се засмя доста пресилено, когато чу думите му.

— Всички адвокати, които познавам, са приятели на Сид.

Мак се намръщи.

— Това вече е проблем. Искаш ли да поразпитам и да се опитам да намеря човек, който няма да има нищо против да се изправи срещу Сид в съда?

— Наистина ли ще го направиш?

— И то с огромно удоволствие.

Джули усети, че не може повече да се сърди заради лъжата с Деби. Мак си оставаше рамото, на което спокойно и сигурно можеше да се облегне, и тя се почувства щастлива, истински щастлива, че той ще бъде част от живота ѝ поне за още малко. Но от друга страна, ако той щеше да е близо до нея, тя нямаше намерение да го остави да се измъкне толкова лесно и безпроблемно.

Погледна го строго, но той не забеляза изражението ѝ. Зяпаше право напред, очевидно вгълбен в собствените си мисли.

— Положи доста усилия, за да ме заблудиш. Признай си!

Той я погледна стреснат.

— Нима?

— За Деби.

— А-ха. — Замълча за секунда. — Може и да съм те подвел малко.

— Признай си. Излъга ме.

— Добре. Искаш сам да го кажа, така ли? Излъгах.

— Вече е по-добре. Повече не го прави.

Той ѝ се усмихна.

— За обувките поне не съм лъгал. Наистина страхотно си падам по обувките ти.

Тя го погледна с изпепеляващ поглед, но усети, че след като бе спрял колата, незначайно кога е стиснал ръката ѝ между дланите си.

Просто не бе разбрала, беше се случило съвсем естествено, но тя не знаеше кога. Сега тънките ѝ дълги пръсти бяха преплетени с неговите. Почувства топлината на дланта му, която ѝ се предаваше с всяка секунда, и пулсът ѝ забърза. Бе толкова хубаво, но пък не биваше да се поддава на подобни неща. И без това животът ѝ се бе превърнал в царството на неприятностите заради един мъж, нямаше да може да понесе още.

Вдигна поглед към него.

— Да знаеш, че няма да спя с теб — каза тя. Беше най-добре да сложи картите на масата още сега, за да са наясно и двамата, въпреки че я бодна съжаление, защото знаеше, че сексът с него ще бъде изключителен. Но като го каза на глас, границата бе очертана и единственото, което щеше да ги свързва, бе сумата, която ще му плати накрая.

Той стисна устни. След това стисна и ръката ѝ. Погледите им се срещнаха. В тъмното бе невъзможно да прочете мислите му, но силните му пръсти изпратиха свое послание.

— Доброто възпитание изисква да изчакаш, докато те попитат.

— Просто исках да сме наясно още отсега.

— Всичко е кристално ясно.

Той пусна ръката ѝ, но топлината му сякаш бе полепнала на дланта ѝ, когато я отпусна отново в скута си.

— Добре. Тогава аз се прибирам.

Тя отвори вратата. Лампата в купето светна. Погледна го през рамо и забеляза, че я наблюдава напрегнато. Очите му бяха присвити, а устата му се бе превърнала в тънка линия. Не успя да разбере какво изразява лицето му, но бе ясно, че не е нито приятелско, нито добродушно. Нито пък нещо подобно.

— Ще се чуем. Имаш ми телефона, ако ти потрябвам — каза той, когато погледите им се преплетоха.

Гласът му определено бе делови. Значи предупреждението ѝ си бе свършило работата и отношенията им щяха да са само служебни.

Докато вървеше към къщата, Джули с раздразнение установи, че съжалява, задето бе повдигнала въпроса.

ГЛАВА 14

Нещо не беше наред. Джули Карлсън не спазваше обичайния си график. Точно сега трябваше да си е вкъщи, в леглото, и да спи дълбоко. Втора вечер подред не си беше у дома. Къде, по дяволите, се беше дянала? Ако тази вечер не изпълнеше поръчката, адът щеше да се отвори.

Беше пределно ясно, особено след като му се обади Големия.

— Работата да е свършена тази вечер! Не искам повече издънки. Ясен ли съм?

Толкова ясен, че Баста усети как потта избива на капчици, щом си спомни разговора. Тази вечер трябваше да приключи започнатото.

Баста вече бе заобиколил къщата и се бе вмъкнал отзад, за да измисли как да постъпи. Докато прекъсваше телефона, откри, че никой не бе оставял съобщения. На хладилника нямаше бележка, в която да уведоми любимия си съпруг къде митка. Колата, осигурена от застрахователната компания, си стоеше в гаража. Нямаше го само мерцедеса на съпруга. Това означаваше, че или се мотае някъде по улиците, което в този час бе малко вероятно, затова той не си направи труд да тръгне да я търси, или пък някой с кола се бе отбил да я вземе.

Може и тя да въртеше любов. Баста се намръщи при тази мисъл. Не че за него имаше значение. Стига това да не объркваше плановете му, пет пари не даваше дали тя спи с всички мъже в близкия Форт Джаксън. Работата бе там, че той бе бизнесмен, а времето бе пари. Ето че времето му изтичаше.

А търпението на Големия бе на изчерпване. За човек в неговото положение, не бе никак желателно да дразни шефа си.

Ако не успееше и тази вечер, а нещата вървяха точно натам, щеше да има страхотен проблем.

Беше надникнал в шкафове и гардероби, беше се заврял под леглата, дори в проклетия фризер, само за да се увери, че не се е скрила, ако случайно го е чула да влиза. Нямаше никой. Естествено, че нямаше да има никой.

И как да го чуе, след като я нямаше в къщата!

Имаше чувството, че усеща приятния ветреца на Ки Уест. Сега трябваше да е там, да се е отпуснал на някой облян от лунната светлина балкон, да пие ром с кока-кола и да се наслаждава на спечеленото след поредната задача.

Вместо това седеше на кожения стол в кабинета на жертвата и играеше на компютърната игра, която откри, докато обикаляше стаите и чакаше с все по-нарастващо раздражение и нетърпение госпожата да благоволи да се прибере у дома си, където ѝ беше мястото.

Този път бе решил в мига, в който отвори вратата, да се заеме с поставената задача, пък да става каквото ще. Това бавене му действаше зле на нервите. Особено след като знаеше, че Големия чака резултата с нетърпение.

Само че бе така вгълбен в алигаторските звуци на играта, че дори не я чу, когато влезе.

Щом огромният тежък полилей в антрето блесна, той за малко не получи инфаркт. За част от секундата остана неподвижен от изумление, а палците му замръзнаха на клавишите, погледът му бе прикован в ярката светлина. Инстинктите му бързо се задействаха и той клекна отстрани на стола, така че да не може никой да го види от вратата. Надничаше любопитно иззад облегалката също като дете, заиграло се на криеница.

Добре, че не изпусна играта. Ако бе паднала на земята, шумът щеше да предупреди жертвата.

Защото тя най-сетне се бе прибрала. Сърцето му вече биеше отмерено и спокойно, а той запристъпва към антрето, наострил всичките си сетива.

Дочу леките ѝ стъпки, през светлото петно премина издължена сянка, а той не успя да види нищо повече. Но това му бе напълно достатъчно. Джули Карлсън си бе у дома. Беше убеден, все едно че я бе видял лично.

Премести бързо поглед към часовника си и по лицето му се разля усмивка. Тази вечер времето щеше да му е достатъчно.

Изпита замайващо облекчение. Както майка му обичаше да казва, хубавото е за победителите.

Лампата в антрето угасна толкова ненадейно, колкото бе запалена. Баста се заслуша в леките ѝ стъпки нагоре по стълбите.

Когато тя бе на втория етаж, за момент той откъсна поглед от нея, отвори сака и пхна компютърната игра вътре. Не можеше да я остави. Имаше отпечатъци по нея, защото се наложи да махне ръкавиците, за да натиска клавишите, да не говорим, че още не я бе изиграл докрай. Изчака няколко секунди, които се превърнаха в десет минути, за да ѝ даде време да се преоблече и да си легне. След това си сложи ръкавиците, спусна скиорската маска над лицето си и измъкна „Зиг Зауера“ от дъното на сака. Време бе забавлението да започне.

Връщай се.

Джули чу тихия гласец в главата си и се намръщи на отражението си в огледалото.

— С най-голямо удоволствие — отговори му тя. — Само че ще се получи доста глупаво, ако спя с него.

Хрумна ѝ, че когато хората започнеха да разговарят с тихите гласове в главите си, значи наистина бяха загазили.

Което означаваше, че повече няма да се вслушва в този глас, нито пък да разговаря с него. Нищо че много ѝ се искаше да послуша съвета му. Този вътрешен глас очевидно нямаше представа, колко сложно може да стане, ако му се поддаде.

Случката с Мак я бе довела почти до оргазъм, сети се Джули, когато отново насочи вниманието си към огледалото в банята и към бръчките, спуснали се между веждите ѝ. Не ѝ се бе случвало от месеци, може би дори от години, да е толкова близо до оргазъм. Двамата със Сид се любеха по задължение от доста време, а след това той просто престана да спи при нея. Може и да беше капризна, но петте минути, които Сид прекарваше върху нея, включително началната кратка целувка по устните и бързото претъркуване настрани, след като всичко приключеше, съвсем не ѝ бяха достатъчни.

Това бе още една причина да се отърве от Сид. Хич го нямаше в леглото. Поне според нея. Нямаше с кого да го сравнява, но пък веднага се сети за Мак.

Щеше да бъде истинско удоволствие да сравни Мак и Сид.

Джули погледна ядосана бръчката между веждите си, сякаш тя бе виновна за нежеланите мисли, а след това извади бурканче с глинена маска и започна да я нанася по цялото си лице.

Излез навън.

Нямаше да позволи фактът, че започва развод, да ѝ оказва чак толкова влияние. Нямаше да се поддаде на гласовете, които звучаха в главата ѝ. Нямаше да си позволи да получи нервен пристъп. Нямаше да спи с Мак. Нямаше да разбие главата на Сид с бейзболна бухалка. И в никакъв случай нямаше да се остави да надебелее. Да пази Господ.

Махай се, шоколадче, помисли си тя и тъжно погледна към скрина, където бе последният шоколад, който криеше в бельото за спешни случаи. Едва удържа да не похапне малко. Помисли още и отново прати шоколада по дяволите. Не искаше нови тлъстини по и без това закръгленото си дупе.

От този момент нататък щеше да прогонва стреса по други начини.

И нямаше да допусне нищо да се случи между двамата с Мак. Вече съжаляваше, че когато имаше възможност, не се възползва, но успокоението ѝ бе, че е постъпила правилно.

Аромотерапията може и да не беше много забавна, но пък недостатъците ѝ бяха наистина малко. Най-важното бе, че за мъже и дума не можеше да става. Мирисът на лайка, понесъл се от солите за вана, я успокои точно както обещаваха на пакета. Джули вдъхна дълбоко от миризмата, когато банята се изпълни с пара. Щом ваната се напълнеше, тя щеше да се отпусне вътре и да се наслади на успокояващия аромат, а след това да пусне и джакузито.

Истински рай. Почти истински при дадените обстоятелства.

Веднага излез навън.

Това е от стреса, помисли си тя и отказа да слуша гласчето. Вместо това вдъхна дълбоко и решително. Парата миришеше приятно, но не ѝ донесе желаното успокоение. Поне засега. Беше категорична, че няма да рови сред бельото, за да извади последните парченца шоколад. Нямаше да си позволи да съсипе външния си вид и да навреди на кожата. Намаза и носа си с маската.

Изплакна пръсти и отново се огледа. Косата ѝ бе вързана на висока опашка и както бе омазана, приличаше на Пебълс Флинстоун, докато си играе.

На какви ли не гадости трябваше да се подлагат жените, за да се разкрасят. Добре че хората виждаха само крайния резултат.

Нали Синди Крофърд бе казала, че да изглеждаш добре е най-доброто отмъщение.

Не беше зле. Това щеше да бъде мотото ѝ отсега нататък. Всеки път, когато мислеше за Сид и за извънбрачните му връзки, щеше да върши нещо добро за себе си.

Като например да си сложи маска. Или пък да си измие зъбите със силно избелваща паста. Или да си направи кола маска на краката.

Друга възможност бе да се накисне във ваната с успокояващи билки, след което да си легне, за да се наспи. Дали щеше да успее да заспи, или не, беше друг въпрос, но когато заспеше, нямаше да сънува мъже.

Поне не и Сид Мръсника. Нито пък Мак Великана. Нито един мъж нямаше да има достъп до сънищата ѝ.

Трябваше ѝ свят с хора, които не притежаваха мъжки атрибути, тогава всичко щеше да е свършено.

Излизай веднага.

„Това изобщо не го чух“, каза си тя и се погледна за последно в огледалото. Маската започваше да стяга лицето ѝ. По краищата вече изсъхваше, а по бузите ѝ се бяха появили пукнатини. Още няколко минути и щеше да я изплакне, да си сложи овлажняващ крем, да си почисти краката и да се накисне във ваната. След това щеше да си легне и да се наспи.

Нямаше намерение да се превърне в сбръчкана, огорчена старица, с лице като пергамент, с развалени зъби и космати крака, с дупе като задницата на училищен автобус, защото не си бе направила сметката както трябва и се бе омъжила за един лъжлив гадняр.

Точно така.

Преди десетина минути, когато влезе в спалнята, бе запалила лампата и се бе съблякла, а след това измъкна нова нощница от чекмеджето. Тази нощница бе стръв за съпрузи, къса, копринена, с леопардови шарки, обточена с черна дантела и много тънки презрамки, но в момента нямаше да ѝ свърши работа, затова си каза, че в най-скоро време трябва да отиде и да си купи огромни памучни тениски и памучни бикини поне за да се чувства удобно. Нахлузи презряната нощница, загаси светлината и пристъпи до прозореца. Дръпна завесите, за да се опита да види колата на Мак.

Беше прекалено тъмно.

Още по-добре, каза си тя, защото веднага си спомни жарката целувка в „Суийтуотър“, и цялата се стегна, залята от гореща вълна.

Усети пулсиране между краката си. Затвори очи, а устните ѝ сами се отвориха, докато наблюдаваше неясното си отражение на стъклото. Не можеше да сбърка сексуалния копнеж, който я обзе, и въздъхна. Май ѝ беше писано да остане гладна не само в буквалния смисъл.

След минута-две дръпна завесите, обърна гръб на прозореца, върна се в банята, но не се стърпя и извади шоколада. Сексът бе нещо непостижимо в момента. Поне тази вечер можеше да си угоди с някоя и друга хапка шоколад.

Влезе в банята и с помощта на тройното огледало спря поглед на проблемното дупе. С последни сили запокити шоколада в тоалетната и пусна водата, преди да е размислила, но така поне последните хапки нямаше да се натрупат по проблемни места. За последен път си каза, че дори животът ѝ да се разпада, няма да позволи същото да се случи с външния ѝ вид.

ИЗЛЕЗ ВЕДНАГА!

„Какво си се развивал“, бе готова да изрече на глас тя, но се сети, че не е препоръчително да разговаряш с вътрешния си глас. Ваната бе пълна почти догоре. Джули пристъпи боса по хладните бели плочки, наведе се да спре кранчетата и измъкна от водата бурканчето с кола маска, което вече се бе затоплило, вдъхна дълбоко аромата, който май не ѝ оказваше никакво влияние, и понесе бурканчето към мивката. Първо щеше да изплакне маската, след това да си почисти краката, да се накисне във ваната, където се надяваше лайката да ѝ даде мечтаното спокойствие.

Направи крачка и се закова на място.

Някакъв мъж се бе втренчил в отражението ѝ в огледалото.

Мъжът се бе облегнал на стената на спалнята, точно до вратата на банята. Беше със скиорска маска, смъкната върху лицето, така че тя забеляза само проблясъка на тъмните очи. Той не откъсваше очи от нея, а тя не смееше да погледне настрани.

Настръхна цялата, обзета от непреодолим ужас.

Гласчето в главата ѝ изпищя. Джули бе прекалено уплашена, за да последва примера му.

След това той пристъпи навътре и тя нямаше накъде да бяга.

Изпусна дъха си с шумно съскане.

— Здравей, Джули — поздрави я той, докато тя стоеше и не помръдваше. Ласкавият му глас и задоволството, с което я

наблюдаваше, я накара да потръпне. За частица от секундата разбра, че това е кошмарът на всяка жена — изнасилвач, а може би дори убиец. В същото време, част от мозъка ѝ, все още ненапълно парализирана от страх, осъзна, че той не е едър, но е много набит, забеляза, че целият е облечен в черно и стиска пистолет, а ръката му е в хирургическа ръкавица.

Господи, щеше да я застреля с този пистолет.

Той понечи да вдигне оръжието, за да го насочи към нея. Сърцето ѝ отблъсна страха и подскочи като обезумяло в гърдите ѝ. Тя си пое дълбоко дъх, гласът ѝ се върна и младата жена изпищя като сирена. След това, напълно инстинктивно, запокити бурканчето с кола маска по главата му.

То беше доста тежко, тъмносиньо, стъклено, пълно със затоплен восък. Порази го право в челото и в следващия момент капачката му изскочи с шумно пукване, все едно че някой отваряше бутилка шампанско.

— Мама му стара! — кресна той, олюля се назад и притисна ръка към челото, а бурканчето се отметна и се разби в облицованата с плочки стена. Той се скри зад вратата. В тази частица от секундата, докато той не се виждаше, Джули остана неподвижна. Знаеше, че мъжът е още тук, чу тежкото му дишане и ругатните, а шумът ѝ подсказа, че е точно зад вратата.

Тичай!

Ужасът ѝ даде сили и тя се втурна към вратата, с пълното съзнание, че това ще бъде единственият ѝ шанс за бягство.

Изскочи от банята като спринтьорка и забеляза, че той е само на две крачки зад нея, огромна черна сянка, стиснала челото си, докато се навеждаше да си вземе изпуснатия пистолет. Прескочи го в момента, в който той вдигна поглед.

— Мама му стара! — Той заряза пистолета и се спусна след нея в напразен опит да я хване с ръце.

— Не! — Тя се стрелна настрани, опитваше се да си поеме дъх, а сърцето ѝ блъскаше толкова силно, че кръвта бучеше оглушително в ушите, докато се насочваше през вратата на спалнята към коридора и стълбите, за да изскочи през външната врата. На всяка крачка надаваше пронизителни писъци.

Господи, Боже Господи, той я преследваше и се оказа удивително чевърст за як мъж. Щеше да я хване. Знаеше, че ще я хване. Щеше да я сграбчи след броени минути, след няколко секунди...

Опита се да си спомни основното от часовете по самозащита, които бе посещавала някога. Тогава им казваха какво да правят, когато ги нападнат. Проблемът бе, че сега, притисната от страх и паника, тя не можеше да си спомни.

Затова единственото, което ѝ се стори подходящо, бе да изпищи.

Всъщност тя не бе спряла да пищи, макар по всичко да личеше, че няма кой знае какъв смисъл, освен ако оглушаването не е част от плана.

— Помощ! Помощ!

Беше точно зад нея, когато стигна стълбите, протегна се и улови развятата опашка.

Джули изпищя толкова силно, че сигурно стъклата щяха всеки момент да се пръснат, а главата ѝ толкова рязко се отметна назад, че тя се учуди как не ѝ се прекърши вратът. След това някаква ръка я обгърна през кръста и я притисна назад, а ръката в ръкавицата стисна устата и носа ѝ, за да я заглуши и задуши. Усети топлината на чуждото тяло, мириса на талк по ръкавицата и мъжка пот.

— Не трябваше да ме удряш — изръмжа в ухото ѝ той. Тя усети миризма на лук.

Стомахът ѝ се разбунтува. От липсата на кислород и ужаса се усети замаяна. Главата ѝ пулсираше. Кожата ѝ потръпваше от отвращение при допира на гумените ръкавици. Въпреки това продължаваше да се бори с него, докато той я влачеше обратно към спалнята. Дереше пластмасовата ръкавица с нокти, риташе го по пищялите с голите си крака, извиваше се и се гърчеше с всяка частица сила, която притежаваше, и влагаше старите умения, научени едно време на улицата, благодарение на които бе оцеляла. Знаеше, че всичко това е напразно, че сигурно няма да успее да се спаси, а и отвратителният тип бе значително по-едър и тежък от нея.

Той я завлече до вратата на спалнята и я задърпа по белия килим към огромното легло от лъскаво черно дърво. Стаята бе прекрасна, излъчваше се спокойствие дори от ленените чаршафи. Тук човек можеше да помисли необезпокояван, да си почине и да поспи, а не да се отдава на жестокост, която да причини смъртта му.

Господи, моля те, Господи, не му позволявай да ме убие!

Молитвата ѝ се понесе към небесата и тя успя да смъкне скиорската маска в мига, в който той я пое на ръце и я стовари на леглото.

Тя тупна и отскочи. Мъжът се хвърли върху нея, преди да успее да помръдне, и я прикова под себе си, а тя потъна и дори не успя да вдигне коляно, за да го забие в слабините му. Не успя и да го отблъсне, за да се освободи. Нощницата се бе усукала на кръста ѝ, тя усети как дрехата протрива кожата ѝ, усети топлината и тежестта на мъжа с такова отвращение, че никога нямаше да го забрави. Отлично съзнаваше какво се кани да направи той, знаеше го със сигурност и това я накара да изпищи с всички сили и да продължи безсмисленото ритане и гърчене.

— Млъквай, кучко! — Обви врата ѝ с едната си ръка и прекъсна писъка по средата. Целта му бе да ѝ причини болка, затова я стисна и тя усети как се задушаваше, затова изписка също като уловено в капан животно. Погледът ѝ попадна на мечето, нагласено да седи като Буда на нощното шкафче, и с ужас разбра, че това сигурно ще бъде последното, което вижда, преди да умре. Той премазваше гърлото ѝ, тя не можеше нито да вика, нито да си поеме въздух. Кръвта ѝ сякаш щеше да избликне през ушите. Издра ръцете му с немощно хриптене.

— Млъквай! — нареди отново той. Тя кимна отсечено, толкова доволна, че ще живее, че бе готова да направи всичко, а той охладни пръсти и тя успя да си поеме глътка въздух. Пусна гърлото ѝ и я стисна за китките, след което ги вдигна високо над главата ѝ, а тя се отпусна немощно, единственото ѝ желание бе да си поеме мечтаната глътка въздух. Тежестта на тялото му я прикова, когато прехвърли китките ѝ в едната си месеста длан. След това се чу как нещо се разкъса и този шум ѝ се стори по-ужасен от всичко, което бе чувала досега, а мъжът започна да увива китките ѝ с изолатор за тръби, който незнайно как се бе озовал в ръцете му.

Изолаторът бе лепкав и стегнат и сякаш подпечатваше съдбата ѝ. Тя се опита да се съпротивлява, да се освободи. Нямаше начин да го скъса, нямаше начин да си освободи ръцете.

Едната му длан отново я стисна за гърлото.

— Ако се опиташ да ми създаваш още неприятности, ще ти смачкам гърленцето и ще приключим много бързо — каза той, а след

това със зъби скъса изолятора. Залепи го на място, а лицето му бе толкова близо, че от миризмата на лук ѝ се доповръща. Тежкото му смрадливо тяло лежеше отпуснато върху нейното и тя не можеше да помръдне. Сърцето ѝ блъскаше толкова силно, че тя се чудеше как още не е изскочило от гърдите. Дишаше бързо и плитко, обзета от ужас, а нараненото ѝ гърло се издуваше като хриле на риба.

Освен слабата светлина от отворената врата на банята, наоколо бе тъмно и тя не успя да различи чертите му в мрака. Отново забеляза блясъка в очите на непознатия, на сантиметри от нейните, пролъскването на зъбите му, тъмното очертание на носа му...

Носът му.

Озверяла като животно, притиснато в някой ъгъл, Джули се спусна напред и захапа носа му с всички сили.

Чу се хрущане. В устата ѝ шурна кръв, солена и топла.

Той изрева, нанесе ѝ силен удар в слепоочието и се претърколи от нея, а нейните зъби изтракаха от силата на удара. Главата ѝ се отметна на една страна. Стаята се завъртя и пред очите ѝ заиграха звезди.

Нямаше значение. Този път бе успяла да постигне нещо и сега бе моментът да опита отново да избяга. Усети го как се отделя от нея и въпреки танцуващите звезди, сякаш тласкана от някаква мощна пружина, Джули се стрелна към вратата, сякаш бягаше от самия ангел на смъртта. Пресече килима, мина по лакирания дървен под в коридора и се спусна по хлъзгавите мраморни стъпала. Краката ѝ едва докосваха пода, всяка глътка въздух ѝ причиняваше силна болка в гърлото, а сърцето ѝ пърхаше като криле на уловена птица. Тя не спря да пищи, сякаш призоваваше хилядите изгубени души, упътили се към ада.

— Кучка! Кучка! Кучка!

Господи, само дано да не е намерил пистолета.

Преви рамене в очакване на гърмежа и парещата болка в гърба, докато изминаваше последните няколко стъпала.

— Върни се, кучко!

Той я настигаше, приближаваше, беше толкова близо и с всяка крачка се протягаше и излъчваше осезаема ярост и такава заплаха, толкова зло, че на нея ѝ се стори, че някой е пуснал по петите ѝ хрътките на ада. Цялата бе обляна в студена пот и ѝ се стори, че тича на бавни обороти към входната врата, която се отдалечава. Миризмата

на лук и пот я настигаше. Хриптенето му сякаш звучеше до ушите ѝ. Подът се тресеше под краката им, защото той топуркаше като смъртоносно чудовище.

— Джули!

Гласът на Мак бе най-желаният звук, който Джули някога бе чувала. Долята от кухнята. Младата жена изпищя и зави натам, само броени сантиметри я делиха от мъжа, а голите ѝ стъпала се хлъзгаха по хладния мрамор, пръстите ѝ задраскаха тъмнината, сякаш това щеше да ѝ помогне да се изтласка напред. Профуча през трапезарията и претича по дървения под към кухнята.

— Джули!

— Помощ! Помогни ми!

Щом се озова на студения под в кухнята, лампата светна и я заслепи. В първия момент остана сляпа и се блъсна в ръба на стъклената маса, преви се, но продължи напред, сякаш не усещаше болка от впилия се в корема ѝ стъклен ръб.

И тогава, най-сетне, видя Мак, застанал на вратата между хола и кухнята, ръката му все още бе на ключа за лампата. Щом я видя, той се закова на място, висок, силен, задъхан и не по-малко уплашен от нея.

— Мак!

Хвърли се отчаяно към него, хлипаща, разплакана, и се опита да го предупреди за чудовището, което я преследваше, но от устата ѝ излезе истеричен писък, а думи нямаше. В следващия миг осъзна две неща. Първо, Мак държеше пистолет, а второто бе, че чудовището вече го нямаше зад нея.

Господи, къде ли беше отишъл?

— Какво, по дяволите...

Мак я задържа, когато тя се притисна в него, прегърна я през кръста и я притисна толкова близо до гърдите си, че тя изхлипа. Държеше я с една ръка, олюля се и се облегна на стената. Нито за миг не изпусна пистолета. През всичкото време го държеше насочен към вратата.

— Джули. Джули. Всичко е наред. Сега си в безопасност. — Говореше силно, за да го чуе тя над нечленоразделните звуци, които надаваше, и най-сетне усети, че се отпуска разтреперана на гърдите му. Тялото му бе напрегнато, готово, ако се наложи, да действа. Тя остана с впечатление, че е прехвърлил тежестта си на петите. Беше очевидно,

че знае как да се справя с пистолет. От него лъхаше такава сила, че тя облекчено почувства, че Мак може и ще я защитава. Затова се притисна към него като към скала сред бурното море. — Стой мирна и аз ще...

— Не! — Тя стисна ризата му със завързаните си ръце толкова силно, сякаш никога нямаше да го пусне. — Той има пистолет.

След това ушите ѝ забучаха и светът се завъртя като обезумял. Коленете ѝ поддадоха и подът се вдигна към нея. Ако той не я бе подхванал, тя щеше да се просне бездиханна на плочките в краката му.

ГЛАВА 15

— Джули, за Бога, Джули!

Тя бе припаднала в ръцете му.

Поне се надяваше да е припаднала. Мисълта, че може да ѝ се е случило друго, го ужасяваше.

Мак я задържа с една ръка, погледна я бързо и много притеснено, а след това се опита да види какво има от другата страна на двете врати, които водеха към огромната лъскава бяла кухня. Подобие на дреха, в която бе облечена, не му помагаше да я задържи в ръцете си. По лицето ѝ бе полепнала някаква кафява кора, май козметично средство, а не както му се стори в началото кръв или изгаряне, защото това бе първата му мисъл, когато я забеляза да тича обзета от паника към него. Китките ѝ бяха здраво стегнати със сребърен изолатор за тръби. Гърлото ѝ бе на грозни тъмночервени петна, които в най-скоро време щяха да станат лилави. Кръв поне нямаше, нито пък никакви други видими наранявания.

Дали я бяха изнасилили?

Страхът за нея се смеси с дълбока първична ярост и му се прииска да разкъса с голи ръце този, който ѝ бе причинил всичко това, или поне да изпразни в гърдите му цял един пълнител.

Гадината долна все още се спотайваше някъде в къщата. Мак знаеше този факт благодарение на шестото си чувство, което навремето му помагаше да бъде изключително добро ченге.

Само че не можеше да остави Джули, за да хукне след мръсника.

Поне дотолкова притежаваше здрав разум. Ако по някаква случайност долният тип успее да го приклеци пръв, пътят на извращения мръсник щеше да е чист и можеше на спокойствие да се заеме отново с Джули.

Страхотиите, които си представи, накараха кръвта му да нахлуе в главата.

Успокой се, каза си той. Първата му цел бе да отведе Джули на безопасно място.

Изръмжа от безсилие, наведе се и я праметна през рамото си. Ръцете ѝ провиснаха на гърба му, а тя бе отпусната като чувал с картофи. Копринената дреха с някакъв животински мотив бе хладна до ухото и бузата му. Дантелата по края гъделичкаше челюстта му всеки път, когато помръднеше глава. Тя не беше тежка, но му бе неудобно да я носи заради хлъзгавата нощница, а отпуснатото ѝ тяло непрекъснато се измъкваше на една страна. Трябваше да я държи здраво през бедрата, за да не я изпусне. Трябваше да измисли нещо, за да я покрие, поне да има приличен вид, но най-важното в момента бе да се махнат от тук, затова се опита да не гледа закръгленото ѝ дупе. Не можеше да не забележи, че задната страна на бедрата ѝ е гладка и стегната като коприна и хладна под пръстите му. Не беше сигурен дали това се дължеше на шока, или на климата, но бе по-склонен да мисли, че е заради шока.

Беше му казала, че нападателят е имал пистолет. Вероятно бе мъжът да се върне, за да си го вземе, но престъпниците не бяха особено последователни, а и Мак не бе склонен да поема рискове. Най-добре беше да се оттеглят.

Връзка ключове бяха закачени близо до вратата. Реши бързо и докато се опитваше да придържа и Джули, и пистолета в една ръка и се надяваше да не го нападнат отзад, той ги дръпна, сигурен, че са от бялата „Инфинити“ в гаража. Сигурно това бе колата, която ѝ бяха дали от застрахователното дружество. Което означаваше, че колата е нейна.

Щеше да я откара до най-близката болница. Рано или късно Сид щеше да се прибере, полицията щеше да си свърши работата, а приключението в къщата на Карлсън щеше да се превърне в най-пикантната клюка в Самървил. За да запази тайната, че е наела частен детектив, щеше да е най-разумно да я откара с нейната кола. Веднага щом се увереше, че е в безопасност и в добри ръце, щеше да се измъкне, а когато му дойдеше времето да дава изявление, щеше да им каже, че е успяла да избяга сама, да се качи на колата, за да дойде в болницата.

Стига да дойдеше в съзнание и да бе в състояние да говори.

Мак отхвърли мисълта като ненужна и потискаща и се промъкна в гаража.

Освен светлината от отворената врата на кухнята, в гаража бе тъмно. Тук бе много по-топло, отколкото в къщата, където работеше климатик, и той усети мириса на прясно окосена трева. Мак бе притеснен и нервен, все едно че бе котка, промъкнала се в чужд двор, и се движеше максимално бързо към вратите на колата. Очакваше всеки момент някой да започне да стреля по тях. За да я постави в колата, му бяха нужни и двете ръце. Изруга приглушено и постави „Глока“ върху автомобила. Вече бе невъоръжен и се чувстваше безполезен и уязвим, но успя с много усилия да остави неподвижното ѝ тяло на задната седалка.

Така бе добре. Пъхна вътре и краката ѝ, затвори вратата, грабна „Глока“ и скочи към вратата на гаража, която бе разбил при предишното си посещение. Все още не я бяха оправили; знаеше го, защото бе влязъл през нея. Стараеше се да не откъсва очи от триъгълника светлина, докато повдигаше вратата, намръщи се на издайническите звуци, след това скочи зад волана и постави „Глока“ на седалката до себе си. Ключът стана, Мак запали и подкара.

Слава Богу! В края на алеята зави наляво и усети как част от тежестта се вдига от раменете му. Едва сега си даде сметка колко е бил уплашен.

Беше оставил своята кола на улицата. Спря зад нея, изтича до вратата, отвори, взе си мобилния телефон и заключи. Отново седна при Джули и забеляза, че тя не е помръднала. Поне дишаше. Гърдите ѝ се вдигаха ритмично под подобие на нощница, а страхотните ѝ крака потръпнаха, докато я наблюдаваше.

Притесняваше се за нея и движенията му бяха резки, а краката — доста по-тежки от обикновено, когато натисна газта. Заобиколи своята кола, обади се на 911, съобщи, че има обир, и даде адреса на Джули. Поне щяха да се появят хора от полицията, въпреки че искрено се съмняваше дали има някакъв смисъл да ги вика.

Освен ако нападателят не бе някой безмозъчен идиот, сигурно отдавна бе избягал. Мак стисна зъби при тази мисъл. Не можеше да се примири, че е оставил мръсника да се измъкне, но при тези обстоятелства не можеше да постъпи по друг начин.

Хрумна му, че не би трябвало да изпитва такъв гняв, още по-малко ярост, след като знаеше каква е ролята на Джули Карлсън в живота му. Би трябвало да прояви полагаемата се загриженост, да се

извини, че нападението е станало под носа му, но не би трябвало да е разтърсен от този страх, да е обладан от заслепяващ гняв, който го ядеше отвътре.

Мак си каза, че през целия си съзнателен живот не е изпитвал такъв ужас както в момента, когато чу първия писък на Джули.

Беше на знака „Стоп“ на самия ъгъл и разсеяно се обърна на една страна, без да спира, защото дори в момента изпита ужаса, който го бе сграбчил одева.

След като тя си тръгна, той паркира, за да изчака завръщането на Сид, включи играчките, които му бяха помощници, за да разбере какво става в къщата, но нямаше какво да чуе, защото Джули бе сама. Щеше да има какво да слуша, след като Сид се прибереше. Ако се случеше нещо, то щеше да бъде тогава.

Джули му бе казала, че Сид не ѝ посяга, но Мак си имаше причини да не ѝ вярва. Може пък Сид да не вдигаше ръка на Джули сигурно защото не му бе давала повод.

Но пък да наеме човек да го следи, за да получи развод, щеше да се окаже доста основателна причина.

Както и да е, Мак не можеше да е сигурен, че няма да се случи. Ако Сид ги бе забелязал в „Суийтуотър“ — а той по всяка вероятност не ги бе забелязал, но човек не бива да разчита сляпо на случайността — то тогава Джули щеше да открие доста нови неща за съпруга си, за които нямаше ни най-малка представа.

Ако това се случеше, Мак искаше да е наоколо. Май мисията на живота му през последните двайсет и четири часа бе да опази Джули.

А да разбере по кое време се прибира Сид и какво прави, когато се върне, щеше много да му помогне. Може да се обади на някого по телефона или да излезе на разходка. Възможно бе просто да си легне.

Щеше да е облекчение, ако не си лягаше при Джули. Мак нямаше да издържи да чуе подобно нещо. Не, едва ли щеше да запази разсъдъка си, ако чуеше подобно нещо. А това вече бе лоша работа. Наистина много лоша. Джули Карлсън му бе клиентка, за бога, връзката му със Сид, нищо повече. Не трябваше да проявява друг интерес към нея.

Да, а истинското му име беше Деби.

Мак се намръщи и разбра, че нещата започват да му се изплъзват.

Тя го бе целувала така, сякаш гореше от желание да се озове в леглото му, а само двајсет минути по-късно му бе заявила, че няма да спи с него. Добре, така бе по-добре, защото и той нямаше намерение да спи с нея. Ако го направеше, бе все едно да прекрачи границата и да се озове сред плаващите пясъци.

За съжаление, не успя да си спомни каква беше онази приказка за добрите намерения и планове... какво разправяха там? Не можеше да си спомни точно, но беше нещо от рода на това, че плановите отиват по дяволите, защото хората не устояват и се провалят.

При дадените обстоятелства и на него нямаше да му е никак лесно. Докато седеше в колата си на тъмната улица и очакваше мерцедесът на Сид да се появи, не спря да мисли за Джули. Опитва се да отблъсне тези мисли, но не се получи нищо, затова остави и спомените, и фантазията да буйстват.

Когато се наложи да отиде по малка нужда, бе сякаш очаквано избавление.

Слезе, свърши каквото трябваше, след това обиколи къщата на семейство Карлсън, за да направи нещо по-различно. Бе застанал отстрани и гледаше терасите, играта на луната по водата в басейна с формата на бъбрек и си даде ясна сметка, че Джули има наистина основателна причина да не иска бракът ѝ да се разпадне.

Да знаеш, брат ми, готините мацки се купуват с големи пари.

Стори му се, че чува гласа на брат си, стори му се, че вижда отново кривата му усмивка. Напереното шестнайсетгодишно момче се бе противопоставило на по-големия си брат, който по онова време нямаше постоянна работа и се бе заел с нещо, от което трябваше да изкара луди пари, но не можеше да преглътне, че е проявил глупостта да прекара пратка марихуана от Мексико с малкия самолет, който един Господ знаеше как бе успял да си купи.

Даниел се бе усмихнал широко, същата усмивка, която подлудяваше момичетата, същата, заради която на по-малкия му брат му се искаше да му прасне един право в носа, и бе обяснил, че готините мацки се купуват с големи пари.

Джули Карлсън бе много готина мацка. Дали бе купена с големи пари? Огледа голямата къща и реши, че не може да има съмнение.

— Мак? — Гласът на Джули прозвуча немощно, но веднага го върна към настоящето, все едно че бе извикала. Погледна през рамо и

пропусна още един знак „Стоп“, но видя как се отварят красивите ѝ кафяви очи и как се опитва да се изправи.

— Да — отвърна той. — Не мърдай. Тръгваме към болницата.

— Господи, Мак, той... аз... — Думите ѝ останаха недовършени и тя потрепери.

Мак имаше чувството, че го прорязва нож.

— Всичко е наред — отвърна той, а гласът му бе по-дрезгав от обикновено, защото не бе сигурен, че иска да научи подробностите. Караше и си мислеше, че е най-добре да не знае. Ако беше нещо лошо и грозно, то щеше да я травмизира още повече. — Сега си в безопасност.

— Аз май... изглежда, съм припаднала. — Все още говореше завалено, но се опитваше да се изправи, въпреки че стегнатите китки ѝ пречеха. Да не би да имаше някакво нараняване, което не е забелязал, нещо, което да ѝ пречеше? При тази мисъл го побиха тръпки.

— Не може да бъде — каза той. След това отново я погледна през рамо и едва не се блъсна в някаква пощенска кутия. Заговори с грубия глас на ченге, който не бе използвал от години. — Позна ли го? Знаеш ли кой е?

— Не. Нямам представа. Не, не знам. Господи, той... той ми знаеше името. — Тя потръпна и той тихо изруга. „Спокойно, каза си, само спокойно.“

Насили се да говори по-мило.

— Можеш ли да го опишеш? Как изглежда?

Тя поклати глава и си пое дълбоко дъх.

— Отначало носеше маска. След това... не успях да го разгледам добре.

— Наранена ли си? Някакви болки?

— Главата ме боли — каза след малко тя и Мак усети, че дланите му започват да се потят. — Удари ме в главата. И врата ми. Щеше да ме удуши. След... след...

Гласът ѝ пресекна. Мак стисна зъби. Този път не се обърна, а погледна в огледалото за обратно виждане. Вече се бе изправила. Бе отпуснала глава настрани на кожената тапицерия. Косата ѝ бе вързана на смешна опашка, която се спускаше до раменете. По лицето ѝ все още имаше пласт напукана олющена маска от нещо кафяво.

— Ръцете ми са изтръпнали — продължи тя малко по-високо и възмутено.

Мак си пое дъх през зъбите, за да се успокои. Мисълта, че някакъв мръсник ѝ бе омотал китките с изолатор за тръби, събуди у него непреодолимото желание да размаже нечие лице. Да не говорим какво друго ѝ бе причинил.

— Пред болницата ще сваля лепенката. Само още няколко минути. — Гласът му бе спокоен.

— Болница ли?

— Отиваме в болницата. — Изглежда, първия път не бе разбрала какво ѝ казва. Това го притесни. Колко ли силно я е ударил? Настъпи газта, погледна назад в огледалото и подмина, без да се оглежда, още един знак „Стоп“. Добре че движението в три сутринта в Самървил не бе никак натоварено.

— Мак. Спри. — В гласа ѝ прозвуча настойчивост.

— Какво? Защо? — Той отново погледна в огледалото.

— Мисля, че ще повърна.

Мак изпъшка и спря до тротоара.

Джули все още се бореше с вратата, когато той слезе и ѝ отвори.

— Стой мирна. — Беше извадил джобното си ножче. Подложи пръсти под изолатора и го разряза сравнително лесно, обзет от чувство на вина, когато забеляза как изкриви лице тя. Усещането бе като да дръпнат рязко от кожата ти огромно парче анкерпласт. Накратко, не бе никак приятно.

— Мак, махни се. — Говореше настоятелно, а след това стисна здраво устни, сякаш се страхуваше от това, което щеше да се случи. Докато разтриваше и разтърсваше ръце, тя слезе от колата и се втурна напред. Голите ѝ крака изглеждаха много бели на фона на тревата. Бяха дълги и много красиви под невероятно сексапилната нощница. От врата надолу, тялото ѝ бе мечтата на всеки тийнейджър, а от врата нагоре — страхът на всеки зрял мъж, който знае какво изпуска петдесет години след края на медения месец.

Най-лошото бе, че дори с опашката и олющената маска, тя пак бе красива. При тази мисъл Мак разбра, че вече се намира в средата на плаващите пясъци и те всеки момент ще го погълнат.

Джули се олюля назад към седалката. Мак разбра, че има нужда от помощ, и застана точно пред нея. Сграбчи я за лактите и подкрепи

да се изправи. С едната ръка я обви през кръста и ѝ помогна да се отдалечи от колата.

След това остана над нея, напълно безпомощен, а тя се преви на колене отстрани на пътя.

ГЛАВА 16

Главата ѝ се въртеше, стомахът ѝ се бунтуваше, но накрая успя да се сдържи да не повърне с огромно усилие на волята. След малко Джули понечи да се изправи, отпусна се на пети и прилепи чело към коленете, подпряна с длани на тревата. Беше прекалено замаяна и изтощена, за да положи усилие и да се изправи. Стомахът ѝ се успокои, но главата пулсираше болезнено, а вече свободните ѝ ръце бяха изтръпнали, но започваха да парят. Джули погледна следите от лепенките по китките си и потръпна.

— Джули? — Мак приклекна до нея и постави топлата си едра длан на гърба ѝ. Този път топлината бе желана, защото усещаше, че е вледенена до костите. Навсякъде около нея се носеше мирисът на прясно окосена трева. Самата трева ѝ се стори хладна и влажна.

Джули изви глава към него, първо забеляза лицето му, после едрите рамене и най-сетне си спомни колко е мъжествен и красив, и се почувства по-спокойна. Нищо че я бе излъгал и се бе представил за Деби. Мак бе човекът, който щеше да я опази жива.

— Много се радвам, че не си гей.

— И аз. — Гласът му беше сух. Погледна я предпазливо. Тя му се усмихна. Ако не беше Мак... не, не искаше да мисли повече какво би могло да се случи. Не и сега. Ако мислеше какво би могло да се случи, се страхуваше, че ще изпадне в истерия, което нямаше да им помогне.

— Как се чувстваш?

— Добре съм — увери го тя.

— Да, виждам. — В сухия му глас се прокрадна тъга. Тя го наблюдаваше как поглежда наоколо, а след това отново се обръща към нея. — Там има чешма. Искаш ли да пийнеш малко вода?

Едва сега забеляза, че са до парка „Сойър“, място, където играеха децата, с много трева, люлки и пързалки, пясъчници и всякакви други детски удоволствия. Познаваше добре мястото, защото бе прекарала доста следобеди тук с Ерин и Кели.

— Добре.

Преди да се опита да стане, той изсумтя и я пое на ръце. Надигна се толкова леко, сякаш тя бе перце, и я понесе към малкия сребърен монолит с питейна вода, който блестеше на луната.

Джули дори не понечи да протестира. Сви се на гърдите му, обви врата му с ръце, доволна да се притисне до стегнатите мъжки мускули. Коленете ѝ бяха като гумени, главата ѝ се въртеше и имаше чувството, че не е съвсем на себе си и не може да мисли. Не бе сигурна дали щеше да има сили сама да се добере до чешмата, дори да искаше. Но истината бе, че нямаше никакво желание да опитва. Толкова ѝ бе приятно да е в ръцете на Мак. Те ѝ се сториха твърди и силни под коленете и гърба. Гърдите му бяха мускулести и едри, цялото му тяло излъчваше топлина. Разбра, че сигурно изпитва най-обикновено женско привличане към мъжката му сила, причинено от преживяната травма, но въпреки това се отпусна и се наслади на усещането. Отпусна глава на широките му гърди, затвори очи и стегна ръце около врата му.

— Добре — обади се след малко Мак с дрезгав глас. Тя отвори очи и видя, че приближават целта. Едрите му крачки бързо скъсяваха разстоянието. — Искаш ли да ми кажеш с какво си наплескала лицето си?

В първия момент Джули не разбра за какво става въпрос. След това си спомни за маската и за своя най-голяма изненада се усмихна. Беше се отдала на фантазиите си и на удоволствието един красив силен мъж да я носи на ръце, а през всичкото време е изглеждала като героиня от филм на ужасите. Не биваше да става така. Поне не с нея.

— Кал.

— Искаш да ми кажеш, че спиш с тази гадост на лицето? — попита той, без да крие интереса си.

— По-точно кална маска. Полезна е за кожата. Щях да се пъхна във ваната, преди да си легна, и първо си сложих маската. След това го видях в огледалото. Добре че още не бях влязла във ваната.

Тя потръпна и го прегърна още по-силно. Мигът, в който бе видяла нападателя в огледалото, бе повече от ужасен. Опитва се да прогони мислите за тези моменти, но не успя. Изведнъж си спомни за вътрешния си глас. Настръхна цялата, защото едва сега разбра, че гласът я бе предупреждавал. Сигурно бе някакво шесто чувство. Сигурно бе усетила, че в къщата се спотайва чужд човек.

Мисълта я ужаси. Не ѝ беше никак приятно, че знаеше неща, за които дори не подозираше, че е възможно да знае.

— А ти как разбра, че съм в беда?

— Скъпа, ти пицеше като банши. Бях до басейна ви, когато писна. Да знаеш, че ми скъси живота с поне двацет години. — Той си пое дълбоко дъх. — След това забелязах, че някой се е вмъкнал. Трябва да ти призная, че не ми стана много весело.

За момент и двамата замълчаха. Отвсякъде ги обгръщаше цвърченето на щурците. Лунната светлина бе превърнала детската площадка в призрачно място. Катерушки и пързалки изглеждаха мъртви, каза си Джули. Много зловещо място.

Усети как по гърба ѝ премина тръпка, и тя разбра, че ужасът от нападението в собствения ѝ дом все още я притиска, че се крие дълбоко в душата ѝ и е готов да се прояви като неизлечим вирус. Страхуваше се, че никога вече няма да се чувства в безопасност. След като се бе случило там, значи можеше да ѝ се случи навсякъде, дори на тази безобидна детска площадка. Сякаш тялото ѝ само я предупреждаваше, че трябва да се страхува от най-лошото. А се чувстваше толкова неспокойна. Добре че Мак бе до нея. Иначе, ако беше сама, щеше да полудее.

Не, ако Мак го нямаше, сега нямаше да се страхува от призрачната детска площадка, обляна от лунната светлина.

Нямаше да бъде никъде. Тази мисъл я накара да изтръпне. Сигурно той я усети, че потръпна, защото я притисна до себе си.

— Мак. Благодаря ти.

— Защо? — Той наведе поглед към нея. Лицето му бе много близо.

— Ти ми спаси живота.

Той изсумтя.

— Няма проблем.

— Ами ако той се върне и ни нападне тук? — Гласът ѝ бе тих. Ужасът отново се опитваше да избликне, предизвикан от безлюдната детска площадка, от тъмнината, от страха, че нещо може да дебне в храстите. Тя се огледа уплашено.

— Каквото и да се случи, ще те пазя. Обещавам. Само не се притеснявай. Уверявам те, че няма да дойде. Отдавна е избягал, вярвай ми.

— Нали имаш пистолет?

— А-ха.

— Нали знаеш как да го използваш?

Той сви устни.

— Едно време бях ченге. Преди това — морски тюлен. Сега вече по-добре ли се чувстваш?

— Малко по-добре. Не, всъщност много по-добре. — Беше замаяна и отпусна глава на рамото му. Той отново я погледна.

— Добре ли си?

— Да. А защо вече не си ченге?

Той стисна зъби. Тя веднага усети напрежението в тялото му. За момент ѝ се стори, че няма да ѝ отговори, и го погледна въпросително. Очите им се срещнаха. След това той се извърна настрани.

— Уволниха ме.

— Уволнили са те? — Не можеше да повярва, че на Мак му се е случило подобно нещо. Остана безкрайно учудена.

Като изключим онази работа с Деби, Мак бе единственият човек, на когото можеше да разчита напълно.

— Но защо?

Той въздъхна.

— Защото изчезнаха наркотици, които се пазеха като доказателство, а после ги откриха у мен. Много хора изявиха желание да свидетелстват, че разпространявам наркотици. Щеше да има процес, но отделът не искаше подобни неща да се разгласяват.

— Бил си невинен. — Това не бе въпрос.

— Да, невинен бях. Онзи тип, когото разследвах навремето, ме пипна, преди аз да успея да го пипна.

Вече бяха до чешмата и той я пусна да стъпи на земята. Придържаше я с две ръце за кръста и стоеше плътно зад нея, за да я подкрепя. Джули изплакна уста няколко пъти, след това си изми лицето и шията, насинена отвън, но поне нямаше вътрешни наранявания и не я болеше особено много, когато преглъщаше, което означаваше, че всичко е наред. Поне за това бе благодарна. Водата не бе топла, но успя да измие остатъците от маската. Написка се няколко пъти и се почувства почти нормално. Когато приключи, се огледа за Мак и мигна няколко пъти, за да махне капките от миглите.

— Чакай. — Той я завъртя към себе си и избърса лицето ѝ с долната част на ризата.

— Сега ризата ти ще е мокра. — Подпря ръце на кръста му. Беше тесен и стегнат под тениската. Мускулите му се напрегнаха, когато пръстите ѝ го докоснаха.

— Все ще го преживея.

Вдигна ръка и изтегли ластика, който държеше косата ѝ на място. От опашката и без това се бяха измъкнали непокорни кичури и падаха над ушите, за да гъделичкат бузите и врата. Косата ѝ се разстла отстрани на лицето. Джули веднага тръсна глава, за да намести кичурите, и се намръщи от болка. Той ѝ подаде ластика и тя го сложи на ръката си.

— Така е по-добре — каза той и я огледа. — Не че не изглеждаше добре с маската и вдигната коса в онова подобие на бърсалка за под.

Джули се усмихна.

— Лъжите ще ти докарат големи неприятности някой ден, да знаеш!

За момент той остана загледан мълчаливо в нея. Стисна я над лактите. Топлината на дланите му прогори кожата ѝ. Беше застанал толкова близо. Гърдите ѝ бяха на сантиметри от неговите, коремът ѝ — съвсем до ципа на дънките. Изведнъж я обзе непреодолим чувствен глад. Тя потръпна и си спомни целувката им, което бе чудесно, защото я накара да забрави преживяния ужас. Той я погали леко по ръцете и тя вдигна поглед. Очите им се срещнаха. Той бе намръщен и въздухът помежду им сякаш изведнъж се нажежи. Устните ѝ се разтвориха. Започна да диша по-бързо. Усети как пръстите му стискат ръката ѝ.

Наистина ѝ се въртеше главата, но това не бе заради удара.

— Трябва да вървим. Ще можеш ли? — Резките му думи нямаха нищо общо с пламъка в очите.

Тя му се усмихна замечтано. Можеше да го накара отново да я пренесе до колата. Всяка клетка в тялото ѝ копнееше да се притисне до него. Така ѝ се искаше да се отпусне в прегръдките му, но си каза, че подобно желание е твърде опасно.

В думите ѝ имаше повече дързост, отколкото чувстваше.

Той я пусна и тя беше доволна и натъжена, че я е послушал. Вместо да я поеме на ръце, я прихвана с вниманието, което би оказал

на някоя престаряла леля, и я побутна напред. Тя стисна решително зъби и направи крачка напред, а след това пое дълбоко топлия нощен въздух. Направи около шест крачки, усети как краката ѝ омекват, сякаш са направени от вода, и се отпусна. В този момент Мак я прихвана през кръста, за да не ѝ позволи да падне по очи на тревата.

— По дяволите! — каза ядосан той и отново я пое на ръце. Джули не съжаляваше особено, че стана така. Главата ѝ отново започваше да се върти, тя се почувства слаба, но не чак толкова слаба, че да не намери сили да обвие врата му с ръце. Едва сега разбра истината. Колкото и да бяха опасни, ръцете на Мак я караха да се чувства спокойна и в пълна безопасност.

До колата никой от тях не продума. Джули вдъхна мускусния му мирис и се сгуши отново на гърдите му. Той продължи да крачи напред.

След това изсумтя презрително. Ръцете му — едната на голото ѝ бедро точно над коляното, а другата под дясната гърда — се стегнаха.

— Я ми кажи, имаш ли нещо под нощницата?

Джули го погледна и се възхити на изваяните черти на лицето му. Изненада се, че на рус мъж също бе поникнала остра брада.

— Не, нищо.

— Така си и мислех.

Забеляза, че се е изпотил, защото по челото му бяха избили ситни капки, но знаеше, че това не е от усилие. Все пак я пренесе до чешмата, без да се измори. А нищо че някои ѝ казваха, че е дебела, тя знаеше, че не тежи много.

— Защо питаш? — попита, след като той не каза нищо повече.

— Няма причина.

Стигнаха до колата. Той я придържаше през кръста, докато ѝ отваряше вратата отпред. Подръпна надолу нощницата, защото се бе вдигнала неприлично високо, и се облегна доволно на гърдите му. Намести се така, че бедрото ѝ да се отрие в неговото. Отпред на дънките му определено имаше нещо твърдо. Джули веднага забеляза и устните ѝ се извиха в доволна, чисто женска усмивка.

— Не ти ли харесва нощницата ми? — Започваше да флиртува с него напълно открито, нищо че главата ѝ бучеше, а гърлото я болеше. Сети се, че от години не бе флиртувала, а бе толкова приятно.

Мак я огледа преценяващо. Вратата на колата бе отворена, но тя очевидно все още не бе готова да се настане вътре.

— Зависи. — Разглеждаше лицето ѝ и бе доста предпазлив. След това очевидно реши нещо. Стисна зъби, сви устни и заговори решително: — Бъди добро момиче и се качвай.

Тя не помръдна, продължаваше да му се усмихва с привлекателната си усмивка, а той се намръщи и я подхвана, за да я постави на седалката, след това дръпна предпазния колан и го закопча.

— От какво зависи? — попита примамливият ѝ глас, а тя плъзна ръка под тениската му, докато той бе наведен над нея, и се наслади на гладката топла кожа на мъжа, на твърдите мускули на корема и широките му гърди. Той застина на място при тази ласка, а пръстите ѝ плъзнаха нагоре и се вплетоха в гъстите косъмчета. Погледите им се срещнаха. Лицата им бяха толкова близо, че тя усети топлия му дъх.

Очите му я изгаряха, бяха толкова сексапилни. Не можеше да се насити да ги гледа. Ръката ѝ остана неподвижна на гърдите му, дланта ѝ потръпна, а пръстите се плъзнаха по копринените косъмчета. Долови ритмичните удари на сърцето му под дланта си.

— Сериозно ли говореше одеде, когато каза, че няма да спиш с мен?

Гласът му отново бе станал дрезгав и тя усети как не ѝ достига дъх. Разтвори устни и инстинктивно ги повдигна към него.

Той присви очи и стисна уста, а след това дръпна глава назад. Ръката му улови нейната и я извади изпод тениската, въпреки недоволството ѝ.

— Мак!

Той се поколеба и продължи да стиска ръката ѝ, а очите им отново се срещнаха. Помежду им прехвърчаха искри, толкова силни, че въздухът щеше да пламне всеки миг.

След това той измърмори нещо, което прозвуча като „по дяволите“, отпусна се напред и я целуна с жадна настойчивост, която я замая много повече отколкото преди. Джули затвори очи. Устните ѝ се разтвориха. Целувката им бе жарка, жадна и имаше лек дъх на бира, а тя откликна бурно на неподозираното удоволствие. Усети пулсиране между краката си. Гърдите ѝ набъбнаха до неговите. Пръстите им се преплетоха, сякаш всеки искаше да покаже, че ръката на другия е негова. Тя докосна езика му със своя и премести дланта на Мак върху

гърдата си. Бе топла, твърда и тежка върху коприната и я изпълни с трепет. Усещането бе неповторимо, невероятно...

Докато ръката му бе на гърдата ѝ, зърното се втвърди, а тя се уплаши, че той няма да реагира. След това в гърлото му прозвуча дълбок стон, целувката лумна като пламък и ръката му притисна гърдата с желание и настървение. Сърцето ѝ бе готово да изскочи навън, а ниско под корема усещаше отчетливо пулсиране. Целувката му я подлудяваше. Ръката му продължаваше да милва гърдата и да я обхваща, а палецът му дразнеше умело зърното. Тя се размърда и се опита да се изправи, но коланът ѝ пречеше, затова плъзна ръка около врата му и го придърпа към себе си. Нещо в тялото ѝ се натягаше и търсеше освобождение. Тя простена и изви гръб, а в следващия миг той се отдръпна, откъсна устни от нейните, премести дланта си и понечи да се изправи. Единственото ѝ желание бе да се доближи колкото е възможно повече до него.

Отвори очи и сякаш му казваше, че трябва да го има в този момент, иначе ще умре. Никога не би посмяла да изрече мислите и желанията си на глас. Вместо това притвори клепки и се опита да го прикани с шепот.

— Мак...

Той присви очи.

— Не си играй с мен, Джули, иначе ще забравя, че са те ударили по главата и не си в състояние да мислиш.

След тези думи се отдръпна, затвори вратата и заобиколи, за да седне зад волана.

— Не е вярно, че не мога да мисля — каза тя с всичкото достойнство, на което бе способна, и кръстоса ръце пред набъбналите си гърди, намръщи му се заради това, че „не била в състояние да мисли“, а той пхна ключа в стартера, без да ѝ обръща внимание.

— Кажи го пак, след като те прегледа лекар. — Той запали колата.

— Може би просто съм премислила нещата. — Тя отпусна ръце и плъзна пръсти по жилавото рамо на мъжа. — Защо пък да не спя с теб?

— Защото не е много разумно. — Той се отдръпна, за да се отърве от докосването ѝ. Джули отпусна ръка.

Потеглиха. Гумите съскаха, а детската площадка оставаше все по-назад. След няколко секунди отново навлязоха по улици, където къщите бяха притихнали в съня си, а семействата се чувстваха удобно и уютно.

— Защо да не е разумно? Ти не искаш ли да спиш с мен? — Тя се бе нацупила, отпуснала рамене и го гледаше с крайчеца на окото си.

Той се разсмя. Навлизоха в търговската част и на светлината на рекламните надписи на „Севън Илевън“ и „Дънкин Донатс“ лицето му се виждаше ясно. Изглеждаше много по-примамлив от сладолед с шоколадова глазура. И доста намръщен.

— Това да ли е, или не? — В гласа ѝ се прокрадна нетърпение.

— Бих казал да.

Тя отпусна глава назад и го погледна ядосана и раздразнена.

— Какъв е тогава проблемът?

Той се обърна към нея.

— Проблемът ми е, че сега не му е времето да водим този разговор. — Обяснението бе изречено с прекалено спокоен глас.

— Това е смешно.

Той сви рамене.

— Може и да си права.

Тя се намръщи.

— Страхопъзльо.

— Точно така — потвърди той и се престори, че се свива от страх. — А ние пристигнахме.

За нейно най-голямо раздразнение, в гласа му прозвуча облекчение.

Паркира от лявата страна на бърза помощ и изключи мотора. След това остана няколко секунди неподвижен, стиснал намръщен волана. Жълтеникавите отблясъци на високите улични лампи ѝ позволиха да го огледа. Беше стиснал зъби, а очите му гледаха строго.

— Какво има? — подкани го Джули, защото той продължаваше да мълчи.

— Виж... — Изрече думата рязко и бързо се обърна към нея. — Трябва да разбера. Изнасили ли те? — Ръцете му продължаваха да стискат волана с такава сила, че кокалчетата му побеляха.

— Не. Не. — Джули преглътна, спомнила си отново ужасяващото преживяване. — Той... според мен, точно това си бе

наумил, но не успя.

— Защо? — Той я погледна и гласът му стана по-мек. Напрежението го напусна и дори ръцете, свити на волана, разхлабиха хватката си.

— Ухапах го по носа. След това побягнах.

Той онемя за момент.

— *Ухапала си го по носа?*

— Много силно — потвърди с удоволствие тя при спомена. — Потече му кръв. Чух някакво хрущане. После той изпищя, претърколи се настрани от мен, а аз скочих и избягах на долния етаж.

Той остана загледан в нея за момент, сякаш не можеше да повярва на чутото. След това по лицето му се изписа облекчение и лека усмивка повдигна ъгълчетата на устата му.

— Страхотно. — Усмивката стана широка. — Ти си невероятна, да знаеш. Наистина си невероятна.

— Тогава спи с мен. — Гласът ѝ бе примамващ, прелъстителен. Очите ѝ се впиха в неговите.

— По-нататък — каза той. — Може би.

Издърпа ключовете и слезе от колата. Джули го наблюдаваше, докато заобикаляше, за да ѝ отвори вратата. Отново започваше да ѝ призлява, главата ѝ бе замаяна и ѝ се гадеше. Може би той бе прав и сега не бе моментът за подобни разговори, защото те върнаха спомена за нападението с нова сила. Преди, докато флиртуваше с Мак, кошмарното преживяване ѝ се струваше като отдавнашна случка, която се бе случила на друг.

Сигурно бе задействала някакъв защитен механизъм. Само че сега ефектът си бе отишъл и тя се почувства много зле.

Мак отвори вратата и разкопча предпазния колан. Този път тя не помръдна, беше се отпуснала на седалката с ръце в скута и се опитваше да потисне желанието да повърне. Той махна колана и погледна преценяващо лицето ѝ.

— Още малко търпение, желязна лейди — каза той, а гласът му прозвуча изненадващо нежен, когато я пое на ръце, за да я внесе вътре.

Джули не му отговори. Опитваше се да не повърне. Обви врата му с ръце и отпусна глава на рамото му, затвори очи и се остави той да се погрижи за всичко и най-вече за нея. Беше удивително, че за толкова кратко бе започнала да разчита на него.

— Щом влезем — каза той, докато крачеше към спешното отделение, — ще им кажеш...

По-късно, може би след около десет минути, когато полицията пристигна с уж полуделия от притеснение Сид, придружен от майка ѝ и сестра ѝ, Мак се измъкна иззад един от фикусите, където бе разлистил вестник за прикритие, и си тръгна. Истински цирк. Нямаше никакво желание да е част от него. А и Джули нямаше нужда от него. Поне в момента.

Навън започваше да се зазорява и хоризонтът заблестяваше в оранжево. Не че ранният час щеше да попречи на плановете му. Повика такси и се обади по телефона веднага щом колата потегли.

Когато Мама отговори, силно раздразнен, че някой си позволява да наруши спокойствието и съня му, Мак го прекъсна с внимателно подбрани думи.

— Имам нужда от информация.

ГЛАВА 17

Във вторник сутринта Джули бе отново на работа. Прекара неделята в болницата, за да бъде под наблюдение, а в понеделник остана при майка си. Макар да настояваше пред всички, че е добре, тя отлично съзнаваше, че все още не е преодоляла шока от нападението. Не се бе възстановила и физически. Както Мак предполагаше, имаше леко сътресение, или както той така любезно се бе изразил, „не можеше да мисли“. На слепоочието се бе появила цицина с размерите на бейзболна топка, по шията ѝ се виждаха лилави отпечатъци на пръсти, а до пъпа се бе образувала малка синина с формата на копче. Нюансът на лилаво бе особено грозен и поне на шията и лицето тя се опитваше да прикрие следите с грим, макар и не особено успешно. В тяхна чест си облече яркорозова рокля без ръкави с високо поло, която обикновено би подминала като прекалено затворена в горещото време, сложи си тесен цикламен колан и неприлично скъпи цикламени сандали.

Поне никой нямаше да я обвини, че не умее да съчетава цветовете, каза си насмешливо тя, докато оглеждаше отражението си във витрината на магазина.

Можеха да я обвинят в много други неща обаче. Започваше да се чувства така, сякаш бе на сцената и изнасяше цялото представление сама. И от полицията, и Сид я натискаха за подробности, и майка ѝ, и Беки, и приятелите, и съседите, и хора, които не си спомняше някога да е виждала, настояваха да разберат още. Единствено молбите и заплахите на Сид успяха да накарат издателя на местния вестник да не споменава нищо на страниците на ежедневника. Бяха решили да твърдят, че нападението вероятно има нещо общо с кражбата на ягуара, че крадецът е попаднал на снимката на шофьорската книжка в забравената на седалката чанта, или това нападение е било първоначалният план, който по някаква причина е бил изоставен, а престъпникът е решил да се върне, за да си довърши работата.

Все пак бе малко вероятно да се случат две престъпления, независимо едно от друго, на същия адрес и то в два последователни дни.

Но пък хубавото бе, че нямаше защо да се притеснява, защото от полицията я увериха, че ще разплетат случая и че е много малко вероятно престъпникът да се върне.

Джули знаеше с каква информация разполагат и затова подобни предположения бяха напълно в реда на нещата. Не бе убедена нито в едното, нито в другото, защото бе повече от лесно да ги заблуди. Бе сигурна, че мъжът, който я нападна, нямаше нищо общо с дребните мошеници, които ѝ откраднаха колата. Първо, защото гаднярчетата имаха ключове, факт, който полицията не знаеше, а и тя нямаше намерение да им го съобщава, защото вече ги бе излъгала по този въпрос, така че нямаше нужда да насилват задната врата, за да влязат, както бе постъпил нападателят. По очевидни причини можеше да обсъжда този малък недостатък на официалната теория единствено с Мак. Той ѝ се обади два пъти. Веднъж в болницата, а след това, докато бе при майка си. Говориха кратко и предпазливо, но откакто я закара в „Бърза помощ“, не се бяха виждали.

С ужас разбра, че той ѝ липсва. Липсваше ѝ много.

Оказа се, че тази сутрин имат много работа в магазина, защото ангажиментите от понеделник бяха прехвърлени за вторник и защото наближаваше конкурсът Мис Южна красавица. Освен на Карлин, Джули подготвяше дрехите на още седем участнички. Всички бяха дошли за последна проба и тя трябваше да се занимава с нагласяването на сутиени с подплънки, свиване на талията на някоя рокля или отпускане на бюстието от ликра. Животът си течеше както обикновено и Джули бе доволна от това. Молеше се никога повече да не прекарва още един подобен уикенд.

Когато към един телефонът звънна, Джули бе на колене и довършваше подгъва на официалната рокля на една от клиентките си. Бе стиснала между устните си карфиците, свалени от синьо-зеленото творение, и зашиваше последните сантиметри подгъв.

— Джули, за теб е — каза Мередит, влезе в пробната и я погледна. — Някоя си Деби.

Джули за малко не глътна карфиците. Единствено в интерес на здравето си, тя ги изплю в дланта си.

— Благодаря. — Посочи на Мередит да продължи, изправи се и се усмихна на червенокосата клиентка. — Би ли ме извинила? Връщам се веднага.

Тара Лъмли бе много сладка, но повечето от участничките в конкурси бяха сладки. Мениджърката ѝ седеше в един ъгъл и разглеждаше някакво модно списание. Всички бяха невероятни кукли. Жалко, че Тара нямаше никакъв шанс да победи Карлин. А на Джули така ѝ се искаше някой да измъкне короната изпод носа на Карлин.

Джули остави карфиците в кристален пепелник на бюрото и пое слушалката.

— Здравсти — каза тя, а гласът ѝ бе много по-дрезгав и сексапилен, отколкото ако наистина разговаряше с жена на име Деби.

— Здравсти и на теб. — Щом чу гласа на Мак, сърцето ѝ забърза и тя стисна слушалката по-силно. Джули знаеше, че не постъпва правилно, но пък ѝ бе толкова приятно. — Имаш ли някакви планове за обяд?

— Вече обядвах. — Два моркова и малко солени бисквити, точно преди дванайсет. Господи, как ѝ се искаше да го види. Толкова много, че се плашеше.

— И аз. Какво ще кажеш да дойдеш отсреща в „Тако Бел“? Трябва да поговорим.

— За какво?

— Ще ти кажа, когато дойдеш.

Джули се поколеба и се замисли за Тара. Амбър бе отишла да обядва, което означаваше, че Мередит трябва да се справя сама. Амбър щеше да се върне чак след час, но пък Мередит можеше да се справи с всичко, стига Джули да се върнеше до три. Тогава беше пробата на Карлин. Щом се сети за Карлин, Джули изпъшка и реши. Днес имаше нужда от почивка.

— Идвам веднага — каза тя и затвори. Погледна се в огледалото на стената и се намръщи. Изведнъж розовата рокля и лилавите синини ѝ се сториха напълно неподходящи като цветове, а прилепналата пола подчертаваше и без това голямото ѝ дупе. Намръщи се и влезе в магазина, прегледа закачалките с рокли и си избра отворена лилава рокля с квадратно деколте. Беше къса, свободна и много по-елегантна от розовата рокля с полото, а и щеше да отива на сандалите. Бързо се върна в кабинета, преоблече се и постави своята рокля на закачалка с

някои от новопристигналите дрехи, които още не бяха изложени. Сложи си колие от четири реда перли по врата, за да прикрие поне малко синините по гърлото, перлени обеци, също от магазина, и реши, че е готова. Огледа се в едно от огромните огледала и се усмихна. Черната коса и загоряла кожа бяха чудесен контраст на лилавия лен и перлите и тя усети, че изглежда добре. Малко в стил Джаки О, но пък се чувстваше добре.

Усети тръпка, когато си помисли, че Мак я чака от другата страна на улицата, и поклати глава. Държеше се като тийнейджърка, обзета от първия си любовен трепет. И то заради Деби! Тази мисъл я накара да се усмихне.

Извика Мередит настрани и ѝ каза, че трябва да отиде да направи някаква спешна поръчка, след което пресече към „Тако Бел“. Поздрави ведро един от продавачите в магазина за бонбони, който пушеше и зяпаше синината на слепоочието ѝ с неприкрито любопитство. Слънцето я заслепяваше, а над асфалта въздухът трептеше толкова силно, че преминаващите коли бяха като цветни петна.

Уличното движение бе натоварено както обикновено, защото по това време хората бяха свободни да отидат в центъра, където се намираше „Каролайна Бел“, и да посетят търговския център точно отсреща. Джули внимателно притича през улицата, заслонила очи с ръка, но преди това внимателно се бе огледала. Подобно неправилно пресичане бе забранено, но всички го правеха, включително и туристите. Така беше в Самървил.

В „Тако Бел“ се бе събрал много народ. Прииждаха все нови и нови коли и Джули забеляза, че вътре е пълно. Тъкмо се канеше да влезе, когато късо остро изсвирване на клаксон привлече вниманието ѝ. Огледа се, забеляза Мак и пулсът ѝ веднага забърза. Той бе спрял на самия край на паркинга, облегнат на колата, скръстил ръце на гърдите, в дънки, бяла тениска, а отгоре толкова яркоцветна хавайска риза, че засенчваше блясъка на слънцето. Беше с черни очила. По леката усмивка беше ясно, че я наблюдава, но заради очилата не успяваше да види очите му.

Господи, този мъж беше страхотен, помисли си тя. След това изпъшка наум. Защо трябваше да попадне на този невероятен мъж?

При тази мисъл Джули се усмихна, сякаш не притежаваше своя воля. Страхотен или не тя се радваше, че го вижда. Радваше се много,

наистина много.

В същото време се притесняваше, разбра тя, което съвсем не бе странно. Все пак последния път, когато се видяха, тя го бе целувала най-безсрамно. Беше седяла разкрачена в скута на същия този мъж и се бе притискала приканващо към гърдите му. Да не говорим, че почти го моли да се люби с нея.

А той ѝ отказа.

Все още не бе преценила дали трябва да му се сърди, или да му е благодарна.

— Ехо — каза Мак вместо поздрав, когато тя се приближи. Отпусна ръце и Джули забеляза, че държи края на каишка. Черна кожена каишка. Тя отвори широко очи и проследи каишката по цялата ѝ дължина. Минаваше пред колата и се скриваше в някакви храсти, които отделяха паркинга на „Тако Бел“ от съседния паркинг. Джозефин се появи изпод храста, този път лишена от розовите панделки над ушите, без розовия лак за нокти, но снабдена с черна кожена каишка, цялата обсипана с някакви камъчета.

Щом забеляза Джули, Джозефин изскимтя и затанцува, за да я посрещне.

— Здравей, Джозефин. — Джули приклезна, за да я погали. Кучето махаше трескаво с опашка и цялото ѝ тяло се тресеше, ближеше ту брадичката на Джули, ту ръката ѝ, за да ѝ покаже по всички кучешки начини, че е очарована да я види отново.

— Какво си направил? — Джули погледна обвинително Мак. Той се бе отдръпнал от колата. Заоглежда го преценяващо в момента, в който посегна да си свали черните очила.

— Какво да съм направил? Ааа, искаш да кажеш каишката? Взех ѝ нова. Розовата нещо ми подбива самочувствието.

— Сега прилича на садомазохистичен пудел. — Джули се заля от смях и се изправи.

— Не е вярно. — Пъхна очилата в джоба на ризата и погледна Джозефин, която бе приседнала и с предните си лапки махаше във въздуха, за да привлече нечие внимание. — Бре да му се не види. Наистина прилича.

— Знам. Той няма никакъв вкус — обясни с пренебрежителен глас Джули на Джозефин и се наведе, за да я вдигне. — Само като му

погледнеш ризите, и веднага ти става ясно. Ще поговоря с него да ти върне розовата каишка. Обещавам.

— Че какво им е на ризите ми? — Мак бе обиден. Но усмивката така и не слизаше от лицето му.

— Абсолютно нищо. Само че на човек му трябва слънчеви очила, за да ги погледне.

— С тях приличам на турист. Опитвам се да се смеся с тълпата.

— Съжалявам, но се налага да те разочаровам. Страхувам се, че стратегията ти не е достатъчно успешна.

Джули се усмихваше, докато галеше Джозефин, и го поглеждаше. Очите им се срещнаха. Споменът за последния път, когато бяха заедно, бе толкова жив, че нажежи въздуха и Джули усети как тялото ѝ потръпва в очакване. След това Джозефин започна да се гърчи, за да се освободи от ласкавите ръце на младата жена, и привлече отново вниманието на Джули, защото искаше някой да я поглези. Добре че стана така, каза си Джули, докато махаше ужасната каишка и я подаваше с презрително сумтене на Мак. Кучето тръсна доволно глава, почувствало се свободно. Наистина добре, че стана така, защото Джули все още бе женена жена, и въпреки че възнамеряваше в най-скоро време да се заеме с развода си, ако се вярваше на шоуто на Опра, фазата, през която преминаваше с увлечението по Мак, си беше напълно естествена.

Една наистина впечатляваща фаза.

Една наистина впечатляваща фаза, която ѝ бе спасила живота.

Една наистина впечатляваща фаза, която ѝ бе спасила живота и я караше да се радва всеки път, когато я видеше отново.

— Типично за две дами да се поддържат. Само че за ваше сведение, госпожо почитател на кучетата, тя има късмет, че е жива и че е получила нова каишка — обясни Мак и хвърли на Джозефин мрачен поглед, докато отключваше вратите. — Докато ние с теб сме се забавлявали онази вечер, тя е успяла да изяде стената на банята. Изгризала е дупка с размерите на баскетболна топка.

— Господи! — Джули не се сдържа и се разсмя. — Сигурно е била безкрайно отегчена.

— Все едно. Идваше ми да се самоубия. — Мак отвори вратата и изчака Джули да се качи. Когато мина покрай него, той забеляза

насиненото ѝ слепоочие и ъгълчетата на очите му се присвиха от загриженост. — Как се чувстваш?

Говореше тихо и нежно.

— Много по-добре, отколкото изглеждам.

— Не е възможно — каза той и затвори вратата, без да ѝ даде възможност да отговори.

Джули седна, прегърнала Джозефин, а сърцето ѝ подскачаше като агънце през пролетта, докато той заобикаляше колата, за да се настани зад кормилото. Той е просто една фаза, напомни си строго тя, докато прехвърляше каишката на кучето на задната седалка. Той не е нищо повече от една фаза.

— Кажи защо ме извика — настоя делово тя, когато той запали колата. Джозефин се измъкна от ръцете ѝ, след това се просна на скута ѝ и затвори очи. Топлината на кучето я дари с неподозирано спокойствие. Джули разсеяно започна да я гали по гърба.

— На улицата твърдят, че никой от местните не се е заемал с подобно нещо. — Той многозначително спря поглед на слепоочието ѝ. Насочи се към улицата. — А ако все пак се окаже, че е местен, той не е от известните престъпници и перверзни типове.

Джули усети как стомахът ѝ се стяга, докато се опитваше да не си представя отново моменти от нападението.

— Какво означава това?

— Може да означава много неща. Крадец, който въвежда нови правила. Някой нов е пристигнал и все още не е наясно с местните правила. Не съм сигурен. Тъкмо затова исках да поговорим. Искам да ми дадеш разрешение да претърся къщата ти.

Джули го погледна стресната. Някакъв син корвет точно от нейната страна се движеше успоредно с тях и Джули чак сега разбра, че са се втели в уличното движение. Съсхреният дребосък, който шофираше, натруфен в спортно ленено сако и раирана риза, бе поне на осемдесет. Само така, мой човек, усмихна се вътрешно Джули и отново насочи вниманието си към наболелия въпрос.

— Полицайте вече са претърсили. — Говореше тихо и напрегнато. Щеше да е най-добре, ако откаже да мисли повече за нападението.

Нещо в изражението на Мак накара младата жена да се почувства така, сякаш леденостудена капка вода се стичаше по гърба ѝ.

Погледна го и потръпна. Джозефин, очевидно усетила безпокойството ѝ, отвори сънено очи, без да крие любопитството си. Джули я погали по ушите и се почувства по-спокойна.

— Знам — отвърна Мак. Джули започваше да разбира тази негова безизразна маска. Тя означаваше, че крие нещо от нея. — Трябва да разбереш, че полицаите са заети. На главите им висят десетки криминални разследвания, а съпругът ти е дал ясно да се разбере, че не е нужно да полагат кой знае какви усилия по този случай. Ти имаш ли представа, защо му се иска да замете под килима нападението над собствената си съпруга?

Джули се изсмя с горчивина и зарови пръсти в козината на Джозефин.

— Отговорът е много лесен. Заради строежите. Нали знаеш, че компанията на Сид е строила квартала. Ако се разчуе какво е станало, това може да се отрази неблагоприятно на цените на недвижимата собственост, защото хората ще започнат да си мислят, че в този район жените ги нападат. А Сид не би позволил нищо, ама абсолютно нищо да снижи продажните цени.

Джозефин отговори на настойчивите ласки с огромна прозявка. Затвори очи и отпусна глава на лапите си. На Джули ѝ се прииска и тя да може толкова лесно да се отърве от тревогите си.

— Цената на недвижимите имоти е важно нещо. — Гласът на Мак прозвуча сухо.

— А пък аз си мислех, че работата ти е да откриеш заради кого съпругът ми си купува виагра. — Джули нарочно се опита да омаловажи нещата. Да усеща как стомахът ѝ се свива на възел, не бе никак приятно и тя искаше на всяка цена да се отърве от това.

Мак се усмихна широко, погледна я и атмосферата се разведри.

— Какво да ти кажа, аз съм частен детектив с много способности.

Джули му се намръщи, облекчена, че възелът в стомаха ѝ се разпуска.

— За твое сведение, господин частен детектив с много способности, този следобед Сид заминава за Атланта. Няма да го има три дни. Ти какво смяташ да направиш?

— Не знам. А ти да не би да си мислиш, че не знам? Това е другата причина, поради която исках да поговорим, защото шавливите

мъже имат склонност да се виждат с любовниците си на подобни командировки. Само че при дадените обстоятелства смятам, че е по-добре да остана тук. Никак няма да ми е спокойно да те оставя сама. — Той изведнъж стана сериозен.

— Мислиш, че онзи тип ще се върне, така ли? — Този път по гърба ѝ се стече не отделна капка, а цяла ледена река. Джули потръпна отново, но този път доста по-силно.

— Успокой се. — Той забеляза реакцията ѝ и поклати глава. — Не съм казал, че ще се върне. Според мен, въпреки всичко, трябва да сме внимателни. Каквото и да се случи, ще внимавам да си в безопасност, докато случаят се изясни. Имай ми доверие.

Джули си пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— Аз ти имам доверие.

Усмивката му бе бавна и мила, а в същото време — безкрайно сексапилна.

— Браво на моето момиче.

Неговото момиче. Господи, какво ли не би дала, за да е неговото момиче. Независимо дали ставаше въпрос за фаза, или не.

Той спря колата и Джули разбра, че се намират пред огромната тревна площ на семейство Дефорест от другата страна на улицата.

— Какво правиш?

— Казах ти, че искам да претърся къщата. Сега моментът е най-подходящ, защото съседите ти не са си у дома през деня, а Сид ще пътува. Искам да дойдеш с мен, да ме разведеш и да ми разкажеш къде се развиха събитията в неделя вечер. Ще можеш ли? — Той паркира и я погледна спокойно. Джули се сви. След случката не бе стъпвала тук. Сид бе прекарал последните две нощи сам. Ако зависеше от нея, тя бе готова да полети към луната, но да не стъпва отново тук. Само като си помислеше, и я обхващаше трепет на ужас.

Обаче, ако Мак мислеше, че онзи тип ще се върне...

Пое си дълбоко дъх, за да се успокои, стисна юмруци толкова силно, че ноктите ѝ се забиха в дланите. Въпреки това кимна. Джозефин, усетила безпокойството ѝ, отново вдигна глава.

— Ще съм до теб непрекъснато. — В края на очите му проблесна усмивка, когато погледна Джозефин, изправила се и извила гръб като котка. — Виж, дори си имаш куче пазач. Няма да намериш по-сигурен другар от нея.

Малко бе трудно да си представи Джозефин като куче пазач, затова се усмихна развеселена. Странното бе, че щом се усмихнеше, се чувстваше много по-добре. И по-смела.

Все още се усмихваше, за да не се откаже малодушно в последния момент, когато забеляза, че Мак поставя някакъв надпис пред колата. Стиснала Джозефин в ръце, тя се приближи, за да разбере какво пише.

Под надписа „Здравна инспекция на тревните площи“ бе написан местен телефонен номер. Джули прочете написаното и очите ѝ се разшириха.

— Пазя го в багажника за подобни случаи — обясни Мак в отговор на любопитния поглед на Джули. — Никой не ме поглежда, когато го сложа отпред. Ти нямаш представа, колко различни служби и комисии са се нароили.

Джули се замисли и ѝ се стори, че някъде в далечината чува ръмженето на електрическа косачка. Завъртя се и забеляза мъж в оранжев гащеризон да си върши работата, без да им обръща внимание. Обикновено тя дори не би го забелязала.

— На това му се казва да се слееш с обстановката — обясни Мак, сякаш прочел мислите ѝ. Стисна я над лакътя и я поведе към собствената ѝ къща.

Контрастът между жаркото слънце навън и хладната къща бе наистина рязък. Мак бе отключил и ѝ отвори вратата, за да влезе.

Затвори тихо и сърцето на Джули прескочи, когато тя се озова сред сумрака вътре. Стомахът ѝ се бе свил отново. Дишаше бързо и имаше чувството, че всеки момент ще припадне.

„Престани“, нареди си тя и направи няколко колебливи крачки в антрето. Внимателно си пое дъх, а след това го изпусна, бавно и отмерено.

Поне вътрешният глас не я предупреждаваше. Ако някога отново го чуеше да се обажда, щеше да го послуша на мига.

Отпусналата се в ръцете ѝ Джозефин бе като дар божи. Кучето ѝ даваше възможност да мисли и за друго, освен за страха. Не бе потезка от Кели или Ерин като бебета, а козината ѝ напомняше на губера, на който момичета спяха като малки. Притисна кучето до себе си и се огледа. По нищо не личеше, че тук е имала прекеждане. Нямахше нито стъпки, нито капки кръв, абсолютно нищо. Къщата бе съвършено

чиста и миришеше леко на препарати. Да, естествено, фирмата, която почистваше, идваше всеки вторник и четвъртък сутрин, лъскаха мрамора и се грижеха за мебелите. Странно, че къщата бе съвсем същата като преди, а случилото се между четирите ѝ стени не бе предизвикало никаква промяна. Страхът обаче се бе превърнал в неразделна част от нея, нещо, което не си бе представяла, че може да се случи.

Вдигна поглед към внушителното стълбище с парапетите от ковано желязо и дишането ѝ се учести, щом си спомни отчаянието, с което се стремеше да се спаси по тези стълби, преди да я дръпнат назад за косата...

— Добре ли си? — Ръцете на Мак се спуснаха на раменете ѝ и тя се стресна. Той бе застанал зад нея, едър, силен, човек, на когото можеше спокойно да има доверие. Успокои се и дишането ѝ се нормализира. Кимна, притисна Джозефин още по-близо, реши да не се предава и тръгна към стълбите, категорична, че няма да позволи страхът да я погълне.

Въпреки решителността си, дори да говори, се оказа усилие. Тя преглътна и усети, че гърлото ѝ е пресъхнало.

— Днес са идвали да чистят. Ако полицията е пропуснала някое доказателство, те сигурно са го почистили.

Мак измърмори нещо, сигурно ругатня. Джули бе в основата на стълбите, а той бе на няколко крачки зад нея. Наблюдаваше я непрекъснато. Мраморният под, кристалният полилей и стълбите бяха създадени така, че да впечатлят всеки гост, всъщност цялата къща бе впечатляваща, а той не бе виждал подобно нещо.

— Бях в банята... — започна Джули и погледна нагоре. След това спомените връхлетяха, тя потръпна и поклати глава. — Мак, не мога да се кача горе.

— Не е нужно да се насилваш да правиш нещо, за което не си готова. — Отново бе застанал зад нея и дланта му галеше голата ѝ ръка. — Ако искаш, ще останем долу. — Плъзна очи към отворената врата на кабинета. — Това кабинет ли е?

Джули проследи погледа му и кимна.

— Бюрото на Сид и компютърът му. Доста работа върши тук.

— Имаш ли нещо против, ако поогледам? — попита той и без да чака отговор, се отправи натам.

— Давай. — Говореше на гърба му. Остана загледана след него, докато той ровеше в бюрото, отваряше чекмеджета, преглеждаше какво има вътре, а след това пусна компютъра.

— Какво търсиш? — Вече се чувстваше значително по-добре. По-спокойна и не чак толкова нервна. Беше застанала с гръб към стълбите и това много ѝ помогна. Знаеше, че един ден, много скоро, ще може отново да се качи по тези стълби. Тази мисъл я успокои и тя въздъхна облекчено. Връщането в къщата бе опит да овладее живота си.

Мак сви безлично рамене.

— Сигурно не знаеш каква е паролата за тези файлове? — Гледаше екрана и набираше различни възможности, докато говореше.

Джули поклати глава.

— Нямам представа.

Мак изръмжа, но не бе никак изненадан. Продължи да набира възможни пароли. Сигурно опитваше дали ще се получи нещо.

— Готово — каза той след минутка, а гласът му бе пълен с очевидно задоволство, докато текстът излизаше на екрана.

В следващия момент Джули бе обхваната от паника. Тъкмо се канеше да го попита как е успял, защото или бе разгадал паролата, или бе пробил защитата, когато някакъв шум отзад я накара да настръхне. Завъртя се рязко. Джозефин се напегна. Очите на кучето се завъртяха към кухнята.

Нямаше грешка: някой влизаше в къщата през гаража.

ГЛАВА 18

В главата ѝ нахлуха ужасни спомени и заплашваха всеки момент да съсипят самообладанието ѝ. Сърцето ѝ започна да блъска оглушително, а дишането ѝ стана плитко и накъсано. Студена пот изби по челото и дланите ѝ.

— До теб съм.

Мак също бе чул шума. Застана зад нея, преди тя да хукне. Гласът му прозвуча тих и спокоен, а ръката му стисна муцунката на Джозефин. Докато изричаше думите, придърпа Джули назад в кабинета. Само един поглед и тя забеляза, че екранът на компютъра е черен. Мак го бе загасил.

— Не позволявай на Джозефин да вдига шум — прошепна той и премести ръката ѝ на муцунката на кучето, когато отдръпна своята. Джули послушно стисна кучето, но то май нямаше намерение да лае. По всичко личеше, че и тя е ужасена като младата жена и тя се зачуди как е възможно животното да е усетило чувствата ѝ. Дребното телце бе напрегнато, очите ѝ — ококорени, лъскави и кръгли като мраморни топчета сред бялата къдрава козина. И тя като Джули дишаше бързо, а сърцето ѝ тътнеше два пъти по-бързо от сърцето на Джули.

— Шшш. — Мак прегърна Джули и я дръпна към високите прозорци, които гледаха към безупречно поддържаната морава отзад и басейна. Двамата се скриха зад плътните завеси, спускащи се от тавана до пода, и притегли кадифето, за да не се виждат. Обгърнатата от нежния мирис на ароматизатора за въздух, попил в пердетата, скрита в сянка, Джули усети, че трепери, а страхът я залива като приливни вълни. Опита се да диша по-спокойно и се притисна в Мак, отпусна буза на гърдите му и се заслуша в равномерните удари на сърцето му. Джозефин продължаваше да е неподвижна и напрегната в ръцете ѝ. Джули се молеше кучето да остане тихо, за да не ги открият. Нямаше да има сили да преживее още една среща като в неделя, дори с Мак, дори с кучето си пазач. Ако нещо се случеше, сигурно щеше да умре от разрыв на сърцето.

Мак я притискаше до себе си, прегърнал я с ръка през кръста. Винаги забравяше колко е едър, докато не се озовеше в ръцете му. Погледна към него и забеляза, че е извадил пистолет. Господ знае къде го беше крил. Беше черен, същият, който бе виждала и преди, когато се появи като ангел пазител в кухнята, когато чудовището я следваше по петите, а тя се опитваше да се спаси от него.

При този спомен светът се завъртя и в един ужасен потискащ момент Джули се уплаши, че ще припадне. Ръката му се стегна, сякаш бе усетил обхваналата я слабост. Тя затвори очи и се облегна на него, преброи до десет и прогони виенето на свят със силата на волята си. Тогава Джозефин изскимтя — тих, почти недоловим звук — и се опита да се дръпне от ръцете на Джули. Усети, че стиска още по-силно муцунката ѝ, когато тихите гласове се приближиха. Насили се да се овладее, да се вслушва внимателно в шумовете и отпусна леко пръсти, а с другата ръка я притисна до себе си в знак на извинение. Нямахте да позволи страхът да я овладее. Ако се оставеше на безумния ужас, можеше неволно да издаде някакъв звук и да се разбере, че някой се крие. Така само щеше да застраши и Мак, и Джозефин, и себе си.

Щом се заслуша, вече овладяла нервите си, тя разбра, че това не е чудовището. Единият глас ѝ бе много познат. Беше на Сид. Сид и някаква жена.

Джули изпъна гръб. Вдигна глава като кошута, усетила опасност.

— Сид е — прошепна тя.

— Не мърдай, не издавай нито звук. — Гласът на Мак бе едва доловим, също като дъха му. Притисна я силно и стегнато, сякаш се страхуваше, че тя ще се дръпне и ще хукне напред, за да се изправи пред съпруга си на мига. Мак се намести, без да отпуска ръка, и я премести с гръб към стената, за да застане пред нея. Така щеше да я заслони и да не ѝ позволи да мърда. Джули отново видя пистолета в ръката му. Не го бе отпуснал, не бе станал по-спокоен. Вниманието му бе раздвоено между нея и новодошлите, които си бърбреха на няколко крачки от тях в антрето.

Джули разбра, че Мак смята присъствието на Сид за заплаха.

Преди да успее да разбере защо е така, гласът на съпруга ѝ прозвуча ясен и отчетлив:

— ... много време — казваше весело той.

— Мога да ѝ кажа, че е трябвало да изпълня някаква поръчка, но на всяка цена трябва да се върна до три. — Гласът бе на млада жена — засмяна жена — и бе познат на Джули, много познат. Тя замръзна удивена на място.

— Ако чак толкова бързаш, можем да го направим тук на стълбите.

— Сид! — Висок кикот. Мълчание. След това гласовете прозвучаха малко по-отдалече, сякаш се качваха по стълбите. — В колко часа ти е самолетът?

— В четири. Господи, имаш толкова стегнато малко дупе...

Последната забележка причини на Джули болка, а гласовете станаха неразбираеми и далечни. Поне Джули не успяваше да ги чуе, което бе още по-добре. Чу се нов сподавен кикот, последван от стъпки и затварянето на врата. По тези стъпки разбра, че Сид и жената са влезли в нейната спалня. Имаше чувството, че също като съпругата на Лот е станала свидетелка на нещо, което не е трябвало да вижда, и е превърната в стълб от сол.

Не можеше да диша, не можеше да се движи, не чувстваше нищо.

— Хайде, да излизаме. — Гласът на Мак прозвуча като ръмжене до ухото ѝ. Независимо дали бе стълб от сол, или не, той я побутна напред, пхна пистолета отзад в дънките, пое Джозефин от нея, прегърна я през кръста и буквално я измъкна от скривалището им.

Джули нямаше воля да му се противопостави и се остави да я влачи. Минаха през антрето, през трапезарията, през кухнята и гаража и през всичкото това време образи на нещата, които загърбваше, проблясваха пред очите ѝ. Ето го огромния черен мерцедес, който той караше така гордо, защото бе символ на успеха му.

— Чакай — каза прегракнало тя и дръпна рязко китката си от пръстите на Мак. Преди той да успее да я спре, тя се върна в къщата, в собствената си хладна кухня, промъкна се тихо и бързо като котка и грабна това, което ѝ трябваше от шкафа. Мак вече я бе последвал, когато тя се появи. Тя профуча покрай него, решена да доведе намисленото докрай.

С бързо завъртане на китката, отвори резервоара на мерцедеса. След това изсипа петте килограма захар вътре, използвайки едно ъгълче като фуния.

— Какво по дяволите... — Възпрепятстван от Джозефин, Мак не успя да я спре. Остана на крачка от нея, наблюдавайки я така, сякаш преди секунди ѝ бяха пораснали рога и опашка.

— Сид обожава тази кола — обясни Джули със злобно задоволство, завъртя капачката на място и затвори малката вратичка. Малко захар се бе разсипала на пода. Тя я ритна с крак под колата, за да няма никакви издайнически следи.

— Напомни ми никога да не се заяждам с теб. — Бърза усмивка плъзна по устата му, когато той стисна отново китката ѝ и я поведе вън от гаража. Джули смачка плика от захарта на малка топка, а той я дръпна към улицата.

— Качвай се — нареди Мак, когато стигнаха колата и отвори вратата. Взе топката от ръцете ѝ и я хвърли в един кош. Бърз поглед към къщата разкри на Джули, че пердетата в голямата спалня са дръпнати. Някакво яростно чувство, може би изпепеляващ гняв, поне не беше болка, я накара да стисне зъби.

— Това беше Амбър — изсъска тя и погледна Мак. — Мръсният подъл гадняр оправя Амбър в собствената ми спалня. На моето собствено легло.

Толкова бе ядосана, че ѝ се прииска да се изплюе.

— Качвай се — надигна глас Мак и буквално я бутна вътре. Този път тя му се подчини, защото нямаше друг избор. Той пусна Джозефин на скута ѝ и затвори вратата. След секунди бе зад волана, метна надписа на задната седалка, където беше пликът от захарта, черната каишка на Джозефин и още куп ненужни неща в пълен безпорядък.

Джозефин бе в скута ѝ, махаше доволно с опашка и се взираше в лицето на Джули, сякаш усещаше, че има някаква криза. Мак се приведе, отвори жабката, извади кучешка бисквита и я хвърли на задната седалка.

— Дръж — каза той.

Джозефин, много по-бърза от него, бе проследила движението на ръката му и се метна като малко кенгуру на задната седалка.

— Кажи ми коя е Амбър. — Погледна намръщен Джули и подкара. Джули така и не усети, че той е потеглил. Беше като изтръпнала, а това показваше, че е в шок.

И как да не бъде? Уреденият ѝ през последните осем години живот бе унищожен.

— Работи за мен. Тя и Мередит. В „Каролайна Бел“. Не мога да повярвам. — Джули избухна в смях, писклив и неестествен дори в собствените ѝ уши. — Нищо чудно, че Сид е имал нужда от виагра, как иначе ще я задоволи? Тя е само на дваайсет, точно на същата възраст, на която аз се запознах със Сид. И тя е брюнетка, също като мен. А миналата година спечели титлата Мис Ангел на красотата. Той просто ме подменя с нея.

— Мъжете често го правят. — Гласът на Мак прозвуча равнодушно. Но погледът, който отправи към нея, беше угрижен. — Мъжете си имат тип жена, който предпочитат, и си избират все едни и същи на външен вид партньорки.

— Разбирам. Значи вече съм причислена към определен тип жени. — Джули оголи зъби към него в някакво подобие на усмивка. — Много ти благодаря.

— Слушай, можеше да бъде значително по-зле. Ти поне си красива и сексапилна.

Този опит да я развесели и ободри, ако това се опитваше да направи, се оказа пълен провал. Тя сви юмруци.

— Толкова го мразя, че съм в състояние да го убия. Искам да му причиня нещо гадно.

Лека усмивка смекчи чертите му.

— Захарта в резервоара беше доста добро попадение. Знаеш ли, че тази кола струва поне осемдесет бона?

— Знам. — В гласа ѝ прозвуча нескрито задоволство. След това изчезна. — Застраховката, разбира се, ще покрие щетите. Той просто ще си купи нова.

— Виж, знам, че се чувстваш наранена, знам, че си разстроена, но важното е да се съсредоточим над основното. Сипа го точно както искаше. Сега вече ти е в кърпа вързан. — Мак извади мобилния си телефон и натисна някакво копче. — Чакай малко. Искам да съм сигурен, че похожденията на Сид са документирани.

Преди на Джули да ѝ остане време да отговори, някой се обади. Гласът беше далечен, приглушен, но тя долови ясно всяка дума.

— Мак, човече, къде се дяна? Рауанда те търси спешно. Май Ед Барунди нахлул разярен като бик, защото приятелката му разбрала, че сме я проверявали, и го разкарала. А Рауанда каза, че не отговаряш на мобилния.

— Вече няма значение. — Мак се намръщи и зави наляво, за да се върнат в града. — Нали работиш по случай на Лора Симънс? — Долетя нещо като потвърждение. — Значи си на пет минути от мен. Веднага ела в Самървил с аудио и видео покритие, за да запишеш каквото успееш на „Магнолия“ 451 в „Съдърланд истейтс“. Разбра ли? — Той повтори адреса.

— Кой е там? — В гласа прозвуча любопитство.

— Просто го направи — изръмжа Мак и преди заекването от другата страна да се превърне в думи, той добави: — Ще говорим допълнително.

След това затвори.

Джули се намръщи.

— Кой беше?

Телефонът звънна остро, преди той да ѝ отговори. Погледна номера, намръщи се, когато видя кой го търси, изключи телефона и го остави между седалките.

— Партньорът ми. Той ми звънеше. Понякога иска да знае повече, отколкото трябва. Не се притеснявай. Трябва ни доказателство за изневярата на Сид с колежката ти, извършено в семейния дом, за да няма после „той каза“ или „тя каза“. Дори и да ги хванем как излизат заедно от къщата, пак ще е от помощ. Който и да беше казал, че една снимка струва колкото хиляда думи, е знаел какво говори.

— Ще трябва да уволня Амбър — въздъхна Джули, сетила се, че нещата няма да се разминат безболезнено. — Как ти се струва? Тя се връща от обедна почивка, а аз я посрещам и ѝ казвам, „Уволнена си, задето се чукаш с мъжа ми“. Почти цяла година вече работи за мен. Аз я харесвах.

— Може би не трябва да се връщаш веднага на работа. Дай си малко време, за да премине шокът.

— Да изпия два аспирина и да я уволня утре сутринта ли? — Джули се усмихна, без да ѝ е весело, но след това се намръщи. Доколкото знаеше, Сид бе срещал Амбър случайно, когато се бе отбивал в магазина. И да е имало нещо, по което да разбере какво става, тя не бе забелязала. — Сигурно спи със Сид, откакто е започнала работа при мен. Нямам представа. Направо не мога да повярвам, че не съм разбрала.

— Обикновено е така. — В гласа му прозвуча съчувствие.

— Може и да е така обикновено, но е изключително противно.

— Да.

Джули бе побесняла. Беше ѝ лошо, беше уплашена и ядосана и какво ли още не. В следващия момент се сети за нещо ново.

— Ще трябва да кажа на майка ми, че се развеждам — изпъшка тя.

Мак се усмихна.

— Казваш го така, сякаш е най-неприятното нещо на света. Да не би да имаш някоя от онези проблемни властни майки?

Джули се отпусна назад на седалката, затвори очи и поклати глава.

— Мама е чудесна. Супер е, фантастична, невероятна. Много я обичам. Само че за нея означава много, че съм женена за Сид. Все едно че съм спечелила най-първата сред всички първи награди. Когато разбере, че ще има развод, направо ще умре. Сигурно ще се опита да ни прати на брачен консултант. И задължително ще намеси и сестра ми. Кени, съпругът на сестра ми, той работи за Сид, ще го въвлекат и него, а когато настоявам за развода, ще гракнат, че Кени ще го уволнят, а момичетата, племенниците ми, ще бъдат нещастни и...

— Чакай, чакай — прекъсна я Мак, — едва ли ще бъде чак толкова зле.

Джули се изправи на седалката, сви юмруци и го погледна.

— Напротив. Ще бъде още по-зле. — В гърлото ѝ се надигаше буца и тя преглътна с усилие. — Как може Сид да направи подобно нещо. Когато се женехме, мислех, че ще бъдем женени завинаги. Бях толкова щастлива.

Гласът ѝ се прекърши.

Мак стисна устни. Погледна я бързо.

— Отново ще бъдеш щастлива. Мисли за този епизод като за някакво изпитание. Като го преминеш, ще си като нова.

Джули изгъркори нещо.

— Ти пък откъде знаеш? Изобщо бил ли си женен някога? — Хрумна ѝ ужасна мисъл, тя забрави за буцата в гърлото си и очите ѝ се разшириха. Нямаше да може да понесе нов удар. — Нали не си женен?

Мак поклати глава и тя си пое спокойно въздух.

— Вече не съм. Бях преди пет години и девет месеца, нещо такова.

— Разведен ли си?

Мак кимна.

— Какво се случи? — Гласът ѝ бе тих, сякаш питаше за подробностите около някоя ужасна катастрофа.

Мак сви рамене.

— Когато ме уволниха от полицията, жена ми реши, че не иска съпруг, който не е в състояние да плаща сметките. Напусна ме. Това бе най-хубавото, което някога ми се е случвало. Аз не бях на същото мнение тогава.

Привидното спокойствие, с което разказваше, не скри напълно старата болка. Джули протегна ръка и постави длан на бедрото му.

— Сигурно е била луда.

Мак я погледна отново и покри ръката ѝ със своята. Дланта му бе едра, с дълги пръсти, загоряла и много мъжествена. И топла. Много, много топла. Също като мускулестото бедро под дънките. Май бе имала нужда от топлота в този момент.

— Странно, аз си мислех същото за Сид.

Бяха нужни няколко секунди, за да осъзнае казаното. Когато разбра значението на думите, сърцето на Джули прескочи. Пое си дълбоко дъх.

Имаше два начина, по които да разглежда случилото се: или че Сид я бе предал, или че Сид я бе освободил.

Бе настъпило времето на Джули, каза си тя убедена, че е права. Само че вече нищо не ѝ пречеше да направи това, което искаше.

Погледна Мак.

— Какви са ти планове за следобеда? Имаш ли някаква работа, или си свободен? — Говореше любезно и загадъчно.

Нещо в гласа и изражението ѝ не беше наред, защото той се вгледа внимателно в нея.

— Свободен съм. Защо питаш?

Джули се усмихна.

— Защото искам да ме отведеш някъде, където да останем сами, да ми свалиш дрехите и да ме чукаш, докато запищя.

ГЛАВА 19

— Какво? — Мак не можеше да повярва на ушите си. Изведнъж си представи малка сива мишка, застанала предпазливо край път, оглежда се надясно, след това наляво, предпазливо излиза напред, за да пресече, и в следващия момент огромен ТИР я прегазва. Реакцията на тялото му бе толкова неочаквана и мигновена, че изпита болка. Отговорът му бе различен. — Скъпа, внимавай какви ги говориш. Някой може да се възползва от думите ти.

— Искам ти да се възползваш, и то още сега. Искам да ме отведеш някъде, където да се съблека и...

— Чух те още първия път — прекъсна я бързо Мак, защото не беше сигурен дали ще успее да издържи напрежението в тялото си, ако чуеше думите още веднъж.

Джули се усмихна, свали предпазния колан и подгъна голите си крака под себе си на кожената седалка. Тази жена никога ли не слагаше чорапогащник, зачуди се кисело той. Тя се облегна на рамото му и плъзна език в ухото му.

— Господи! — възкликна Мак и кривна волана. Отстрани се разхвърча чакъл, но той успя да изправи и да се върне на платното. Джули бе вече на мястото си, закопчала отново колана, и му се усмихваше като котка, зърнала чудесно охранено канарче.

Той имаше чувството, че този ден ще бъде в ролята на канарчето.

— Не искаш ли? — попита Джули и го погледна така, сякаш се канеше да разтапя айсберг.

Как да не искаше, та това бе най-съкровено му желание. С готовност би дал някоя част от тялото си, за да изпита подобно удоволствие. Само че имаше по-важни неща, за които да мисли, а не как да вкара в леглото си съпругата на Сид. Целта му бе да спипа Сид, защото Сид бе ключът към смъртта на Даниел. С всеки следващ ден увереността му, че е прав, растеше. Току-що бе осъществил невероятен пробив, беше успял да влезе в компютърните файлове на „Ол Американ Билдърс“ от домашния компютър на Сид.

Направо не бе за вярване, че Сид си е сложил толкова проста парола като Вейдър, също като Дарт Вейдър от „Междузвездни войни“. Навремето, като тийнейджър, караше порше и на регистрационния номер също пишеше Вейдър. И колата, и всичко бяха поразили хлапето Мак. Но пък колко бе подходящо. Името отиваше на Сид до съвършенство. Също като Вейдър, Сид бе въплъщение на злото.

Повечето хора сигурно нямаха представа, че навремето Сид бе страстен почитател на „Междузвездни войни“, Мак нямаше представа, дали все още е запален по филма. Даниел също много си падаше. Мак, малкият брат, бе попивал всичко, което батковците предпочитаха.

Ето, че сега имаше полза от стария опит.

Благодарение на чипа за памет с размерите на пръст, който винаги висеше при ключовете за колата, той бе успял да прехвърли цялата информация от компютъра. Операцията му бе отнела може би минута. Щом се прибереше, щеше да я качи на собствения си компютър и да я разгледа на спокойствие. Ако откриеше това, което се надяваше, след няколко телефонни разговора щеше да задейства дълго чаканото отмъщение.

Да спи с жената на Сид, щеше да се окаже страхотна предплата. Бедата бе, че нямаше желание да спи със съпругата на Сид. Искаше да спи с Джули. С красивата, привлекателната, сексапилна Джули. С Джули изкусителката. С Джули магьосницата. С Джули, сирената от сънищата му.

Не с Джули Карлсън. Просто с Джули.

А това бе неочаквано усложнение. Огромно усложнение, което изникна внезапно.

През половината си живот се бе опитвал да разбере какво се бе случило с брат му. Бе сигурен, макар и да нямаше доказателства, че брат му е мъртъв, бе убеден, че Сид е виновен за това, което се е случило. Ако наистина бе така, значи Сид заслужаваше всичко, което щеше да му се стовари на главата. Новото бе, че искаше да опази Джули жива, докато си разчиства сметките със Сид. Тя бе невинна жертва в мръсната война, за която дори не подозираше, че се води. Заслужаваше нещо по-добро, отколкото да се превърне в пионка в играта на Сид.

Заслужаваше нещо по-добро, отколкото да е пионка и в неговата игра.

Погледна огромните ѝ очи, сексапилните извивки, които прикриваха нежността и добротата, които го привлякоха повече, отколкото красотата ѝ. Мак бе готов да забрави миналото, можеше просто да си тръгне и да отведе Джули като разменна монета и да обяви резултата за равен.

Почти.

Желаеше я толкова много, че при каквито и да бе други обстоятелства, той би преминал бос през жарава, за да се добере до нея. Но колкото и силно да бе желанието му, той разбра, че не може просто така да загърби миналото. Дори след всички изминали години, малкият брат на Даниел не можеше да се откаже от обичта и доверието на миналото.

Не биваше да забравя и Джули. Да я направи своя, след като тя му имаше доверие, след като бе влязла в живота му съвсем случайно и той остана до нея, за да ѝ помага, нямаше да бъде редно. Това щеше да бъде равносилно на предателството на Сид.

Ако съществуваше божествен гняв и отмъщение, този път и гневът, и отмъщението бяха насочени към него. Ако бе в приятно настроение, щеше да му се стори комично. Но при дадените обстоятелства, той успя да се усмихне едва забележимо и с много ирония.

Толкова силно желаеше Джули. Бе достатъчно съзнателен и нямаше да вземе това, което искаше.

— Ехооо.

Гласът на Джули върна Мак към настоящето толкова рязко, сякаш го бе пернала по голата кожа с гумен маркуч. Разбра, че се е вгълбил в собствените си мисли, които неизменно го отвеждаха в ада.

— Помниш ли ме? — Тя размахва пръст към него, когато той примигна. Краката ѝ все още бяха под нея, а великолепно то ѝ тяло бе обърнато към него, черната коса — пусната по раменете, очите ѝ не се откъсваха от лицето му и тя бе истинско възплъщение на сексуалните мечти на всеки мъж. — Попитах те дали искаш да спиш с мен.

Господ да му е на помощ.

— Чух те — каза хладно той. — Защо не позабавиш темпото и не помислиш малко. Това си е просто едно чукане за отмъщение. Вярвай

ми, скъпа, ако го направиш сега, утре сутринта ще се мразиш.

— Не, няма — каза тя и трепна предизвикателно с клепки. Ако Мак не караше, би затворил очи, за да не я вижда. — Животът си е мой и отсега нататък ще правя само това, което ми се прави. А в момента искам теб.

Мили Боже! Ако продължаваше в този дух, като нищо можеха да катастрофират.

— Упорита си като муле, знаеш ли? — Погледна я мрачно. Ако спеше с нея щеше да бъде нещо повече от чукане за отмъщение. С всяка изминала секунда му ставаше все по-трудно. — И прекаляваш.

— Не искаш значи? Добре.

Тя спусна крака, обърна се напред, скръсти ръце на гърдите си и отпусна глава на седалката. След това затвори очи. Мълчанието натежа. Мак най-сетне можеше да се съсредоточи. Пое си дълбоко дъх и разбра, че се е качил на магистралата и са минали половината път до Чарлстън, без дори да разбере какво прави. Беше подкарал към къщи и веднага се сети защо.

Заведи ме някъде, където ще сме сами...

Беше го направил подсъзнателно, защото повече от всичко му се искаше да постъпи според желанието й, тъй като не можеше да спре да мисли.

— Искаш ли да се поразходим? — попита той и се зачуди къде да отбие, за да отидат на някое обществено място. — Може да повървим. И да поговорим. Да, определено имаме нужда да поговорим.

Тя отвори очи и го стрелна с поглед. Какъв ти сексапил! Беше побесняла.

— Нямам никакво желание да говоря. Нито да вървя пеша. Ако си решил да се правиш на психоаналитик, няма проблем. Само че аз няма да съм ти пациент. Забрави какво ти казах, просто забрави. А сега би ли ме откарал обратно в магазина?

Браво. Бе настръхнала и ядосана. От мига, в който му блъсна колата пред „Розовото котенце“, тя не спираше да го изненадва. Освен добротата и нежността, в нея имаше стръв, която караше мъжа да стои нащрек. Сети се за захарта в резервоара и се усмихна вътрешно, защото усещаше, че както е ядосана, е способна на какво ли не. Най-доброто бе да й даде малко време, за да се успокои. За каквото и да

настояваше в момента, той нямаше намерение да я изпуска от поглед. Не и докато не се увереше, че няма да направи някоя глупост.

Резервоарът не беше важен. Притесняваше се да не намери някой друг за това чуване за отмъщение.

— Не ме ли чу? Искам да се върна в магазина.

Той току-що бе подминал едно от отклоненията за Самървил и тя бе забелязала. Мак се намръщи, без да откъсва очи от пътя, и се насочи по магистралата към Чарлстън.

Хрумна му нещо, докато пътуваха. Може би плажът...

— Да не би да се правиш, че не ме чуваш?

Сега вече бе побесняла. Мак изви очи към тавана и се постара тя да не го забележи, защото сигурно щеше да си изпроси някой шамар. Господ да го пази от ядосани жени.

Опита се да я вразуми.

— Джули...

— Хич не ми го пробутвай това „Джули“. Закарай ме в магазина. Веднага. — Скръсти ръце на гърдите си и му отправи убийствен поглед.

Той си наложи да запази спокойствие и да погледне на нещата по-весело.

— Нали не искаш да направя обратен завой насред магистралата?

— Ако се налага, ще направя.

Тя изобщо не желаше да прояви здрав разум.

— Да не би да си си намислила вече предсмъртното желание? Защото аз не съм.

— Искам веднага да обърнеш тази кола!

Мак усети, че стиска зъби. Пое си въздух през тях и се опита отново да осмисли положението. Проблемът бе, че не успяваше да мисли разумно, докато членът му бе с размерите на паметника на Вашингтон.

Особено след като мозъкът му не успяваше да се пребори с члена.

— Може да искаш много работи — отвърна любезно той.

Тя се напрегна, сякаш някой я бе боднал с остен, и го погледна с толкова неприязън, че някой по-плашлив мъж би запелтечил от страх.

— Знаеш ли какво? — Усмихна му се. Един бегъл поглед му бе достатъчен, за да забележи колко е фалшива усмивката ѝ. — Не си ти този, който взема решенията, а аз. Аз съм ти работодател, а ти — прост служител.

Търпението на Мак се изчерпа.

— Не, по-скоро бих казал, че аз съм с разума си, а ти временно си превъртяла. Докато това не се промени, няма да те изпусна от поглед. Така че приеми нещата такива, каквито са.

Следващото отклонение бе за дома му и Мак автоматично се престрои в подходящото платно. Защо пък не, каза си той и зави. Можеха да използват този път, за да отидат до най-различни обществени места. След като нямаше да отидат на плажа, където бе пълно с туристи, може би в Батъри...

— Не си позволявай да ми говориш по този начин, ти, ти... мъж такъв! — Джули бе свила юмруци, а очите ѝ блестяха. — Затова ли си въобразяваш, че можеш да ми нареждаш какво да кажа? Защото си мъж? Е, трябва да ти съобщя нещо. Пет пари не давам! Това означава, че мозъкът ти е закопчан в панталона през деветдесет процента от времето. Гади ми се от мъже. Мразя мъжете. Всички мъже. Включително и теб.

Мак трябваше да признае съвсем честно, като знаеше как се бяха стекли обстоятелствата, че тя има известно основание. Но за да не я предизвиква повече, се постара да не отговаря. Вместо това наблюдаваше с периферното си зрение как Джозефин, очевидно приключила с бисквитата, се прехвърли отпред. От устата ѝ висяха нещо като бели спагети. Бели пластмасови спагети...

Мак отвори уста.

— Изяла ми е надписа!

— Червено! — кресна Джули.

Мак в последния момент забеляза, че е права, и рязко натисна спирачите. Колата спря с пицци на гуми. Мак си пое дълбоко дъх, защото това бе едно от най-натоварените кръстовища в Чарлстън. Знаеше го, защото къщата му и офиса на „Макуори и Хинкъл“ бяха на три пресечки на север и трябваше да минава тук всеки ден. Ако не беше Джули, щеше да се озове в страхотно меле.

Последствията нямаше да са никак добри.

Проклетото куче, помисли си той и хвърли злобен поглед към Джозефин. Ако можеше да приписва човешки чувства на животните, щеше да се закълне, че тя му се усмихва, доволна от постигнатото с пластмасовите спагети.

След това бързо пренасочи вниманието си. Точно на ъгъла на натовареното кръстовище, където колите нетърпеливо чакаха от всички посоки, наредили се броня до броня, Джули просто отвори вратата и слезе.

Първоначално Мак не можа да повярва на очите си. В един момент сумтеше гневно до него, а в следващия просто слезе, хлопна вратата толкова силно, че колата се разтресе, и мина между две коли, за да се качи на тротоара.

— Господ да порази дано всички жени от този ден, та чак до края на вечността — обърна се с горчивина Мак към Джозефин, която не изглеждаше никак впечатлена. След това спря колата и изскочи навън.

Почувства се като най-големия глупак на света, но пък бе толкова ядосан, че бе в състояние да усуче пирони с голи ръце, стига да му попаднеха подръка. Хукна след нея.

Когато я настигна, след като бе разблъскал група туристи и хора, тръгнали на пазар, а след това и цял автобус с дечурлига, стиснали потекли сладоледи, тя не благоволеше да намали крачка.

— Я спри веднага — изръмжа той и я стисна за ръката.

Тя спря и се въртна към него.

Цялата трепереше от гняв. Беше вирнала глава. Очите ѝ бяха огромни и мяхаха мълнии.

А по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Мамка му — каза Мак, изпитал непреодолимо желание да изругае.

— Да ти го начукам! — сопна се тя и съвсем безуспешно се опита да изтегли ръка. Като я видя разплакана, изведнъж забрави всичко, което искаше да ѝ каже. Остана загледан в нея, сякаш го бе ударила с всички сили в стомаха. Изглеждаше бясна, жалка, великолепна. Дъхът му спря. Той не каза нищо и очите ѝ продължиха да блестят гневно, а тя отвори уста, за да му се разкрещи. Беше очевидно, че точно това е намерението ѝ, затова той направи единственото, което би направил всеки нормален мъж при същите обстоятелства.

Дръпна я към себе си и я целуна.

И в този момент разбра, че е успял да изскочи от тигана, но бе попаднал право в разгорелите се пламъци отдолу.

ГЛАВА 20

Оглушителните клаксони достигнаха бавно до съзнанието на Джули. Преди още да разбере какво става, Мак вдигна глава и ѝ се стори доста объркан от какофонията от звуци.

— Мамка му — каза отново той и я погледна. Красивите му сини очи се присвиха с някакво чувство, което бе доста странно, докато я наблюдаваше. Мак стисна устни. Тя беше в ръцете му, тялото ѝ бе притиснато до неговото, ръцете ѝ обвиваха врата му, а лицето ѝ бе вдигнато към неговото в почуда. Причината за сълзите бе забравена в този момент. Слънчевите лъчи блестяха по витрините и покривите на преминаващите коли, миризмата на изгорели газове изпълваше въздуха и Мак се почувства силен и смел до нея, точно където му бе мястото.

Джули разбра, че бе искала точно това: да бъде до него, като изключим досадните клаксони.

Мак повиши глас, за да може тя да го чуе.

— Виж, извинявай. Каквото и да съм казал, не исках да те разстройвам, вземам си думите назад. — Само че той не изглеждаше много доволен от това извинение, каза си намръщена тя. — Сега би ли се върнала в колата, преди да се появи полицията?

Джули разтвори широко очи, разбрала какво става. И виковете, и клаксоните бяха заради колата на Мак, изоставена в средата на натовареното движение. Преди да ѝ остане време да каже каквото и да е, преди да се съвземе от зашеметяващата целувка, той отстъпи крачка назад, прегърна я през кръста и се насочи към колата, повел я след себе си, очевидно решил, че тя повече няма да протестира.

Джули подсмърчаше и бършеше сълзите от бузите си, докато подтичваше след него на високите си сандали. Все още не бе сигурна как трябва да се чувства след подобно отношение. Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че все още не е готова да си тръгне от Мак.

Ставаше интересно.

— Госпожо, имате ли нужда от помощ? — Едър здравеняк в костюм се обърна след нея, докато тя ситнеше напред. Джули усети, че

всички погледи са насочени към тях. Дори децата от екскурзията с омазаните в сладолед лица ги наблюдаваха с огромен интерес.

— Добре съм, благодаря ви — извика тя и му махна с ръка. Мак я погледна през рамо, за да прецени дали наистина е добре, и я подръпна след себе си. Оглушителните клаксони бяха престанали. Джули забеляза, че движението от тяхната страна е спряло и светофарът се е сменил няколко пъти, откакто тя бе слезла. Цареше истински хаос заради колите зад тях, които се бяха опитали да се престроят в съседни платна, за да заобиколят колата на Мак и да използват зелената светлина.

Всички в съседните коли бяха наежени и ядосани. Тя им махна за извинение. Последваха нови клаксони.

Мак, напротив, не им обърна никакво внимание и се отправи към изоставената си кола. В мига, в който пристъпи към вратата, до него изникна някаква жена. Очевидно бе туристка в искрящо зелена блуза на цветя и огромна сламена шапка. Размаха пръст на Мак.

— Как не ви е срам да оставяте кучето в колата? — скара му се тя. — И то в такъв горещ ден!

Мак изпъшка, отвори вратата на Джули, изчака я да седне и се озъби с едно „Я чупката“, след което затвори вратата. В това време Джули нежно чистеше муцунката на Джозефин от остатъците на знака, а кучето се бе настанило в скута ѝ. Не хвана останалата част от разговора, но Мак бе напушен, когато седна зад волана.

Жената продължаваше да мели и се наведе над прозореца на Мак. Той не ѝ обърна никакво внимание, докато тя чукаше по стъклото. Светофарът светна зелено. Мак навлезе в кръстовището и завиха наляво. Ето че отново бяха анонимни и Джули се отпусна.

— А сега ще ми кажеш ли защо плачеше?

Джули вдигна предизвикателно брадичка. Притесняваше се, че си е позволила да заплаче, но пък не очакваше той да я види, да не говорим, че денят ѝ бе ужасен.

— Както ти е известно, ще се развеждам и мога да плача колкото си искам.

— Правилно.

— Ако ще си играем на въпроси и отговори, кажи ми защо ме целуна?

— Защото съм толкова изперкал, колкото си и ти.

Джули отново настръхна.

— Не съм изперкала.

Мак понечи да отговори, но прецени, че няма нужда, и я погледна отчаяно.

— Направи ми една услуга. Стой мирна и не казвай и не прави нищо, докато не слезем от колата, става ли?

— Става. — Джули се отпусна на седалката, доволна, че събитията ще имат развой. Изпепеляващата целувка ѝ бе разкрила много, въпреки че той се бе нацупил.

Мак зави по квартална улица, след това по друга. Къщите тук не приличаха на нейната, каза си тя. Бяха стари, малки, с пощенски кутии отвън, някои — поддържани, други — не. Когато Мак спря до тротоара, ѝ се стори, че улицата ѝ е позната.

Огледа се и се усмихна. Миналия път, когато беше тук, бе посред нощ, но грешка нямаше. Мак я бе довел у тях.

Животът ѝ се стори по-розов.

Джозефин също разбра къде е, защото се изправи в скута на Джули и излая възбудено. Мак ги погледна намръщен и изтегли ключа. Щом отвори вратата, кучето веднага скочи навън.

— Без каишка е — каза притеснена Джули, след като се опита да я хване, но не успя.

— Джозефин си има много недостатъци, но не е чак такава глупачка. Знае, че не трябва да обикаля улиците сама.

Беше повече от очевидно за какво намеква и Джули се напрегна. Той слезе от колата, преди да ѝ даде възможност да отговори. Тя отвори своята врата и също слезе, без да го изчака.

— Това за мен ли се отнасяше? — Опитваше се да говори любезно, докато заобикаляше колата и пристъпваше към него. Той спря да я изчака, скръстил ръце на гърдите си, отново сложил черните очила. Не виждаше очите му, но стойката му ѝ подсказа каквото трябва. Може и да бе отстъпил и да я бе довел у дома си, но не бе никак доволен.

— Ти даваш ли си сметка какво можеше да стане там? — Обикновено спокойният му глас прозвуча отсечено и остро.

Джули спря и го погледна ядосана, подпряла юмруци на ханша.

— Аз ли съм виновна? Ти си този, който зарязва колата по средата на улицата.

— Защото се държа детински и слезе просто така. Къде си въобразяваше, че отиваш? Слезе тя и просто се отпрати, накъдето ѝ видят очите.

— Може и да не ти се вярва, но щях да си повикам такси, за да се прибера в магазина.

— Не мога да повярвам! — измърмори тихо Мак, но Джули го чу. Тъкмо се канеше да му отвърне подобаващо, когато чу женски глас.

— Мак! Мак! Да си виждал Гас?

Мак се завъртя към гласа. Джули засенчи очи и забеляза възрастна дребна госпожа в избеляла домашна роба, която им махаше от близката къща.

— Не, не съм, госпожо Лайфермън — отвърна любезно Мак.

— Можеш ли да повярваш! Изпратих го да хвърли боклука, а той изчезна. Сигурно се крие някъде, за да пуши.

— Нищо чудно да е точно така. — Мак погледна Джули. Стисна устни, хвана я за ръка и тръгна към дома си. — Приятен ден, госпожо Лайфермън.

Госпожата махна в отговор и заоглежда улицата.

— Приятелка е на баба ми и е най-голямата клюкарка в Чарлстън — обясни тихо Мак, докато отключваше вратата. — Сигурен съм, че е излязла, за да те огледа. Следващия път, когато отида при баба, ще бъда подложен на кръстосан разпит.

Той свирна на Джозефин и тя припна към къщата. Двете с Джули влязоха. Госпожа Лайфермън, както забеляза Джули, бе все още на верандата и гледаше към тях.

— Значи съседите ти те шпионират и след това донасят на баба ти, така ли? — Стори ѝ се толкова мило, че тя усети как раздразнението ѝ се стопява, и му се усмихна.

— Едно време тя живееше в тази къща и всички тук бяха нейните съседи. Купих я от нея преди пет години, когато тя реши да се премести при сестра си, след като се разведох. Не съм правил нищо особено по къщата, освен да се отърва от някои дреболии. Шевролетът на дядо ми, модел петдесет и пета година, все още е в гаража. Както и да е, леля Роза си продаде къщата преди няколко седмици и тогава получих в наследство Джозефин, защото двете с баба се преместиха в старчески дом. Все още поддържа връзка със старите си съседи.

— Всичко това ми се струва много симпатично.

Къщата бе същата, както я помнеше, каза си Джули, когато влезе: хладна и тъмна и приятно разхвърляна. Завесите бяха дръпнати, за да не позволяват на силното следобедно слънце да влиза. И канапетото, и телевизорът бяха на старите си места. Разликата бе, че вестниците и списанията ги нямаше на пода до стола. Джули забеляза нова купчинка, натрупана върху телевизора, и усмивката ѝ стана по-широка. Домашният любимец очевидно бе отучил Мак да държи каквото му попадне на пода.

— Защото не ти се налага да ги търпиш. — Мак звучеше по-сърдит от обикновено. Затвори вратата и госпожа Лайфермън и улицата се скриха, свали очилата и ги остави на близка масичка. Измъкна отнякъде пистолета и го постави при очилата. През всичкото това време Джозефин гледаше нагоре към Джули и размахваше опашка в кучешки вариант на извинение, след което изчезна в кухнята.

— Между другото, можеш да престанеш да се опитваш да се скараш с мен — каза Джули на Мак през рамо. — Просто няма да стане.

— Скъпа, не разбирам какви ги говориш.

Мак застана зад нея. Джули тъкмо се канеше да каже нещо, дори и после не можа да си спомни какво, когато ръцете му обгърнаха кръста ѝ и се плъзнаха нагоре към гърдите.

Тя се стегна от изненада и сведе поглед към едрите длани, които разпращаха искри на желание по вените ѝ.

— Добре — каза той и дъхът му погали косата ѝ, тялото му бе едро и твърдо, притиснато в нейното. — Получи каквото искаше. Сега сме сами. Ако все още искаш чукане за отмъщение, на разположение съм.

Нещо в гласа му, да не говорим за подхода, ѝ подсказа, че той се бе надявал шокът от грубостта му да я откаже. За момент Джули остана неподвижна, докато ръцете му я притискаха и мачкаха леко. Ако не го познаваше и не разбираше какво се опитва да направи, планът му сигурно щеше да успее.

Но тя вече го познаваше.

Обърна се към него, плъзна длани около врата му и веднага прецени как стоят нещата. Голите ѝ ръце изглеждаха слаби и фини до крещящите палми с накацали по тях папагали по ризата му. Тениската изглеждаше снежнобяла до загорялата шия. Широките рамене и гърди

я очароваха. Въпреки че бе на висок ток, едва стигаше до носа му. Той се мръщеше, докато я гледаше, кестениявите му вежди бяха свити, а устата — стисната.

Джули реши, че това изражение е неподозирано сексапилно. Всичко у Мак бе сексапилно, независимо какво бе намислил. Дори и да се правеше на мрачен и строг, тя щеше да го приеме.

— Започвай да ме събличаш — каза тя и по устните ѝ плъзна усмивка, а погледите им се срещнаха. — И да не забравиш да ме накараш да викам.

Очите му заблестяха. След това ръцете му, прегърнали я нежно, се спуснаха към дупето и бедрата. Стори ѝ се, че той се опитва да я отблъсне, и затегна прегръдката около врата си.

— По дяволите, Джули! — започна той и се намръщи така, че веждите му се допряха.

— Много си сладък, когато се цупиш — каза тя.

— Сладък ли? — Беше възмутен и тя се ухили. След това направи всичко по силите си, за да прекрати разговора. Изправи се на пръсти и притисна устни към неговите.

Да го целуне в момент, когато желае, бе истинско удоволствие, мислеше си тя, докато устните им се докосваха. Това показваше, че връзката им има нов обрат. Освен сексуалното привличане, което я оставяше без дъх, между тях се зараждаше близост, приятелство, нежност, които тя много ценеше. Да се отдаде на Мак, бе като да отвори нова глава в живота си. Осъзна го, когато плъзна език в устата му в открита покана да участва в започнатата игра. Дори при създадите се обстоятелства тя нямаше да може да направи същото с всеки. Щом искаше, нека го нарича чукане за отмящение, така да бъде, но истината бе, че единственият, с когото искаше да спи, бе Мак.

Той бе единственият, когото искаше да целува, затова Джули задълбочи целувката. Езикът му бе мек и горещ и отначало се опитваше да се отдръпне. Нейният беше настойчив, галювен и най-сетне примами неговия в устата си. Подразни лекичко върха, засмука го и изведнъж пръстите му се впиха в бедрата ѝ толкова силно, че я заболя, езикът му изпълни устата ѝ и я покори за миг. Тя бе искала целувката им да е кратка, просто да го подразни, но дивият му отклик събуди нова страст и у двамата.

Когато най-сетне тя отдръпна устни, за да си поеме дъх, да го погледне, за да разбере как му е действала целувката, по лицето му личаха следи, които я увериха, че е постигнала успех, челюстта му бе стисната, скулите му — поруменели, а в очите тлееше огън.

— Джули. — Дрезгавият шепот нямаше нищо общо с обичайния спокоен глас. Пръстите му отново се впиха в бедрата ѝ. — Това е грешка.

Съвсем не бе очаквала подобно нещо. Присви очи към него.

— Ти какво, на заклет девственик ли ще ми се правиш? — Погледна го подигравателно, притисна се още по-близо до него, за да може той да усети всяка извивка на тялото ѝ и прокара пръсти през косата му. Вдигна поглед през полуспуснати клепки. Да си бивша кралица на красотата, си имаше практическите предимства, защото отдавна се бе научила как да използва чара си при флирт. — Не се притеснявай, ще съм нежна.

— Говоря ти сериозно.

Гласът му прозвуча мрачно и много сериозно, но бе дрезгав и задъхан и Джули разбра, че е спечелила, нищо че той продължаваше да се съпротивлява. Поради някаква непонятна причина — дали професионална етика, или джентълменско колебание, или просто нежелание да се обвърже с жена, която все още не е разведена — той се опитваше да отблъсне желанията си. Поне от нейна гледна точка не успяваше. Погледът му бе жарък като разтопена стомана и също като ръцете му издаваше страстта. Дланите му се стегнаха и я привлякоха толкова близо, че тя усети всеки контур на тялото му. Дори през пластовете дрехи, топлината и страстта му я накараха да потръпне.

Да не говорим за ерекцията му, която се притискаше до корема ѝ.

— Аз също говоря сериозно — отвърна тихо тя и разтвори устни. — Люби ме, Мак.

Зениците му се разшириха и очите му станаха почти черни. Той си пое въздух, след това издаде тих съскащ звук. Лицето му се напрегна и чертите му се изопнаха. Той наведе глава с толкова бавно движение, че устните ѝ потръпнаха в очакване. Топлият му дъх докосна кожата ѝ. Дишането ѝ стана по-бързо. Тя затвори очи. Сърцето ѝ прескочи. Желаше го толкова много, че се чувстваше замаяна, но това чувство бе прелестно. Колко много време бе минало, откакто за

последен път бе изпитала подобно нещо. Дори не можеше да си спомни.

След това устните му намериха нейните и тя престана да мисли, докато той я целуваше.

Джули въздъхна в устата му и стегна ръце около врата му, а след това го целуна с неподправена жар. Той ръководеше целувката, контролираше я и тя откри жаждата и настойчивостта му. Устните му бяха твърди, горещи и напористи, езикът му напредваше уверено. Едната длан се плъзна по гърба ѝ по продължение на гръбнака. Джули усети леко подръпване, чу тих, но ясен звук и през завладялата я омая разбра, че той е свалил ципа.

Коленете ѝ омекнаха.

Хладният въздух докосна голата ѝ кожа и последва всяко движение на ръката му. Младата жена потръпна. Той сигурно усети потръпването ѝ. Ръката му се спусна след ципа и се намести на гърба, за да я притисне по-близо и тя да усети доказателството за възбудата му. Вдигна глава и я погледна. Очите му горяха от страст и той дишаше накъсано. Телата им се притискаха и тя усещаше всеки силен мускул, долавяше издайническия ритъм на сърцето му. Биеше бързо, като на бегач, също като нейното. Притисната до него, гърдите ѝ натежаха и набъбнаха, зърната ѝ се опряха в отеснелия сутиен. Бърз пулс между краката ѝ се понесе нагоре в тялото и превърна кръвта ѝ в течен огън.

Той остана загледан в нея за момент, безмълвен, а очите му бяха толкова жадни, че тя потръпна отново. Знаеше, че кожата ѝ е поруменяла, че очите ѝ са широко отворени, а устните влажни и примамливи, готови за още. Нямаше начин да скрие колко силно е възбудена, а и нямаше намерение да го крие.

Сега бе времето на Джули, напомни си тя. Отсега нататък най-важното ще бъде какво иска Джули, а тя щеше да иска само най-доброто. В момента искаше...

— Мак. — Името му прозвуча като шепот.

— Последна възможност да си промениш мнението. — Сякаш полагаше огромно усилие да говори нормално. Ръката му се бе плъзнала под разкопчания цип. Тя вдигна поглед към слабото му лице, към устата и се наслади на изчистените линии на скулите, на правия нос, на сините очи и русата коса.

— Няма начин. — Тя поклати глава и потръпна, щом пръстите му проследиха гръбнака. Ако преди й се бе струвало, че коленете й са омекнали, то сега бяха като желе.

Погледите им се срещнаха. Неговият бе неспокоен, очите му бяха станали почти черни от желание. Едната му длан галеше голия й гръб, а другата все още бе върху лилавия лен над дупето. Усещаше как я притиска към себе си. Джули се притисна и размести таза си, а всяко движение на неговото тяло разпращаше вълни на желание по бедрата й.

— Да не забравиш какво си казала. — В гласа му зазвуча предупредителна нотка.

След това тя забрави за какво става въпрос, защото той наведе глава. Устата му бе гореща, мокра и откри чувствителното място на рамото й, а след това се спусна надолу към ключицата, за да се освободи от роклята. Тя настръхна цялата и продължи да се притиска в него. Без предупреждение, той сграбчи китките й и отдръпна ръцете й от врата си. Целуна първо едната длан, след това другата, очите му проблеснаха и той се доближи отново. Джули обхвана кръста му за опора и наблюдаваше лицето му, докато той смъкваше роклята й. Погледът му се премести към голата кожа, а сетне към фината материя. Едва стигнал до гърдите й, Джули го спря, за да притисне ръка над гърдите си.

— Почакай. — Тя поклати глава.

Той вдигна намръщено поглед. Тя си пое дълбоко дъх, задържа роклята, опита се да си събере ума и отстъпи назад. Той я пусна, без да негодува, въпреки че устата му се сви от напрежение. Отпусна ръце и ги сви в юмруци, сякаш за да се насили да не посегне отново към нея.

Джули му се усмихна.

— Нека аз — помоли тя.

Очите му заблестяха отново и сякаш пламнаха, но той не каза и дума. Приела мълчанието му за съгласие, тя изпъчи гърди и пусна роклята. Тънкият лен се свлече с тихо шумолене на пода. Без да откъсва очи от лицето му, тя отстъпи от лилавата тъкан и я отмести настрани с крак.

За момент го остави да я погледне, разтръска черната грива, за да отметне кичурите от лицето си. Гърбът й бе изправен, а брадичката —

вирната. Устните ѝ останаха разтворени, а ръцете ѝ се спряха на голите бедра.

Поне стръвта за съпрузи нямаше да отиде напразно, каза си тя, докато усещаше изгарящия поглед на Мак. Ако съдеше по лицето му, това бельо си струваше всяка похарчена стотинка.

Знаеше как изглежда в очите му: слаба, загоряла, закръглена точно където трябва, с колие от перли и перлени обеци, пълните ѝ високи гърди с набъбнали кафяви зърна бяха изпънали почти прозрачните чашки на розовия сутиен без презрамки, с плосък корем над миниатюрните бикини, толкова тънки, че триъгълникът косъмчета се виждаше ясно. Знаеше, че има хубави крака, дълги и елегантни като стебла на парникови рози, знаеше, че изглеждат още по-добре благодарение на високите сандали, създадени тъкмо за да подчертават женските крака.

Накратко, тя бе почти гола и изглеждаше страхотно. И тъкмо защото Мак я наблюдаваше в момент, когато е почти гола и изглежда страхотно, ѝ се прииска да му се нахвърли без повече игрички.

— Искам да ми кажеш нещо. — Очите на Мак се върнаха към нейните, а дрезгавият му глас ѝ достави невероятно удоволствие. — Ти имаш ли бельо, което да не е сексапилно?

Тя поклати глава.

— Да не би да имаш нещо против?

Той изръмжа, но това можеше да мине и за смях.

— Доста ми е трудно, но мисля, че ще издържа.

След това сведе поглед надолу. Джули облиза внезапно пресъхналите си устни. Очите му не се отделяха от нейните, бяха напрегнати, жадни и разпратиха тръпки по цялото ѝ тяло. Забеляза, че юмруците му се отпуснаха, а веднага след това отново се свиха толкова силно, че кокалчетата му побеляха. Той вдигна поглед и очите им се срещнаха. Тя знаеше, че няма да може да чака още дълго.

— Ти си най-красивото същество, което съм срещал през живота си, и те желая толкова силно, че полудявам.

След тези думи се приближи до нея, толкова бързо, че тя дори не разбра какво става, пое я на ръце и я понесе към спалнята, обсипвайки я с огнени целувки, които я замаяха.

ГЛАВА 21

И спалнята, както и останалата част от къщата, тънеше в мрак, тъй като завесите бяха спуснати, а климатикът я поддържаше хладна. Мак я пренесе до леглото, остави я и се отпусна до нея, а устата му се спусна към гърдата ѝ. Леглото не беше оправено и все още пазеше лек аромат на омекотител. И кувертюрата, и чаршафът бяха отметнати настрани и висяха от един от ъглите. Матракът беше твърд, а чаршафът, стори ѝ се, че е тъмносин, беше хладен и гладък. Но вниманието ѝ бе привлечено от устата му, поела гърдата.

Гореща, мокра и отворена, тя остана на зърното, за да парва чувствителната кожа дори през тънката дантела на сутиена. Езикът му се стрелкаше по зърното и го превръщаше в твърдо камъче, карайки го да проси ново внимание. Надигна за момент глава и пак се спусна надолу. Джули простена и заби нокти в тила му, а след това се изви към него.

— Мак...

— Джули.

За момент никой от тях не знаеше какво друго да каже. Той насочи вниманието си към другата гърда и започна да целува и подръпва зърното, докато не се втвърди и не запулсира. Кракът му, все още обут в дънки, раздели краката ѝ и притисна онази нейна част, която вече бе влажна и готова да го поеме. Удоволствието, което изпитваше във всеки миг, при всеки допир, бе неповторимо и Джули инстинктивно затегна бедра около него. Той се притисна още по-силно и тя усети как през тялото ѝ преминава електрически заряд, избликнал от точката между краката, която се бе превърнала в център на света.

Джули изхлипа, щом усети леките напрегнати присвивания на мускулите си, които се опитваше да сдържи. Толкова отдавна го бе правила за последен път, каза си нетърпеливо тя, отпусна леко бедрата му и реши, че трябва най-сетне да си поеме дъх. Той дори не я бе съблякъл, а тя всеки момент щеше да усети оргазма си като огнена лава.

По-спокойно, каза си тя. Искаше да се наслади на всеки миг. Беше минало толкова време, последният път бе толкова отдавна.

Той вдигна глава и я погледна. Бедрото му, стегнато и топло, се помести и отри чувствено в нейното. Джули усети как устните ѝ се разтварят, а пред погледа ѝ всичко се замъгли и стана матово. Господи, толкова бе хубаво, когато краката му се триеха в нейните...

— Я да видим какво следва сега? А, да, искаше да ти сваля дрехите. — В крайчето на устните му трепна усмивка, гласът му бе дрезгав, а очите блестяха.

Джули си пое дълбоко дъх и впи нокти в раменете му, когато той се подпря на лакът с едната ръка, а другата пъкна под нея. Умело разкопча сутиена ѝ и го свали, а сетне го метна някъде. Погледна гърдите ѝ, а тя не откъсваше очи от лицето му. Бе стиснал зъби и очите му искряха като диаманти.

Обви гърдата ѝ с длан, сякаш да прецени размера и формата, прокара палец по вече втвърденото зърно, блестящо мокро от езика му.

— Господи, Мак. — Усещането бе невероятно, тя усети надигащото се в нея напрежение, срещна очите му и запечати устните му с целувка.

— Много са красиви — каза той с приглушен и дрезгав глас, покри гърдата с длан и я целуна по устните.

Джули го прегърна през врата и отвърна на целувката със същия плам, с който я целуваше и той, наслаждавайки се на вкуса на устните му, на познатата мъжка топлина на ръката, спряла се на гърдата, на твърдостта на бедрата между нейните, на тежестта на все още облеченото му тяло, отпуснато върху нея. Искаше да го почувства гол, искаше да остане и тя гола до него и това желание бе по-силно от всяко друго досега. Ръцете ѝ се плъзнаха по широките му рамене, по материята на дрехата, докато стигна кръста. Зарови пръсти отдолу, за да докосне кожата му. Беше много топла и леко влажна, но гладка, а мускулите бяха жилави и стегнати. Той потръпна под допира на ръцете ѝ и вдигна глава.

— Сваля си ризата — помоли го тя.

Той срещна погледа ѝ и посегна да свали дрехата през главата с едно-единствено движение. Преди още да се освободи от ризата, Джули впи поглед като омагьосана във великолепните гърди на мъжа. Беше забравила колко е впечатляващо голото му тяло. Раменете му

бяха загорели, едри, със стегнати мускули, гърдите му бяха широки, покрити с гъсти пепеляво кафяви косъмчета, иззад които надничаха зърната. Стомахът му бе като на културист, изваян от мускули, стегнат и много примамлив над колана на дънките. Самите дънки бяха ниско на бедрата, разкриваха пъпа и надолу се спускаше тънка река косми.

Джули разбра, че пред нея е човешкият еквивалент на любимия ѝ шоколад, лакомството, което я изкушаваше най-силно на света.

А ето че сега бе изкушена от нещо също толкова примамливо. Мак току-що бе заявил претенциите си за първо място по способност да изкушава.

— Господи, великолепен си! — Без да се замисля, изрече това, което ѝ се въртеше в ума още откакто го бе видяла в безумната премяна на Деби.

— Не трябва ли аз да го кажа? — попита той и се наведе, за да я целуне. Докато отвърщаше на целувката му, тя плъзна ръце по гърдите му, опиянена от острите косъмчета, които скриваха мускулите като някаква еротична глазура. Ноктите ѝ нежно драснаха зърната, той изпъшка и отпусна върху нея цялото си тяло. Беше тежък, но тя не забеляза, а и това не я интересуваше. Прокара ръце по раменете му, през врата му и се наслади на тежестта на тялото му, притиснало нейното, и усети прилив на възторг. Покритите с косъмчета гърди, топли и мускулести, докосваха примамливо еротично нейните. Тя се отри приканващо в него, опиянена от топлината и тежестта му, от неповторимото усещане на тялото му до нейното.

Когато най-сетне той отново вдигна глава, пое си дълбоко въздух и се вгледа в очите ѝ, тя притисна главата му в ръце и без да промълви и дума, насочи устните му към зърното, изви гръб, готова да му се отдаде.

Този път, когато устните му поеха зърното, между тях нямаше нищо.

Ако Джули умреше в този момент, щеше да умре щастлива. Затвори очи и потръпна от удоволствие. Горещите му устни, свити около зърното го подръпваха, перваха го с език, а това бе неповторимо. Тя простена, изви се още и притисна гърда към него, забравила напълно задръжките си. Бе заровила ръце в косата му, краката ѝ бяха стегнато праметнати на гръба му. Той бе отпуснат между бедрата ѝ и тя повдигна колене, за да му даде възможност да се намести. Щом се

помести, дънките му се отриха в онази нейна част, която молеше да бъде покорена и се стремеше към страстта. Той се поклащаше с нея, следвайки нейните движения, и тя извика. Повече не можеше да удържа желанието си, затова се насочи към него с още по-разгорещени движения.

— Спокойно. — Той вдигна глава и напрежението между краката ѝ изчезна, когато той се надигна и се отдръпна. Дори когато посегна към него, уплашена, че я е изоставил в този критичен момент, той стисна ръцете ѝ и ги прикова неподвижни над главата, след това коленичи над нея. Бедрата му от двете страни на нейните бяха толкова стегнати, че тя не успяваше да помръдне.

— Мак. — Джули се гърчеше недоволно, защото той не докосваше нито една жизненоважна част от тялото ѝ и това за нея не означаваше нищо. Тя прехапа разочарована долната си устна, намръщи се, а той я погледна с удоволствие. Сега вече разбираше какво са искали да кажат хората с „толкова близо, а недосегаем“.

— Нека не бързаме.

— Не искам да не бързаме.

— Напротив, искаш. Просто още не си го разбрала.

Какво можеше да каже на такава логика? Както и да е, сърцето ѝ блъскаше толкова диво, че не бе в състояние дори да говори смислено, още по-малко да спори за желанията си. Той ѝ се струваше вбесяващо спокоен, докато не го погледна внимателно. В този момент разбра, че очите му са притворени и в тях гори огън, че устните му са се превърнали в тънка линия, а челюстта му е стисната толкова здраво, сякаш му предстоеше тежка работа и се налагаше да запази самообладание. Забеляза, че той не откъсва поглед от нея, че лицето му е поруменяло от скулите чак до брадичката, и в този момент всички съмнения се разпръснаха.

Успокои се още повече, когато той пусна китките ѝ и започна проучвателна мисия, милваше всяка гърда, галеше стомаха и внимаваше да не докосва синината, наведе се над пъпа, а всеки докоснат сантиметър от кожата ѝ пламваше при допира му. Ръцете му леко трепереха, а мускулестите му гърди и рамене тръпнеха. Това ѝ се стори изключително възбуждащо, също като докосванията му.

— Красива — промълви той, докато пръстите му очертаваха ластика на бикините от едното до другото бедро над прозрачния

триъгълник по средата. На Джули ѝ се стори, че той жигосва кожата ѝ с всеки свой допир, а след това пое рязко въздух, защото пръстът му се пъкна под ластика и потегли бикините надолу.

Най-сетне, помисли си тя и усети как тялото ѝ потръпва. Той коленичи до нея и издърпа бикините до глезените. Устата ѝ бе пресъхнала, имаше чувството, че всичко в нея трепери, и с изненада забеляза, че обувките ѝ са все още на нея.

Мак повдигна всяко стъпало, за да свали бикините и да не ги закачи на високите тънки токове. След това запокити и тази част от бельото някъде настрани при сутиена.

Джули сви пръсти и впи нокти в матрака, за да се опита да запази някакъв контрол. Погледът ѝ попадна на високите кафяви връхчета, които блестяха след намесата на устните му, нежната извивка на кръста и бедрата, гладкия корем, тъмния триъгълник между краката. Надигна се още и проследи дългите си елегантни крака, раздалечени неприлично много, и видя, че той стиска едното ѝ стъпало, обгърнал с едрата си длан глезена.

Щом се видя съвсем гола, единствено с наниза перли и високите цикламени сандали на висок ток, отпуснала се пред Мак, ѝ се стори, че това е най-еротичната картина, която някога бе виждала.

— Страхотни обувки. — Той все още държеше десния ѝ крак и докато говореше, се наведе и притисна устни към финия глезен, обхванат от каишката. Езикът му се плъзна по кожата. Джули усети как тръпка на удоволствие преминава от докоснатото място нагоре по крака. Забеляза как пръстите му се борят с малката катарамата. — Най-много ми харесват, защото са единственото на теб.

Докато говореше, Мак разкопча катарамата и свали обувката от крака ѝ. След това пое другото стъпало и направи същото.

Целуна и този глезен и устните му най-неочаквано запълзяха по вътрешната страна на крака.

Щом разбра накъде се насочва, Джули се разтrese цялата.

Когато стигна тайното място между краката, тя затвори очи. Целуна я там, а устните му я изгаряха. Езикът му докосна малката пъпка, която тръпнеше от желание, и тя извика.

— Харесва ли ти? — Шепотът му прозвуча грубо и рязко.

Джули кимна и отвори очи.

— И аз така си мислех.

Във всеки друг момент мъжкото му задоволство щеше да я накара да настръхне. Само че в този момент удоволствието, на което бе подложена, бе толкова изключително, че тя не успяваше да се съсредоточи на нищо друго. Имаше чувството, че всичките ѝ кости са се превърнали във вода, а вътрешностите ѝ горят. Дишаше бързо и плитко, стискаше чаршафа с такава сила, сякаш от това зависеше живота ѝ, но лежеше изпъната, докато той галеше с език чувствителната ѝ плът. Ръцете му се плъзнаха под нея, обхванаха заобленото дупе, за да я повдигнат и задържат, а устните му продължиха да плетат магията, която я караше да си мисли, че се е пренесла на някое незнайно място в отвъдното, още по-прекрасно от рая.

Цялото ѝ тяло гореше, тръпнеше и молеше за още.

Тя се извиваше при всеки негов допир. Усещаше как оргазмът приближава, как приижда и я облива като жарко обедно слънце, как я ослепява с блясъка си и я потапя в нетърпима жегата...

И в този момент той спря, просто прекъсна, отдръпна се от нея и се премести от другата страна на леглото.

— Мак! — Тя веднага отвори очи. Той бе до леглото, гледаше надолу към нея, очите му горяха, косата му бе разбъркана, а той смъкваше дънките. Видя го какво прави, знаеше какво ще последва, но въпреки това имаше чувството, че е изоставена и сама. Лежеше гола, наблюдаваше го, тръпнеща от желание, толкова жадна за ласките му, че тялото ѝ гореше празно, обзето от копнеж, че дори не можеше да остане неподвижна. Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха, докато се опитваше да диша по-дълбоко. Бедрата ѝ се местеха неспокойно. Дънките му се смъкнаха на пода, а с тях и боксерките. Видя колко е огромен и посегна към него, защото така и не успя да се спре.

Той вече се отпускате до нея на леглото, когато ръцете ѝ го докоснаха. Членът му гореше, мек като кадифе, обгърнало стомана, и тя склочи пръсти около него, а той изстена, сякаш всеки момент щеше да загуби контрол. Очите му заблестяха, той стисна зъби още по-силно и всеки един от възхитителните му мускули се стегна. След това я побутна леко и се отпусна над нея, а тя обгърна кръста му с крака и се притисна към раменете му, за да го посрещне.

Навлече в нея с мощен тласък. Бе толкова невероятно хубаво, изпълни я цялата и тя извика. Всеки тласък бе силен и бърз, а Джули

бе така опиянена от ритъма, че загуби представа за времето, забрави да откликва. Някъде отдалече усети, че виковете, които чуваше, са нейни, че звучат отново и отново. Тя тръпнеше, а той навлизаше в нея, докато усети оргазма си толкова силен, толкова разтърсващ, че тялото ѝ сякаш се превеи и тя заби нокти в гърба му и изписка името му.

— Мак, Мак, Мак, Мак, Мак!

— Джули — простена в отговор той и зарови устни в нежната трапчинка между врата и рамото, докато се наслаждаваше на собственото си освобождаване, притиснат с всички сили в разтрепераното ѝ тяло, докато най-сетне се отпусна.

След това тя остана да лежи с чувство на пресита. Очите ѝ бяха затворени, не помръдваше, освен тръпките. Мак се бе отпуснал върху нея, потен, горещ и много тежък. Лицето му бе заровено в извивката на врата ѝ, той дишаше тежко и плитко, също като нея.

Зачуди се дали не е заспал. Като усещаше колко е отпуснат и колко равномерно започна да диша, сигурно бе заспал.

Господи, нима всички мъже са еднакви?

За пръв път, откакто се бе врекла във вяност и бе казала „да“, спеше с чужд мъж.

Сигурно някой щеше веднага да каже, че това е изневяра.

Джули отвори очи. Огромно загоряло рамо ѝ пречеше да вижда по-голямата част от стаята. Премести поглед надясно и погледът ѝ попадна на късо подстригана руса коса, на ухо и извивката на челюстта, а също и край на разтворени устни. Това дишане не наподобяваше ли хъркане?

Обърна се на другата страна и забеляза прозорец с дълги до пода сини завеси, гола бяла стена и ръката му, отпусната върху гърдата ѝ.

Джули усети как я пробужда чувство на вина. Какво беше направила?

С брака ѝ бе свършено, напомни си тя и извърна поглед от загорелите пръсти, отпуснати така интимно на гърдата ѝ. Нямаше защо да се чувства виновна. Тя просто бе постъпила така, както Опра съветваше жените, които са разбрали, че бракът не е нищо повече от една измама — а именно да си легнат с първия приличен мъж, който ги пожелае.

Само че Мак не я бе пожелал. А и той не бе просто представителен и приличен. Беше много повече.

Не съжаляваше. Не точно.

Как би могла! Сексът с него бе невероятен. Определено усети как земята се разтърсва. Беше страхотно.

Докато лежеше с него, гола, потна и заслушана в хъркането му, ѝ се стори, че всичко това е странно. Сякаш тя вече не бе тя. Единственото ѝ желание сега бе да си отиде вкъщи, да остане за малко сама и да премисли случилото се. Само че искаше дом, където да се чувства у дома. Нямаше такова място.

Първо, там я нападнаха. След това Сид бе довел жена... по-скоро момиче... дори дете... Амбър... и то в нейната къща.

Джули разбра, че е обхваната от самосъжаление, и си пое дълбоко дъх. Вместо да гледа назад, обхваната от съжаление, тя щеше да посрещне бъдещето с нетърпеливо вдигната глава. Щеше да посрещне проблемите и да се справи с всички един по един. Винаги бе постъпвала така, още откакто бе дете. От твърде отдавна животът ѝ се въртеше единствено и само около Сид. Смяташе да си върне живота.

Първа фаза от процеса на възстановяване беше приключила: току-що бе правила страхотен секс с един наистина готин тип.

Втора фаза бе да се изправи пред Сид, да уволни Амбър, да си намери адвокат, да съобщи на майка си и да подаде молба за развод — с други думи, да взриви целия си живот.

Добре де, бъдещето нямаше да е страхотно. Преживей го, каза си тя. Първата фаза беше къде-къде по-забавна, но щеше да се справи успешно и с втора фаза. Тайната бе да напредва по крачка, бавно и постепенно.

Животът ѝ може и да е в пълен хаос, но тя щеше да се справи. Щеше да остави хаоса зад себе си и да продължи напред.

Първата стъпка в момента бе да стане от това легло.

Някои неща, включително и бъдещата им връзка с Мак, трябваше да бъдат разгледани под лупа, но в случая тайната бе да постави известно разстояние помежду им.

Внимателно, за да не го събуди, поне докато не измисли как да се справи със ситуацията като разумен човек, Джули помести ръката му от гърдата си. Щеше полека да се измъкне и да се облече...

Той се размърда, повдигна глава и я погледна. Джули усети как стомахът ѝ се свива, когато очите им се срещнаха.

Дотук с разстоянието помежду им.

Обзета от паника, от чувството, че е уловена в капан, Джули задържа погледа му. Косата му бе разбъркана, очите — сънени, а по устните му трептеше лека усмивка. Имаше вид на човек, доволен от живота. Естествено, че ще е доволен. Та тя току-що му се беше отдала.

При тази мисъл Джули се намръщи.

Той сигурно забеляза гримасата, защото усмивката му се стопи и той я погледна внимателно, а след това устните му се извиха кисело. Ръката, обгърнала ребрата, тази, която тя бе отблъснала от гърдата си, се стегна. Топлината на кожата му създаваше чувство за интимност.

На Джули ѝ се стори, че няма да успее да се измъкне от този капан, и се стегна.

— И на теб ли ти беше толкова хубаво, колкото на мен? — В гласа му долови лека ирония, която ѝ подсказа, че той е наясно, че тя няма намерение да обвие врата му с ръце и да моли за още.

Добре че нямаше намерение да започне отново, бе единствената мисъл в главата на Джули. Може и да беше гола, а той да се бе отпуснал върху нея, но Мак си беше Мак и тя знаеше, че може да се справи с него. Нямаше да може обаче да преглътне нежности, прегръдки и целувки. Не и преди да разбере собствените си чувства.

— Беше хубаво. Много ти благодаря. А сега би ли слязъл от мен? — Гласът ѝ бе любезен, същият глас, който използваше, когато имаха гости и поднасяше някое ястие.

На него този тон никак не му допадна. Присви очи.

— И какво става сега, ще демонстрираме колко много се мразим ли? По дяволите, Джули, не е ли прекалено изтъркана тази работа?

ГЛАВА 22

Мак нямаше представа, защо се чувства така, сякаш току-що е открил печеливш лотариен билет сред куп ненужни хартийки в портфейла си, а след броени минути се оказваше, че на проклетията ѝ е изтекъл срокът миналата седмица. В леглото му имаше красиво голо момиче. На същото това красиво голо момиче му бе доставил страхотно удоволствие. Заради същото това красиво голо момиче бе възбуден още от мига, в който я видя.

И какво не беше наред?

— Изобщо не те мразя, а доколкото си спомням, ясно те помолих да слезеш от мен. Моля те.

Ако заговореше още веднъж с този нетърпимо любезен глас, каза си Мак, със сигурност ще избухне. Превъртя се настрани, но не премести ръце, за да не ѝ даде възможност да скочи и да хукне. За момент си я представи как тича гола по улицата, а той, също гол, я преследва, но това бе малко вероятно да се случи, а и госпожа Лайфермън щеше да събере достатъчно материал за клюките си.

— Ти някога да си чувала за любвеобилен разговор след това? — Нямаше представа защо толкова се ядоса, че тя иска да загърби огненото им приключение, въпреки че бе готов да се обзаложи, че ще реагира тъкмо по този начин. Кожата ѝ бе копринено гладка под пръстите му и той едва сдържа желанието си да я погали, защото имаше чувството, че точно в този момент няма да бъде прието, както му се иска. Дясната ѝ страна бе притисната от него, топла и мека, а тя миришеше наистина божествено. Лекият ѝ парфюм, който тя обикновено слагаше, се бе смесил с мириса на кожата ѝ и познатата до болка миризма на секс, която нахлу възбуждащо в ноздрите му. Докато вдишваше този аромат, не бе в състояние да мисли трезво.

— А защо не се сетиш за нещо от рода на „Мак, беше вълшебно!“?

— Ти какво искаш, да започна да те възхвалявам ли?

Подразни се, защото тя се държеше дръпнато, а имаше и още. Забеляза, че ръцете ѝ вече покриваха гърдите, сякаш се опитваше да ги скрие от погледа му. Съвършеният ѝ крак до него беше леко повдигнат и свит в коляното, извит към тялото, за да скрие и някои други части. Тя май бе забравила, че той не само е огледал всеки милиметър от тялото ѝ, но бе направил и други неща. Върна поглед към лицето ѝ. След това му се прииска да не го бе правил. Очите ѝ бяха големи, кафяви и разпращаха искри към него. Бузите ѝ бяха поруменели. Косата ѝ приличаше на лъскави черни вълни, обгърнали главата ѝ като ореол. Мак се намръщи. Въпреки че след всички целувки по устните ѝ нямаше повече червило, а носът ѝ блестеше и се бе нацупила, бе толкова красива, че сърцето му се сви.

След това тя прехапа долната си устна и я стисна, а той усети, че отново започва да се възбужда.

По дяволите. Това не бе на добро.

— Слушай — обърна се към нея. — Не е нужно да се държиш така. Прекарахме добре. Ти получи оргазъм.

Тя престана да хапе долната си устна и го погледна вбесена.

— Пусни ме да стана.

Той се дръпна и за награда видя съвършеното ѝ дупе и крака, когато тя се изправи с гръб към него. Подпря се на лакът и се възхити на сметановите плешки, на нежната извивка на гърба, преди тя да приклепне, за да вдигна кувертюрата от пода. На часа изви глава, но нямаше смисъл, защото тя се увиваше в тъмносинята кувертюра. Когато се изправи, придърпа срамежливо плата пред себе си и подпъкна единия край между гърдите, а той сведе поглед към себе си. В следващия момент се хвана здраво, защото тя бе взела свободния край, а за да освободи другия, подпъкнат под матрака, трябваше да го изтегли. Покри се с чаршафа, за да скрие факта, че е напълно възбуден отново.

След като тя се бе омотала от подмишниците до глезените, реши, че е готова да се отправи към банята. Тръсна коса, за да я отметне от лицето си, пое си дълбоко дъх и го погледна ядосана.

— Би ли станал, за да се облечеш, ако обичаш? Трябва да се върна в магазина. В три ще дойде важна клиентка.

Мак погледна часовника си и ѝ се усмихна. Това съвсем не бе приятна усмивка. По-скоро заядлива. Само че в този момент не му

беше до любезности.

— Късметът ти изневери, Мис Америка. Вече е четири и петнайсет. А доколкото си спомням, се разбрахме, че днес няма да се връщаш на работа.

— Не може да бъде! — Щеше да идва Карлин Скуоб. Лицето ѝ помръкна изведнъж. След това го погледна и отново се намръщи. — А щом настояваш да си говорим за държание, ти първо погледни твоето, защото има още много да се желае. Не знам защо си такъв кисел. Нали получи това, което искаше?

— Аз ли? — Мак я огледа от върха на разбърканата черна коса до лакираните в розово пръсти на краката, които се подаваха изпод усуканата кувертюра, и усети, че наистина става кисел. — Май нещо се обърка. Да не би аз да бях този, който молеше... — той отново заговори с фалцета на Деби — ... „отведи ме някъде, където ще сме сами, ще ми свалиш дрехите и ще ме чукаш, докато се разпищя“. Аз просто те послушах. А, скъпа, ти наистина пищя.

Джули стисна устни, а очите ѝ избълваха огнени кълба. Изглежда отчаяно се опитваше да се овладее, преди да е изгубила самообладание. Сви юмруци, затвори очи, а Мак реши, че брои до десет, след което си пое дълбоко дъх.

Когато отвори очи, вече гледаше значително по-спокойно. А това, каза си Мак, бе направо вбесяващо. Предпочиташе скандал с нея, отколкото да се отдръпне по този начин.

— Виж, не те обвинявам, ясно. Прав си, исках го и нищо от случилото се не е по твоя вина. Чак сега разбирам, че заради брака ми съм била в доста нестабилно емоционално състояние, а сексът с теб беше просто етап, който показва, че преодолявам нещата. Би било чудесно, ако оставим този епизод в миналото и забравим, че се е случвал.

Трябваше му секунда, за да осъзнае какви ги говори тя.

Значи той бе някакъв етап, така ли? Мак усещаше, че търпението му се изчерпва с всяка казана от нея дума, а това означаваше много.

— Няма проблем. — Мак се претърколи от другата страна на леглото, изправи се и стисна здраво чаршафа пред себе си. Нямаше смисъл да ѝ показва, че вече е готов да започне отново втори рунд. Наблюдаваше я как си събира сутиена и бикините, и усети, че е истински ядосан. А това бе глупаво, каза си той. Тя му бе поднесла

мокрия сън на всеки мъж на тепсия — страхотен секс с готина мадама, която нямаше намерение да му гука и мърка по женски — а той се бе вбесил.

Какво, по дяволите, му ставаше?

Очевидният отговор бе, че тя е в състояние да ликвидира и търпението на светец, а той нямаше намерение скоро да пристъпи към канонизирането си.

— Може ли да си взема душ? — Отново пробутваше любезното гласче, което бе също толкова дразнещо, колкото и всичко, което каза и направи, откакто стана от леглото. Той бе пълен глупак, след като й бе позволил да му влезе под кожата.

Но какво да направи?

— Заповядай. — Посочи към банята, не по-малко любезен от нея и бе възнаграден с ледено спокойствие по безизразното й лице. Когато тръгна към банята, го погледна с крайчеца на окото си и една от оскъдните усмивки, по-подходящи за Мона Лиза. След това затвори вратата на банята.

По дяволите, помисли си той. Точно така, искаше му се да отпраши при дяволите. Никога през живота си не бе и предполагал, че може да се почувства толкова скапан след такъв страхотен секс.

Какво стана?

Мак очевидно се опитваше да разбере, докато събираше дрехите си от пода и ги навличаше, прокарваше пръсти през косата си и се отправи към кухнята. Телефонът започна да звъни, но той не му обърна никакво внимание. Много добре знаеше кой е, но точно сега не бе в настроение да се занимава с Хинкъл. Щеше да си отвори бира, а после, ако Джули все още беше под душа, защото от опит знаеше, че жените могат да превърнат петте минути в цял един ден, щеше да отдели малко време, за да прегледа съдържанието на файловете на Сид. Все пак нали това му беше работата. Не да оправя Джули. Да пипне Сид.

Звукът на душа се чуваше чак в кухнята. Опитва се да не си представя как Джули стои гола под струите, но това се оказа наистина трудна работа. Телефонът бе спрял да звъни, усети той, когато грабна една бира от хладилника и тъжно я отвори. Отпи голяма глътка и се насочи към хола. На прага спря на място.

Джозефин бе захапала телефонния кабел. Апаратът лежеше на пода, на една страна, а слушалката се бе търкулнала като умряла златна рибка.

— По дяволите, Джозефин! — излая той. Пуделът съвсем не беше глупав, скочи и хукна към кухнята, все още стиснал в уста кабела, а откъснатата слушалка подскачаше след него по паркета.

Мак изреди всички ругатни, за които се сети, докато прибираше съсипания телефон. Не можеше да направи нещо с остатъците, освен да ги изхвърли. Този телефон не ставаше за нищо.

Добре че можеше да ползва другия, в спалнята, докато купи нов. Извади ненужния апарат от стената и го постави на масичката до пиолета, за да изчака достойното си погребение в боклука.

Случката с телефона идеално се вписваше в серията малки и големи неприятности този ден.

Мак дръпна пердетата с надеждата слънцето да подобри настроението му. Стаята веднага се обля в светлина, той примигна и всички недостатъци на забързания ергенски живот лъснаха — от паяжината в ъгъла до праха на масичката за кафе. Браво. Седна на канапето, подпря крака на масичката и отпи нова глътка бира. Погледът му попадна на захвърлената рокля на Джули, паднала на безформена светло лилава купчинка близо до стената. Ако не беше истински джентълмен, щеше просто да си седи и да чака, докато тя излезе от банята, за да си я вземе. Ако беше, щеше да я тръсне, да я занесе до банята, да почука на вратата и да се провикне, че роклята ѝ е на вратата.

Решението не беше трудно. Остана седнал на канапето, загледан в танца на ситните пращинки в слънчевите лъчи, докато отпиваше бира.

Някой почука на входната врата. Мак се намръщи и хвърли поглед през рамо към предния прозорец. Двамата бяха вътре повече от час. Сигурно госпожа Лайфермън е полудяла от любопитство. Но пък това бе доста нетипично поведение за нея — дейността ѝ винаги бе извън чуждите къщи — от друга страна, бе напълно възможно възрастната дама да не издържа на любопитството и да е пристигнала да поиска я чаша захар, я нещо подобно, за да разбере какво точно става.

Само че белите мъжки панталони не бе възможно да са на госпожата. Пред вратата определено се виждаха чифт мъжки крака. Не беше нужно да е гений, за да разбере какво става.

Стана, за да отвори.

— Какво, по дяволите, ти става? — попита Хинкъл побеснял още в мига, в който Мак отвори вратата, изблъска го и влезе вътре, преди Мак да успее да каже и дума. — Ти да не си се смахнал, бе, човек? Пак те е стегнала шапката и си тръгнал като луд след оня Сид Карлсън. Добре, твоя си работа. Само че мен не искам да ме забъркваш, ясно ли ти е? Този сладур може да донесе само неприятности и ти го знаеш много добре.

— Здравей и на теб — каза спокойно Мак и затвори вратата. Напудрен, както обикновено, в бял костюм с черна вратовръзка и риза, Хинкъл бе застанал в средата на стаята — разкрачен и го гледаше лошо. Мак се приближи, взе си бирата от масичката за кафе и я допи почти докрай, след това подаде бутилката на Хинкъл. — Ти бира искаш ли?

— Не, по дяволите. Не искам никаква бира. Искам да ми кажеш каква муха те е ухапала, та пак си започнал да душиш около Карлсън. Щом разбрах кого снимам, за малко да подмокрях гащите. Опитах се да ти се обадя, но ти не отговаряш, когато ти се звъни на мобилния — отново! — а когато се обади тук, не каза и дума. Затова дойдох и те питам направо: Какво, по дяволите, става?

Мак се поколеба дали да не обясни, че Джозефин се е обадила, че не е бил той, но май нямаше никакъв смисъл. Вместо това попита:

— Ти направи ли снимките?

— Дали съм направил... — Хинкъл имаше вид на човек, който ще избухне всеки момент. — Няма никакво значение дали съм направил снимките, или не. Ти няма да ги използваш. Чуваш ли ме? Няма да ги използваш. Ти помниш ли какво стана последния път, когато направи такава снимка? Помниш ли, че бяхме ченгета? Помниш ли какво ни се стовари и на двамата на главите? А ти какво направи? Реши, че трябва да спипаш Сид Карлсън. Хукна след него и той те закова като последния престъпник. И мен покрай теб. Втори път нямам намерение да направя същата грешка, на теб също няма да ти позволя, стига да успея да ти попреча. Мак, няма начин да пипнеш Сид

Карлсън. Ако продължиш да упорстваш, той тебе ще те закове, но този път...

Той прекъсна думите си и заби поглед над рамото на Мак, а очите му се разшириха. Мак усети, че ще се развихри буря, и се обърна. Там, разбира се, бе застанала Джули, боса, навлякла неговия халат, толкова огромен, че сякаш плуваше в него. Дори се бе опитала да го завърже. Косата ѝ бе прибрана в хлабав възел, по красивото ѝ лице нямаше и следа от грим, а огромните кафяви очи се местеха въпросително от Хинкъл към него.

— Запознай се със съдружника ми, Джордж Хинкъл. — При така стеклите се обстоятелства, май нямаше какво друго да направи. Поне така му се струваше. Нямаше нужда да разкрива самоличността на Джули, защото, ако Хинкъл разбереше коя е, със сигурност щеше да изперка. Най-важният въпрос сега бе колко е чула. Мак се вгледа напрегнато в нея, но не успя да разбере.

— Джули... Карлсън? — Хинкъл се задави, зяпна я така, сякаш бе поне два метра висока кобра, вместо една страхотна мадама по хавлиен халат.

Дотук с тайните, каза си Мак и се намръщи. Учуди се, че партньорът му я позна, при това толкова бързо. Но пък и светлината в стаята бе добра, да не говорим, че Хинкъл тъкмо бе ходил да снима Сид, а и в момента говореха за Карлсън. Освен това, той също бе работил като охранител на сватбата им, а всеки мъж между десет и деветдесет би запомнил красавица като Джули. А и кой знае колко пъти след това я е виждал. Той също имаше интерес да поразчисти стари сметки със Сид, ако не за друго, то поне заради загубената си работа.

— Джули ни е клиентка — обясни Мак, което бе самата истина, въпреки че за всеки би било очевидно, че е нещо повече. Все пак колко клиентки се разхождаха из хола му само по хавлиен халат, след като току-що са се къпали? Май не си спомняше подобен случай.

— Здравейте — обади се Джули. Не се усмихваше, но Мак все още не можеше да прецени дали е чула повече, отколкото трябва.

— Мамка му — изруга Хинкъл и се обърна поразен към него. Мак посрещна безизразно погледа му. След това се овладя и отново се обърна към Джули. — Моля да ме извините, госпожо, няха намерение да ви притесня.

В следващия момент погледът му попадна на нещо на земята и изражението му отново се промени. Мак разбра, че съдружникът му е забелязал роклята на Джули. Тя забеляза същото, защото пристъпи напред и с всичкото останало достойнство посегна към дрехата, за да я прехвърли на ръката си.

— Били сте в къщата ми, нали? — обърна се тя към Хинкъл, прямо и спокойно. Мак не можеше да отрече, че се справя чудесно и не показва колко е смутена. — Чух ви, докато говорихте с Мак по телефона одева. Успяхте ли да снимате съпруга ми с приятелката му?

Хинкъл преглътна с усилие.

— Ъъ... — Обърна се към Мак. — Мога ли да поговоря с теб насаме?

— Направил го е — отговори Мак на Джули, която го гледаше, без да издава нищо.

— Ще се облека. — Обърна се и се отправи към спалнята, а след това се провикна през рамо: — Беше ми приятно да се запознаем, господин Хинкъл.

Хинкъл ѝ се усмихна като болно куче.

— И на мен, госпожо... ъъ... Карлсън.

Безизразността на Джули накара Мак да застане нащрек. Или бе чула нещо, което не трябваше, или все още бе погълната от самосъжалението след секса. В хола се възцари пълна тишина, докато вратата на спалнята най-сетне не се хлопна.

След това Хинкъл, който бе готов да припадне, се обърна злобно към него.

— Мама му стара, ти какви ги вършиш, бе? — попита той със съскане. — Чукаш жената на Сид Карлсън, бе, идиот! Да не си се смахнал?

Само щеше да си изгуби времето, ако отричаше. Мак остави бутилката бира на масичката и пхна ръце в предните джобове на дънките, залюля се на пети и погледна замислено Хинкъл.

— Вече ти казах, че Джули е клиентка. Тя ме нае — нас де — да открием с кого ѝ изневерява съпругът. Ти сам видя, че ѝ изневерява.

— Мама му стара, ма ти спиш с нея. — Хинкъл продължаваше да съска в имитация на крясък. Не беше високо, но беше много въздействащо. — И тук няма никакво „нас“. Няма, няма. Тук ще се оправяш сам, при това както си искаш.

Мак стисна устни.

— Няма проблем. Тогава ще я считам за частна клиентка. Така вече по-добре ли се чувстваш?

— Не. Изобщо не се чувствам по-добре. Че кой ще знае, че тя ти е частна клиентка на теб, я ми кажи? Какво ще направиш, ще ѝ закачиш надпис с обяснения на врата ѝ ли? Ако Карлсън дочуе, че го следим, направо ще потънем до гуша в лайна. Ако пък разбере какви ги вършиш с жена му... — Хинкъл потръпна — което ще стане, в мига, в който се намесят адвокатите, ще ни погне и двамата, не само теб. — Хинкъл поклати глава. — Вече съм го изпитвал на гърба си. За теб не знам, но няма начин да ме накараш пак да поема по този път.

За момент Мак не каза нищо. Всяка от думите на Хинкъл беше истина. Последния път, когато бе погнал Сид, отмъщението му бе зашеметяващо. Дни наред след това Мак бе разпитван от началниците си за всичко, което е правил, и макар да си мислеше, че е успял да подреди Сид, откриха липсващите наркотици в бюрото на Мак. В последвалото разследване поне петима свидетели се бяха заклели, че Мак им е продавал и кока, и екстази, и то по време на работа. Капанът, заложен за Сид, не свърши работа — каква ирония! — и накрая Мак, а не Сид се оказа в калта. Също и Хинкъл, който бе сметнат за виновен, и то единствено защото бе имал нещастieto да му бъде партньор. Мак отиде при Грег Райс, негов капитан и пряк началник, защото го смяташе за приятел и се надяваше, че ще успее да спаси работата на Хинкъл, но Райс бе отвърнал, че не може да направи абсолютно нищо. Заповедите идваха от много високо и те двамата с Хинкъл трябваше да изхвърчат.

Очите на Мак се отвориха по време на това фиаско: пипалата на чудовището, което преследваше, стигаха навсякъде. Дори приятелите му ченгета му обърнаха гръб, когато нещата се размърдяха, но така стана по-добре, защото знаеше кой вярваше във вината му, и на кого бе платил Сид.

Накрая вече нямаше значение. Официално не му предявиха обвинение, но с Хинкъл бяха изхвърлени от отдела и животът и на двамата бе съсипан. Когато това се случи, те бяха просто познати, но след това се сблизиха — Хинкъл твърдеше, че е така, защото на никой друг не му пукаше за тях — и създадоха детективската агенция.

Погледнато по този начин, Хинкъл наистина имаше право. Едва през последните две години изкарваха прилични пари, а сега, след като Сид се намесеше отново, всичко постигнато бе подложено на риск.

— Не мога да се откажа просто така — каза тихо Мак. — Този път съм прекалено близо. Но отсега нататък ще те държа настрана. Дори ако искаш да откупиш фирмата от мен, ще те разбера. Сигурен съм, че Дон Хадли от банката ще ти даде заем. Така няма да ти се мотая в краката.

— Не искам да ти купувам дела — изпъшка Хинкъл. — Поне веднъж в живота си няма ли да проявиш малко здрав разум и да зарежеш тази работа?

Мак понечи да каже нещо, но в този момент вратата на спалнята се отвори и той поклати глава към Хинкъл, за да го предупреди да не казва и дума.

Хинкъл приличаше на човек, принуден да изгълта цяла лъжица оцет, но замълча, когато Джули се показа на вратата. Беше толкова красива, че Мак усети как дънките му най-неочаквано отесняват. Сигурно бе заради тази мека лилава рокля или може би заради сексапилните обувки. Веднага си спомни как дрехата се бе смъкнала по раменете ѝ.

— Ако сте заети... — Джули премести поглед към Хинкъл, който ѝ отправи нервна усмивка — ще си повикам такси. Трябва да се върна на работа.

— Не съм зает. — Мак си взе пистолета и го пхна на кръста, след това си взе слънчевите очила и ключовете. Погледна Хинкъл. — Ще ти се обадя.

— Добре — отвърна Хинкъл, нервен като мравка, и се отправи към вратата.

Джозефин се появи — естествено, че ще се появи, след като всички се канеха да си тръгнат и да я изоставят — и Джули я погледна.

— Ще я вземеш ли, или...

Мак погледна гневно Джозефин.

— Вземи я. В колата има по-малко неща, които може да изяде.

Джули вече се бе навела за Джозефин.

— Връщам се в офиса — каза Хинкъл и задържа вратата отворена за Джули. Плъзна бърз поглед по нея. — Беше ми приятно да се запознаем, госпожо Карлсън.

— Довиждане, господин Хинкъл. — Джули вече вървеше напред към колата. С още един многозначителен поглед към Мак, Хинкъл също се отправи към колата си. Мак последва Джули доволен, че госпожа Лайфермън не се мярка. Поне едно нещо щеше да стане, както му се иска. Може би, ако имаше късмет, щеше да продължи все така.

Джули не каза и дума, докато той не запали колата. Климатикът блъвна горещ въздух и те поеха надолу по улицата. След това го погледна така, че всички предупредителни звънчета в главата му дръннаха.

— Кажи ми сега — каза тя. — Има ли нещо, което съм пропуснала?

ГЛАВА 23

Да виси на някакъв паркинг в горещ ден като днешния, бе в списъка с гадости на Роджър Баста, като например да те праснат с чук по главата. Само че Големия ясно му даде да се разбере, че това е последният му шанс да оправи Джули Карлсън. Ако не успееше, едва ли щеше да има нов шанс. Хората не се проваляха току-така пред шефовете си, защото след това нямаше да има пред кого да разправят подвизите си.

Чакаше и наблюдаваше кога ще излезе от магазина. Когато се покажеше, щеше да приключи с тази работа веднъж и завинаги. Никакви сложни схеми вече. Никакви притеснения за ДНК или какво ще намерят, или няма да намерят ченгетата.

— Върши нещата простичко, тъпако — бе мотото му. Просто свърши работата, която ти е поръчана. Когато приключиш, връщай се към обикновения живот.

Поне докато Големия не го призовеше отново.

Да не би пък да бе време да започне да мисли за пенсиониране? Беше на петдесет и пет, не чак толкова стар, но доста стар за тази работа. Уморяваше се. Започваше да се плаши.

Убийството на Джули Карлсън бе първият провал в живота му. Бе започнал да се съмнява в способностите си. А и шефът започваше да се съмнява в способностите му.

Имаше едно нещо, което бе научил през живота си, а именно, да не се пречка на шефа. Хората, които си позволяваха подобни грешки, умираха.

За пръв път му хрумна, че може и да не успее да се измъкне с пачките от този бизнес, за да ги харчи на спокойствие. Че тази работа може да му струва живота. Знаеше къде са заровени не едно и две тела. Съвсем буквално.

За шефа му можеше и да не е много изгодно да го пусне да се измъкне и да излезе в пенсия просто така.

Мътните да я вземат тази Джули Карлсън. Отначало не ѝ мислеше лошото, убийството ѝ си бе просто една поръчка. Сега вече бе много повече. Първо, тя го бе белязала. Малко от жертвите му бяха успели да го бележат, но и те не бяха останали живи дълго. Второ, заради нея не изглеждаше вече достатъчно компетентен. А да изглеждаш пред околните по-малко компетентен, влияеше зле на бизнеса. Освен това бе и опасно.

Щом се появи, щеше да я закове на място. Трябваша му само три минути, за да приключи.

В тази кола бе много повече от трийсет и пет градуса. Нарочно открадна кола със затъмнени стъкла, за да не може никой да го види. Ако включеше мотора, можеше да привлече нечие внимание, затова не посмя. Когато човек седи в крадена кола и замисля нечие убийство, не му трябва чуждо внимание.

Беше станало почти пет. Слънцето слизаше надолу към хоризонта. Лъчите му проникваха през предното стъкло, караха го да се поти и го заслепяваха. Беше гладен, от жегата го болеше глава, а освен това носът му пулсираше, сякаш за да направи унижението още по-силно. Опита се да не обръща внимание на болката и се пресегна към компреса с лед, но ледът се бе разтопил и той само си намокри ризата.

Носът правеше нещата лични. Щеше да я накара да си плати.

Само да излезе. Видя я, когато влезе тази сутрин в магазина, след това си намери най-хубавото място, за да чака. Тя затваряше към пет. Прецени, че ако се появи към три, няма начин да я изпусне, дори и да реши да си тръгне по-рано.

Не можеше да си позволи да я изпусне отново.

Затова бе готов да си седи навън и да се опече жив, стига работата да станеше.

След това щеше да отиде в Ки Уест и да изкара една хубава ваканция, а след това да се върне към обичайната си работа. След няколко години можеше дори да се пенсионира.

Крайно време бе да започне да гради планове за бъдещето. При това, сериозни планове.

ГЛАВА 24

— Нали се разбрахме, че е най-добре да не се връщаш на работа. — Мак спря на едно кръстовище, зави и отново заговори: — Че както и да го погледнеш, денят ти беше доста напрегнат.

Това бе повече от очевидно и всеки друг път Джули бе изсумтяла. Само че сега не го направи, защото се вглеждаше в лицето на Мак. Беше го опознала, каза си тя. Фактът, че избягваше въпросите ѝ, означаваше много.

— Трябва да се върна на работа. Обадих се в магазина от спалнята ти, за да проверя дали всичко е наред, и Мередит — другата ми асистентка — ми каза, че клиентката за три все още е там и нещата не вървят добре. Освен това трябва да се видя и с Амбър. По-добре да стане днес в края на деня, отколкото утре сутринта. — Джули замълча, без да откъсва поглед от лицето му. — А ти няма ли да ми разкажеш какво става с партньора ти?

Мак я погледна, поколеба се, след това се намръщи недоволено.

— Не помниш ли, че ти казах, че политиката на фирмата е да не се спи с клиенти? Хинкъл е ядосан, че съм нарушил правилото.

Джули го погледна подозрително. Не беше успяла да чуе разговора между двамата мъже, но Хинкъл бе силно разстроен заради Мак. Толкова ядосан и разстроен, че Мак сега не желаше да обясни.

— Истината ли ми казваш?

Устните му се извиха в усмивка.

— Самата истина. — Отново погледна към нея. — Какво смяташ да правиш тази вечер? След като уволниш асистентката?

— Сигурно ще се прибера у мама. Няма да се върна в онази къща. — Тя потръпна при мисълта.

— Мога да те заведа на вечеря. — Каза го небрежно, неангажиращо. Вече бяха на магистралата и движението бе ужасно натоварено. Може би поради тази причина обръщаше толкова много внимание на пътя, но според Джули не бе това.

— Мак... — младата жена се поколеба. Той беше красив, беше сексапилен, беше страхотен в леглото. Беше забавен. На него можеше да се разчита. Беше невероятен. Само като го погледнеше, и сърцето ѝ започваше да играе, а като се сетеше какво бяха правили в леглото, макар и с известно неудобство, когато си припомняше някои от подробностите, я обземаше желание да започнат отново. Само че в момента бе много уязвима и започваше непрекъснато да разчита на него за утеха и подкрепа. А като се добавеше и невероятният секс с него, нещата нямаше да са особено добри. Сърцето ѝ беше достатъчно разбито от брака, а една провалена връзка с Мак щеше да я довърши. — Мак, точно сега не съм готова за връзка.

Секунда мълчание.

— Скъпа, че кой ти говори за връзка? Не съм споменал подобно нещо. Говорех ти за най-обикновена вечеря — и много неангажиращ секс. — Усмихна ѝ се, а тя, въпреки че бе объркана, също му се усмихна. — Или без последното. То зависи от теб. Но мисля, че един приятел няма да ти бъде излишен. Да не говорим, че трябва да ядеш.

Още секунда мълчание, докато тя мислеше.

— Някое конкретно място ли имаше предвид? — По устните на Джули играеше усмивка, докато го гледаше. На това му се казваше капитулация — заради вечерята — и двамата го знаеха. Изведнъж решението ѝ се стори правилно. Може би започването на една връзка с Мак бе опасно в момента, но пък целият живот бе изпълнен с опасности. Джозефин лежеше доволно на бедрата ѝ и Джули гладеше къдравата ѝ козина. Когато бе с Мак, бе, все едно че Джозефин лежи на скута ѝ: то бе нещо, което ѝ доставяше неизразимо удоволствие.

А отсега нататък, тя щеше да използва цялото щастие, което откриеше.

— Ти избери. Което място предпочиташ.

Джули се замисли.

— След като и Джозефин е с нас, какво ще кажеш за О'Конъл? — Заведението на О'Конъл бе приятно и непретенциозно, просторно, с големи маси и просторна тераса. Сид не понасяше простиичките ястия там и бързото обслужване. Но тя обичаше да ходи на такива места с Беки и момичетата. А и Джозефин щеше да се чувства добре на някоя от масите на терасата.

— Виждам, че ще ми излезеш евтино. — Усмихна ѝ се и зави от магистралата към Самървил. Слънцето вече се спускаше, забеляза тя, докато се насочваха право към него и ярките лъчи я ослепяваха. Скоро щеше да се свечери и двамата с Мак щяха да отидат да вечерят заедно.

Изведнъж усети, че това много я радва. Щеше да донесе истинска сладост в горчивия ѝ напоследък живот.

— Мак — обърна се към него тя. — Съжалявам за одева.

Изражението му ѝ подсказа, че разбира за какво говори, че е била малко разтърсена след секса.

— Няма нищо — каза съвсем сериозно той. След това ѝ се усмихна широко. — С мен понякога можеш да си го позволяваш, особено ако причината е същата.

Тя се разсмя и усети, че сърцето ѝ ще бъде излекувано. Щеше да е нужно време, каза си, но всичко щеше да е наред.

Той спря на паркинга срещу магазина. По това време бе доста пълно, тъй като хората се отбиваха в магазина, аптеката или в други места в търговския център, преди да се приберат. Пред тях улицата бе също много натоварена, колите фучаха и се опитваха да изпреварят пиковия час. От другата страна на улицата бе „Каролайна Бел“ с тъмните стъкла. Сега по тях блестеше единствено залязващото слънце.

Господи, сега трябваше да се разправа с Амбър и с Карлин. Добре дошла в истинския живот.

— Искаш ли да дойда с теб? — Мак бе наблюдавал лицето ѝ.

Очите им се срещнаха. Той вече не се усмихваше. Разбра, че си дава сметка за усилието, което трябва да положи, за да се стегне и да продължи напред. Колко бе мил. Не си спомняше Сид някога да се е интересувал какво я вълнува, какво е важно в живота ѝ, освен, разбира се, него.

— Може да се окаже неприятно.

Самата мисъл, че Мак е на нейна страна, че няма да бъде сама, ѝ даде сили.

Джули поклати глава.

— Не, благодаря. Могам и сама да се справя. След това ще заключа и ще се видим в колко... шест?

— Ще те чакам. Ела, когато се приготвиш. Ако имаш нужда от мен преди това, обади ми се. — Той почука с пръст мобилния телефон.

— Ще се обадя. Но няма да имам нужда от теб. Освен ако Амбър не реши да ми се прави на интересна. — Джули се усмихна, за да покаже, че се шегува, повдигна Джозефин от скута си, слезе от колата и отново погледна Мак. — Няма да се бавя, стига да е възможно.

— Ще те чакам.

Джули затвори вратата и пое към магазина. Усещаше погледа на Мак на гърба си. Единствено заради него, тя завъртя дупе повече от обикновено и се подсмихна доволно, когато си представи какво му е. Дано да му въздейства.

За своя изненада, удоволствие и малко ужас, тя откри, че се възбужда, когато си мисли за неговата възбуда.

Сексът бе чудесно средство да прогониш тъгата, която те обхваща при развод. Замисли се за момент и реши, че на нея тази терапия ѝ помага.

Жегата я обгърна отвсякъде. Гласовете на хората, дрънченето на количките със стока, профучаването на автомобилите по пътя се смесиха с мириса на разтопен асфалт, изгорели газове. Познат мирис. Беше ѝ приятно, че Мак ще я чака, когато излезе от магазина.

Така се чувстваше по-силна, по-смела и в безопасност. Струваше ѝ се, че животът ѝ едва сега започва.

Прескочи храстите, които разделяха „Кръогер“ от „Тако Бел“, доволна, че има Мак, а в същото време намисляше какво да каже на Амбър. „Уволнена си, малката“ не бе особено удачно, но не успяваше да измисли нищо по-достойно, което да разкрие и чувствата, и намеренията ѝ.

Сянката на „Тако Бел“ скри ослепителното слънце, когато зелен „Лексус“ спря до нея. Джули погледна през рамо, защото предната броня бе съвсем до нея, но продължи да върви напред, без да му обръща повече внимание. Чу, че вратата на колата се отваря и затваря.

След секунда твърда ръка стисна нейната. Джули така се стресна, че подскочи. Извърна се, тръпнеща от страх, и се изправи срещу Сид.

— Какво, по дяволите, си направила? А? Какво си направила?

Облечен в антрацитен костюм и колосана бяла риза, без да обръща внимание на жегата, порумениял и навъсен, очилата смъкнати на носа му, червената копринена връзка — изкривена на една страна — той бе наистина побеснял. Това бе толкова нетипично за Сид, че тя

разбра, че наистина не е на себе си. Ноздрите му се бяха разширили, той дишаше тежко, а пръстите му й причиняваха болка. За момент, за един кратък момент, стомахът й се сви. Не й беше приятно да ядосва Сид и отначало се зачуди какво става, но след това се сети, че вече не е нужно да го търпи. Мисълта, която й хрумна одева, се бе задържала. Той я бе освободил. Вече нямаше права над нея. Беше прекъснал връзката помежду им с всичко, което правеше. Откакто се бяха оженили, тя бе за него аксесоар, начин, по който да се перчи с успеха си, бе също като италианските му обувки и скъпите копринени вратовръзки. Разбра, че й е омръзнало да бъде просто един аксесоар.

От брака им не бе останало нищо много преди Амбър да се появи на сцената.

Амбър просто я бе накарала да прогледне и да види истината.

Изведнъж Джули осъзна, че получава втори шанс. Отново щеше да е Джули, а не Джули Карлсън, просто истинската Джули. Просто Джули никога нямаше да се примири с ролята на послушната женичка на Сид, тя щеше да го погледне ядосано и да се дръпне от ръката му.

— Какви ги приказваш? — Гласът й беше леденостуден. — Не ме пипай.

За миг в очите му проблесна изненада. След това лицето му се сгърчи. Той трепереше от гняв, когато се приближи до нея и се надвеси застрашително. Очите му бяха жестоки и гневни.

— Много добре знаеш за какво говоря. Била си в къщата, нали? Шпионирала ли си ме? Точно това си правила, хитра малка... Какво, по дяволите, си направила на колата ми? Изпуснах си самолета! Имаш ли представа, колко важно беше това съвещание? Заради теб го изпуснах.

Въпреки надигания се гняв, в първия момент Джули остана безмълвна. Само го гледаше с омраза. Сред обърканите й чувства вземаше връх неспособността да повярва. Вместо да й се извини, вместо да й обясни, вместо да измисли някакво обяснение, задето е бил хванат на местопрестъплението в къщата им, и то с двайсетгодишната й служителка, той си позволяваше да й крещи, задето е разбрала и е повредила колата му.

В цялата тази работа нещо не беше наред, но за щастие Джули нямаше намерение да остане с него, за да разбере.

— Я ме чуй! Намерих ти виаграта. Видях те вкъщи с Амбър. Знам какво си направил. Така че знаеш ли какво? Пет пари не давам дали си изпуснал самолета. Пет пари не давам дали си пропуснал събранието. И ще те оставя сам да разбереш какво съм направила на колата. Само за твое сведение, искам да те уведомя, че си един мизерен чекиджия, смотаняк, надут, тъп и импотентен нещастник. Бракът ни приключи. Искam развод.

За момент той остана загледан в нея, замаян, сякаш котето пред него се бе превърнало в тигър, който се бе нахвърлил да го ухапе. Лицето му се зачервяваше все повече, докато накрая доби цвета на домат, а очите му щяха да изскочат.

— Няма да я бъде тази работа. — Той отново я стисна за ръката и я потегли към „Лексуса“, а пръстите му се впиха в меката кожа над лакътя. Вече дишаше тежко, а лицето му бе грозно разкривено. Джули заби токове в размекнатия асфалт и се опита да се дръпне, а той я изтегли с всички сили. — Ще получиш развод, когато аз кажа, че можеш да получиш развод, не и преди това, разбра ли ме? Боклук такъв, на кого му трябва мърла като теб, с такъв дебел задник, кой ли друг би те търпял!

Дръпна я отново и тя полетя напред. Той я влачеше към „Лексуса“, а тя не успяваше да се освободи. Джули усети как зад гнева ѝ се прокрадва страх. Никога преди не бе успявала да ядоса толкова много Сид. Но и винаги бе правила каквото той поискаше. Сега, след като вече не му се подчиняваше безропотно, докъде ли бе готов да стигне?

Нямаше желание да разбере.

— Пусни ме!

Пръстите му бяха като менгеме. Тя се огледа диво, докато се бореше с него да не я качи в колата. Бяха в сянката на „Тако Бел“, единственото сравнително свободно място наоколо. Никой не им обръщаше внимание на двамата със Сид. Трябваше да се спаси сама.

„Можеш да се разпищиш“, каза си тя. Но последните остатъци от съпругата на Сид Карлсън не ѝ позволиха да направи такава сцена.

Но пък, от друга страна, нямаше да се остави да бъде натоварена в „Лексуса“ от вбесения си съпруг, който в най-скоро време щеше да е бивш. Не, от това нямаше да излезе нищо добро.

— Пусни я, Сид.

Гласът на Мак спря Джули тъкмо когато се канеше да ритне Сид с всички сили в пиццала. Обърна се и го видя, протягаше се към нея, погледът му бе прикован в Сид, който спря на секундата и загледа Мак така, сякаш бе видял призрак. Пръстите му отпуснаха ръката ѝ от изненада. Мак я прихвана и я дръпна настрана от Сид. Тя инстинктивно отстъпи до него. Сви ръце пред себе си, сякаш да се защити, и погледна гневно Сид.

Щеше да мине дълго време, преди тя да забрави, или да прости страха, който ѝ причини.

— И ако това не е самият Мак Макуори. — Устните на Сид се извиха в подигравателна усмивка, но очите му станаха напрегнати и студени. Вече не се и сещаше за нея. Цялото му внимание бе насочено към Мак. — Не те ли разкараха от града преди няколко години? Май откриха, че си подкупно ченге, а?

Мак също се усмихна, подигравателно и погледите им се преплетоха като саби. Джули усети враждата между двамата, силна като електрически заряд. Местеше очи от единия към другия. Сид бе по-нисък, по-слаб, по-стар, приличаше на преуспял бизнесмен и някак не се вместваше на прашния, напечен от слънцето, паркинг в скъпия си тъмен костюм. Мак бе по-висок, по-млад, по-красив, рус бог на сърфа в хавайска риза, дънки и гуменки, а най-странното бе, че строго стиснатите зъби и блясъкът в очите му го правеше по-страшен от двамата. Изведнъж тя разбра, че тук се крие някаква стара тайна, опасна тайна, между двамата.

Мак отвърна с нисък глас, който Джули никога преди не беше чувала.

— Не ми казвай, че си забравил подробностите. Защото аз не съм. Отдавна се каня да намина и да те поздравя за добре свършената работа.

— Ти заплашваш ли ме? — Сид бе готов да избухне. После, най-неочаквано, изражението му се смени, той погледна Джули, а след това Мак. — Какво, по дяволите, правиш с жена ми?

— Така, както ми се струва, я пазя от теб, тъпако.

Грубият отговор на Мак само усили впечатлението у Джули, че между тези двамата се бе случило нещо неприятно. Мак никога не бе споменавал, че познава Сид.

— Аз го наех — заяви тя и реши, че няма да показва объркването си, докато не дойде подходящият момент. — Той е частен детектив. Има снимки на вас двамата с Амбър. Нея ще я уволня, между другото, веднага щом я видя. А с теб, както вече ти казах, смятам да се разведа.

Сид я гледаше. След това извърна поглед към Мак. След това шокира Джули, като избухна в смях, бурен смях, от който тя настръхна. Бе очаквала каква ли не реакция от Сид, само не това. Младата жена се намръщи. Усети как Мак се напруга. Погледна го и забеляза, че не помръдва, че гледа безизразно.

— Тъпа малка кучка — каза Сид и привлече отново вниманието ѝ. — Ти не разбираш ли кога те използват? Използвал те е, за да измъкне информация за мен, нали? А ти си му казала всичко, което знаеш.

Джули сигурно изглеждаше толкова шокирана, колкото се чувстваше, защото той поклати презрително глава.

— И представа не си имала, нали? Понякога си мисля, че номерът на сутиена ти е по-голям от коефициента ти за интелигентност. Този тип ме дебне от години, а сега те използва, за да се добере до мен. Какво си му казала?

Усети, че ѝ става студено въпреки жаркото слънце и тя забрави за Сид и погледна Мак.

— Истина ли е това?

Той я погледна. Очите му ѝ казаха всичко. Сид говореше истината.

— Джули...

— Истина е, нали? — В ушите ѝ се появи бучене, когато разбра, че и Мак я е предал.

— Ще ти обясня...

Сид го прекъсна с високия си смях, който накара Джули отново да го погледне.

— Какво си направила, влязла си в офиса му и си го помолила да ме следи? Сигурно е решил, че това е щастливият му ден. Дори не ти е казал, че ме познава, нали? — Лицето ѝ сигурно я бе издало, защото той отново се изсмя. — Както вече ти казах, добре те е използвал.

Той се отдръпна на няколко крачки към „Лексуса“, отвори вратата и кимна заповеднически с глава.

— Влизай в колата. Ще отидем някъде да поговорим.

Джули погледна Мак. Имаше чувството, че са я ударили в стомаха. Не можеше да диша. За нейна най-голяма изненада, от измяната на Мак я заболя много повече, отколкото в момента, когато разбра за Сид и Амбър.

— Джули, чуй ме... — Мак я гледаше, без да забелязва Сид. Гласът му беше нисък, очите — пълни с болка.

Тя го прекъсна с рязко кимване.

— Постъпи гадно. — Гласът ѝ беше тих като шепот.

— Не ми казвай, че си се усукала около него.

Нещо в погледите им сигурно бе предупредило Сид.

Той бе толкова ядосан, че на Джули ѝ се прииска да се изсмее. Отново изви очи към него.

— В интерес на истината, днес следобед спях с него. — Гласът ѝ бе станал отново нормален. Тя преглътна, за да прогони бучката в гърлото, която сигурно щеше да се превърне в сълзи. — Ако имаш да ми кажеш нещо, обади се на адвоката ми. Ще позвъня в офиса утре и ще ти оставя името му. — Сид се намръщи грозно, когато тя погледна Мак. — А теб не искам да те виждам никога повече.

— Джули... — повика я отново Мак и посегна към нея. Гласът му беше дрезгав, очите — пълни с отчаяние. — Дай ми възможност да ти обясня.

Джули отстъпи бързо встрани, за да го избегне.

— Върви по дяволите — каза му тя. Очите му потъмняха, сякаш го бе ударила, и той отпусна ръце отстрани. Тя отново се обърна към Сид. — И ти да вървиш по дяволите.

Вирна глава, изпъна гръб, завъртя се и тръгна напред.

— Лъжлива малка курветина, довлечи си тлъстия задник тук — разкрещя се Сид. Едва изрекъл тези думи и Джули долови някакво движение, последвано от удар. Обърна се и забеляза как Сид полита назад, Мак стиска юмруци, приведен напред, втренчен във врага си с диво задоволство. Джули също така забеляза, че са започнали да привличат погледите на хората, и продължи да върви. Чу забързани стъпки и също забърза, дори затича. Някаква ръка я сграбчи. Не беше нужно да се обръща, за да разбере, че е Мак.

— Джули, моля те. Знам, че прозвуча грозно, но... — Той я завъртя към себе си.

— Прозвучало било грозно? Така ли е? — Болка и гняв, и усещането, че е предадена, накара гласа ѝ да потръпне. Изтегли ръка от неговата и оголи зъби. — Махай се! Остави ме на мира! Не искам да чувам нищо от теб. Изпрати ми сметката, за да ти платя, и се махай от живота ми. Разбра ли?

Едва когато забеляза, че няколко човека я гледат, разбра, че крещи. С крайчеца на окото си забеляза и Сид, поаленият, със стиснати юмруци, да се насочва към тях. Някаква жена, стиснала огромен плик с покупки, не откъсваше очи от тях, докато набираше номер на мобилния си. Джули предположи, че звъни на 911.

Молеше се и двамата негодници да ги тикнат в затвора.

— Трябва да ме изслушаш — помоли Мак.

— Не, не трябва — изсъска тя. Обърна му гръб и пое към тротоара. Някакво движение откъм „Каролайна Бел“ привлече вниманието ѝ. Забеляза кой е, и стисна устни. Карлин Скуоб излизаше и се отправяше към нея, очевидно забелязала я през витрината, също толкова недоволна. Джули за малко не се завъртя, за да се отдалечи в обратната посока. Нямаше никакво желание да слуша как Карлин мрънка, че я е зарязала в последния момент.

— Джули, моля те. Дай ми само минутка.

Мак отново я хвана за ръката и я завъртя към себе си точно когато тя стигна края на паркинга. Сид приближаваше бързо, а очите му издаваха, че е готов да смачка някого, но Мак, изглежда, не го забелязваше или просто му беше все едно. С периферното си зрение Джули забеляза как Карлин се оглежда и стъпва на асфалта. Едва тогава видя, че тя е облякла розовата рокля с полото, която тя бе зарязала одеде. Защо, по дяволите...

Внезапно движение на улицата привлече вниманието на Джули. Изневиделица някаква синя кола изскочи на пътя и се насочи към Карлин, която я видя, че приближава. Джули улови ужаса в очите ѝ, забеляза я как отваря уста.

Карлин се опита да се дръпне, но нямаше време. Колата я удари и се чу глухо тупване. Тя полетя във въздуха, праметна се, отпусната като парцалена кукла, и се претърколи върху капака на колата.

Джули изпищя и не спря да пищя, докато се втурваше към мястото, където бе паднала окървавената Карлин.

ГЛАВА 25

Карлин беше мъртва. Джули не можеше да повярва. Изтръпнала от шок, тя излезе от болницата малко след десет. Беше вече тъмно, горещо, задушно и много влажно. Над нея искряха звезди и се бе издигнала красива луна. Потръпна пред иронията, че в такава красива нощ е станала свидетелка на грозна смърт, и ѝ стана приятно, че е толкова горещо. Усещаше вледеняващ студ и ѝ се струваше, че никога вече няма да се радва на топлина.

Да седи със семейството на Карлин в очакване на новините, бе едно от най-мъчителните преживявания в живота ѝ.

Карлин бе станала жертва на шофьор, който я бе блъснал и избягал. Полицията, разбира се, щеше да се заеме със случая. Говориха и с Мередит, и с Джули, и с още десетки хора. Свидетелите бяха много, а някои дори бяха съобразили да запишат номера на колата. За момента не бяха открили нито автомобила, нито шофьора, но полицаите бяха уверени, че ще го открият. Джули се молеше това да стане час по-скоро. За нея катастрофата бе ужасна не само в едно отношение.

Не можеше да преглътне факта, че Карлин бе облечена с нейната рокля, когато я сгазиха. Джули изтъкна този факт пред полицаия, който я разпитваше, и той грижливо си записа, но тя имаше чувството, че тази информация никак не го впечатли, и бе сигурна, че ще я забутат в някоя ненужна папка.

Накрая решиха, че Карлин е станала жертва на пиян шофьор или на наркоман, или на възрастен човек, или на дете, а след удара шофьорът се е паникьосал. От полицията бяха сигурни, че ще открият и колата, и шофьора, а въпросите щяха да бъдат изяснени чак тогава.

Когато Джули попита Мередит за роклята, тя ѝ обясни, че Карлин, подразнена, че е оставена на грижите на продавачката, бе пушила цигара след цигара в пробната. Поръсила с пепел собствената си рокля и се получила малка дупчица на бюстието. Карлин се разпискала и обвинила Мередит за цялото това фиаско и казала, че не може да излезе навън с дупка отпред. Мередит не знаела какво друго

да направи, затова я поканила да си избере друга рокля от колекцията на „Каролайна Бел“. За нейно нещастие, заради новите импланти, единствената дреха, която ѝ станала, била роклята на Джули, защото била с ликра. Мередит ѝ позволила да я облече.

А Карлин бе загинала в нея.

— Ти не разбра ли, че да се мотаеш сама по паркинг нощем не е много умно?

Гласът зад нея я накара да подскочи, въпреки че го позна. Беше ядосана, нервна и не беше нужно много да мисли, за да разбере защо. Фактът, че Карлин бе умряла в нейната рокля, я бе разтърсил. Едва сега разбираше.

— Махай се. — Дори не погледна през рамо. Подразни се, защото се почувства по-спокойна с Мак зад нея. Сърцето ѝ бе прободено от болка, а настроението ѝ се доразвали.

— Знам, че си ми много ядосана. Признавам, че имаш право. Но мога да ти обясня.

Измъкна ключовете от чантата и натисна копчето за централно заключване. След това се обърна към него. Всеки мускул в тялото ѝ тръпнеше от напрежение, а очите ѝ горяха.

— Да не би да не разбираш, когато ти се казва да се махаш?

Луната бе превърнала косата му в разтопено сребро, а очите му също бяха станали сребърни. По високите му скули, правия нос и брадичката падаха сенки. Изглеждаше висок и едър и невероятно красив, докато стоеше сериозен пред нея. Джули го мразеше.

Уплаши се, когато разбра, че го мрази. Омразата бе толкова силно чувство към един почти непознат, с когото бе спала и който я бе предал. Вече дори не мразеше Сид. Отдавна бе преодоляла омразата към него.

Нямаше значение какво е направил. Мак бе една малка, незначителна глава от книгата на живота ѝ. Просто преходен етап. Сигурно беше полудяла, но нямаше защо да го мрази.

Мак се намръщи и натъпка ръце в предните джобове на дънките.

— Виж, двамата със Сид си имаме стари сметки за уреждане. Когато попаднах на теб, първата ми мисъл беше, че мога да измъкна от теб някаква информация за него. Само че...

— Забрави — срязва го Джули. — Губиш си времето. Сега дори и да ми кажеш, че слънцето изгрява от изток, пак ще се усъмня. Остави

ме на мира.

Тя се обърна на пети и понечи да отвори вратата.

— Никога ли не ти е минавало през ума, че Сид може би се опитва да те убие?

— Какво? — Въпросът беше толкова неочакван, а в същото време повтаряше подозренията ѝ, затова тя отново се въртна към него.

— О, нямам предвид самия Сид. Той не е от хората, които си цапат ръцете. Наел си е професионалист, убиец. Я си помисли! Момичето, което беше убито днес, че тя е била с твоята рокля, нали? Излизала е от твоя магазин, нали? Може би някой я е сбъркал с теб. Може да е същият, който те нападна в къщата. Може би още дебне. Вече успяваш да му избягаш два пъти. Може да опита трети път.

Сърцето на Джули се преобърна. Настръхна цялата. Той, разбира се, говореше нелепости. Сид никога не би наел човек, който да я убие. Дали? Това бе като сюжет за някой тъповат филм.

Едва се сдържа да не се огледа и проследи с поглед сенките наоколо. Ако Мак не беше пред нея и не я наблюдаваше, тя щеше да избяга. Само че сега нямаше намерение да му достави удоволствието да разбере, че е уплашена.

Въпреки че той бе разбрал сам.

— Ако вярваш на това, значи трябва да отидеш в полицията. — Джули бе горда колко спокойно прозвуча гласът ѝ. Седна в колата си и понечи да затвори вратата. Ръката му стисна вратата и младата жена зачака.

— Те дори не биха ме изслушали особено когато става въпрос за Сид. Помниш ли, че ти казах, че ме уволниха заради един тип, който ми погоди номер. Става въпрос за Сид.

Очите на Джули се разшириха. Тя не пхна ключа в стартера.

— Разследвал си Сид? — Гърлото ѝ изведнъж пресъхна. — Защо?

— Наркотици. — Очите му се впиха в нейните. — Тогава си мислех, че той се занимава с наркотици на едро. Освен другите неща.

За момент Джули остана с отворена уста. След това прецени, че това е едно напълно нелепо обвинение. Сви вежди и дръпна вратата, затвори и заключи бързо, без да му даде възможност да реагира. Той остана намръщен, подпрял юмруци на бедрата. Джули запали, но усети, че не може да се стърпи, и спусна стъклото един сантиметър.

— Да знаеш, че имаш нужда от професионална помощ. Ако бях на твое място щях да отида на бегот до първата болница. А сега сбогом.

Тя вдигна прозореца, даде на задна и го остави на сенчестия паркинг да гледа след нея. Добре че най-сетне заговори тези глупости, каза си тя, докато караше. За минута наистина му бе повярвала. Но щом си представи Сид, съвършеното му облекло, Сид със синята кръв, Сид с голф турнирите и бизнес срещите, Сид, който държеше на реда и точността, самата мисъл да се занимава с наркотици ѝ се стори нелепа. Въпреки че се канеше да се разведе с него, не можеше да повярва.

Ако Мак не беше споменал, че някой се опитва да я убие, тя дори нямаше да го изслуша.

Кой знае защо думите му я накараха да си спомни нещо. Това нещо бе някъде дълбоко в нея и тя не успя да го отблъсне.

Джули разбра, че предупреждението му е подклало нейните страхове.

Отби от главния път и тръгна през лабиринта тесни тъмни улички към къщата на майка си. Скоро нямаше да се покаже сама навън. Май щеше да се наложи да наеме фирма, която да ѝ изнесе нещата, и щеше да помоли Беки да наглежда работата им. Забеляза зад себе си фарове, които не се отделяха, завиваха след нея, намаляваха, когато и тя намаляваше, настигаха я, щом тя дадеше газ.

Следяха я. Сякаш я заля студена вълна. Джули задиша по-бързо. Обзета от паника, посегна към мобилния телефон.

В следващия момент се сети кой може да бъде. Само Мак.

Бавно остави телефона. Ако грешеше, ако наистина зад нея бе наемен убиец, тръгнал да изпълнява задачата си, щеше да се почувства като пълна глупачка. Само че не грешеше.

Единствено за да е сигурна, тя се вгледа внимателно в огледалото за обратно виждане, когато колата зад нея минаваше под една улична лампа. Да, това бе черният автомобил на Мак.

Мак я следеше.

Този факт я вбеси толкова много, че когато паркира пред скромната къща на майка си, той все още не я бе настигнал. Когато спря, тя вече излизаше и се приближаваше към него, стиснала телефона си в ръка.

Той излезе тъкмо в момента, когато тя бе до него. Затвори вратата, но остави мотора да работи. Заради Джозефин, каза си тя, когато наближи. Забеляза пухкавата глава на пудела да наднича през прозореца. Щом видя кучето, и сърцето ѝ се сви. Разбра, че докато е траел целият този кошмар, се е влюбила — в Джозефин.

Не в онзи тъпак, който се бе облегал на колата си, скръстил ръце на гърдите.

— Ако не ме оставиш на мира, ще се обадя в полицията — заплаши го тя и размаха към него мобилния телефон.

Той не обърна внимание на заплахата. Много го биваше да не обръща внимание на нещата.

— Помниш ли, че те попитах за първата жена на Сид? Ти каза, че тя изобщо не се е мяркала. Така е, защото след някакво парти, на което отишла със Сид, повече никой не я е виждал. Просто изчезнала от лицето на земята. Търсих я години наред, но няма и следа. Името ѝ е Кели. Беше само на двацет и две.

— Да не би да се опитваш да ме накараш да повярвам, че Сид я е убил? — Гласът ѝ трепереше от възмущение, но трябваше да признае, че за това допринасяше и увеличаващото се зрънце страх.

Мак сви рамене.

— Според мен е по-вероятно да е наел човек да я убие.

— Ти не си нормален. — Джули си пое дълбоко дъх. — Ако вярваш, че е така, защо не отидеш в полицията?

— Че аз бях в полицията, нали не си забравила? Едно време бях. Аз бях ченгето, което забеляза, че Кели Карлсън е изчезнала, но истината е, че няма свидетели, няма тяло, няма убийство. Официалната версия бе, че госпожа Карлсън се е върнала при семейството си в Калифорния. За властите версията бе достатъчно правдоподобна, въпреки че в Калифорния тя не е имала семейство, при което да се върне. Наистина е била от Калифорния, но родителите ѝ са починали, преди да се омъжи за Сид. След развода, тя просто е изчезнала. А сега от отдела дори не желаят да разговарят с мен. Теб може и да те изслушат, ако отидеш и им кажеш, че смяташ, че съпругът ти се опитва да те убие, но от друга страна, може и да не ти обърнат внимание. Доказателства няма, все още няма. А Сид и семейството му имат доста влиятелни познати и приятели.

— Ти просто се опитваш да ме уплашиш! — При това много успешно. При тези факти, подредени и представени по подходящия начин, на случилото се можеше да се погледне така, сякаш Сид е наел човек, който да я убие. Само че това бе много малко вероятно. Сид си имаше много гадни недостатъци, но тя не можеше да си го представи като хладнокръвен убиец. Много по-вероятно бе Мак да е събрал две и две и да е получил четири, или пак да се опитваше да си постигне своето. Сети се как я бе излъгал, и се вбеси. Обърна се на пети с намерението да се прибере.

— Опитвам се да те опазя жива. — Той се отдръпна от колата си, стисна я за ръката и я обърна към себе си. — Напоследък, скъпа, се опитвам да си подготвя домашните и никак не ми харесват нещата, които научавам. Ти знаеш ли, че „Суийтуотър“, нали си спомняш „Суийтуотър“, където Сид се отбива нощем, е собственост на корпорация „Ранд“, която притежава и „Ол Американ Билдърс“? Да, компанията на Сид. Очевидно „Суийтуотър“ е място, където се случват разни работи — там се стоварват пари на едро. На улицата се говори, че там се препират парите на мафията. А корпорация „Ранд“ се притежава... я да видим дали ще успееш сама да познаеш?... от Джон Сидни Карлсън III. С други думи, от татенцето на Сид. Джон Сидни Карлсън II, дядото на Сид, бил председател на борда до смъртта си.

— Искаш да ми кажеш, че бащата и дядото на Сид са били въвлечени в пране на пари? И то за мафията? — Джули го гледаше с неприкрито недоверие. Не можеше да си представи Сид и семейството му като слуги на мафията. — Това е пълен абсурд.

Мак поклати глава.

— Не е. Все още не съм приключил. Не ми е останало време. Само че според мен корпорация „Ранд“ си е завъдила издънки, с други думи, и Сид, и баща му, и дядо му, не знам колко поколения назад, са просто фасадата на организираната престъпност. Според мен те се занимават с трафик на наркотици, с внос на оръжие, с хазарт, защитават рекета, перат пари и всичко, което върви покрай тези дейности. А всеки, който им пресече пътя, просто умира.

— Да не би да се опитваш да кажеш, че им преча?

— Ти знаеш ли, че в семейство Карлсън никога не е имало развод?

Джули мигна, без да разбира.

— И това е свидетелство за организирана престъпност ли?

— Това е свидетелство за лошия късмет на жените, които се омъжват за мъж от семейство Карлсън. Разводи няма, но повторните женитби изобилстват. Жените в семейството проявяват склонност да умират.

Джули го гледаше с отворена уста. Замисли се за момент и сърцето ѝ започна лудо да блъска. Зловещата истина я порази. Джон се бе женил два пъти, преди да реши да се ограничи с млади гаджета. Сид ѝ бе казвал, че майка му е блъсната от кола, когато той е бил на три, а втората съпруга на Джон се бе удавила.

В главата ѝ нахлу още една страховита мисъл. Карлин бе блъсната от кола. Собственият ѝ баща се бе удавил. Джули усети как кръвта ѝ се вледенява. Това бе просто съвпадение. Трябваше да бъде съвпадение. Само че...

— Когато бях малка, баща ми понякога работеше за корпорация, наречена „Ранд“. — Гласът ѝ прозвуча приглушено.

Мак я гледаше и веждите му започваха да се смръщават.

— Така ли? Кога е било това?

— Не знам, била съм на седем или може би на осем. Дватама с майка ми бяха разведени по това време, но той се отбиваше или за да ѝ даде чека за издръжката ни, или да донесе по нещо за мен и Беки. Чековете бяха от корпорация „Ранд“. Спомням си името, защото и на двете с Беки ни се искаше да научим нещо повече за него. Той не идваше да ни вижда много често.

Не предполагаше, че гласът ѝ издава старата болка, но нещо трябва да я беше издало, защото устните му се свиха. Очите му потъмняха, докато се взираше в нея. Държеше и двете ѝ ръце, стисна ги леко и се приближи.

— Джули...

— Недей! — Джули си спомни старата приказка „Парен каша духа“ и се дръпна. Може и да имаше нещо в предупреждението му, но може и да нямаше, а тя вече не можеше да приеме думите му с доверие. — Лъжеш ме още откакто се запознахме. Защо да ти вярвам сега?

Той понечи да отговори, но в този момент светлината на малката тераса блесна. Майка ѝ излезе отпред.

— Джули! Джули, ти ли си? — Тя се вглеждаше към мястото, където двамата с Мак си говореха, защото там не достигаше достатъчно светлина. Червената ѝ коса беше навита на розови ролки, тя очевидно се канеше да си ляга, защото бе по домашна роба и пантофи.

— Да, мамо — провикна се Джули.

Майка ѝ застана на самия край на терасата и засенчи очи от светлината.

— Добре ли си?

— Да.

— Кой е с теб?

— Никой, мамо. — След това се обърна към Мак и заговори доста по-тихо, но си личеше, че не говори истината. — Не ти вярвам. Не вярвам на нито една твоя дума. Представа нямам, какво си намислил, но не искам да участвам. Върви си и ме остави на мира. Говоря ти сериозно.

— Джули, за бога... — започна Мак, но бе прекъснат от Дикси, решила да слезе по-напред.

— Че това не е никой. За Бога, Джули, не е ли това мъжът, който е праснал Сид в носа?

Джули едва се сдържа да не изпъшка. Разчитай на семейната клюкарска мрежа да разнесе всичко.

— Кой ти каза?

Без да изчака отговора, тя се отправи към майка си, но не пропусна да изсъска на Мак през рамо.

— Тръгвай си. Веднага.

— Беки ми каза. Кени ѝ се обадил. Секретарката на Сид — Хайди, или както там се казваше — била разказала на Кени. Тя разбрала, защото трябвало да се срещне със Сид на летището и да му занесе чиста риза. Неговата била цялата в кръв. Та той ѝ казал, че си имаш любовник, който го е нападнал. — Гласът на Дикси стана писклив от възмущение. — Аз, разбира се, не повярвах.

— Значи Сид все пак е заминал за Атланта? — Джули усети как я облива облекчение, защото поне един от проблемите нямаше да ѝ се мярка пред очите в следващите дни.

— Май да, но какво от това. Работата е там, че твърди, че имаш любовник.

Дикси се тресеше от възмущение, когато двете се срещнаха на стълбите пред терасата. Джули обгърна с ръка раменете на майка си и решително я поведе навътре. Обърна се бегло към Мак и забеляза, че той стои край колата си и ги наблюдава. Очевидно нямаше намерение да си тръгва. Стисна зъби и се опита да не мисли нито за него, нито за налудничавите му обвинения.

— Мамо, няма лесен начин да ти го кажа. — Бяха вече на терасата и тя си пое дълбоко дъх и реши да каже истината. — Поисках развод.

Ако се опитваше да откъсне вниманието на майка си от Мак — а на нея точно това ѝ бе целта — не би могла да избере по-подходяща тема.

Майка ѝ възкликна. Покри устата си с две ръце.

— Господи, Джули! Но защо? Защо? — Кратко мълчание, след което ужасените очи на Дикси се спряха на лицето на Джули. — Значи Сид е казвал истината? Не мога да повярвам! Не може да бъде! Да си намериш любовник!

— Не си ли мислила, че е възможно да гледа от теб, мамо? — Беки отвори вратата против комари, за да ги пусне да влязат, и погледна строго майка си. — Твоите любовници колко бяха? Обзалагам се, че и ти не ги помниш. А Джули си е позволила само един.

— Благодаря ти, Беки — отвърна сломено Джули и разбра, че ужасният ден няма никакво намерение да приключва. Сама не разбра защо е толкова учудена, че завари Беки тук. Майка ѝ обичаше да си осигури подкрепа. Ако мислеше разумно, щеше да се сети, че сестра ѝ ще бъде призована. — Кени ли е при момичетата?

— Да. Много е притеснен. Казва, че това ще му струва работата. — Беки се ухили шеговито. — Кой да повярва? Съвършената ми малка сестричка си е хванала любовник. Браво, Джулс, радваш ме.

— Млъквай, Беки.

— Чуй ме сега, Джули Ан. — Дикси я дръпна вътре и затвори вратата. — Само защото имаш любовник не означава, че трябва да се развеждаш. Знам, че с малко усилия двамата със Сид ще оправите нещата...

Джули въздъхна и се остави на майка си да я повлече към кухнята, където обикновено се провеждаше семейният съвет. Не се

въздържа и въздъхна. Нощта се очертаваше доста дълга.

ГЛАВА 26

След като не бе спал часове наред на все по-неудобната седалка на колата, Мак бе начумерен и в лошо настроение. Прекара цялата нощ пред къщата, където спеше Джули, за да пази. По мобилния телефон разпрати Хинкъл, Рауанда и Мама и всички други полезни познати да обикалят за информация, а той извеждаше Джозефин на кратки разходки, за да не се отпусне и да не заспи. Нощта премина спокойно, като се изключи пикливата кучка, която бе твърдо решена да съсипе всичко, което бе на задната седалка. Още рано сутринта трябваше да си вземе душ и да изпие чаша кафе, не държеше да е точно в този ред. Вместо това съзря Джули да излиза от къщата на майка си с впити къси панталонки и огромна розова тениска с образа на някакъв герой от анимационен филм отпред. Косата ѝ бе вързана на опашка и бе обува в гуменки.

Само като я видя, и сърцето му забърза. И не само защото удивителната ѝ красота разбуждаше някои негови мъжки части, въпреки че и това бе от значение. Истината бе, че сърцето му заблъска уплашено.

Очевидно бе тръгнала да потича. Сама. Иззад избуялите храсти, където бе паркирал колата, след като снощи тя влезе, Мак я наблюдаваше как слиза по стълбите и с бърза крачка се отправя по страничната алея. Тази жена или не вярваше на нито една дума, или бе готова с предсмъртното си желание.

Или и двете.

Той изломоти няколко грозни думи, скочи от колата, погледна Джозефин, която се бе изтегнала и спеше по гръб с вирнати лапи сред пораженията на задната седалка, очевидно постигнати по време на доста интересната ѝ нощ, и се отправи след Джули. Кварталът беше съвсем обикновен и много тих, с къщи в провинциален стил и големи градини, на осем километра северно от Самървил. Познаваше района сравнително добре, защото бе приятен и тук живееха главно възрастни, пенсионери и хора, които си търсеха нещо по-престижно. Погледна

часовника и забеляза, че е седем и двайсет и шест. Повечето хора — поне интеллигентните — по това време още спяха. Възрастна дама тъкмо излизаше на терасата, за да си прибере вестника, когато Мак подтичваше покрай къщата ѝ. Махна ѝ с ръка. Тя му се намръщи подозрително.

Вече бе разбрал, че наоколо не са очаровани от присъствието на непознати. Веднъж бе правил проучване на дъщерята на възрастна дама, която живееше в квартала и имаше чувството, че трябва с ченгел да вади думите от устата на всеки, когото попиташе.

Това би било съвършеното място за ново нападение над Джули. Свидетели няма да има. Лесно се стига до магистралата. Просто спират до нея, бум и се разкарват.

Кръвта на Мак се вледени при тази мисъл.

Пред него, Джули зави зад някакъв ъгъл. Все още тичаше равномерно по тротоара. Той гледаше слабата ѝ фигура с все по-нарастващ гняв. Дори не го беше забелязала, а той успяваше чудесно да види профила ѝ — забеляза нежните ѝ черти, как се полюшваше опашката, как подскачаха гърдите, дългите стройни крака. Чак сега разбра защо не го чува — беше си сложила уокмен.

Дори цяла рота да тичаше след нея, екипирани с бойно снаряжение, тя пак нямаше да ги чуе. А пък за професионален убиец нямаше да представлява никакъв проблем да я ликвидира.

Изпълнен с възмущение, той реши да ѝ покаже колко е уязвима, ако някой има намерение да я нападне. Забърза, застана зад нея и подръпна опашката ѝ.

Тя се изви и протегна ръка към него, а след това отскочи назад. Той се озова пред флакон със силна струя.

Да, точно така. Преди да успее да реагира, струята попадна в очите му, сякаш изпратена от огнехвъргачка. В следващия момент огънят го накара да се сети за пламъците на ада. Изрева от изненада и болка и задраска лицето си, преви се и затърка очи с ризата, но нямаше никакъв смисъл.

Щеше да остане безобразен, да изгори, да ослепее. Поне така се чувстваше. Знаеше, сигурен бе, че тези спрейове причиняват адска болка, но не оставят трайни поражения. Тъй като имаше чувството, че кожата му се топи, а пред очите му е непрогледна тъмнина, това не го успокои много.

— По дяволите, Джули! — изпъшка мъчително той.

— Мак! О, Мак! Мак! — Тя постави ръка на рамото му, на главата, на ръката. Имаше чувството, че се е навела над него, че се взира в лицето му, но не бе сигурен, защото не виждаше. — Извинявай много! Взех те за убиеца.

Ужасът в гласа ѝ отстъпи място на... кикот ли беше това? Точно така, кикот. При това не можеше да спре да се киска. След малко заговори през смях на някого — не можеше да разбере какво си казват, нито кой е новопристигналият, въпреки че гласът му се стори на мъж. Все още стоеше превит и се поклащаше като слепец, като някой пияница. Мак усети как го обзема паника. Тя го бе превърнала — него, единствения ѝ защитник — в безпомощна дрипа и сега, в най-неподходящия момент, се появяваше непознат мъж. Да не би да беше убиецът? Малко вероятно. Ако беше той, досега да е мъртва, както и той. Професионалните убийци не се мотаят наоколо и не се кискат с жертвите си. Мак отчаяно искаше да види с кого говори тя, затова потри отново лице с ризата и отвори подутото горящо око.

Тъкмо навреме, за да му плиснат в лицето студена вода, която му се стори като оръдеен залп. Джули бе намерила някакъв маркуч, а дребният възрастен човек, който бе до нея, насочваше струята.

— О, Боже! — Мак политна назад и се опита да прикрие лицето си, защото от водата го заципа още повече.

— Ето, измий се — каза Джули и пхна маркуча в ръката му. — Аз искам да си довърша сутрешния крос.

— Остани тук. Ти не ме ли чуваш? — излая той, но стисна маркуча. Със свободната си ръка посегна към нея, но не успя да я сграбчи. Поне беше наблизко. Чуваше я, че все още се киска на неволите му. Нямаше ли представа в каква опасност се намира? Очевидно нямаше. Само ако можеше да разкара тази гадост от очите си, мислеше си отчаяно той, всичко щеше да бъде наред. Спомни си какво ги учеха в полицията за тези спрейове, че колкото и да боли, водата е най-доброто разрешение. Затова изви маркуча, за да не блика право в очите, и отвори клепачи със свободната си ръка, за да си направи промивка. Изпъшка, когато усети благотворния ефект. Студена вода или не, но очите му продължаваха да горят.

— Видях го аз този, че ви преследва, преди да го подредите както трябва. Искате ли да викна полицията? — Старият извади мобилен

телефон, а Мак по тона му разбра, че има късмет, че и той не е въоръжен със защитен спрей.

Отново се опита да види съсухрения дъртак, обут в провиснали къси панталонки над възлести сбръчкани колене, раирана риза, натъпкана в тях, и обувки с връзки. Стоеше до Джули, а телефонът му бе в готовност. И двамата наблюдаваха страданията на Мак без всякакво съчувствие, поне така му се струваше, а и вече виждаше много по-добре.

— Няма нужда. Недейте — засмя се отново Джули и с този смях разсея последната надежда на Мак да получи някакво съчувствие. Отново стисна подгизналата риза и се опита да изтрие горящото си лице. — Сигурна съм, че си е научил урока. Благодаря ви за помощта.

След това за ужас на Мак се обърна и пое отново, без да се интересува от него и без да я е грижа за цялото фиаско, което бе причинила.

— По дяволите, Джули, върни се! — кресна след нея той и присви очи, за да види отдалечаващата се фигура, защото знаеше, че няма начин да я последва. Но освен че му махна, поне така му се стори пред мътния му поглед, тя не му обърна никакво друго внимание. Сложи си отново слушалките на ушите, затича по-бързо и зави зад близкия ъгъл.

— По дяволите! — Нищо не можеше да направи. Не виждаше достатъчно добре, за да тръгне след нея. Сега бе съвсем сама.

Докато стигне до колата, петнайсет минути по-късно, вече бе обзет от кошмарни видения какво може да ѝ се е случило. Да не говорим, че и лицето, и очите му бяха като поразени от хиляди отровни медузи, дрехите му бяха мокри и капеха, а той не само че не можеше да защити Джули, но всички, които срещна, докато се връщаше, го гледаха подозрително. Доста основателна причина да побеснее.

Пристигна тъкмо навреме, за да види как Джули прескача стълбите пред къщата на майка си и хлътва вътре. Вече не знаеше да се смее или да плаче. Ако убиецът я бе спипал, поне щеше да му спести усилието да ѝ извие сам врата.

Мобилният телефон на дъртия гадняр започна да звъни и го разсея от мрачните мисли. Мак използва момента, за да отвори вратата на колата. Искаше му се да се строполи на предната седалка, да затвори и да се заключи, преди старият отново да го подеме с

приказките си. За негово най-голямо удивление, ръмжащата Джозефин скочи над него като къдрава бяла ракета и нападна злобно кокалестия пиццал на изпадналия в истерия възрастен господин.

Това му струва петстотин долара и преглед на паспорта на Джозефин, добре че розовата каишка, на която се намираха данните за кучето, беше все още на задната седалка.

Той стисна навъсен Джозефин и се зачуди дали няма бяс, въпреки че е ваксинирана, или просто кучето си има бяс по рождение. Най-сетне бе успял да се отърве от възмутения дъртофел и се отпусна на предната седалка на колата за напълно заслужена почивка.

— Къде ти беше акълът на теб? — Въпросът бе насочен към Джозефин, настанила се кротко на седалката до него, отново заприличала на момиченце в любимата си розова каишка, обсипана с камъни. Тя махаше с опашка и изглеждаше напълно невинна с надеждата да убеди всички наблюдатели, че не е имала никакво намерение да нахапе крака на горкия възрастен човек. Мак благодари на бога, че тя е просто един петкилограмов пудел, а не ротвайлер и усети, че говори на кучето така, сякаш то разбира, затова отпусна глава на седалката в пълно отчаяние. Май започваше да изперква, каза си той. Не, не започваше, вече беше изперкал.

С края на окото си Мак забеляза нещо бяло на алеята пред къщата. Някой наду клаксон и му махна с ръка.

Джули.

Надигна се навреме, за да види, че бялата ѝ кола завива зад ъгъла.

Изруга грозно, запали, направи обратен завой и подкара след нея, въпреки че за момент изпита огромно желание да я остави на убиеца, който със сигурност я дебнеше.

Не се изненада, когато забеляза, че тя се отправи към Самървил и паркира зад магазина. На този паркинг обикновено спираха хора, които нямаха какво да крият.

По дяволите. Всеки можеше да забележи къде си е оставила колата. Спря до нея и я загледа как пресича паркинга към кафявата метална врата на гърба на ниската тухлена сграда. Изглеждаше спокойна и много красива, по дяволите, та тя винаги изглеждаше така. Беше в прилепнала черна тениска и сексапилна бяла пола, а косата ѝ се вееше на раменете. Наоколо нямаше много хора — някакъв мъж се бе

насочил към друга метална врата, една жена отнасяше чувал с боклук към контейнерите, но можеше да бъде много лесна мишена за един убиец.

Ако той бе наоколо, с нея бе свършено.

За неин късмет, той не бе тук. Мак грабна Джозефин — вече бе прекалено горещо, за да я остави в колата, дори и да е запалена, за да работи климатикът, пхна я като футболна топка под мишница и хукна през паркинга след Джули.

Настигна я тъкмо когато пхваше ключа в металната врата. Напрежението в стойката ѝ му подсказа, че го е видяла. А начинът, по който бе наклонила глава, разкриваше, че не ѝ е никак приятно.

— Ти какво, да не би да си бавноразвиващ? — Погледна го с неприязън, но този поглед само подчерта красотата на огромните кафяви очи, същите като на Бамби. — Остави ме на мира. — Плътна поглед към пудела, който се гърчеше от удоволствие, че я вижда. — Здравей, Джозефин.

Джозефин джафна възбудено и забарабани бясно по гърба му с опашка.

— Вие двете трябва да станете първи приятелки — заяви кисело Мак. — И двете сте големи разбойнички. След като се позабавлява така добре тази сутрин, дали случайно не си готова да ме изслушаш?

— Разкарай се. — Тя отвори вратата, влезе и се опита да затвори под носа му. Той изсумтя и със сила се промъкна след нея.

— Добре де. Излъгах те и те използвах. Ако това искаш да чуеш, няма проблем.

Забеляза, че се намира в някакъв офис, когато остави Джозефин на килима. Тук бе тъмно, миришеше чудесно и бе студено също както в Антарктида през зимата. Лицето на Джули се стегна, когато го погледна, но, изглежда, бе разбрала, че няма никакъв смисъл да го гони, защото заключи вратата и се обърна вбесена към него.

— Добре. Така и двамата сме доволни. Поне аз ще съм много доволна, ако се разкараш веднъж и завинаги от магазина ми.

— Няма да стане.

Мак направи две крачки навътре и се огледа предпазливо. Навсякъде имаше огледала. Върху лъскавото черно бюро бяха оставени само комплект химикалки и телефон. На сребърна закачалка бяха подредени множество рокли. Тъмносиво канапе.

— Тук е студено като в хладилник.

— Студено ти е, защото си мокър. — Намекът ѝ достави очевидно удоволствие.

Той бързо надникна в банята и отново премести поглед към нея.

— Сигурно съм мокър, след като някой ме напръска с лют спрей.

Джули се изсмя и мина зад бюрото.

— Да не си ме плашил.

— Слушай, Мис Америка, ти знаеш ли какво значи убиец? — Небрежното ѝ отношение започваше да го дразни.

— Не, но знам какво означава глупости. — Пъхна чантата си в едно от чекмеджетата и го дари с усмивка, която означаваше „Що не вървиш по дяволите!“. — И това и ще ти кажа: глупости, глупости, глупости.

— Ти готова ли си да си заложиш живота, че си права? — Мак се огледа, за да намери термостата. Ако не спре климатика в най-скоро време, щеше да умре от пневмония. — Ти помниш ли онзи, който те нападна у вас? Помниш ли момичето, което го блъсна кола, докато беше облечено в твоята рокля пред твоя магазин снощи? Да не би да имам халюцинации?

Последва мълчание. Джули го гледаше, без да отговаря. След това стисна устни и отвърна поглед настрани.

Точно така, помисли си Мак. Най-сетне я беше накарал да се замисли. Забеляза термостата на стената наблизо, пристъпи към него и завъртя малкото копче, за да спре притока на арктически въздух.

— Остави климатика — каза Джули, застана зад него и блъсна ръката му настрани, след което завъртя копчето в обратната посока, така че леденият въздух отново задуха. — Ще дойдат клиенти. Ако ти е студено, има едно много простичко решение — тръгвай си.

— Продължавай да се държиш все така мило с мен и може би никога няма да успееш да се отървеш от мен. — Той не посегна отново към копчето, за да я сграбчи през кръста и да я премести зад себе си, когато се готвеше да отиде в предната част на магазина. — Стой тук.

— Пусни ме! Какво си въобразяваш, че правиш? — Тя го погледна и се дръпна рязко.

— Като изключим, че чакам висулките по мен да замръзнат ли? — Той измъкна пистолета си, за щастие останал сух, и се прокрадна в просторния елегантен магазин, за да провери дали няма неканени

посетители, които да се крият зад дрехите или зад огромната саксия с палма край двата удобни фотьойла. — Опитвам се да те опазя жива. Но като гледам, ти с нищо не ми помагаш. Тази врата заключена ли е?

— Разбира се, че е заключена. Все още не съм отворила.

— Не я отключвай. Ще пускаш само хора, които познаваш.

Тя дълго се взира в него.

— Говориш смехории.

Без да отговори, той се насочи към задните помещения — пробната се оказа, че е разделена на три кабинки, всичките широки и елегантни с огромни огледала. Джули, следвана от Джозефин, вървеше след него. И двете го наблюдаваха с наведени на една страна глави, типично по женски.

— Убиеца няма ли го? — Гласът на Джули беше подигравателен, когато той се показва от пробните.

— Засега го няма.

— Не мога да ти опиша колко ме успокои. — Тя го погледна гневно. — След като се увери, че под леглото не се крие вампир, би ли се разкарал от магазина ми? Имам си работа, а ти ми пречиш.

— Това, което не мога да разбера — заговори Мак, без да обръща внимание на думите ѝ, докато се отправяше към централната част, където леденият въздух от климатика се разпръскваше на по-широка площ, — е защо изобщо си дошла днес тук. Не би ли трябвало да затвориш магазина в знак на уважение към починалата?

Джули смръщи чело и някаква болка накара очите ѝ да помръкнат.

— Мислех си да затворя, но снощи говорих с организаторите на Мис Южна красавица. Конкурсът ще се проведе според първоначалния план. Докато трае церемонията по откриването, ще има едноминутно мълчание заради Карлин, но никакви други промени. Освен това обличам още седем момичета. Пет от тях ще идват за последна проба. След като конкурсът ще се проведе, нямам избор, трябваше да отворя.

— Направо не мога да повярвам. — Мак се опитваше да не трепери, докато клатеше глава от възмущение. — Аз ти говоря, че някой се опитва да те убие, а ти ми говориш за конкурс по красота. Защо не опитаме да уточним кое е по-важно? Не разбираш ли, че трябва да се покриеш някъде? Най-добре да се махнеш от щата поне докато не получим отговори. Забрави за проклетия конкурс.

— Няма — заяви Джули, намръщи се и подпря юмруци на ханша си. — Няма да забравя. Това ми е работата. А и тези момичета разчитат на мен. Както и да е, ти би ли ми обяснил защо си ми, тъй като не разбирам какво още търсиш тук. Ако наистина мислех, че съм в опасност, щях да побързам да отида в полицията.

— Те ще бъдат особено любезни, ще напишат един отчет и с това ще приключат случая. Само че за теб ще бъде прекалено късно.

Очите на Джули заискриха при тези думи. Мак предположи, че не е бил особено тактичен, но му бе омръзнало да е мокър и да му е студено, да не говорим, че очите му горяха, а отношението й не само че го вбесяваше, но правеше нещата още по-опасни. За нея.

С изненада и объркване разбра, че всичко, което бе заплаха за нея, го ужасява.

— Виж какво — започна тя със стиснати зъби и змийска усмивка, която той започваше да опознава. — Готова съм да рискувам. Ти можеш да си вървиш. Нали се сещаш, да излезеш през вратата. Къш. Чао. Чупката. Все някоя от тези думи трябва да познаваш.

Той я гледа, без да трепва цяла минута, след това прибра пистолета на гърба. Тя можеше да се пени колкото си иска, каза си той, защото нямаше никакво намерение да й отстъпва.

Поне единият от тях трябваше да внимава и да е нащрек.

— Престани, Джули — помоли уморено той. — Никъде няма да ходя. Поне не и без теб. Искаш ли да ти кажа защо имаш нужда от мен? Ако искаш, вярвай, ако искаш — недей, но съм сигурен, че животът ти тук е в опасност. Това означава, че някой те наблюдава, но ми се струва, скъпа, че няма на кого да разчиташ, освен на мен.

ГЛАВА 27

В седем часа Джули бе толкова уморена, че очите я смъдяха. Тара Лъмли бе последната ѝ клиентка, а мениджърката ѝ искаше допълнителна пайетена бродерия на синьо-зелената официална рокля. След като Карлин вече я нямаше — всички момичета скърбяха за нея със сълзи на очи, въпреки че вече си правеха сметка как най-добре да се възползват от липсата на фаворитката — всяка една от тях имаше равен шанс за успех. Възможностите им бяха добри, затова Тара бе готова да направи всичко, което трябва, за да привлече погледа на съдиите. Така бе и с останалите.

Затова на Джули се наложи да шие, да оформя подплънки и да подгъва бързо, както никога преди.

— Утре вечер нали ще дойдеш, Джули? — попита притеснената Тара, когато младата жена ги изпрати двете с мениджърката, Линда Уилър, до входната врата, която държеше заключена единствено за да си няма неприятности с Мак, въпреки че бе изключително неудобно както за клиентките, така и за персонала.

— През целия ден. Не се притеснявай, ще изглеждаш чудесно. — Тя прегърна Тара, след това и Линда и остана загледана след тях, докато вървяха в здрача.

— Тая няма да я бъде — обади се Мак, когато се появи на вратата между предната част и офиса, където бе прекарал повечето време от деня в разговори по телефона и използване на компютъра ѝ. Беше обул нови дънки и обикновена тениска, донесени от секретарката му Рауанда още сутринта. Изглеждаше толкова красив, че всички момичета започваха да пърхат около него веднага щом го видеха. Някои дори я попитаха тайно кой е, когато се скриваше отзад в офиса, след като се увереше лично кои са новодошлите. Джули им бе казала, че е дизайнер, минал на посещение, известен под името Деби, и с някакво перверзно задоволство забелязваше как настроението им се стопява.

— Какво? — Джули спря и го погледна гневно. Все още бе ядосана, че цял ден му се е подчинявала и го е търпяла.

— Казах, че няма да ходиш на този конкурс. — Мак отвърна на погледа ѝ твърдо и решително. Очите му бяха кървясали, а около тях и около устата му се бяха събрали бръчки, които тя не бе виждала преди. Друг бе въпросът, че настроението му ставаше все по-неприятно с напредването на деня. — Абсолютно всички очакват да те видят. Нека поне накараме онзи тип с труд да си заработи парите.

Джули кипна.

— Слушай, смотльо, не си позволявай да ми казваш какво да правя. Знаеш ли какво си мислех? Защо му трябва на Сид да ме убива? Не е заради пари. Подписала съм предбрачно споразумение. Не е заради пари, защото направих огромната грешка да спя с теб. А той не го знаеше почти до момента, в който колата удари Карлин. Да не би да искаш да ми кажеш, че се опитва да ме убие, за да не преживее травмата на един развод? Извинявай, но това са пълни дивотии. Така че какво е разумното ти обяснение?

Мак стисна устни.

— Все още нямам такова.

Джули изсумтя пренебрежително.

— Защо ли и аз така си мислех?

— Джули, по кое време искаш да дойда утре сутринта? — Мередит се появи откъм пробните, където разтребваше. Едва ли бе чула разговора им, защото двамата съскаха един на друг съвсем тихо, но сигурно бе усетила напрежението между тях, защото спря на вратата и погледна притеснено от Джули към Мак и после пак към Джули. — Извинете, не исках да ви прекъсвам.

— Не ни прекъсваш — въздъхна Джули, обърна демонстративно гръб на Мак и се усмихна на Мередит. Болеше я глава от цял ден шиене. Да зашие дребните пайети и мъниста, се оказа мъчителна работа, а за модела, измислен от Тара, трябваша стотици. Притисна точката над носа между веждите и я разтри с показалец.

— Утре нямаме записани часове, затова защо не се видим направо в залата, вечерта? Ела малко по-рано, в случай че някоя от роклите има нужда от последно доизкусуряване.

Мередит се усмихна.

— Да знаеш само колко се вълнувам. Никога преди не съм била на прием в къщата на губернатора.

— Ще ти бъде приятно.

Мак все още стоеше на вратата и тя усещаше неодобрителния му поглед. Обърна се и го погледна ядосана, докато Мередит си прибираше нещата.

— Тръгвам — каза Мередит, стиснала чантата под ръка. Джули не бе сигурна колко е чула Мередит от разговора, но знаеше, че Амбър вече не работи тук, както и че става нещо важно. Тази сутрин, след като Амбър така и не се появи на работа, Джули бе оставила съобщение на телефонния ѝ секретар, за да я уведоми, че е уволнена. Сид бе звънял два пъти, но Джули отказа да разговаря с него, което не се бе случвало никога преди. Мак пък през всичкото време се мусеше и не мръдна от магазина. Въпреки това Мередит не попита нищо и Джули ѝ бе благодарна.

На тръгване Мередит погледна от Джули към Мак, след това отново към Джули и бе очевидно, че се колебае.

— Джули, искаш ли да остана? Всичко наред ли е?

— Да, наред е. Върви — отвърна Джули, а Мак, очевидно разбрал кога го обиждат, макар и с финес, се облегна на рамката на вратата и я погледна подигравателно.

— Ще се видим утре вечер — каза Мередит.

— Благодаря ти за старанието днес. — Джули я изпрати до вратата и ѝ се усмихна. Зарадва се, когато видя, че Мередит е малко по-уверена, когато тръгна по тротоара.

— Утре вечер няма да се видиш с нея — заяви намръщен Мак, когато Джули заключи вратата и се върна в кабинета.

— Айде на бас! — Джули се усмихна мило и тръгна към него.

— Айде.

— Би ли се дръпнал? — Той все още се подпираше на рамката на вратата и ѝ пречеше да влезе в кабинета. Мак не помръдна и тя трябваше да спре. Погледна го вбесена. Той се взираше замислен в очите ѝ.

— Имаш ли представа, какво правих днес?

— Освен че досаждаше и си вреше гагата навсякъде ли? — попита Джули. — Нямам никаква представа.

— Проверяхах ведомостите на корпорация „Ранд“.

— Какво? Как успя?

Мак вдигна ръка. На нея висеше един от ключовете.

— С това. — Той докосна черното нещо, подобно на шперц, което беше на връзката с ключовете. — Използвах го вчера, за да сваля файловете от компютъра на Сид. Служебните данни се оказаха доста интересно четиво.

— Голяма си лисица! — възхити му се Джули и го прасна с всички сили в стомаха, а когато той отстъпи и се преви, тя профуча покрай него и влезе в кабинета си. — Поне мога да кажа, че най-сетне си призна без лъжи, че си ме използвал, за да се добереш до информация за Сид.

— Нищо не признавам...

Джули го прекъсна, без много да мисли.

— Знаеш ли какво? Пет пари не давам.

Мак замълча и я погледна отчаян, докато тя вадеше чантата си от бюрото. Джозефин, разположила се до чантата, махаше щастливо с опашка. Пуделът бе отново с розовата си каишка и изглеждаше като ангелче. Също като Мак, и тя много се хареса на момичетата.

— Време е да си вървим — каза Джули и се изправи, стиснала чантата си.

— Баща ти е получавал редовно пари от корпорация „Ранд“. Плащанията са прекъснали преди петнайсет години. В същия месец, когато е изчезнала и Кели Карлсън. В същия месец, когато...

— Ти няма ли да престанеш? — Джули се насочи към вратата. — Писна ме вече от тези теории на конспирацията. Уморена съм, гладна съм и ме боли главата. За твоє сведение, вярвам, че Лий Харви Озуълд е действал сам. Убедена съм, че катастрофата на принцеса Даяна е била нещастен случай. И най-важното е, че вярвам, че си напълно побъркан.

Тя отвори вратата и го погледна многозначително.

— А сега ще бъдеш ли така любезен да излезеш, за да мога да заключа?

Мак я прогледна с присвити очи и щракна с пръсти към Джозефин. Пуделът припна към него, протегна се и се прозя с удоволствие, а Мак взе животното под мишница.

— Жалко, че не приличаш повече на кучето си — каза Джули, когато Мак мина покрай нея и излезе в топлата лятна вечер. — Тя е

толкова сладка. Нали си ми сладурче, Джозефин?

Джозефин размахна опашка.

— Какво искаш за вечеря? — попита Мак, когато тя заключи, обърна се и забеляза, че той я чака.

— Да не би да предлагаш двамата с теб да седнем и да вечеряме заедно. Не си познал! — След като внимателно се огледа наоколо — не че вярваше на простотиите на Мак, но той все пак бе успял да събуди известно притеснение у нея, а и не можеше да забрави трагичната участ на Карлин — Джули се отправи към колата.

Мак и Джозефин я следваха неотклонно.

— Ако не ти се яде, добре. Можеш да ме гледаш как аз ям.

— Ще вечерям с мама. Тя ще ми сготви. Много е притеснена, че се развеждам. Има нужда да поговори с някого. — Самата мисъл за предстоящия разговор потисна Джули. Щеше да чуе вече познатата лекция за мъките, свързани с един развод, и за бъдещите неволи.

— Обади ѝ се и ѝ кажи, че имаш други планове.

Мак очевидно никога не се бе сблъсквал с майка ѝ.

— Няма. — Колко много се изкушаваше да го послуша. Господи, колко ѝ се искаше да го послуша. Само че не бе в настроение да ѝ казват какво да прави.

Джули най-сетне стигна до задната част на колата и спря между нея и автомобила на Мак. Ако имаше нещо смислено в приказките му, то поне можеше да избегне ново посегателство върху живота си.

Споменът за тялото на Карлин, когато отскочи от капака на колата, проблясваше всеки път, когато затвореше очи. Затова не бе успяла да мигне през цялата нощ. Ако Мак беше прав, това трябваше да бъде тя. Мисълта я накара да потръпне. Май наистина трябваше да отиде в полицията. Само че Мак каза, че те нямало да успеят да я опазят жива...

— Добре, слушай сега... — „какво ще направим“, канеше се да каже тя, но замълча, защото Мак ѝ подаде Джозефин и се отпусна на ръце и колене на асфалта. Докато тя го гледаше удивена, той надникна под своята кола.

— Какво правиш?

Той изобщо не забърза, оглеждаше прецизно, след това се изправи гъвкав като котка, изтупа дланите и коленете си и взе Джозефин.

— Проверявам за бомба.

— Господи! — Джули изви очи нагоре.

Точно така. Тази работа ставаше нетърпима. Беше повече от странна. Направо страшна. Не ѝ беше приятно да признае, но истината бе, че е ужасена. И въпреки всичко не можеше да определи кое я плаши повече: мисълта, че Мак е луд, или че не е. Какъвто и да беше случаят, тя вече бе решила да отиде в полицията... веднага след като вечеря с майка си.

— Ако пак си решил да ме следваш до къщата на майка ми, забрави. — Говореше троснато и му се намръщи.

— Не се притеснявай, няма.

Отвори задната врата на колата си и остави Джозефин вътре. След това отвори предната и я погледна.

— Качвай се.

— Какво? Няма.

Джули се обърна към своята кола. Преди още да успее да отключи, той се засмя и я грабна.

— Какво правиш? Пусни ме!

Започна да рита с всички сили. Искаше да го удари, но той държеше ръцете ѝ и тя не можеше да помръдне.

Без да ѝ отговори, Мак я сложи на седалката и затвори вратата. Докато той заобикаляше, Джули веднага се опита да изскочи навън. Вратата не се отвори. Обзета от ярост, тя разбра, че той е натиснал копчето, което активираше заключалката, предвидена за случаите, когато в колата има деца.

— Какво, по дяволите, си въобразяваш, че правиш? — ръмжеше тя и замахна със свити юмруци, когато той седна до нея. — Пусни ме веднага!

— Сложи си колана! — нареди той и запали, а след това даде на заден.

— Никъде няма да ходя с теб! Никъде, чуваш ли? Знаех още от началото, че си опасен луд! Това е отвличане, нещастен, лъжлив... — Тъй като не намираше подходящите думи, за да го опише по-точно, тя посегна към ключовете, които висяха на стартера.

— Не пипай! — Стисна я за ръката и в същото време удари спирачки. Гумите на колата изпищяха. Премести ръката ѝ от

ключовете, но задържа пръстите ѝ и се обърна към нея мрачен и сериозен.

— Просто за да не стават грешки — каза бавно и спокойно, а тя осъзна, че той е на ръба да избухне. — Искам да си наясно, че денят ми не беше от най-добрите. Снощи не съм спал. Тази сутрин ме напръска със защитен спрей. Оля ме целия с маркуча. Натрових се от кафета. Този проклет случай се оказва една добре заплетена загадка и докато се чудя какво става, ме заболя главата. Мисля, че настивам благодарение на климата ти. Прекарах целия ден в магазина ти и се наслушах на кудкудякането на празноглави жени, които се чудят как да излъжат нещастните мъже за мерките на женското тяло. Да не говорим, че през всичкото време трябваше да преглъщам противното ти държание. Тази вечер ме чакат безкрайни часове работа, трябва и да похапна, и да поспя. А това е много малко вероятно да се случи, ако ще обикалям след теб. Което означава, че идваш с мен. И не искам излишни приказки по този въпрос. Ясно ли се изразих?

— Ако не се прибера за вечеря, майка ми ще се обади в полицията — каза Джули и си дръпна ръката.

— Разкажи ѝ как Сид спазва своята част от „докато смъртта ни раздели“.

Той вдигна крак от спирачката и отново подкара.

— Ако си въобразяваш, че ще ѝ разкажа за налудничавата ти теория, че Сид е намерил наемен убиец, за да ми види сметката, много си сбъркал, няма да го направя. Не искам да я притеснявам.

Вече бяха на улицата и се движеха към магистралата. Джули гледаше сърдито Мак, но си сложи предпазния колан. Щеше да е глупаво да загине при пътна злополука.

— А да си се замисляла, че си заплаха за семейството си, като се премести при тях? Който и да е наемният убиец, по всички личи, че не го е грижа кого точно ще ликвидира. Ако са с теб, когато се появи, може да види сметката и на майка ти, и на сестра ти.

Това бе толкова ужасяващо, че Джули не каза нищо.

— Дай ми телефона си. — Беше се нацупила.

Той ѝ го подаде. Тя го стрелна с омраза. След това набра номера.

— Мамо? Джули се обажда. Няма да успея да се прибера за вечеря. Ще ти се обадя по-късно. Обичам те. Чао. — Тя прекъсна и

изду бузи в облекчена въздишка. — Добре че попаднах на телефонния секретар.

— Чак толкова ли те плаши майка ти? — Мак, изглежда, се забавляваше.

— И тебе щеше да те плаши, ако я познаваше — отвърна заядливо Джули. — Според нея ти си виновен за разпадането на брака ми, а каквото и да кажа, няма да я убедя, че не е така. Искане да се запознае с теб.

— На мен ми се струва, че да се разбере с нея човек, е точно толкова трудно, колкото и с теб.

Джозефин избра точно този момент, за да се прехвърли в скута на Джули. Младата жена се разсея и започна да я чеше зад ушите, след това я погали и тя си легна, очевидно доволна от вниманието. Добре че я имаше Джозефин. Тя действаше много по-успокояващо от валиум.

— Аз така и не разбрах какво искаш за вечеря — обади се след малко Мак с нещо като усмивка.

Джули се намръщи.

— Риба тон, както я приготвя мама.

— Чудесно. И на мен ми се беше дояла пица. Така ще мога да похапна, докато работя.

Той взе мобилния телефон и набра някакъв номер.

— Макуори и Хинкъл. — Джули бе чувала този глас. Точно така, това бе Рауанда, секретарката на Мак.

— Поръчай пица. Една с всичко и една с... — Мак погледна Джули въпросително.

— Вегетарианска — каза тя единствено защото беше много гладна и се страхуваше, че ще трябва да яде каквото и да е, ако не отговори. Пицата и без това бе прекалено калорична и тя дори не поглеждаше към нея. Нарездаше се в графата с шоколадите, а именно в любимите забранени храни.

— Една само със зелени — каза той и затвори.

Вече бяха на магистралата и пътуваха към Чарлстън. Движението не беше прекалено натоварено. В далечината, струпалите се алени облаци обещаваха, че по-късно над залива ще вали. Дъждът щеше да е добре дошъл, защото поне за няколко часа щеше да се разхлади. Но пък след това влагата щеше да е страшна.

Джули не промълви и дума, докато пътуваха, а Мак, след като я погледна веднъж, също не заговори. Най-сетне паркира на улица с множество офиси, които не бяха нито особено представителни, нито поддържани.

— Мога ли да те помоля да се държиш прилично? — каза той. — Тези хора рискуват живота си, за да ми помогнат да те опазя жива.

Джули го погледна вбесена.

— Аз винаги се държа прилично. Освен когато ме лъжат. Или когато хем ме лъжат, хем ме използват. Трябва да призная, че в тези случаи забравям какво е това прилично държание.

Мак се разсмя и слезе от колата.

Заобиколи от страната на Джули, отвори вратата, а младата жена вече бе поела Джозефин и бе готова. Просто нямаше друг избор.

— Пусни я за малко — помоли той, отвори задната врата и извади каишката. — Снощи искаше да излиза на всеки пет минути. Нямам никакво желание пак да ми направи същия номер.

Джули послушно остави Джозефин на земята. Хвана каишката, нави я на китката си, сякаш се страхуваше кучето да не излезе.

— Няма ли да ми кажеш къде отиваме?

— В моя офис. Още от вчера съм хванал хората да работят. Трябва да проверя какво са открили.

Мак я поведе към улицата, завиха зад ъгъла, пресякоха паркинга и се насочиха към четири еднакви невзрачни сгради.

— Защо не паркира там? — Чехлите на висок ток не бяха удобни за дълго ходене.

— Стори ми се, че една малка разходка ще ти се отрази добре. — Той се усмихна, забелязал изражението ѝ. — Истината е, че паркирах там, за да не може никой да разбере, че сме вътре, ако реши да провери чия кола е спряна отпред. Не се притеснявай. Докато приключим работа, ще ни чака друга кола. Мама ще ни е осигурил. Засега няма да можем да използваме моята.

— Колко било удобно да познаваш крадец на коли.

— Нали!

Офисът на Мак бе на втория етаж, зад дървена врата с матирано стъкло, на която с главни букви бе написано: „ЧАСТНА ДЕТЕКТИВСКА АГЕНЦИЯ МАКУОРИ И ХИНКЪЛ“. Когато

наближиха, вратата се отвори и Джули забеляза, че прозорците гледат към паркинга и сигурно са ги видели, когато пристигат.

— Как точно улучихте момента. Току-що донесоха пиците. — Рауанда изглеждаше доста апетитна и предизвикателна в прилепналите оранжеви дънки и яркочервена тениска, когато ги посрещна на вратата. — Леле, шефе, доста смачкан ми се струваш. Какво си му направила, миличка?

— Първо, държа ме буден цялата нощ — отвърна Мак, докато Джули влизаше, и се ухили на строгия ѝ поглед.

Джордж Хинкъл, небрежно облечен в бяла тениска с яка и тъмни панталони, вдигна поглед от компютъра и ѝ кимна.

— Здравсти, Мак. Госпожо Карлсън. — Поздрави я резервирано и Джули си спомни, че бе доста притеснен, когато разбра за връзката им. И тази вечер не изглеждаше особено доволен. Не че за нея имаше някакво значение. И тя самата не бе сигурна дали да се смее, или да плаче.

— Наричай ме Джули — каза тя и след това се намръщи. — В най-скоро време няма да съм вече Карлсън. Развеждам се.

— Чух нещо такова — обади се Рауанда и поклати състрадателно глава. — Гадна работа са разводите. Аз съм минала през два. И стотинка не получих.

— Не си ми казала, че са били два — намръщи се Хинкъл към Рауанда, а тя се притесни. Очевидно бе, че между двамата има нещо, което никак не допада на Мак, ако се съдеше по изражението му, когато тръгна към кутиите с пица на крачка пред Джозефин.

— Може и да съм забравила да спомена. — Рауанда премести поглед към Джули. — Ти искаш ли пица? Няма да оставим шефа да омете всичко.

— Само едно парче — призна Джули и последва Рауанда, когато тя тръгна към Мак и вече отворените кутии. Божествена миризма подразни Джули и стомахът ѝ се сви. Тя усети, че притисната от работа и стрес, цял ден не бе хапвала нищо, освен чашата портокалов сок сутринта и двете малки шоколадчета, които откри в кошчето за боклук в магазина.

— Ето. — Мак постави парче вегетарианска пица на една салфетка и ѝ я подаде. Шест кутии кола бяха доставени с пиците и той ѝ подаде една кутийка. Не беше диетична, каквато обикновено пиеше,

но нищо. Нищо, че цялата вечеря щеше да бъде нездравословна и високо калорична. Ох, какво удоволствие, каза си тя, когато отхапа връхчето на парчето и усети прекрасния му аромат. Страхотно.

— Свърши ли със семейство Симънс? — Мак, седнал в края на бюрото, отхапваше отрупаната с всякакви вкуснотии пица. Хинкъл вече се бе изправил и също си взе парче пица.

— А-ха. — Погледна Джули, а след това Мак. — Ако искаш онези снимки, оставил съм ти ги на бюрото.

Джули се отпусна на канапето, за да се наслади на удоволствието да си похапне, подразбрала от погледа на Хинкъл, че става въпрос за снимките на Сид и Амбър.

Дори не я заболя, когато си помисли за тях двамата.

Мак кимна.

— Благодаря. — Отхапа отново. — Какво откри?

Рауанда, устата ѝ бе пълна с пица, поклати глава и възкликна:

— Леле-мале!

Хинкъл отхапа от своето парче и плъзна поглед към Джули, преди да отговори.

— Корпорация „Ранд“ е била централата за всякакви бизнес начинания. Някои от тях ми се сториха напълно законни, поне са извършвали истинска дейност, като „Ол Американ Билдърс“ или „Суийтуотър“. Други май са фантоми, през които са минавали пари и стоки, но са били само за прикритие. Накратко казано, корпорация „Ранд“ е свързана с мафията, да не кажа дори контролирана от мафията. Бащата на Джули, Майк Уилямс, е получавал редовно заплата от корпорация „Ранд“ цели единайсет години чак до януари 1987 година. Сложен е в графата „специалисти по транспорта“, което аз смятам, че означава шофьор на камион. Повечето от досиетата на личния състав имат някакви бележки за прекратяването на трудовия им договор с компанията — пенсия, оставка, уволнение. А неговата заплата просто престава да бъде изплащана от даден момент. Причината не е посочена.

— И това става в месеца, в който изчезват Даниел и Кели Карлсън — отбеляза Мак. — Добре де, а каква е връзката?

— Това вече не знам — призна Хинкъл. — Поне все още не съм разбрал.

Мак се замисли.

— Майк Уилямс е престанал да работи за корпорация „Ранд“ през януари 1987 година, но е бил все още жив. Виждали са го и след тази дата.

— Починал е чак след 1992 година — потвърди Хинкъл думите на Мак.

Мак погледна Джули.

— Не каза ли, че баща ти се е отбивал от време на време, когато си била на четиринайсет, и след това изчезнал за няколко години? Кога го видя отново?

Джули отпи кола. Дори след всичките тези години, не ѝ беше особено приятно да говори за баща си, който не бе част от живота ѝ.

— Бях на деветнайсет. Точно преди да спечеля конкурса Мис Южна Каролина.

Мак застана нащрек.

— Не ми ли каза, че веднага след това си се запознала със Сид?

Джули кимна.

— Трябва да ми кажеш всичко, което си спомняш за баща си, чак до последната ви среща. Ще ми разкажеш ли?

ГЛАВА 28

Джули погледна Мак за момент, без да отговори. Изведнъж пицата, която бе изяла, ѝ се стори като оловна топка в стомаха. Прииска ѝ се да не я беше изяждала.

— Господин Хинкъл, мисля, че...

— Джордж — прекъсна я той.

— Добре, Джордж. Мисля, че Джордж беше прав. Доколкото знам, баща ми беше шофьор на камион. Имаше един период, в който все казваше, че ще направи това или онова с нас — с нас с Беки — когато отпътуваме. А той пътуваше много. — Тя замълча и очите ѝ срещнаха погледа на Мак, а тя си пое дълбоко дъх с надеждата никой да не я е забелязал. — Трябва да призная, че не знам много за него. Двамата с мама са се развели, когато съм била на две. Той е бил вторият ѝ съпруг. След него тя се ожени още четири пъти. За нея мъжете бяха като вещ, от която можеш да се отървеш. Той не се отбиваше често, въпреки че понякога мама му звънеше... — Откри, че ѝ е трудно да разказва, много по-трудно, отколкото бе очаквала, защото всичко това бе прекалено лично; ако Мак не я гледаше право в очите и не ѝ подаваше спасителния пояс, за който да се задържи, тя нямаше да успее да издържи на мъката. — Звънеше му, когато имаше нужда от пари. Когато той имаше, винаги ѝ даваше. А на мен ми се струваше, че той не разполагаше с кой знае колко.

— Той съвсем ли изчезна, когато ти беше на четиринайсет?

Джули кимна и преглътна. Мак стана от бюрото и коленичи пред нея, за да поеме ръцете ѝ в своите. Пръстите на младата жена стиснаха неговите.

— Разкажи ми за последния път, когато си го видяла. Може би това е най-важното.

По изражението му ставаше ясно, че ѝ е много трудно. Топлите му ръце ѝ вдъхваха нови сили. Изведнъж забрави, че той я бе лъгал, че я е използвал, че бе имал нечестни намерения, когато бе започнало приятелството им. Единственото, което знаеше, бе, че всеки път, когато

имаше нужда от него, той винаги бе до нея, както и сега. Погледна го в очите и с искрено нежелание се пренесе десет години назад.

— И мама, и Беки бяха отишли някъде — вече съм забравила къде, но си спомням, че бях сама. Стъмваше се и седях в хола на караваната — с мама и Беки живеехме в каравана — и подгъвах роклята, която щях да облека на конкурса Мис Южна Каролина. Бях пуснала телевизора, когато някой почука на вратата. Станах, за да отворя, и на прага се бе облегнал татко. Не го бях виждала поне пет години и в продължение на цяла една минута просто останахме загледани един в друг, а след това той измърмори: „К’во ста’а, Беки?“. Аз се засмях и му казах, че съм Джули, а той каза: „Да, бе, разбира се“, а после попита „Как си?“. Влезе, но ми се стори, че е изпълнен с някакво неудобство, а и аз се чувствах неловко, защото не го познавах много добре, нищо че ми беше баща, да не говорим, че не можеше да ни различи с Беки. Както и да е, видяхме се за малко... честна дума, не си спомням за какво си говорихме, но не беше нищо важно. Нали ви казах: и двамата се чувствахме неловко, а той ми се стори доста напрегнат и имам чувството, че нямаше търпение да си върви.

Джули замълча, преглътна отново и премести поглед от очите на Мак към устните му. Той имаше много красиви устни, въпреки че беше мъж, въпреки че „красиви“ едва ли бе подходящата дума. Гледаше ги, мислеше си колко са красиви, защото не можеше да мисли за нищо друго.

— Джули?

Неволно, очите ѝ отново се насочиха към неговите. Господи, никак не ѝ се искаше да се връща при спомените. Та те принадлежаха на друго време, там живееше друга Джули. Една много уязвима Джули.

— След това си тръгна. Просто излезе през вратата, а аз го изпратих до прага и останах загледана след него, докато вървеше към камиона — някакъв раздрънкан стар камион. В един момент той се обърна към мен, махна ми и каза: „Обичам те, Беки“. — Джули преглътна. — Качи се в камиона и отпътува. Повече не го видях, докато не отидох на погребението му. Докато бях на погребението, не спрях да мисля. Та той ми бе баща и дори не помнеше името ми. Жалка работа.

Изведнъж усети, че повече не може да говори, защото гърлото ѝ бе като вързано на възел. Премигна, защото очите ѝ пареха. Усети как по бузите ѝ потичат сълзи, и разбра, че плаче. Притеснено затвори очи и дръпна ръцете си от Мак, покри лице и се опита да наложи на сълзите да спрат.

— Джули! — повика я Мак, изправи се и я привлече в прегръдката си, а след това седна отново на канапето и я постави на скута си. Джули си пое дълбоко дъх, отпусна ръце и мигна към него с надеждата да си възвърне самообладанието. Все пак това бе доста глупаво — ама наистина глупаво — да плаче за нещо, останало толкова далече в миналото. Мак ѝ се виждаше размазан, разбра тя, докато се опитваше да прогони последните сълзи. Само че те не искаха да престанат, колкото и да се опитваше да ги спре, затова си пое дълбок дъх, за да се успокои, но той се превърна в ридание.

Лицето на Мак се изопна, пръстите му я стиснаха по-здраво и той каза нещо, което тя така и не разбра. Знаеше, че той държи на нея, и това накара сълзите да рукнат с нова сила, колкото и да се опитваше да ги сдържа. Не можеше да го понесе, каза си тя, не можеше да преглътне факта, че баща ѝ никога не я бе обичал достатъчно, че да ѝ запомни името, не можеше да се справи с надигащото се чувство на загуба и самота, което я бе преследвало цял живот, затова затвори очи и се опита да се скрие от света, обградил я с болка.

— Господи, много съжалявам. — Не можа да каже нищо повече. — Знам, че се правя на глупачка, знам.

— Няма нищо, поплачи си. — Гласът на Мак бе много тих и това наистина я сломи. До него се чувстваше толкова сигурна и спокойна, че едва сега осъзна какво ѝ бе липсвало през всичките минали години. Мисълта я накара отново да заплаче и тя най-сетне се отказа да се бори със сълзите и се отпусна до него, прегърна го през врата, зарови лице на рамото му и се разплака.

В стаята някой прошумоля, но Джули така и не чу нищо. Притискаше се към Мак като муха към лепкава хартия и плака така, сякаш мъката никога нямаше да се пресуши.

— Ние ще тръгваме — каза Джордж, по всяка вероятност на Мак. — Обади се, ако имаш нужда от нещо.

— Да, ще вървим — повтори след него Рауанда.

Джули бе забравила за тях, докато те не проговориха.

Сякаш двамата с Мак бяха в някакъв балон и сега, когато разбра, че около тях има и други, балонът се бе пръснал. Усети как я обзема чувство на неудобство, и се опита поне да спре сълзите и да им покаже, че макар и да се бе поддала на моментна слабост, вече се владееше и не беше някоя ревла, както сигурно си мислеха.

Само че прекалено късно. Чу, че вратата се отваря, а след това се затваря и тях двамата вече ги нямаше. Опитваше, наистина опитваше, но така и не можа да спре, разбра тя с истински ужас. Беше стигнала до най-дълбоко потисканите си чувства, до най-скритите спомени, които се отвориха като рани, и не можеше да ги заличи, както не можеше да спре сърцето си да бие. Сякаш трябваше да плаче, плачът ѝ се стори необходим като дишането, за да може да продължи да живее. Мъката и болката се бяха натрупвали прекалено дълго и сега напиреха да излязат. Не бе плакала от последното посещение на баща си, когато рида горчиво, след като той си тръгна, защото бе копняла да го види години наред, а ето че той не можеше да я различи от сестра ѝ. Дори на погребението му не заплака, нито веднъж.

Стори ѝ се странно, че е така. Да не би да се бе докоснала до скритите си чувства?

Тази мисъл я накара да се изкиска, но кикотът прозвуча като ново ридание, а Мак се наведе и я целуна по бузата, по ухото, по устните — целуваше я на всяко място, което достигаше, и я люлееше напред-назад, все едно че беше бебе, шепнеше нещо, а тя продължаваше да се държи като бебе и да плаче. Сърцето ѝ щеше да се пръсне.

Най-сетне сълзите пресъхнаха, риданията затихнаха и само от време на време се чуваше по някоя въздишка, а тя седеше отпусната и изтощена в ръцете на Мак. Главата ѝ бе заровена между рамото и врата му и тя остана, без да помръдва още дълго, защото да се отпусне така до него бе съкровената ѝ мечта, а и бе прекалено изтощена и засрамена, за да вдигне поглед.

Най-сетне се престраши. Не се изправи, само вдигна глава и го погледна. Сините му очи бяха тъжни и много красиви, когато срещнаха нейните, а ръката му галеше разсеяно гърба ѝ през тънката памучна тениска. Краката ѝ, целите голи, защото късата пола се бе вдигнала, бяха свити в коленете и притиснати до него. Гърдите ѝ бяха до неговите, а тя бе обвила ръце около врата му. Той се почувства топъл и

доволен, сякаш това бе мястото, което ѝ бе отредено. Джули стисна зъби и вирна брадичка, защото се бе направила на пълна глупачка, погледна го намръщено и подсмръкна.

Той ѝ се усмихна бавно и очите му станаха много нежни.

— Да знаеш, че ми късаш сърцето.

След това подпря главата ѝ с длан, наведе се и я целуна.

Щом усети допира на устните му, Джули пламна. Изведнъж бе обзета от отчаяно желание да опита ласките, нежността, спокойствието му. Отпусна език в устата му и щом Мак го усети, сякаш нещо в него се взриви. Целувката се задълбочи. И двамата се притискаха един до друг, с отчаяна нужда да са близо, да се отдадат на страстта си. Езикът му прогаряше всеки сантиметър в устата ѝ. Устните му бяха твърди и настойчиви, а ръцете му на бедрата ѝ приличаха на стоманени въжета. Тя бе притисната толкова близо до него, че долови ударите на сърцето му до гърдите си. Ръцете му трепереха, но той продължаваше да гали гърба ѝ и да подръпва подгъва на полата нагоре. Джули също потръпна и затегна ръце около врата му. Целуваше го така, сякаш ако спреше, я очакваше сигурна смърт. Едната му длан откри гърдата ѝ и тя издаде тих гърлен звук, след което се предаде на пламъците на страстта.

— Господи, Джули! — Думите прозвучаха като ръмжене. Мак я притисна по-силно и Джули усети, че се отпуска по гръб на коженото канапе. След това той се надвеси над нея, измъкна тениската ѝ през главата, разкопча полата и я свали, а тя му помагаше като дърпаше неговите дрехи, докато той остана гол до кръста и тя започна да смъква дънките му по бедрата. Той изрита гуменките, събу слиповете, отпуска се над нея и раздели коленете ѝ, а тя го потегли за раменете, за да го приближи до себе си. Бедрата му бяха стегнати, горещи и груби заради косъмчетата до меката ѝ кожа. Гърдите му бяха широки и много мускулести с малко косъмчета и тя усети как устата ѝ пресъхва само като го гледа. Раменете му бяха широки, здрави и леко влажни от пот.

Желаше го толкова отчаяно, че се усещаше замаяна.

Ала, ето че той спря, все още не се бе отпуснал върху нея, и погледът му се плъзна по тялото ѝ.

— Чудесно — каза, очевидно за дантеления бял сутиен и бикини, но може би се отнасяше и за това под тях. Гласът му бе надебелял, очите му горяха, а Джули потръпна чувствено под палещия му поглед. Ръката ѝ се премести към главата му, за да придърпа устните му към

своите. Целувката трябваше да е лека и бавна, но се оказа дълбока и пламтяща. Когато той вдигна глава, тя измърмори недоволно и плъзна устни по врата му. Той се дръпна и тя остана разтреперана.

С бързи умели движения той разкопча сутиена, наведе глава и пое едната от пълните сметаново бели гърди. Джули затвори очи и простена, притисна главата му, когато езикът му заигра по зърното. Устата му бе гореща и мокра и невероятно възбуждаща, докато смучеше първо едната, а после и другата гърда. Джули изви гръб и му предложи гърдите си, стисна главата му с две ръце, докато той я целуваше. Тръпнеше от копнеж под него, спускаше ръце по гръба му, по бедрата и дупето.

Откри, че той е набъбнал и твърд, че го желае толкова много, че е готова да умре, само за да го има. Той изпъшка, когато тя го стисна леко и надигна глава от гърдата, за да се вгледа в блестящите очи. Останала без дъх, изпълнена с копнеж към него, тя се повдигна, но откри, че дантелените бикини пречат.

Простена разочаровано, докато той дърпаше преградата, готов да я разкъса, за да се добере до това, което тя му предлагаше. Ръката му се спусна между краката ѝ, докосна я под бикините и тя изхлипа. След това пъхна пръст в нея, навън, навътре и отново, а в същото време се наведе и целуна гърдите ѝ.

— Мак. О, Мак! — Отметна глава назад на коженото канапе, косата ѝ се спусна към пода, и се загърчи безсрамно, стиснала го за раменете, докато повдигаше бедра, усетила топлината и напрежението в себе си да бликат, убедена, че ще умре, ако не го почувства в себе си.

— Обичай ме, Мак — прошепна тя и отвори очи. За момент той остана над нея, погледна я, лицето му бе изопнато, строго, очите му — почернели от желание, пръстите му — все още вътре в нея.

— Обичам те — отвърна той с тих шепот. — Господ да ми е на помощ, Джули, обичам те.

След тези думи смъкна бикините, целуна я и навлезе в нея толкова бързо, че Джули се притисна в него, обви кръста му с крака и извика името му. Той я разтягаше, изпълваше, доведе я до ръба на удоволствието само с няколко тласъка. Докато тя викаше и се стремеше към него, той забързваше тласъците с настойчивостта на мъж, устремен към освобождаване. Тя хлипаше от екстаз и избухна в хиляди страстни звезди.

— Мак! О, Мак!

В отговор той изпъшка, достигнал своето освобождение, и за последен път нахлу в тялото ѝ, след което замря.

След дълги мигове на опиянение, Джули най-сетне усети къде се намира. Все още дишаше тежко, но вече по-спокойно и откри, че тялото ѝ е все още здраво. Успя да размърда пръстите на ръцете и на краката си.

Останалата част бе притисната от тежкото, горещо и потно мъжко тяло.

В този момент Мак повдигна глава и се вгледа в нея.

Джули посрещна очите му.

— На мен ми беше много, много хубаво — призна сериозно тя.

Устните му се разтегнаха в усмивка, която проблесна и в очите.

— Бързо се учиш, Мис Америка. Точно за подобни разговори ти говорех преди.

— И аз така реших. — Лежеше гола и потна на кожено канапе и това съвсем не бе толкова еротично, колкото звучеше, откри Джули. Не можеше да помръдне. Мак сигурно усети неудобството по очите ѝ, защото се премести между нея и облегалката на канапето, а след това я придърпа върху себе си.

За момент тя остана да се наслаждава на новата поза. След това скръсти ръце на гърдите му, подпря брадичката си на тях и го погледна замислена.

— Мак?

— Ммм. — Ръцете му се плъзгаха по дупето ѝ, а една определена част от него, която тя бе притиснала, се възстановяваше от първия набег удивително бързо. Тя се помести в ръцете му и го притисна.

— Ти не ми ли каза преди малко, че ме обичаш? — Гласът ѝ прозвуча задъхан.

Той се намръщи и ръцете му замряха.

— Значи обръщаш внимание какво ти говоря?

— Да.

Погледна я внимателно, без да говори, и ѝ се усмихна.

— Толкова съм влюбен в теб, че сам се плаша. Откакто се запознахме, имам чувството, че слънцето изгря в живота ми. Щом те видя, сякаш земята потрепера. Усмихнеш ли се, коленете ми омекват.

Щом заплачеш, и моето сърце се къса. Това достатъчен отговор на въпроса ти ли е?

Очите ѝ се разшириха.

— Толкова красиви думи.

— Старая се.

— Истина ли е? — В гласа ѝ се прокрадваше съмнение.

Той се разсмя.

— Да.

Все още отпусната на голите му гърди, подпряла брадичка на ръцете си, тя го гледаше замечтано.

— Добре. Дава ти се една възможност. Обясни ми защо ме излъга, за да се добереш до информацията за Сид, но внимавай какво говориш, за да не ми се прииска пак да те убия.

Погледна я в очите и въздъхна.

— Разкривам ти и сърцето, и душата си, да не говорим, че тялото ми е твое, а ти пак не ми вярваш? Не е честно.

— Няма да е честно, ако не започнеш да говориш.

Той се ухили.

— Добре. Вече ти казах, че Деби нямаше нищо общо с теб. Аз...

На вратата се почука. Джозефин изскочи изпод бюрото и хукна към вратата, заливайки се от писклив лай. Мак и Джули се спогледаха. Мак се намръщи, измъкна се изпод нея, стана и си грабна дрехите. Джули го последва.

Прозвуча ново почукване, по-силно и настойчиво отпреди. Младата жена притеснено го погледна. Дали убийците чукат по вратите? Едва ли.

Мак се намръщи. Беше си обул дънките и си навличаше тениската.

— Кой е? — провикна се той и я погледна бързо, за да прецени как изглежда и дали е готова да се покаже пред хора. Грабна пистолета от масата наблизо. Джули така и не го бе видяла да го оставя, но реши, че сигурно го е сложил там, когато сее събличал. Тя си закопчаваше полата, вече си бе сложила бикините и сутиена, а той прекрачи към вратата, стиснал насочения надолу пистолет. Джозефин лаеше като полудяла и Джули разбра, че сърцето ѝ много скоро ще се пръсне.

— Отворете! Полиция!

Очите на Джули се разшириха. Това трябва да беше добре. Може би не чак толкова, съдейки по изражението на Мак. Тя бързо навлече тениската и се огледа за обувките.

— Ти ли си, Дорси?

— Аз съм. Отваряй, Макуори.

Мак я погледна. Вече бе облечена, обувките ѝ си бяха на място и стискаше чантата в ръка, докато си оправяше косата.

Все пак нямаше да ѝ е приятно да изглежда така, сякаш е правила това, което наистина бе правила.

— Всичко е наред. Познавам го. Гадняр е, но поне е честен гадняр.

Джули кимна и се почувства по-спокойна. Мак постави пистолета отзад на дънките, пусна ризата отгоре и отвори вратата. Двама униформени полицаи се вгледаха в него, а след това изместиха погледи към Джули, която бе поела на ръце Джозефин. След като някой я бе гушнал, Джозефин бе млъкнала.

— С какво мога да ви помогна? — Мак не говореше особено приятелски.

По-якият от двамата се намръщи.

— Арестуван си, Макуори.

ГЛАВА 29

— Вие шегувате ли се с мен?

Мак гледаше Дорси, без да вярва на чутото. По-възрастният, патрулиращ полицаи, който служеше още по времето, когато Мак бе на работа, поклати глава.

— Не. Носиш ли оръжие? Естествено, че носиш. По лесния начин ли ще стане, ще ми предадеш ли оръжието си? — Дорси влезе в стаята и подаде ръка. Зад него другият извади своя пистолет.

— Не можете да ме арестувате? Защо?

— За нападение. Имаме заповед. Имате...

— Какво?

— ... право да мълчите. В случай че...

— Знам си правата. По дяволите, Дорси, имам си работа. Виждате ли госпожата? — Той кимна към Джули, която наблюдаваше всичко с широко отворени очи. — Над нея е извършено нападение. Някой се опитва да я убие. Работя като неин бодигард и съм единственият, който ще я опази жива.

— Да, бе, сигурно. — Дорси изтегли белезници и закопча китката му още преди Мак да реагира. Студената метална гривна го накара да осъзнае какво точно става. Дорси го обърна с гръб към себе си, посегна и към другата му ръка, а другото ченге го блъсна в бюрото с бърз удар.

— Не го наранявайте. — Джули направи крачка към него, притиснала Джозефин към гърдите си.

— Госпожо, ние не го нараняваме. Моля, не се месете — обади се другото ченге, когото Мак не познаваше. Зърна пребледнялото лице на Джули и изтегли свободната си ръка от Дорси.

— По дяволите, Макуори... — Дорси сграбчи ръката му, а другият му взе пистолета „Глок“.

— Мак, да се обадя ли на някого? Кажи ми на кого да се обадя? — В гласа на Джули звучеше уплаха.

— На Хинкъл — каза той и ѝ издиктува номера. През всичкото време си пазеше свободната ръка.

— Не може ли просто да ни улесниш, Макуори? — попита Дорси с въздишка и натисна гърба на Мак с коляно. Той изпъшка от болка. В този момент Дорси го издебна и го сграбчи за ръката.

— Но вие му причинявате болка! — Джули бе застанала до бюрото, очите ѝ бяха огромни, потъмнели, лицето — пребледняло. Тя приближи телефона до ухото си.

— Мак, няма го. Включен е телефонен секретар.

— Разкажи му какво става. Кажи му да се довлече в седемдесет и трети участък.

В гласа му прозвуча отчаяние. Дорси бе ограничен. С него щеше да е невъзможно да поговори и да го убеди, в каквото и да е, а ако не го убедеше в невинността си, Джули оставаше в ръцете на убиеца. Тя все още говореше, когато Дорси, без предупреждение, изви ръката му зад гърба. Болката бе остра, пронизваща. Мак изпъшка и се изви на една страна, за да я облекчи. И втората гривна щракна на ръката му. Не можеше да мръдне.

По дяволите, не можеше да остави тази работа така.

Те го бутеха към вратата.

— Джули, остани с мен. Дорси, нали ще я вземеш в участъка с нас?

— Не може. — Гласът му стана малко по-любезен, когато подметна през рамо: — Съжалявам, госпожо.

— Джули.

— Тук съм, Мак. Господин полицай, не можете да...

Застанаха и от двете му страни и го изблъскаха в асансьора, а вратите се затвориха и прекъснаха думите ѝ. За момент Мак остана загледан в металните панели пред себе си и асансьорът потегли.

— Джули! — изрева той и за награда Дорси отново изви ръцете му зад гърба, този път и двете, вече значително по-силно.

Мак изпъшка.

— Още веднъж кресни така и ще ти счупя главата.

Той отпусна ръце.

— Дорси, ще си останеш едно тъпо полицайче. Ако нещо ѝ се случи, ще те разкъсам парче по парче.

Мак се потеше. Асансьорът стигна на партера. Джули бе съвсем сама на втория етаж, ако не се броеше Джозефин.

— Ти чу ли, Никълс? Това си беше заплахата.

Мак си пое дълбоко дъх. Ако не стоеше спокойно, ако предизвикаше Дорси да направи нещо драстично, Джули щеше да остане безпомощна. Ако убиецът се намираше някъде наоколо, а Мак с всяка изминала секунда бе все по-уверен, че е наблизо — Дорси бе грубо, но честно ченге, и ако се окажеше прав в подозренията си кой стои зад този арест, Джули щеше да умре. При тази мисъл го сграбчи страх като леден повей. Спомни си момичето, ударено от колата, и си спомни как бе нападната Джули. Страхът му премина в неподправен ужас. Трябваше да се върне. Да се остави на полицията, бе най-неприемливият избор.

Освободи ума си, наложи си да се успокои и се подготви, докато асансьорът спираше.

ГЛАВА 30

Стиснала Джозефин под едната си ръка, а чантата — под другата, Джули остана да гледа с отворена уста в затворените врати на асансьора. Мак вече го нямаше.

Виждаше само собственото си отражение в матовата сребърна повърхност. Остана загледана в образа си и забеляза, че устните ѝ са леко подути от целувките на Мак, бузите ѝ са поруменели, а очите ѝ блестяха. Май и косата ѝ бе станала по-бухнала.

Приличаше на влюбена жена.

Мак ѝ бе признал, че и той е влюбен в нея.

Въпреки всички трудности, Джули изведнъж бе обзета от топлина. Тъглчетата на устата ѝ се извиха нагоре.

„Излизай оттук.“

Думите в главата ѝ прозвучаха така неочаквано, че усмивката се стопи от лицето ѝ, сякаш някой я бе нарисувал на черна дъска, а след това я бе избърсал.

Щом разбра какво става, Джули забрави, че е влюбена, и се превърна в жена, уплашена за живота си. Космите на врата ѝ настръхнаха, пулсът ѝ се учести. Застана неподвижна, изпълнена с паника, а очите ѝ лудешки се стрелкаха наоколо.

Ако бе научила нещо, докато траеше целият този кошмар, то бе, че тънкото гласче предвещаваще неприятности.

„Побързай.“

И още как. Трябваше да изчезва. И то бързо като вятъра.

Асансьорът бе твърде бавен. Стълбите, по които се качиха двамата с Мак одеде, се падаха от лявата ѝ страна. Стисна здраво Джозефин, добре че поне Джозефин бе с нея, каза си Джули, иначе щеше да умре от страх, хукна към вратата, но застина на място, защото чу нещо. Някакъв звук, който долетя от стълбите.

Можеше да е всичко, каза си тя и се напрегна, за да чуе още нещо над оглушителните удари на сърцето си и тътненето на кръвта в ушите. Котка. Плъх. Убиец.

Браво, Джули. Сега се успокой.

Добре де, забрави за спокойствието. Уплашена почти до смърт бе най-точното определение. Сърцето ѝ така блъскаше в гърдите, сякаш състезателен кон галопираше към финала. Изведнъж откри, че се страхува и да направи и да не направи стъпката напред.

Изборът беше между асансьора и стълбите. А вратата на асансьора си оставаше затворена.

Трябваше да слезе няколко стъпала надолу и щеше да е с Мак и двамата яки полицаи.

„Скрий се.“

В мига, в който чу думите, вратата се отвори. Просто зейна без всякаво предупреждение. Кръвта на Джули се вледени. Завладя я парализиращ страх.

— Здравей, Джули.

Сърцето ѝ подскочи.

Не можеше да определи кое я ужаси повече — дали пистолетът, насочен в нея, или фактът, че го държеше мъж с подут обезобразен нос.

Те бяха въоръжени, докато той не беше. Бяха двама срещу него. Да не говорим, че ръцете му бяха закопчани с белезници на гърба.

Единственият му шанс беше да ги повали в ограниченото пространство.

С тези тъпаци нямаше начин да проведе разумен разговор. Ако не се отскубнеше по някакъв начин, щяха да го тикнат в затвора. А Джули щеше да умре.

Асансьорът спря с тихо звънване и ги разсея. Вратите започнаха да се отварят. Мак призова на помощ обучението, което бе преминал като тюлен, завъртя се на един крак, изви се и замахна с крак със силата на торнадо.

— Ааа — изрева Дорси, когато полетя към Никълс и се блъсна в него. Двамата се залепиха за стената. Пистолетите им отскочиха във въздуха, те се сринаха в безформена купчина на пода, а Мак скочи върху тях, ритна Дорси под брадичката, защото се опитваше да се изправи, и срита Никълс в гърба. Дорси полетя назад и подбели очи, докато падаше. Никълс изруга, подпря се на длани и се опита да се

изправи, но краката на Дорси бяха проснати върху задника му и го забавиха достатъчно, така че Мак го ритна отстрани в челюстта. Никълс се срина като колода карти. След това пътят беше свободен. Цялата операция не бе отнела повече от минута. И двамата мъже лежаха проснати в безсъзнание на пода, потънали в кръв, но живи. Обучението му го бе научило да убива, но този път се опита, доколкото бе възможно да избегне нежелания резултат. Дори и така, да пребие двама полицаи бе твърде нежелателно и Мак осъзна, че си е навлякъл куп беди. Но по този въпрос щеше да се притеснява по-късно. Точно сега трябваше да намери Джули и двамата да се махнат колкото е възможно по-далече.

Бързо се присви, приклепна и прекара крака през закопчаните белезници. Ръцете му вече бяха пред него и той грабна „Глока“ от пояса на Никълс и го постави отпред в дънките, след това прерови джобовете на Дорси, за да намери ключовете за белезниците. Дорси дишаше плитко, а от ъгъла на устата му се процеждаше кръв. Мак се намръщи, когато стисна ключовете. Извинявай, тъпако, помисли си той и намести ключето. Белезниците щракнаха и се отвориха. Той ги свали и провери пулса на двамата полицаи. Сърцата им биеха силно и равномерно. Щяха да оживеят, за да го накарат по-късно да съжалява. Огледа се и бързо се увери в това, което вече знаеше. Намираха се в метална кутия и нямаше за какво да ги закопчае. Налагаше се да мисли бързо, затова постави едната гривна на китката на Никълс, а другата — на глезена на Дорси.

Така нямаше да има начин да бързат.

Усмихна се и излезе от асансьора, но не забрави да подритне краката на Дорси така, че вратата да се затвори, а след това натисна копчето на четвъртия последен етаж.

Като знаеше колко е бавен асансьорът, дори те да дойдеха в съзнание веднага, двамата с Джули щяха да спечелят поне пет минути преднина.

Огледа се бързо, за да е сигурен, че нито тя, нито друг е някъде зад него, нищо че сградата по принцип се опразваше в пет, след това извади пистолета и хукна нагоре по стълбите.

Прескачаше през стъпало, докато най-сетне се добра до металната врата към втория етаж. Коридорът беше празен. Сигурно се е върнала да чака в офиса.

Мак се опита да пренебрегне страха, който се усукваше в стомаха му, когато му хрумна, че Джули би трябвало да е на първия етаж и да чака асансьора да пристигне. Ако ли не, трябваше да я срещне някъде по стълбите.

Изтича в офиса, но тя нямаше какво да прави там.

Стигна до вратата, отвори я, надникна вътре и някакъв инстинкт го накара да заеме отбранителна поза.

— Джули — извика той и бързо огледа празната стая. Всичко бе точно както го бе оставил: и запалените лампи, и кутиите от пица върху бюрото на Рауанда.

Джули обаче я нямаше.

— Джули!

Усети как се вледенява. Сърцето му биеше като тежък чук. Претърси бързо офиса, но вече знаеше със сигурност, че тя не е вътре.

За няколко минути, когато бяха разделени, наемникът на Сид я бе спипал. Знаеше, че е станало точно така.

— Господи, Джули.

Мъката в собствения му глас го отрезви. Ако се поддадеше на чувствата, само щеше да я убие по-бързо. Вече бе направил грешка, като я доведе в офиса. Мислеше си, че тук ще бъде на сигурно място, защото ще е до него, че няма да я изпуска от поглед.

Беше сбъркал. Не можеше да си позволи нова грешка. Новата грешка щеше да я убие.

Трябваше да я грабне и да избягат, когато имаха възможност. Да вървят по дяволите всички други. Само Джули имаше значение за него.

Господ да му е на помощ. Какво да направи?

Чантата й. Къде й беше чантата? Огледа се по земята около канапето, където беше седяла. Нямаше я. Просто не я виждаше.

А я носеше под мишница, когато го последва по коридора. Сега вече си спомни със сигурност. Моля те, Господи, нека все още да е у нея. Моля те, много те моля, Господи.

Беше пуснал вътре дребно като копче проследяващо устройство тази сутрин, само в случай че й хрумнеше да се опита да избяга от него по някое време през деня.

Доколкото бе забелязал, жените рядко ходеха някъде, без да си вземат чантата. Тази тяхна необяснима слабост може би щеше да й спаси живота.

Излезе от офиса си и хукна по стълбите, без дори да се сеца за мъжете, които бе изоставил в асансьора. Хукна към колата и на всяка крачка се проклинаше, че е спрял толкова далече. Най-сетне се добра до колата, скочи зад волана и посегна трескаво към глобалната позиционираща система. Включи устройството и зачака нервно екранът да се включи.

Ето го. По-скоро — ето я. Малка зелена точка се движеше бързо през паяжина от улици на тъмния екран. Дано чантата ѝ все още бе с нея. Не бе религиозен, но в този момент бе готов да прегърне религията. Молеше се тя да не изпуска чантата с жар, с каквато не се бе молил никога преди.

Запали колата, настъпи газта и потегли с оглушително изсвирване. Малка бяла топка, насочила се към него в тъмното, привлече вниманието му. Той се стресна, намръщи се и скочи на спирачката, а след това отвори вратата.

— Качвай се! — кресна той на Джозефин.

ГЛАВА 31

— Как се чувстваш, след като знаеш, че тази вечер ще умреш, Джули? — Гласът на Сид бе неестествено обикновен. Младата жена усети как стомахът ѝ се свива. Бе уплашена до смърт и ѝ се струваше, че органите ѝ са се събрали в една обща маса. Той я чакаше в тъмна кола, която не бе виждала никога преди, когато мъжът с нахапания нос — Сид го нарече Баста — я изведе от сградата. Той караше и се насочваше на север по тесен тъмен извънградски път, а тя седеше до него, докато Баста — ужасният Баста, който ѝ се усмихваше, въпреки че очите му си оставаха най-студените очи, които някога бе виждала, се настани на задната седалка. Сид и неговият наемен убиец. Значи Мак все пак се оказа прав.

— Ти не искаш да ме убиеш, Сид. Не си ли спомняш колко се обичахме? В тази обич все още има живот.

Опитваше се да впрегне цялата си воля, за да не се разпищи и да се опита да отвори вратата. Всеки момент очакваше да усети ръцете на Баста на врата си, а пистолетът му да опре в главата ѝ. Тогава той щеше да свие пръсти или просто да дръпне спусъка и тя щеше да е мъртва.

Господи, дали щеше да боли?

Сид се разсмя.

— Никога не съм те обичал, евтин боклук такъв. Може би в началото си въобразявах, че те обичам, но единственото, което исках, бе да те чукам, а сега вече и за това нямам желание.

От думите му не я заболя, както трябваше. Розовите очила, през които бе гледала на Сид, вече ги нямаше и тя виждаше, че той е просто един жесток егоцентрик. Колкото и да ѝ се искаше да му го каже, прецени, че сега не е моментът. Това, което трябваше да направи, бе по някакъв начин да възобнови връзката помежду им, поне донякъде.

Щеше да ѝ бъде по-лесно, ако наемникът на Сид не я наблюдаваше от задната седалка, както злобен пес наблюдава заек. Самата мисъл, че той е зад нея, караше косата ѝ да настръхва.

Стараяше се да не го забелязва, но ѝ беше трудно. Виждаше масивната му фигура с периферното си зрение и долавяше шумното му хрипливо дишане.

Дори ѝ се стори, че усеща миризма на лук... Нямаше да мисли сега за това. Трябваше да се съсредоточи, да направи необходимото, за да се спаси.

— Спомняш ли си, когато се запознахме? Беше на приема у губернатора точно след като ме коронясаха за Мис Южна Каролина. Спомняш ли си колко много си говорихме тази вечер? Часове. Ти искаше да знаеш всичко за мен. Мисля, че още тогава се влюбих в теб.

Също като Шехерезада, думите бяха единственото оръжие, на което можеше да разчита. Джули подви единия си крак и се обърна настрани на седалката. Стараяше се да извика у него спомените. Тъмнината отвън нахлуваше в колата. Огромни дървета се извисяваха от двете страни на пътя, осветени само от фаровете им. Сид караше бързо, прекалено бързо за завоите по пътя. Накъдето и да се бяха упътили, това не бе често използван път. Сякаш ледени пръсти стиснаха гърлото ѝ.

Наложи си да отблъсне страха и отново да се превърне в многословна глупачка. Усмихна се на Сид.

— Ти май все още не разбираш, нали? — изсмя се презрително Сид. — Ние не се запознахме случайно онази нощ. Да не би да си въобразяваш, че обикалям приемите в чест на гъските, спечелили някой конкурс за красота? Я слез на земята. Бях дошъл единствено заради теб. И знаеш ли защо? Заради баща ти, който едно време работеше за нас. Той открадна нещо, което си беше на баща ми и на мен, на нашата компания и аз се опитвах да си го върна. Бяха ми докладвали, че ти знаеш къде е, и единствената причина да се запозная с теб онази вечер бе, за да разбера дали няма да се изпуснеш и да ми кажеш. Ти не спомена и дума, но аз продължих да се виждам с теб, убеден, че рано или късно ще се изпуснеш.

— Излизал си с мен единствено за да се добереш до нещо, откраднато от баща ми ли? — Джули се замисли над почти несъществуващата връзка между двамата с баща ѝ. Дори и да бе откраднал нещо, тя нямаше откъде да разбере. — Какво е то?

Баста изсумтя предупредително, а Сид го погледна в огледалото за обратно виждане.

— Не е твоя работа. — Гласът му беше груб. — За мен беше достатъчно важно, за да хукна след теб. Тогава беше хубавица, когато все още не бе качила тези десет килограма, и имах желание да спя с теб. Само че ти нямаше желание да спиш с мен, помниш ли? Не и ако не сме женени. Умно. Обърках похотта с любов, както е ставало с много мъже преди, и се ожених за теб. Надявах се, че щом се почувстваш сигурна в мен, ще ми кажеш каквото ме интересува за откраднатата вещ на компанията, но ти така и не каза нищо, а аз реших, че просто не знаеш. Това е историята на живота ти, Джули. Ти не знаеш нищо. И не само че не знаеш нищо, но аз нямам желание повече да спя с теб, което означава, че не си ми нужна. Към боклука се отнасям като към боклук.

Истината я перна като шамар през лицето. Когато думите му достигнаха до съзнанието ѝ, тя си припомни различни епизоди от миналото и сега вече те ѝ се сториха мрачни и потискащи. Усети се замаяна. Думите му обясняваха много — и държанието му в началото, как винаги настояваше тя да говори за себе си, а той гледаше да премълчава за своето минало. Невероятният му интерес към баща ѝ. Презрителното му отношение, което се бе засилило през годините.

Погледна го и с ужасяваща яснота разбра, че през последните осем години от живота си бе обичала този мъж, бе живяла с него, а той се оказваше напълно способен да уреди убийството ѝ. Този факт най-сетне я освобождаваше без колебание и съмнение от последните следи вярност, все още стаени някъде в нея.

Той се подсмиваше и тя разбра, че е очаквал да постигне точно този ефект, затова в момента се наслаждаваше на резултата. Отърси се от шока, сякаш залята с кофа студена вода. Напомни си мрачно, че най-важното е да оцелее, а болката можеше да почака, за да я излекува по-късно.

— Ако се държиш мило, може и да те оставя да си свършиш работата на колене пред мен за последен път, преди да те оставя в ръцете на Баста. — Гласът му звучеше злобно и подигравателно. Джули разбра, че напразно си е хабила думите с опитите да събуди старите му чувства. Оказваше се, че няма какво да събужда. Сид никога не я бе обичал.

— А ти носиш ли си виаграта? — Думите ѝ се изплъзнаха, преди да успее да се спре. Джули бе ужасена от себе си. Дотук с опитите да

се държи мило, за да се измъкне. Не, всъщност не съжаляваше чак толкова много. Дълбоко в себе си бе убедена, че дори да продължи да говори, нещата нямаше да се променят. Сид бе твърдо решен да я види мъртва.

Време бе да се насочи към план Б. Навлажни устни и огледа скришом вътрешността на колата. Да, наистина бе време за план Б, стига да успее да го измисли.

Лицето на Сид поаленя. Дори в сумрачната светлина от фаровете, тя забеляза цвета и притеснено погледна към Баста.

— Защо не вземеш да млъкнеш. Това бе единствено за специални случаи.

— Да, сигурно. Знам, че пиеше хапчетата заради Амбър. И за момичетата от „Суийтуотър“ ли ги пиеше?

— Слушай, мръснице, не съм ходил в „Суийтуотър“ заради момичетата. Откакто се сдобихме със заведението, ходя по няколко пъти в седмицата, за да прибера парите. Ти имаше ли представа, че притежаваме „Суийтуотър“? Не, разбира се, все забравям, че ти не знаеш нищо. Последните два пъти, когато ходих там, бе заради теб. Осигурявах си алиби, за да може онзи якия отзад да влезе в къщата и да ти види сметката. Само че той все се издънваше. Май така ставаше, а, Баста? Сигурно си се почувствал като пълен глупак, когато тя се измъкна, след като те захапа по носа. А след това взе че прегази грешното момиче. — Отново вдигна бърз поглед в огледалото за обратно виждане, поклати глава и се изсмя. — Нищо. По-късно ще ѝ го върнеш.

— Да, доста глупаво се почувствах. — Това май бе първото нещо, което Баста каза, след като я бе бутнал в колата. Щом чу гласа му, на Джули ѝ се прииска да се свие. Появиха се отново и миризмата на лук, и маскираното лице, което я гледаше от огледалото на банята. Този спомен не я оставяше на мира. А ето че сега отново чуваше гласа и той ѝ се стори много по-страховит, отколкото в кошмарите. — Сигурно точно толкова глупаво, колкото и ти, когато разбра, че тя зад гърба ти се чука с малкото братче на Даниел.

Джули разбра, че Баста говори за Мак. Намръщи се и си спомни, че Мак бе споменал за Даниел. Трябваше ѝ секунда, но си спомни в каква връзка го бе казал. Даниел бил изчезнал по същото време, когато е изчезнал и баща ѝ, и първата съпруга на Сид...

— И Кели ли си убил? — обърна се побесняла към Сид.

От задната седалка се чу смях.

— Не, аз я убих — отвърна Баста. — Както и Даниел. Както и баща ти. А сега съм готов да свърша и с теб. Сид, защо не намалиш? Тук трябва да отбием наляво.

Джули усети как сърцето ѝ се свива. Пътуването им беше към края си, знаеше го. Сид послушно намали, след това зави наляво по изровен пращен път, който приличаше по-скоро на пътека. Усети, че ѝ е трудно да си поема въздух. Ръцете ѝ се свиха в юмруци, а мислите ѝ се втурнаха в различни посоки в отчаян стремеж да измисли нещо като план.

— Полицията ще ме търси. Те бяха... бяха с Мак... сигурно вече са разбрали, че ме няма. Ще се сетят кой го е направил.

— Ти да не би да си вярваш? — прозвуча развеселен гласът на Баста.

— Тъпа курво, че нали аз изпратих ченгетата да спипат гаджето ти и да ми го разкарат от пътя. Те не работят само за града, на всички до един им плащам. Да ти кажа, няма никак да се изненадам, ако на Макуори му се случи нещо по пътя към управлението. Може да го застрелят, докато се опитва да избяга, нещо такова.

— Ето я и твоята кола — каза Баста. — Спри зад нея. След това можеш да си тръгваш.

Щом Сид спря зад зеления „Лексус“, с който Джули го видя последния път, в гърлото ѝ се надигна ужас. Ето, край, а тя нямаше никакъв план. Нищо не бе измислила. Колата спря и тя освободи предпазния колан. Пръстите ѝ се стегнаха около ръчката на вратата и тя се напегна, за да отвори...

— Обезопасяваща заключалка за деца — уведоми я подигравателно Сид и дръпна ръчната, а тя сама се увери, че вратата не може да се отвори.

Да вървят по дяволите тези тъпи приспособления!

С ъгъла на окото си долови някакво движение откъм Баста. Задъхана от ужас, със свит стомах, тя се извърна към него. Очите им се срещнаха и проблеснаха като диаманти. Гледаше го като хипнотизирана как вдига пистолета. Щеше да я застреля, осъзна тя и разбра, че не може да направи абсолютно нищо. Затвори очи и се дръпна към заключената врата и изрече молитва.

Тъкмо вдигаше длани, за да си скрие лицето, когато гърмежът на пистолета я оглуши.

ГЛАВА 32

Луната се издигаше в далечината, жълта и кръгла като топка за тенис. Мак я забеляза, докато колата бе на върха на някакъв хълм, а щом се спусна под протегнатите клони на дърветата, небето се скри. Караше без фарове и следваше единствено зелената светлина на проследяващото устройство, а от време на време и задните светлини на колата отпред.

Джули бе в тази кола.

Или поне чантата на Джули с устройството.

Кръвта на Мак се вледени, не за пръв път, когато му хрумна, че има възможност чантата ѝ вече да не е в нея.

При мисълта, че може да е допуснал грешка, по челото му избиха студени капки пот. Беше наясно, че това е единственият шанс да спаси Джули.

Мисълта, че всеки момент някой може да я нарани, го изпълни с готовност да убива. Ако я бяха убили... Ако тя беше мъртва...

Дори нямаше сили да довърши тази мисъл.

Одеве, когато се разплака, той я бе прегърнал и бе признал пред себе си, че я обича. Сега вече бе убеден, че е така.

Ако нещо ѝ се случеше, щеше да разкъса и Сид, и всичките му лакеи — настоящи и минали, истински и предполагаеми — на парчета. Щеше да полудее. Щеше да вие към луната.

До края на живота си.

„Господи, молеше се той. Нека тя да е добре. Нека нещата се оправят. Нека стигна навреме.“

Гората бе гъста и тъмна. Пътят криволичеше. Да остане на него без светлина, без дори проблясъците на луната, изискваше пълното му внимание. Не смееше да рискува, за да не катастрофира. Ако това станеше, Джули щеше да бъде в много по-голяма опасност от него.

Хрумна му, че може би трябва да остави колата някъде, за да не го забележат. Шофираше с една ръка, а с другата стискаше „Глока“.

Пред него задните светлини се скриха. Зелената точка на екрана зави надясно. Светлината вече не следваше пътя отпред и Мак се зачуди дали не са поели по черния непавиран път. От време на време бе успявал да забележи автомобила и знаеше, че са в кола, а не в джип.

Имаше спешна нужда от подкрепление. Самата мисъл, че е единствената надежда за Джули, го ужасяваше. Мобилният му телефон бе тук и той се опита да позвъни на Хинкъл. Попадна на телефонен секретар. Два пъти. На кой друг може да се довери? Отговорът не беше обнадеждаващ. На никого. Пипалата на мафията бяха дълги, а срещу оръжията, които използваша — пари и страх — имунизация нямаше.

Накрая, преди висящите дървета да смутят сигнала, той направи последното, което му оставаше: обади се на ченгетата. Сигурно вече бяха открили Дорси и Никълс. Цялата щатска полиция на Южна Каролина вече го търсеше. Той съвсем не бе от хората, които те търпяха и харесваха, а сега вече бе в черния им списък, след като бе обезвредил двама от хората им. Ченгетата много държаха на своите, знаеше го от собствен опит. Ако го забележеха, щяха първо да стрелят и чак след това да задават въпроси.

Сигурно са пуснали цяла потеря след него.

А сред тях със сигурност имаше такива, които бяха слуги на мафията. Не всички, някои. Дори не повечето. Ако имаше късмета да се съберат повече от честните му стари колеги, доброто можеше и да победи.

Поне така се надяваше. Не, молеше се да е така.

Обади се на стария си капитан, Грег Райс, и му изложи фактите, посочи му пътя, по който бе поел. След това дърветата прекъснаха сигнала.

Имаше доверие на Грег. Ако имаше право, Грег бе стабилен човек, но оставаха два проблема: Грег сумтеше скептично, докато Мак му разказваше, и не бе сигурен, че старият му шеф е повярвал дори на една дума от казаното. А пътят, по който караше, докато говореше с него, преди сигналът да прекъсне, бе с много отбивки и завои. Вече дори не бе в посоката, която бе посочил.

Само заради Джули бе готов да поеме риска с бившите си колеги. Сега вече дори не го беше грижа дали няма да го застрелят на място, стига преди това да успееш да спасят нея.

От дясната страна сред дърветата, Мак забеляза задните фарове. През дърветата имаше пращен път. За малко да го пропусне. Стисна здраво волана и зави. Колата попадна на огромна бабуна и Джозефин, наострила уши до него, загуби равновесие и тупна на пода.

— Извинявай, Джозефин.

Пуделът се качи обратно на седалката, без да се притеснява особено. Тя се возеше с предните лапи, подпрени на таблото, сякаш надничаше напред по пътя, не по-малко съсредоточена от него. Мак се зачуди колко ли разбира. Зелената точка забави движението си и спря. Мак погледна екрана, забеляза неподвижната точка и скочи на спирачката. Спря в края на сечище. Пред него, на светлината на луната, до луксозна вносна кола бе спрял форд „Таурус“. Другата май беше „Лексус“, въпреки че не бе сигурен, защото „Таурусът“ беше между тях.

Точно така. Ако Джули беше вътре, значи това бе единственият му шанс. Дръпна ръчната и слезе от колата. Затвори вратата колкото можа по-тихо и остави Джозефин вътре да наблюдава през предното стъкло.

Присви се, стиснал пистолета, и се доближи до „Тауруса“. Вътре имаше хора. Забеляза тъмните им сенки. Джули бе на предната седалка до шофьора, притиснала се към вратата. Не можеше да я сбърка. Черната ѝ коса блестеше на лунната светлина.

Слава Богу, слава...

Изстрел, приглушен, но ясно различим, се чу от колата. Джули изпищя и се скри от погледа му. Просто изчезна от седалката. Сърцето на Мак спря, той скочи напред, протегнал ръка към вратата, все още приведен ниско към земята. Отвори рязко вратата и в същия момент прозвуча още един изстрел. Джули се свлече навън, падна с гръб назад, а очите и устата ѝ бяха широко отворени, когато се просна на тревата.

За част от секундата Джули остана да лежи, където бе паднала, напълно зашеметена. Когато вторият изстрел прозвуча почти в ухото ѝ, тя се бе свила на топка, обвила ръце около коленете, притисната с всички сили до вратата. Стискаше очи, когато усети как по краката ѝ потича топла течност. Главата ѝ се бе превърнала в балон, бяха зазвънели камбани, заблестяха светлини и тя бе спряла да диша. След

това усети как полита назад и пада в празното, не, беше на чист въздух. Мисълта, която проблесна в ума ѝ, бе, че вече е застреляна и е отишла право в рая.

Разбра, че пищи, едва когато лицето на Мак застана между нея и небето. С една ръка обгърна кръста ѝ, когато нов изстрел прозвуча точно над главата ѝ. Мак пусна китката ѝ и се олюля назад с ругатня. Джули се изправи на крака, но почти веднага приклепна близо до задната гума, сви отново глава и я покри с ръце. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че нямаше начин да не е жива. Стомахът ѝ се надигаше, а във вените ѝ пулсираше кръв. Господи, беше жива! Наистина беше жива!

— Тичай! — кресна ѝ Мак, или може би това пак беше онзи незнаен глас, защото имаше чувството, че не чува нищо. Ушите ѝ бучаха толкова силно, сякаш бе Квазимодо в камбанарията. Тя и без това искаше единствено да затича. Мак я сграбчи за китката и хукна, а тя го следваше неотклонно, страхът ѝ бе придал криле. Мак непрекъснато се обръщаше, за да стреля по Баста. Когато се обърна бързо назад, го забеляза, че слиза от колата и тръгва след тях, приведен ниско, без да спира да стреля.

Баста се просна, когато един от куршумите на Мак се заби в земята до крака му и така успяха да си спечелят още няколко безценни секунди. Неочаквано се оказаха на лунната светлина и затичаха така, сякаш ги гонеха всички дяволи от ада. Насочиха се към сянката на дърветата, където колата му им заприлича на спасителна метална кутия.

Джули не се бе радвала повече на нищо в живота си.

Мак пусна китката ѝ.

— Качвай се!

Този път нямаше съмнение, че гласът е на Мак. Джули дръпна вратата и се хвърли напред. За малко да смачка Джозефин, която успя да скочи чевръсто на задната седалка. Джули се сви, притисна юмруци пред лицето си, разтреперана и задъхана, докато Мак включваше на скорост. Вдигна поглед и забеляза, че Баста тича след тях, едра сянка, очертана за момент от светлината на луната. Тя изпищя, а колата отскочи напред и тя за малко не падна, но успя да се подпре с длан на таблото. Обърна се отново назад, но не видя Баста. Предположи, че тича към тях през дърветата.

— Той застреля Сид! — Писъкът ѝ бе почти истеричен. Гласът ѝ трепереше от ужас. Първият куршум, който си мислеше, че е предназначен за нея, бе взривил лицето на Сид. В миг главата му се бе пръснала, заменена от алена стичаща се каша, от която ѝ се догади само като си спомни. Миризмата на кръв — никога не си бе давала сметка, че кръвта мирише на развалено месо — се разнесе из въздуха. След това Баста бе насочил пистолета си към нея...

— Кой? Кой застреля Сид?

Джули изпищя и се сви, когато истинска смъртоносна канонада от куршуми прониза колата. Предното стъкло се пръсна и парчетата се поръсиха като градушка. Мак изруга и продължи да кара, полуизвърнат назад, протегнал ръка над облегалката на седалката, а колата подскачаше по тесния неравен път. Задъхана от страх и шок, Джули също се извърна назад.

— Кой застреля Сид? — изрева Мак.

— Баста! Наемният убиец! Онзи, дето го ухапах по носа!

Нови куршуми се забиха в колата. Джули се сви с писък на пода. След това куршумите спряха. Просто престанаха. Настана тишина. Внезапна тишина, която бе дори по-ужасна от гърмежите.

Тя предпазливо вдигна глава. Или се бяха отдалечили прекалено много от Баста, или той просто не ги виждаше. Джули бе убедена, че той не се е отказал от преследването. Щом се качи обратно на седалката, усети, че трепери като лист, адреналинът бе нахлул във вените ѝ и тя потръпваше при всяка неравност на пътя и всеки шум.

— Този Баста е същият, дето стреля по нас ли?

— Да!

Черният път бе прекалено тесен и нямаше как да обърнат, затова летяха на задна, без светлини, а Джули нямаше представа, как успява да кара Мак. Огромните стволоче на дърветата профучаваха покрай тях, слети в едно. Ако се блъснеха, Баста лесно щеше да ги настигне. При тази мисъл Джули усети, че отново ѝ се завива свят, а сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите.

Господи, моля те, Господи, тя не искаше да умре като Сид.

— Как се отърва от ченгетата?

— Успях да ги убедя в правотата си.

— Били са подкупни. Сид им е плащал.

— И аз започнах да мисля така.

Сякаш по чудо успяха да се задържат на пътя. Когато първият проблясък на фарове се появи сред дърветата, Джули реши, че Мак все пак си е позволил да ги включи.

Нищо подобно.

— Мамка му! — изруга Мак и Джули осъзна, че той бе изрекъл точно думите, които и на нея ѝ се искаше да изкрещи. Фаровете бяха на друга кола, която идваше към тях откъм асфалтирания път. Тук обаче бе тясно и нямаше начин две коли да се разминат, а дърветата бяха нагъсто.

Бяха в капан.

— О, не — простена Джули и стисна с две ръце края на седалката, докато се взираше към напредващата кола.

— Дръж се.

Джули за малко не си прехапа езика, когато Мак изви волана. Той, изглежда, виждаше значително по-добре от нея, защото бе забелязал някаква пролука от лявата страна.

Хубавото бе, че сега караха право напред. Лошото бе, че не успяха да стигнат далече.

Тъкмо когато фаровете на колата отпред ги подминаха и продължиха към сечището, без да намалят, а Джули реши, че не са ги видели, колата на Мак попадна в някаква дупка.

— А! — Джули бе запратена напред и си удари челото в таблото. Трябваша ѝ няколко секунди, за да се скрият звездите, които затанцуваха пред очите ѝ. Мак вече бе до вратата ѝ, отвори я със замах и я изтегли от седалката.

— Не можем да продължим с кола. Слизай, хайде — шептеше той. Главата на Джули бумтеше, стомахът ѝ се опитваше да се надигне, коленете ѝ бяха омекнали от страх, но въпреки това тя хукна. Баста можеше да е навсякъде — както съвсем близо, така и изостанал някъде назад. Може би се криеше зад някое близко дърво. Всеки момент щеше да открие огън по тях.

Колкото и да не ѝ се искаше, младата жена отново си представи обезобразеното лице на Сид и отблъсна прилива на гадене и слабост. Ледени пръсти пробягнаха по кожата ѝ, в гърлото ѝ се събра горчива слюнка. Стисна дланта на Мак и се втурна през гората като подплашена сърна.

Следващият куршум можеше да я застигне. Нея или Мак.

Тази мисъл я подтикваше напред и тя тичаше в бързия ритъм на сърцето си.

След секунда стъпи на камък, едва се сдържа да не изпищи от болка и изненада. Единствено мисълта за Баста я накара да преглътне вика и да закуцука напред. Едва в този момент усети, че е боса. Беше си загубила обувките, докато тичаше към колата на Мак. Почвата бе влажна и хлъзгава от листа и нещо лигаво, а от време на време попадаха и на някоя скала. Влажността бе като мъгла, а мирисът на гниеци растения се стелеше навсякъде около тях. Под дърветата нощта бе толкова черна, че Мак ѝ приличаше на тъмна сянка, макар че беше само на крачка пред нея. Навсякъде около тях проблясваха искрици — светулки. Имаше и комари. Джули усети, че я нахапаха. Дори не си направи труд да размаха ръка. Дано Баста не беше зад тях, защото щеше да ги чуе. В нощта жужаха насекоми, скърцаха щурци, квакаха дървесни жаби, листата шумяха. Хорът на природата ѝ се стори също толкова шумен, колкото дишането ѝ и приглушеното топуркане на краката им.

Докато се вслушваше, ѝ се стори, че Мак не е в чак толкова добра форма, колкото ѝ се бе струвало, защото дишаше учестено и тежко. Наистина тежко.

Той хриптеше като умиращ.

— Мак... — Стресната, тя искаше да го попита дали е добре.

В този момент той полетя напред и щеше да падне по очи, ако Джули не бе зад него и не го държеше за ръката.

— Мама му стара — изпъшка той и в следващия момент тя стъпи чак до глезените в някаква кална локва. Този път той я задържа да не падне, стисна я за ръката и ѝ помогна да запази равновесие.

Джули спря, защото нямаше как да продължат. Краката ѝ сякаш бяха попаднали в мокър цимент.

— Трябва да се върнем — прошепна тя и стисна ръката му. Понечи да се обърне. Калта — поне си мислеше, че е кал, гъста и лепкава — не искаше да я пусне. Водата над нея стигна чак до коленете ѝ, но беше топла. Миришеше на гнили растения, но много по-силно. Джули разбра, че са нагазили в едно от многото блата в района. Храсти и тръни бяха избуяли около тях, драскаха я всеки път, когато мръднеше, и се извисяваха над главата ѝ. Дребни очи се взираха през

шубрака към тях. Миещи мечки? Лисици? Джули не искаше и да мисли, че може да е някоя друга гадинка.

— Не можем. Погледни.

Джули погледна. Пролъскващи дискове, колкото топки, подскачаха зад тях. Фенерчетата, сети се тя, когато случаен лъч попадна на дърво наблизо. Стигаха до мястото, където бяха изоставили колата. Джули пресметна...

— Джозефин! — Бе обхваната от ужас.

— Тя ще се справи. Кучето не ни трябва. Хайде, трябва да продължим. Едно му е хубавото на това блато. Няма да ни последват, освен ако не се налага.

Мак я потегли, а краката му жвакаха на всяка стъпка. Джули се молеше тези звуци да не се разнасят прекалено надалече. Тя жвакаше след него, държеше се за ръката му и се движеше бавно, за да не вдига много шум и за да не падне по очи.

Вече не изпитваше страх. Тласкаше я адреналинът и грозната смърт на Сид. Ако ги хванеха, същото щеше да ги сполети и тях...

Мак неочаквано падна на коляно. Джули едва не се строполи върху него. Той я пусна, а тя се подпря с едната ръка на гърба му и долови неспирните му ругатни.

Бързо погледна назад към приближаващите фенерчета.

В следващия момент усети, че по ръката ѝ на гърба му е полепнало нещо топло и лепкаво. Вдигна длан, погледна я и забеляза, че вече не е бледа, а потъмняла.

Ужас прободете сърцето ѝ.

— Господи, Мак — прошепна тя. — Ти си прострелян.

ГЛАВА 33

Бъдещето му бе заложено на карта. По дяволите, целият му живот бе заложен на карта. Баста го знаеше отлично и едва успяваше да овладее паниката.

Трябваше да върне Джули Карлсън, за да я прати при съпруга ѝ. Що се отнася до мъжа, който успя да му я измъкне изпод носа за втори път, той можеше да се смята за леш. Баста вече знаеше кой е — малкото братче на Даниел.

Така нещата, които предстояха да се случат, се превръщаха в истинска поезия.

Съпругата на Сид и малкото братче на Даниел щяха да кажат заедно чао-чао на мизерния си животец. Кой беше казал нещо за дежавю?

Само че преди това трябваше да се погрижи за още нещо.

— Как можа да позволиш това да се случи? — По лицето на Големия се бяха врязали дълбоки бръчки от мъка. В очите му блестяха сълзи. Той обърна гръб на „Тауруса“ и се подпря на „Лексуса“. Беше облечен в черен костюм и приличаше на изключително успешен бизнесмен. — Синът ми. Моят син.

— Появи се изневиделица, господин Карлсън. Мак Макуори. Дорси и Никълс трябваше да се погрижат за него, но сигурно нещо се е объркало. Кой знае как ни е проследил. Дори не го видяхме, докато не дръпна момичето от колата и не застреля сина ви. Застреля го просто така. Започнах да стрелям след тях, но избягаха в гората. Спотайват се някъде там. Ще ги открием, давам ви дума.

— Напоследък думата ти за нищо не струва. Ако си беше свършил работата както трябва, малката кучка щеше да е мъртва отдавна и това нямаше да се случи. — Очите на Джон Карлсън бяха студени и далечни като ледници. Баста бе виждал същия този поглед и

преди, въпреки че никога не бе отправян към него. Хората, които бяха поглеждани по този начин, бяха мъртви до един.

Карлсън се обърна към подлизуркото зад него.

— Прати още мъже. Кажи им да си намерят топлинни датчици. Да отцепят района. Искam да ги намерите и да не стават повече грешки.

— Да, господине. — Мизерният лакей се отдели от малката група и извади мобилен телефон.

Беше взел правилното решение за бъдещето си, каза си Баста. Преди изпитваше известна несигурност. Ако нещо се объркаше, от него нямаше да остане нищо. А погледът на шефа му си каза думата. Щяха да го ликвидират, ако не направеше каквото трябва, за да се спаси.

Големия, босът на босовете, мозъкът на най-доходоносните операции на организираната престъпност на източното крайбрежие бе приключил с него. А когато Големия обърнеше на някого гръб, този някой трябваше да си каже предсмъртната молитва.

Баста загриза нокът и се замисли.

— Извинявай, трябва да пусна една вода — обърна се той към Карлсън и се отдалечи в тъмното. Само да можеше да продължи да върви напред. Само че Големия бе от малкото хора, които знаеха къде да го намерят. Никога нямаше да позволи на Баста да си тръгне просто така. Така и трябва да бъде, мислеше си Баста, докато се облекчаваше край едно дърво. На връщане към мястото, където шефът чакаше край колите, той извади малък сребърен заглушител от джоба си и го завинти на пистолета. По принцип, на това място не би се притеснил, защото беше отдалечено и нямаше кой да чуе изстрела.

Само че тази вечер наоколо щеше да има достатъчно хора. Като например лакеите на шефа. Ако отново оплескаше нещата, щеше да му бъде за последен път, буквално. Щеше да е мъртъв.

Беше се заел със Сид на своя глава, защото това бе част от плана му да се откъсне от този живот веднъж и завинаги. Искаше да види сметката и на Джули не защото му плащаха — това вече не го интересуваше — а защото Джули можеше да го идентифицира, а това не бе никак добре. Човек не бива да оставя следи след себе си. Нито един от тях нямаше да е тук тази вечер, ако не бяха оставили недовършени нещата преди петнайсет години. Ставаше въпрос за

Майк Уилямс. След предателството на Даниел, Уилямс се беше опитал да се чупи. Тогава никой не знаеше, че Уилямс е пипнал това, което всички търсеха толкова усърдно — Уилямс бе дребна риба — но въпреки това фактът, че е успял да отмъкне нещо, бе повод за тревоги. Някой трябваше още тогава да го проследи, да го открие и да се погрижи за него, но го оставиха.

И така стана издънката, заради която всички сега бяха затънали до шия.

Отиде при Големия, прегърна го и го поведе по тревата, слушаше го внимателно и кимаше съчувствено, докато старият не спираше да дрънка за сина си. Сети се за нещо, което веднъж беше казал, и се усмихна вътрешно, защото бе много подходящо за случая. „Дръж приятелите си наблизо, а неприятелите още по-близо.“ Джон Карлсън бе следвал това цял живот.

Тази вечер Големия му бе враг и той нямаше да се отдели от него поне докато не приключи със задачата си. За да оцелее, трябваше да го ликвидира. Беше го намислил още преди и знаеше, че това е единственото му спасение. Още преди намесата на Макуори, той имаше намерение да им види сметката на всички. И на Сид, и на Джули, а след това и на Джон Карлсън.

Щеше да направи така, че да изчезнат. Това бе единственият начин да се спаси.

Сид бе прецакал целия план, като му звънна по мобилния по-рано днес и се разбесня, че жена му изневерявала, и то с малкото братче на Даниел, и настоя и той да дойде, когато я закарат, където трябва. Планът бе Сид да бъде в Атланта, докато Баста си върши работата, но Сид оплеска всичко и се прибра по-рано, беше побеснял и не мислеше трезво. Така дори стана по-добре, защото и Сид знаеше за кого се представя Баста през деня. Нали Големия готвеше Сид да поеме нещата в свои ръце някой ден, така че Сид бе запознат с всичко. Та затова трябваше да го премахне от пътя си. Баста му бе казал да дойде, разбира се, с него, тъкмо щеше да убие с един куршум два заека.

Тъпият Сид не се отдели от него, докато проследяваше Джули, но поне успя да я пипне без усложнения. После обаче нещата се объркаха. Малкото братче на Даниел я спаси секунди преди да последва съпруга си във великите ловни полета. Да не говорим, че като

капак на всичко, Големия взе че се изтърси, та да види целия резил, не само това ами бе довел и гадните си лакеи. Според един от тях, който говореше тихичко, докато шефът оглеждаше останките на сина си, Сид му се бил обадил, докато Баста е бил в офиса на Макуори, и му бе разказал какво става, затова Големия решил да мине насам и да се увери, че Баста е свършил това, за което му се плаща. Баста предполагаше, че и неговият край идва. Всъщност мястото бе съвсем подходящо за намислената цел.

Да, цялата работа щеше да се получи както трябва, каза си Баста, въпреки че стана доста напечено, след като шефът се довлече. Баста тичаше по тесния пращен път в преследване на избягалите жертви, когато колата на шефа го заслепи с фаровете си и му се наложи да започне да мисли бързо.

Скалъпи, че Макуори е застрелял Сид, докато е спасявал Джули.

Сега обаче беше станало доста напечено. Планът му все още си го биваше. Ключът бе да мисли трезво. Хората на шефа щяха да са му предани до смърт, както беше и той едно време, да не говорим, че сигурно са въоръжени до зъби.

Ако искаше да остане жив и здрав, трябваше да види сметката на Големия, на Мак Макуори и на Джули Карлсън.

След това щеше да се покрие и да знае, че е свободен.

ГЛАВА 34

— Добре съм — каза Мак, но бе очевидно, че не е. Изправи се и продължи напред, но с всяка минута отслабваше все повече. Калта полепваше по краката им и всяка стъпка бе мъчение. Джули дишаше тежко, подкрепяше го и се опитваше да не се паникьосва, защото пръстите му ставаха все по-студени. Страхуваше се, че губи прекалено много кръв. Когато постави ръка отзад на гърба му, ѝ се стори, че цялата риза е подгизнала. След това бе обзета от паника, че той може да загуби съзнание. Нямаше да може да го носи. А в същото време нямаше да го остави.

Молеше се да остане на крака.

Зад тях светлините на фенерчетата приближаваха, разпръсваха тъмнината и търсеха систематично. Нямаше нито гласове, нито излишни звуци, само прорязващите тъмното фенери. Ако беше сама, или със здравия Мак, тя знаеше, че сигурно ще бъде обхваната от парализиращ страх.

Само че Мак разчиташе на нея. Трябваше да е силна заради него. Краката ѝ пляскаха през блатната вода, докато тя си повтаряше, че не бива да се предава.

Движи се, казваше си тя, а сърцето ѝ блъскаше от умора и напрежение, краката ѝ трепереха от усилието, стъпалата ѝ се плъзгаха в калта, процеждаща се между пръстите. Беше мокра до кръста, нахапана от комари, с разранени стъпала. Блатото бе като живо, навсякъде изобилстваха дупки, покрай краката ѝ се плъзгаха някакви твари. Навсякъде наоколо се извисяваха дървета, но поне можеше да се подпре на тях, докато минаваше, като внимаваше да не се оплете в корените им.

Мак стискаше здраво ръката ѝ. Джули чуваше тежкото му дишане, сетне забеляза превития му гръб. От време на време залиташе, но винаги успяваше да остане на крака. След всяка погрешна стъпка, движенията му ставаха все по-неуверени.

Нямаше да успеят. Не и с темпото, с което вървяха. Вече го знаеше със сигурност.

Изведнъж Джули разбра, че блатото е най-добрата им, дори единствената им надежда.

— Трябва да се скрием — прошепна тя.

— Остави ме. — Думите му потвърдиха опасенията ѝ за състоянието му.

— Ако си мислиш, че ще те оставя на тях, много се лъжеш. — Тя се заслуша. Той издаде някакъв звук, подобен на стон, а дали не беше смях?

— Джули...

— Няма да спориш. — Шепотът ѝ бе едва доловим. — Разбира се, че няма да те оставя. Ако не друго, да не би да си мислиш, че ще успея да се измъкна сама?

Той не отговори, защото в думите ѝ имаше нещо вярно. Джули погледна през рамо и забеляза, че светлините на фенерчетата приближават с ужасяваща бързина. Докато ги гледаше как шават в тъмното, сърцето ѝ заби оглушително. Настръхна. Дишаше накъсано. Пое си дълбоко дъх с надеждата да се успокои и се замоли Мак да е прав, че преследвачите няма да нагазят в блатото.

— Дърветата. Можем да се пхнем под корените. — Идеята ѝ хрумна, когато се подпря на нов корен.

— Добър план. — Гласът му бе шепот и тя едва разбра какво ѝ казва.

Трябваше да действат по усет. Успяха да се превият под протегнатите корени. Вътре откриха нещо като кух купол, който се издигаше на петдесет сантиметра над водата. Джули се опита да не мисли коя е тази блатна твар, която използва това място за свой дом. Бедрото ѝ се отри в нещо, но се оказа, че са преплетени корени, щръкнали над водата. Използваха ги, за да седнат на тях и да се облегнат на дънера. Мак се отпусна до нея, а дишането му отекуваше в ограниченото пространство. Вътре в дънера беше задушно. Миризмата на гнило бе проникнала отвсякъде. Джули не можеше да види нищо навън.

Това бе също толкова страшно, каза си тя.

Така въображението ѝ започваше да се вихри и да рисува страховити картини. Постара се да не си представя как Баста се

промъква, за да ги спипа и да ги измъкне от убежището им в блатата. Освен ако нямаше криле, щяха да го чуят, ако се приближи. Може и да не го виждаха, но със сигурност щяха да го чуят.

Мак се наместваше до нея, а младата жена усети от напрежението в тялото му, от тежкото му дишане и неспокойни движения, че го боли.

— Лошо ли си ранен? — прошепна тя, от страх звукът да не се разнесе до плъзналите наоколо убийци. Обърна се към него и посегна да го докосне по ръката и рамото. Беше мокър и кален, също като нея, но кожата му бе хладна, докато в задушливата жегата тя се потеше от горещина. Отново се притесни дали не е загубил прекалено много кръв.

— Боли ужасно, но ще оживея. — Заради дрезгавия му глас думите не прозвучаха много обнадеждаващо.

— Тече ли ти много кръв? — Тя го докосна по лицето.

— Малко.

— Добре. — Навлажни устни, уплашена, че той омаловажава ситуацията. Независимо от всичко, трябваше да направи нещо, за да спре кръвта. Джули си свали тениската, единствената сравнително суха дреха, и я сгъна. — Приготвих тениската. Кажи ми къде да я притисна?

— От дясната страна на гърба, точно под плешката.

На Джули ѝ беше трудно, защото мястото не достигаше, но тя успя да открие раната. Всичко около нея бе топло и лепкаво от кръв, не можеше да сбърка мястото. Тя притисна импровизирания тампон към раната. Не посмя да вдигне ризата, защото ако платът беше залепнал и дръпнеше по-силно, можеше да увеличи кръвотечението. Натисна силно. Мак потръпна и издаде тих звук.

— Боли ли те?

— Не.

Той се опитваше да намали страха ѝ за състоянието си. Решена да направи всичко необходимо, за да го опази жив и в съзнание, Джули притисна сгънатата тениска по-силно.

— Ау! Сега вече боли.

— Извинявай. Мисля, че е много важно да спрем кървенето.

Той изръмжа нещо в отговор и тя го прие като потвърждение, че е права. В продължение на няколко минути и двамата останаха смълчани. Джули не поместваше ръка от тениската и се заслушваше, за

да долови някой звук от блатото. Ако Баста се появеше или ако дойдеха приятелчетата му с фенерите, единственото им спасение щеше да бъде да останат неподвижни, също като мишки, над които се рее ястреб.

Можеха само да се молят да не ги открият.

Водата плискаше, топла и малко лигава, около краката ѝ. Дървото пропукваше, докато клоните му се поклащаха. Наблизо се чу тихо цопване. Може би някоя жаба бе скочила, поне тя се надяваше да е жаба, но не долови човешки звуци.

Джули разбра, че пулсът ѝ тупти бясно, че диша бързо и плитко. Не можеше да направи нищо, освен да се ослушва за преследвачите. Това се оказа много по-страшно, отколкото самото бягство.

— Толкова ме е страх — прошепна тя. Думите ѝ се изплъзнаха, преди да успее да ги спре. Щом ги изрече, ѝ се прииска да си ги върне обратно. С нищо нямаше да помогне, ако разкриеше страховете си, напротив, щеше да стане още по-зле.

— Успяхме дотук. Ще успеем до края.

Той се премести и устните му докоснаха нейните. Целувката му беше гореща и сладка, Джули затвори очи, отвърна и усети как страхът се стопява, когато познатата тръпка премина между тях. „Благодаря ти, Господи, за Мак, помисли си тя. Без него щях сега да съм мъртва до Сид в онази кола.“ Не, щеше да е мъртва много преди това.

— На теб май ти стана навик да ми спасяваш живота.

— Може би съм решил, че си струва да те спасявам.

В блатото се чу силен плясък. Джули се напрегна.

Усети, че и Мак се напрегна. Въпреки че се вслушваха много внимателно, плисъкът не се повтори. Постепенно се успокоиха.

Мак отново заговори:

— Полицаите сигурно вече са на път. Рано или късно ще са тук.

Джули знаеше, че той се опитва да я успокои. Въпреки това и двамата знаеха истината. Баста можеше да ги открие пръв. Дори полицията да пристигнеше навреме, как да се доверят на хората, които пристигнеха?

Джули потръпна.

— А ти как успя да ме откриеш? — Беше се чудила за това.

— Днес сутринта пуснах проследяващо устройство в чантата ти.
— Стори ѝ се, че той се усмихва. — Да не би да решиш да ми се изплъзнеш по някое време.

Ако бе чула това признание преди няколко часа, щеше да побеснее. Сега му бе безкрайно благодарна.

— Мак — прошепна тя след малко, изпълнена с отчаяната нужда да се разсее от тревогите. — Ти имал ли си брат на име Даниел?

Секунда мълчание.

— Да — отвърна той. — Защо?

— В колата Баста каза, че го е убил. Каза, че е убил и Даниел, и Кели, и баща ми.

Нова секунда мълчание.

— А! — Стори й се, че Мак изпуска дълго сдържания си дъх. — Каза ли как е станало. Защо?

Гласът му бе безизразен. Прекалено безизразен. Джули разбра, че за него смъртта на брат му означава много.

— Не. Сид каза, че баща ми бил откраднал нещо от него и баща му. Дори не каза какво е. Останах с впечатлението, че затова са го убили.

— Какво друго каза?

— Сид ли? — Джули се засмя горчиво. — Нищо важно. Само че никога не ме е обичал. Оженил се за мен, защото си мислел, че знам къде е това, което баща ми бил откраднал. Доколкото разбрах, още от сватбата имал намерение да ме убие.

Мак не каза нищо за момент. След това изсумтя.

— Типично за Сид. Най-големият идиот, когото съм срещал.

Джули се усмихна в тъмното.

— Ти си много сладък, да знаеш. Благодаря ти.

— Че нали веднъж вече ти казах, че „сладък“ е бащиното ми име.

Внезапно проехтя рев някъде зад стеблото, последван от тънък писък и хрущене. Джули така се стресна, че за малко не падна във водата.

— Алигатор. — Мак изрече думата през зъби, сякаш в отговор на неизказания й въпрос. — Сигурно си е хванал нещо. Не се притеснявай, корените са прекалено нагъсто и няма да успее да се промъкне тук.

Браво. Сега не само че щеше да се притеснява от жестоките убийци по петите им, но се оказваше, че ги дебнат и алигатори. Джули потръпна, след това умишлено си наложи да мисли за други неща.

— А ти откъде познаваш Сид?

— Сид ли? — Мак се понамести и си пое дълбоко дъх. Джули също се намести, за да придържа тениската към раната. — Беше най-добрият приятел на Даниел, който бе по-голям от мене. Баща ни беше ченге, убит от някакъв изрод, решил да обере магазин за шейсет кинта. Така останахме само мама, Даниел и аз. Бях на пет, когато това се случи. Даниел бе на тринайсет и се готвеше да постъпва в гимназия. От името на общността, Джон Карлсън, бащата на Сид, осигури стипендия на Даниел за някакво скъпо частно училище, в което и Сид щеше да учи. Даниел се харесваше на момичетата, беше забавен, весел и с него се прекарваше страхотно. На Сид му се искаше и той да се радва на същата популярност и двамата често започнаха да излизат заедно. След като стана приятел с Ричи Рич, Даниел придоби вкус към скъпите неща в живота, които бяха осигурени на Сид, но ние не можехме да си позволим. Двата останаха приятели и след гимназията и така нещата се завъртяха, а Даниел започна да работи за Сид. Една нощ Даниел отиде да свърши някаква поръчка и така и не се върна повече. Беше на двайсет и пет. — Мак си пое дълбоко дъх и Джули усети болката му. Следващите му думи бяха казани с потръпващ глас: — Мисля, че изчезването на Даниел уби майка ми. Тя не живя дълго след това. — Отново си пое дъх. — Винаги съм предполагал, не знаех със сигурност, че Сид има нещо общо с изчезването на брат ми. Със смъртта му.

Гласът му бе загрубял и Джули се сгуши до него, за да се опита да го успокои.

— Ти много си обичал Даниел, нали? — попита тихо тя.

Усети го как свива рамене.

— Той ми беше брат.

При тези думи в гърлото ѝ се надигна буца. Извърна глава, за да го целуне. Устните ѝ попаднаха на бузата му и потърсиха неговите. Той също извърна глава и пръв откри нейните. Целуваше я така, сякаш се страхуваше, че ще умре, ако не я целуне. Джули отвърщаше на ласката също толкова отчаяно. С някаква незначителна част от ума си, която успяваше да се съсредоточи над други неща, които нямаха нищо общо с целувката, тя усети мъката за брат му, завладелия го гняв, страха заради положението, в което се намираха, и разбра, че тази целувка е израз на първичния му порив към нея. Испита непреодолимо желание да го дари с успокоение. В този момент разбра и се отдръпна.

— Обичам те, Мак — прошепна тя до устните му.

В първия момент той не помръдна. Усети дъха му.

— И аз те обичам — каза след малко той с плътен дрезгав шепот, който накара сърцето ѝ да запърха. — Повече от всичко и всички в този живот.

След това я целуна отново — разтърсваща целувка, която я накара да забрави, че притиска нещо като превръзка на гърба му, да забрави, че се крият в блатото от убийци, които нямаше да трепнат, ако се наложеше да ги ликвидират, забрави всичко на този свят, освен Мак.

Обви врата му с ръце и отвърна на целувката.

Той изведнъж се напрегна и вдигна глава.

— Шшш — промълви той. — Идват.

Джули се заслуша и чу тихото жвакане на човешки стъпки през блатото. Звукът прииждаше ритмично, различен отпреди. Джули започна да се поти. Стомахът ѝ се сви. Сърцето ѝ заблъска отново.

След това, сред преплетените корени, тя забеляза прорязващия лъч на фенерче. В този момент усети, че е в безопасност също толкова, колкото и заек, застанал неподвижно на едно място. Младата жена се разтрепери.

ГЛАВА 35

Баста чу писъка на Джули отдалече. Всичките му сетива заработиха на пълни обороти. Бе застанал на самия край на сечището и гледаше към езерото, където се бяха преместили, за да може единственият останал лакей на шефа да хване някакво покритие за мобилния си телефон. Мястото бе много красиво. Луната хвърляше отблясъци по повърхността на водата, а дребните искрящи звезди тъкмо започваха да се показват. Това май беше любимото му място... е, любимото му място за убиване.

— Струва ми се, че ги откриха — обърна се той към застаналия до него Джон Карлсън. Лицето на възрастния мъж бе набраздено от мъка, в очите му блестяха сълзи. Щеше да изпита съжаление към него, ако не бе сигурен, че е следващият в списъка за ликвидиране на Големия. След като Баста довършеше започнатото с шавливата снаха на дъртия и предполагаемия убиец на сина му, идваше и неговият ред.

На спортните писти имаше едно правило — първият се обявява за победител. Смяташе да се съобрази с това правило.

Надяваше се да спипа Карлсън сам, но май времето му изтичаше. Подлизурковците, дето обикаляха блатото, май се бяха натъкнали на пляката. След няколко минути щяха да се довлекат с пленниците, точно както куче донася кокал на господаря си. Знаеше ги Баста как стават тези работи. И той бе куче на господаря си. Но стига вече.

Кучето бе готово да ухапе.

— Повикай и останалите — нареди Карлсън, обърнал гръб на езерото, приковал отмъстително поглед към горите. На крачка зад него, подлизуркото ровеше в джоба си, за да извади мобилния телефон с намерение да предаде заповедите на господаря. Баста разбра, че Джули вече не пици. Дори не губи повече време, за да се чуди какво са направили, за да я накарат да млъкне. А и не го интересува.

— Странно как се стичат нещата — обърна се той към шефа си, сякаш се канеше да започне разговор. В същото време отстъпи крачка назад, вдигна пистолета и се прицели. Големия все още гледаше към

гората, когато той му пръсна главата. Тялото се срина като повалено дърво. Човекът бе мъртъв преди още да се просне на земята. Бодигардът изпусна мобилния телефон, сякаш изведнъж се бе нажежил до червено, и посегна към пистолета си. Баста простреля и него в главата.

Приятно, лесно и тихо. Не можеше и да мечтае да се получи по-добре.

Затананика си тихо, взе падналия мобилен телефон, пъкна го в собствения си джоб, за да е сигурен, че наоколо няма да останат доказателства за лакеите, над които да се чудят, грабна телата за глезените и ги повлече към езерото, а след това ги претърколи вътре. Големия все още потръпваше, когато плясна във водата.

— Тоя тип е бая тежък — изръмжа главорезът, стиснал глезените на Мак. — Направо не знам защо не дават просто да го убием в блатото, вместо да го влачим на връщане.

— Ти ела на моето място — отвърна вторият главорез, стиснал Мак под мишниците.

— Шефът така нареди. — Третият беше стиснал косата на Джули и притискаше пистолета във врата ѝ. Беше му лесно да върви по неравната почва и никак не съчувстваше на колегите си. — Каза да му ги закараме живи, така че без повече коментар.

— Стига си дрънкал, Дай. Почти стигнахме. — Четвъртият вървеше няколко крачки зад него с изваден пистолет, насочен към Мак като предпазна мярка, помисли си Джули.

Иначе нямаше нужда от оръжието. Бяха пребили Мак така, че той изпадна в безсъзнание. Лицето му бе покрито в кръв. Той бе увиснал между двамата негодници, главата му — отпусната на гърдите на единия, съвсем близо до земята, когато излязоха на открито.

Мястото на убийството. Щом се сети, Джули изведнъж бе обзета от такъв страх, че едва се удържа на крака. Щеше да припадне, ако ръката на онзи тип не я държеше за косата. Знаеше, че я водят към смъртта ѝ, както знаеше, че не може да направи нищо, за да я предотврати.

Неочаквано си спомни лицето на Сид и отново ѝ се догади. „Моля те, Господи, моля те, Господи, не ме оставяй да умра като него.

Нека и Мак не умира по този начин. Та ние току-що се намерихме. Моля те, нека живеем. Моля те.“

Когато лъчът на фенерчето попадна върху тях, проврял се през корените на огромното дърво, й се стори, че главорезите са знаели точно къде да ги намерят. Мак бе избутал Джули зад себе си, за да открие огън. За ужас на младата жена, пистолетът прищрака глухо. Мак веднага изруга, сетил се, че пистолетът е мокър, и излезе напред с високо вдигнати ръце. Щом му наредиха, той пусна оръжието. След това двамата измъкнаха Джули, бяха се проврели между корените зад него, а той се нахвърли върху тях.

Тъй като бе ранен и слаб, те го пребиха.

И ето че сега излизаха на сечището и се приближаваха до вечността с всяка стъпка. Тя бе само по сутиен и пола, почти гола, но пък бе покрита с толкова много кал, че голотата й не личеше. Калта, освен това я предпазваше от комарите. Не че щеше да се притесни от ухапванията.

Луната беше красива, изглеждаше бяла и разливаше призрачна светлина наоколо. Тази нощ бе само за романтика, помисли си Джули, за разходки по плажа, за срещи с приятели, за смях и любов.

За Сид, а сега и за тях с Мак, бе нощта, в която ще умрат.

— Мърдай!

Ръката в косата й се сви и я тласна болезнено напред, когато тя се препъна. Джули бързо се изправи и минаха покрай колата, където лежеше тялото на Сид. Джули извърна поглед. Стомахът й се сви. В гърлото й си надигна горчилка.

Сид заслужаваше да му се случат много лоши неща, но не и да срещне края си по този начин.

Бяха пристигнали още няколко коли. Джули погледна два пъти голямото сиво „BMW“, паркирано до „Лексуса“. Това бе колата на Джон. Би я познала навсякъде. За момент я обхвана нова надежда, че свекър й може да й помогне. След това се сети, че и Джон е част от замисъла.

Дали бе разбрал, че Сид е мъртъв? Щеше много да тъгува.

Трудно й бе да приеме факта, че не я е грижа дали бащата на Сид ще скърби или не. Имаше чувството, че целият й живот е преобърнат, че всичко, в което бе вярвала, изведнъж се оказа лъжа.

Докато минаваха покрай колите, тя видя нещо малко и бяло да наднича от сенките, а след това припна след тях. Джозефин, която не подскачаше весело както обикновено. От начина, по който кученцето се държеше, ставаше ясно, че нещо не е наред. Бе свила глава, а опашката ѝ бе подпъхната между краката. Джули се зарадва, когато я видя, но радостта бързо бе заменена от страх. Трябваше да прогони кученцето, за да не привлича вниманието към себе си.

Групата убийци може и да не си направеха труда да убият кучето, но тя не искаше да рискува. Нямаше нужда и Джозефин да умира тази вечер.

Сечището завършваше на покрита с трева скала над езерото, забеляза Джули, когато минаваха. Бе почти сигурна, че това е езерото Молтри. Намираще се северно от града, а със Сид и Баста бяха поели на север.

Баща ѝ се бе удавил в това езеро. Потръпна при тази мисъл. До днес си бе мислила, че това е просто една случайност.

Някакъв тип ги наблюдаваше. Луната бе огромна и ярка зад него, затова тя успя да го различи единствено като огромна сянка. Една кошмарна сянка, стиснала пистолет.

Не бе нужно да вижда лицето му, за да се сети, че това е Баста.

Стомахът ѝ се сви на възел. Страхуваше се, че сърцето ѝ ще изскочи от гърдите.

— Къде е шефът? — попита един от придружителите им и се огледа.

— Отиде да пусне една вода — отвърна Баста. Направи крачка към тях и Джули видя лицето му. Щом погледът ѝ попадна на подутия обезцветен нос, тя бе обхваната от ужас. Пулсът ѝ препусна, дишането ѝ се учести. Усети как главата ѝ се замайва, и се уплаши, че ще припадне. Умишлено затвори уста и се насили да диша бавно и равномерно през носа. Оказа се невъзможно.

— Здравей, Джули. — Баста ѝ се усмихна, бавно и грозно. Погледна Мак, който лежеше проснат на земята, а след това вдига очи към главорезите. — Мъртъв ли е?

— Не, но скоро няма да може да шава. Дай реши да се позабавлява като хората и го прасна няколко пъти повече от необходимото.

— Къде е Старк? — Четвъртият се оглеждаше непрекъснато.

— С шефа. Ти да не би да си въобразяваш, че той ще отиде да пикае сам? — Очите на Баста леко се присвиха. Джули бе виждала и преди това изражение и потръпна.

„Опитай се да го замотаеш.“

Добра идея.

Ръката на Баста, с която държеше пистолета, висеше отпусната небрежно, но изведнъж започна да се надига. Лунната светлина пролъсна по металната цев на пистолета.

— Знам къде е онова, което е откраднал баща ми. — Джули за малко не се задави в бързината да каже каквото искаше.

Баста бързо премести поглед към нея. Пистолетът замря по средата на траекторията и се отклони малко наляво. А в следващия момент се насочи право към гърдите ѝ.

— Че ти дори не знаеш за какво става въпрос — каза той.

ГЛАВА 36

— Може и да не знам какво е, но знам къде е. — Господи, пак започваше като Шехерезада. Надяваше се този път нещата да се получат по-добре, отколкото със Сид.

Баста я погледна за момент. След това погледна към мъжа, който я стискаше за косата.

— Вие, момчета, вървете да чакате шефа в колите. Трябва да поговоря насаме с тази госпожа.

Джули усети, че ръцете ѝ се тресат. Стисна ги пред себе си. Сърцето ѝ препускаше бързо като мислите. Гадняря, стиснал я за косата, охлаби пръсти.

— Ти сядай — нареди ѝ Баста.

Джули седна. Коленете ѝ и без това заплашваха всеки момент да поддадат, затова тя послушно се отпусна на бодливата трева. Беше близо до Мак, толкова близо, че ако протегнеше ръка, щеше да го докосне. Лицето му изглеждаше ужасно. Едното око бе подутото и затворено, а по челото му се стичаше кръв, както и от рана на слепоочието. Докато го гледаше, ѝ се стори, че здравото му око трепна.

„Събуди се, призова го тя. Моля те, събуди се.“ Въпреки че дори и да се събудеше, тя нямаше представа, какво могат да направят.

Джозефин се появи изневиделица, за да се настани в скута ѝ, и я разсея. Джули я притисна до себе си. Да накара Джозефин да се махне, бе напълно невъзможно. Щеше да се опита да я успокои, доколкото може. Прегърна малкото кученце и Джозефин я близна по брадичката.

— Не знам — каза колебливо четвъртият.

— Това са неща, които шефът не иска да знаете. Ако чуете, сигурно ще ме накара да ви убия.

Главорезите се спогледаха притеснени. Очевидно знаеха кой е Баста и какви поръчки изпълнява.

— Ами, добре.

Джули погледна бързо през рамо и забеляза, че се оттеглят към колите. Ако затичаше в тази посока, щяха или да я хванат, или да я

застрелят в гръб.

Баста погледна Джули отново. Премести очи към Джозефин и презрително сви уста.

— Това пък откъде се взе?

— Беше в колата, когато се блъснахме.

Той изсумтя и повече не се поинтересува от кучето.

— И така, казвай къде е. Онова, дето говорим за него.

— Ще трябва да ти покажа.

Баста се усмихна и премести многозначително пистолета. Очите на Джули се разшириха.

Тя си пое накъсано дъх.

— Честно. Оставено е на едно място, което е трудно да го опиша.

Баста сви уста.

— Защо не опиташ?

Опа.

— Ако ти кажа, ще ме пуснеш ли? — Знаеше много добре какво ще се случи, но ѝ се искаше да го накара да говори колкото е възможно по-дълго. Къде, по дяволите, бяха проклетите полицаи? Нали Мак ги беше повикал? Ако изобщо пристигнеха, сигурно щяха да са на страната на лошите.

Май животът си правеше все лоши шеги напоследък.

Баста се усмихна. Ужасяваща усмивка. Само като погледна разтеглените му устни, ѝ се стори, че кръвта ѝ се вледенява.

— Да, разбира се. Защо не? Да знаеш, че никога не съм искал да те убивам, не е нещо лично. След като Сид вече е мъртъв, няма защо да умираш. Ами наистина няма защо. Сид просто избра този момент, за да се отърве от теб, защото ти изневеряваше с някакво момиче, което си познавала, страхуваше се, че ще разбереш и ще поискаш развод. А пък разводът е лоша работа, когато си в мафията. Разни там адвокати да ти проверяват финансовото състояние. Никога не се знае какво могат да открият. След като Сид вече го няма, това повече не ме интересува.

Джули си пое дъх. Изведнъж се почувства съвсем спокойна, сякаш нямаше никакви чувства и страхове. Откъм езерото долетя вятър, тя потръпна и ѝ се стори, че температурата е паднала с поне двайсет градуса. Добре де, каза си тя, когато тръпката се превърна в

треперене. Може и да не беше чак толкова спокойна, колкото си въобразяваше.

— Затова ли беше убита Кели? Защото е искала да се разведе със Сид?

Баста поклати глава.

— Кели направи нещо лошо. Мислеше си, че Сид ѝ изневерява. Един ден оставила в офиса касетофон, който се активира гласово. Не успяла да хване Сид в изневяра, но ме записала мен, Сид и господин Карлсън да обсъждаме нещо, което не ѝ беше работа да знае.

Джули си пое дъх.

— Какво?

— Мъртвец. — Погледът му стана остър и пистолетът се надигна застрашително. — И ти ще си мъртва, ако не ми кажеш къде е проклетата касета. Веднага!

— Тя е... тя е... — Джули започна да заеква и усети, че езикът ѝ изведнъж е надебелял и не успява да каже нищо. Всичките ѝ мускули бяха като гумени и ѝ се зави свят. Вятърът откъм езерото отново я близна, стана ѝ толкова студено, че зъбите ѝ затракаха. Да, това бе от страх, призна си тя.

Никога не се бе страхувала повече през живота си.

— Къде е касетата? — прозвуча смъртоносното му ръмжене.

— Ако ти кажа, ти ще ме убиеш — прошепна тя.

— Кажи ми. — Той насочи пистолета към Мак. — Ако не ми кажеш, ще гръмна малкото братче.

Очите на Джули се разшириха от страх. Тя погледна Мак и забеляза, че очите му са отворени едва-едва.

Господи, не можеше да му позволи да застреля Мак. Само че ако му кажеше и дума, той щеше да застреля и двамата.

— Последна възможност — каза Баста.

— Аз... аз...

Най-неочаквано мобилният телефон зазвъня и я прекъсна. Звукът бе приглушен, но настойчив. Баста, доста изненадан, бръкна в джоба със свободната ръка. В скута на Джули, Джозефин се напрегна и започна да ръмжи. Джули я погледна изненадана, а пуделът скочи от скута ѝ, сякаш изстреляна от катапулт, и се метна злобно към крака на Баста.

— Ау! — Баста скочи и ревна, танцувайки на един крак в опитите си да се откачи от Джозефин. — Проклето псе! Проклето псе! Разкарай се! Разкарай се! Ти чу ли да се разкараш от мен!

За част от секундата Джули ги гледаше като хипнотизирана.

Тичай. Гласът крещеше в главата ѝ.

Точно така. Чудесен план. Скочи на крака и дръпна Мак за кървавата риза.

— Мак!

Мак вдигна поглед и направи неистово усилие. Подпря се на ръце и на крака.

Джули грабна ръката му.

В езерото.

Невидимият глас отново беше прав. Джули веднага забеляза, че това е единственият им път за бягство. Затича и повлече Мак след себе си. Той се олюляваше, залиташе, но успяваше да я настига, което бе истинското положение за човек в неговото състояние.

— Лошо куче! — Баста все още се бореше с Джозефин, когато скалата свърши. Тъмните води на езерото блестяха на лунната светлина. С периферното си зрение Джули забеляза, че Баста най-сетне ги е видял и веднага се отърва от Джозефин с мощен ритник, който запрати дребното кученце сгърчено и пищящо във въздуха. Баста се обърна и вдигна пистолета с две ръце...

В този момент Джули и Мак скочиха в тъмните води под тях. Тя падна като камък. Тънко свистене бръмна покрай ухото ѝ. Сети се, че това са куршуми, едва когато ги видя да се забиват във водата, където разпиляваха пръски наоколо.

Мак изрева и сякаш застина във въздуха. Господи, отново ли го уцелиха? След това той падна във водата и потъна под повърхността. Беше вече до нея и тя трескаво го сграбчи за ръката. Поне беше жив и в съзнание.

Тя бе готова да изплува, но той продължи да потъва и я потегли след себе си. Плуваха така дълго, докато най-сетне се наложи да си поемат въздух.

— Уцелиха ли те? — Това бяха първите думи, които тя изрече, щом се показаха над водата.

— Да. Не се притеснявай, всичко ще бъде наред. — Нямаше да се притеснява чак толкова, ако гласът му не прозвуча напрегнат от

болка.

Нови куршуми засвистяха около тях. Тя си пое въздух и се гмурна, повличайки Мак за ръката. Плуваха колкото успяха, без да си поемат въздух. Джули стискаше ръката му, сякаш от това зависеше животът ѝ. Беше ужасена, че той може да загуби съзнание. Ако това станеше, той щеше да се удави. А тя не бе сигурна дали ще успее да го задържи дълго на повърхността. Беше тежък, а тя не бе много добър плувец.

Когато изплуваха за втори път, задъхани и уморени, Мак бе до нея, а скалата се бе отдалечила значително.

— Нали не си замаян, нали? — Тъмнината не ѝ позволяваше да види изражението му, затова не можеше да разбере в каква форма е той. Тя дишаше тежко, а той непрекъснато потъваше надолу.

— Не се притеснявай, няма да припадна. — Сухотата в гласа му я поуспокои.

— Къде те раниха?

— Левият крак. Остави я тази работа, докато излезем. — Посочи с едната ръка, а с другата отблъсна нейната, спуснала се да провери раната.

Бяха се отдалечили доста от брега и Джули се надяваше да е далече от обсега на куршумите. Освен това тъмнината ги пазеше. Младата жена вече се съмняваше, че могат да ги видят. Поне стрелбата беше спряла. Само че мястото, където се намираха, щеше да ги затрудни. Мак бе ранен и Джули не бе сигурна дали ще успеят да се доберат до сушата.

Водата бе хладна, но поне не бе студена. Мак се отпусна по гръб, отправил се бавно към далечните гори на източния бряг. Джули размахваше притеснена ръце до него, заслушана в дишането му. Стори ѝ се затруднено, а движенията му бяха немощни.

— Добре съм — каза Мак, за да я успокои. — Просто стой до мен и ще успеем да се измъкнем.

Без всякакво предупреждение, над тях увисна хеликоптер и прожекторите му осветиха водите. В далечината, откъм сечището, зазвучаха сирени, чу се затваряне на врати и викове.

— Не мърдай! Полиция!

— Полиция! — Викът се разнесе по високоговорител от хеликоптера, увиснал ниско над езерото. Перките разбиваха водата около тях на пяна. След секунда прозвуча нов глас по високоговорителя. — Говори Грег Райс. Мак, ти ли си долу?

— Мама му стара, крайно време беше — кресна в отговор Мак.

В следващия момент бяха хвърлени две спасителни жилетки. Джули грабна едната и осъзна, че най-сетне са в безопасност.

ГЛАВА 37

Вече в линейката на път към болницата, Мак се чувстваше зле заради болката, а и лекарствата все още не бяха подействали. След това имаше чувството, че е дрогиран, което никак не му хареса, като знаеше какви са обстоятелствата. Сложиха му интравенозна система, която заплашваше да падне от кукичката си при всяко полюшване на линейката. Сирената виеше без прекъсване и го оглушаваше.

Добре че поне имаше някакво развитие на нещата, каза си той. И то от три страни, или посоки. Все едно.

На първо място беше Джули, мокра и неугледна, но жива и здрава, облякла ризата на един от полицаите, седнала до него в линейката, стиснала го за ръката. Джозефин се бе сгушила в краката ѝ. Как бе успяла да уреди животното да се качи с тях, си оставаше загадка за Мак. Добре че поне кучката се оказа здрава, защото това бе едно от хубавите неща. Тази вечер Джозефин бе компенсирала всички лошотии, които бе сътворила, откакто стана негова. Никога повече нямаше да си мисли за кучкарници, когато ставаше въпрос за нея. Беше си извоювала постоянно място в семейството му.

Джули също. Все още не ѝ го бе казал.

Другото важно бе, както сам Грег Райс му каза, че благодарение на работата им с Хинкъл, бяха успели да разбият най-значителната мрежа на организираната престъпност в югозападните щати. Ако желаеха, можеха да се върнат на работа в полицията. Мак искаше да си помисли по този въпрос, защото работата на частен детектив се бе оказала доста интересна. Най-важното бе, че всички му се извиниха. А обвинения срещу него нямаше да бъдат повдигнати, задето бе пребил двама от служителите на реда. За негов късмет и Дорси, и Никълс се бяха оказали подкупни ченгета, затова случаят щеше да бъде покрит.

А най-голямата изненада бе, че заловиха Роджър Баста жив. Отказваше да говори, но все още имаше време. Когато разбереше какви са обвиненията, щеше да запее като славейче.

Въпреки че вече знаеше със сигурност, че брат му е мъртъв, Мак искаше да открие тялото на Даниел. Ключът беше Баста. Единствено той знаеше за убийството. Мак не се поддаде на обичайната болка, която го пробощдаше всеки път, когато се сетеше за брат си, и погледна Джули, стиснала ръката му. Искаше да й каже толкова много неща, но от другата му страна бе застанал непознат лекар и следеше на монитора показателите за състоянието му, затова се въздържа.

Вместо това й каза нещо съвсем незначително:

— Беше умно от твоя страна да кажеш на Баста, че си скрила касетата, която търсят. Иначе щеше да ни застреля, без много да му мисли.

Джули срещна погледа му. Големите й кафяви очи изглеждаха уморени, кървясали, но въпреки това си оставаха много красиви. Тя самата бе невероятно красива.

— Но аз наистина знам къде е скрита касетата. Поне така си мисля. Щом разбрах, че е касета, се сетих, че трябва да е там. Когато баща ми дойде за последен път да ме види, ми подари мече. Това бе единственият подарък, който някога бях получавала от него, затова го пазя и до днес. Каза, че бил за рождения ми ден, че трябва много да го пазя. Каза, че след две седмици ще се върне отново, за да провери дали съм се грижила добре за него. Той, разбира се, никога не се върна, защото почина. Дори и по онова време ми се стори много странно. Той никога не идваше да ни види, но ето че тогава се появи на прага и донесе мече за подарък на едно отдавна пораснало момиче. Мечето беше меко, плюшено и с много дебело шкембе. Отначало го използвах за възглавница. После престанах, защото под мекото имаше нещо, което ми убиваше, нещо с формата на касета. Сега вече ми се струва, че е било с формата на касета. По онова време реших, че това си е просто част от мечето. Готова съм да се обзаложа на всичко, че касетата е вътре.

— А мечето къде е сега? — Мак не можеше да повярва. Ключът към цялата тази каша бе стоял в Джули, без тя да знае. Гледаше я недоумяващо.

— На нощното шкафче до леглото ми. Да го пазя толкова години и да нямам представа какво има в него. — Джули се намръщи, защото беше хем тъжно, хем смешно. — Знаеш ли, истината беше, че тогава беше рожденият ден на Беки, не моят. Толкова силно ревнувах, че

помни нея, а не мен, че дори не ѝ казах за мечето. Запазих го за себе си.

Мъката, изписала се по лицето ѝ, го жегна право в сърцето.

— Ей. — Мак поднесе ръката ѝ към устата си и без да обръща внимание на лекаря, я целуна. След това, тъй като тя все още изглеждаше нещастна, той захвърли гордостта по дяволите. — Джули, обичам те.

Тя му се усмихна и на него му се стори, че изгрява слънцето.

— И аз те обичам.

Без да обръща внимание на лекаря, Мак целуна всеки един от дългите фини пръсти. След това бе обзет от любопитство.

— Ти никога ли не каза на Сид за мечето? Ако беше му казала, той веднага е щял да заподозре за какво става въпрос и да го разпори.

Тя поклати глава и в очите ѝ проблесна веселост.

— Винаги подмяташе разни гадости за семейството ми. Не можех да му разкажа, че баща ми не ме различава от Беки.

Мак се разсмя. Джули бе пазила ключа към загадката години наред, а Сид не бе успял да я измъкне, защото бе един тъпак. На това му се казваше справедливост.

— Трябва да кажем на Грег. — Щом се сети за него, Мак се опита да стане, но коланите на носилката го спряха.

— Вече му казах. — Джули притисна гърдите му с ръка, лекарят се намеси недоволено и той трябваше да се отпусне обратно. — Ще изпрати човек да вземе мечето. Каза, че ако касетката е вътре, щял да се погрижи да си получи мечето, щом я извадят. Крайно време е да кажа на Беки.

— Ти си невероятна, знаеш ли? — каза ѝ нежно Мак.

Тя му се усмихна и изведнъж Мак полетя по-високо, отколкото след като започна въздействието на лекарството. Рееше се също като хвърчило, направлявано от Джули.

Най-сетне стигнаха в болницата, свалиха го от линейката и го закараха в спешното отделение. Двамата нямаха възможност да разговарят повече.

ГЛАВА 38

Три седмици по-късно, Мак отново стоеше на скалата над езерото Молтри. Денят беше горещ, а небето — толкова синьо, че би засрамило дори сапфирите. Слънцето грееше ослепително и денят бе чудесен за разходка на кучета, за пускане на хвърчила, за разходки по плажа. За Мак този ден бе мъчителен. Един кран изтегляше шевролет от водата. Познаваше тази кола. Даниел си я бе купил два месеца преди да изчезне.

Сърцето на Мак се свиваше, докато я чакаше да се издигне.

Баста им бе казал къде да търсят. Оказа се, че той има съвършено различна самоличност. Официално заемал висок пост в Отдела за борба с наркотиците. Бе работил в отдела повече от трийсет години, но е бил много продажен. Отначало престъпленията му били дребни — продавал наркотици, приемал подкупи, подправял случаи. Сам си давал сметка, че когато започнал да ликвидира пласъорите, които работели за Джон Карлсън, окончателно минал на тъмната страна и връщане назад нямало. Когато Карлсън разбрал кой е той и какви ги върши, използвал всяка дребна подробност, за да контролира Баста. Накрая Джон Карлсън буквално притежавал Роджър Баста. Освен всичко друго, използвал обучението на Баста и таланта му, за да го вземе за свой собствен наемен убиец, и се възползвал от услугите му всеки път, когато някой в организацията сгафел нещо.

Мак разбра с изненада и гордост, че Даниел също е работел в Отдела за борба с наркотиците. Според Баста, взели го направо след военното училище, където също като Мак бил тюлен. Като стар приятел на Сид, Даниел отдавна предполагал, че семейство Карлсън се занимават с търговия на наркотици. Като млад и неопитен агент, той отишъл при шефа си, за да сподели с него подозренията си. Шефът бил Баста, който нямал никакъв избор, освен да позволи разследването да бъде извършено. Ако откажел, се страхувал, че Даниел ще започне да го подозира. От момента, в който започнал да действа под прикритие в организацията на Карлсън, той бил определен за ликвидиране.

И тогава Кели Карлсън най-случайно записала разговора на Баста, Сид и Джон Карлсън, докато обсъждали удар, направен от Баста. Кели се заслушала и разбрала за какво става въпрос. Уплашила се. Изтичала при Даниел, защото двамата били гаджета, преди тя да се ожени за Сид, и му разказала за касетката. Даниел разказал на Баста. Баста наострил уши и му наредил да вземе и донесе касетата. Даниел послушно прибрал записа от Кели и се канел да я даде на Баста, когато Кели му се обадила, полудяла от страх. Нещо в начина, по който Сид се държал с нея, ѝ подсказало, че той знае за касетата. Затова Даниел скрил касетата и се върнал при Кели.

Същата нощ Даниел и Кели били убити.

Баста обяснил, че Майк Уилямс също работел за семейство Карлсън като работник в корпорацията „Ранд“. На него му било наредено да следи непрекъснато Даниел и да докладва къде ходи и какво прави. Уилямс видял къде Даниел скрил касетата, откраднал я и я прослушал. Също като Кели, той се уплашил. Знаел, че ще го убият, ако някой разбере какво е научил. Избягал и взел касетата със себе си.

Но след това станал алчен. Направил грешката да се върне пет години по-късно и да се опита да изнуди семейство Карлсън. За сигурност я скрил в мечето и го дал на Джули. Когато го заловили и се опитали да изтръгнат от него истината с бой, той не казал нищо конкретно, единствено, че подозирал, че Джули знае къде е касетата. Починал, преди разпитът да продължи. Баста представил смъртта му като случайно удавяне. Съвсем не било така.

След това Сид влязъл в живота на Джули, за да си върне касетата, а останалото е ясно.

Касетата бе предадена на федералните власти и се оказа, че направеният навремето удар бил по Хенри Джейкъбс, дългогодишен федерален съдия. Това бе едно от най-внимателно разследваните престъпления през последните двайсет години. Така и не бе изяснено, докато не се появи касетката. От записа ясно се разбираше, че Баста е направил удара, а Джон Карлсън му е платил. Сид бе в течение на всичко.

Когато полицаите отвориха багажника на шевролета и намериха Даниел и Кели, историята най-сетне приключи. Поне за Мак.

Докато поставяха останките в чували за трупове, Мак усети, че по бузите му се стичат сълзи, и се извърна. Подпря се на патериците,

които трябваше да използва, докато кракът му заздравее, и затвори очи.

„Даниел, мислеше си той, обичах те, братко.“

Джули забеляза колко е разстроен и застана пред него, прегърна го през кръста, а след това се изправи на пръсти и го целуна. Устните ѝ бяха меки и сладки и той жадно отвърна на целувката. Учуди се на собственото си желание към нея, дори в момент като този. Това сигурно бе потвърждение, че е жив.

— Съжалявам, Мак — каза тихо тя, отдръпна устни от неговите, а очите ѝ бяха забулени от сълзи. Той се сети, че напоследък бе виждал прекалено често сълзи в тези очи — на погребението на Сид, на погребението на Джон Карлсън и на погребението на Карлин Скуоб. Никога повече не искаше да види сълзи, освен ако не бяха от радост. Зарече се безмълвно да направи всичко по силите си, за да е така.

— Всичко е наред — увери я той. — Знам отдавна, че Даниел е мъртъв. Да го намеря, бе последното, което можех да направя за него. Дължах му го. Той ми беше брат.

— Искан ми се да го бях познавала.

Мак се усмихна. Стори му се неестествено, но щеше да свърши работа. Нямаше защо да се замисля повече за миналото. Животът продължаваше.

— Той щеше да те хареса. Готините мадами му бяха хоби.

Джули изненадано се разсмя и щом чу смеха ѝ, част от болката в сърцето му отлетя. Погледна я и разбра, че след цялата тази трагедия е останало поне едно хубаво нещо — беше открил Джули, любовта на живота си. Погледна лъскавата черна коса, накъдрила се на раменете, красивото лице, невероятното тяло. Беше облечена в къса рокля без ръкави, бледожълта, и изглеждаше нежна и прекрасна като слънчев лъч. Под роклята дългите ѝ загорели крака бяха голи.

Обожаваше краката ѝ да са голи.

— Да си вървим у дома — подкани я той.

Живееха заедно в къщата на Мак, защото Джули не можеше да се насили да влезе в своята и я бе обявила за продажба. Щом влязоха, Джозефин ги посрещна с радостен лай и размахана опашка. Мак се огледа предпазливо наоколо, но не забеляза следи от нещо разкъсано или раздробено. Когато баба му дойде на свиждане в болницата и той спомена поразите на кучето, тя доби много виновно изражение и си призна, че съвсем е забравила да му каже, че милото малко кученце

направо се побърквало, когато чуело звън на телефон. Когато за пръв път забелязала това отклонение в прелестната Джозефин, я завела на кучешки психиатър, който заявил, че заради някаква травма от миналото на Джозефин кучето възприемало звъненето на телефона като заплаха и затова атакувало каквото му попаднело. Баба му разрешила проблема, като си купила телефон с мелодии вместо звънене.

Щом Мак излезе от болницата, направи същото. Предполагаше, че такова елементарно разрешение е прекалено лесно, но Джозефин, поне доколкото бе забелязал, не бе изляла нищо повече.

Въздъхна, щом забеляза, че няма никакви следи от кучешки купон. Подхвърли на Джозефин един от кожените кокали, които ѝ бе донесъл от колата, подпря патериците на пода, стъпи на здравия си крак и привлече Джули до себе си.

Тя му се усмихна и вдигна устни за целувка.

Вместо да я целуне, той просто я погледна. До края на живота си искаше един-единствен подарък — Джули.

— Обичам те — каза той. — Омъжи се за мен.

Очите ѝ се разшириха. За момент, за един мъчителен момент, той остана взрян в кафявите очи, които щяха да са част от сънищата му до края на живота, каквото и да кажеше тя, и зачака отговора ѝ.

Тя се намръщи и се замисли.

— А Джозефин влиза ли в предложението? С лошите си навици, черната каишка и всичко?

Той се усмихна.

— Задължително.

— Тогава съм съгласна. Ще се омъжа за теб.

Мак наведе глава и я целуна. Земята сякаш се завъртя и вдигнаха вихрушки, които запяха, а въздухът около тях се нажежи от страстта им. Той я люби с пламенна настойчивост, която без думи показва чувствата му. И когато тя остана безсилна и тръпнеща в прегръдката му, той я люби отново.

Издание:

Карън Робърдс. Да се довериш на непознат

ИК „Калпазанов“, София, 2005

Американска. Първо издание

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Никола Христов

ISBN: 954-17-0225-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.